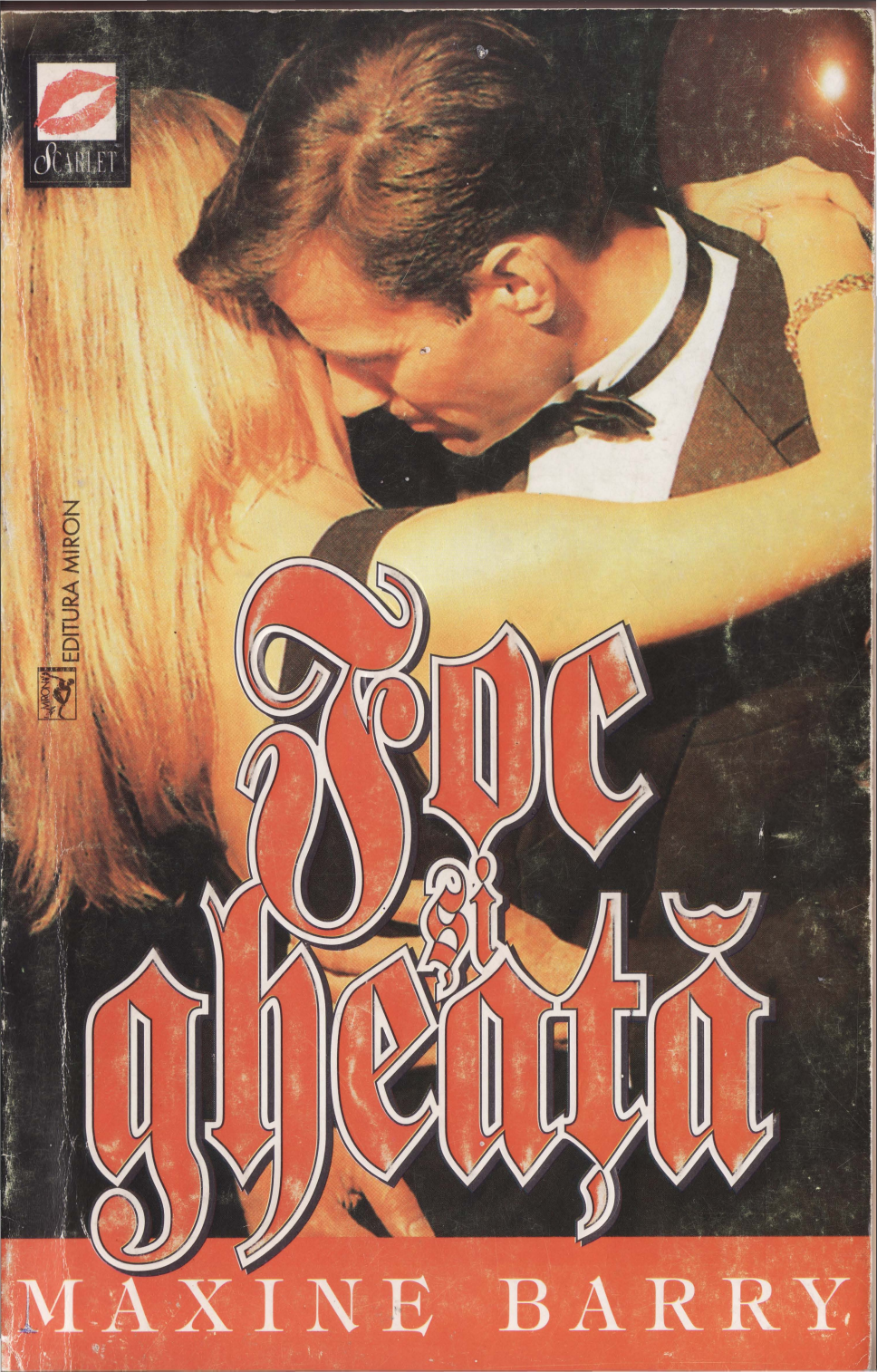
SCARLET
EDITURA MIRON
Foc și ghiață
MAXINE BARRY

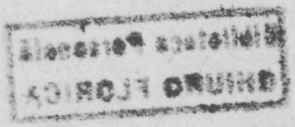

FIRE AND ICE

by Maxine Barry

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Maxine Barry

Foc și gheață

Traducere de Liviu Mateescu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95061-0-0

Prolog

New York, cu optsprezece ani în urmă

Băiatul de paisprezece ani tremura sub cerul rece de noiembrie. Se afla singur, pe locul mortului, în maşina tatălui, şi se uita în gol pe geamul lateral, cu ochii lui albaştri şi reci, la trecătorii ocazionali. O doamnă bătrînă, care împingea un cărucior în care avea o bucată de pîine, o sticlă de gin ieftin şi iubita ei pisică roşcată, s-a oprit să se zgîiască la băiat, uitînd pentru o clipă de necazurile ei. Nu era de mirare, pentru că băiatul arăta uimitor de bine, chiar şi la vîrsta lui fragedă. Nu puteai să-i defineşti culoarea părului – aurie sau argintie –, dar încadra o faţă care atrăgea prin hotărîrea ei. Bătrîna zîmbi văzînd bărbia împinsă semeţ în faţă, ca şi pomeţii proeminenţi şi gura bine desenată.

– O să iasă un zdrobitor de inimi, i-a murmurat bătrîna, cunoscătoare, pisicii, după care a plecat.

Băiatul nici nu i-a remarcat venirea şi plecarea. Ochii lui erau fixaţi pe clădire. Cărămidă netencuită, opt etaje; arăta ca o fabrică părăsită. Dar nu era atelierul pe care-l

indica tăbliţa albă, fixată pe perete. De cîte ori s-a uitat pînă acum la tăbliţa asta? De treizeci, de patruzeci de ani? Îşi aştepta tatăl de zece minute, dar parcă trecuseră zece ani. Se foi în fotoliul tare şi crăpat, conştient de îndoiala care începea să i se strecoare în suflet şi aproape că gemu. De ce acum? De ce se îndoia *acum*, cînd oricum era prea tîrziu?

Şi-a aruncat din nou ochii pe tăbliţa albă. Semnul îl fascina şi în acelaşi timp îl durea. Primul rînd stipula, cu litere negre, mari: „STATUL NEW YORK". Iar dedesubt, parcă ruşinîndu-se, litere mici şi abia vizibile spuneau: „Sanatoriul de însănătoşire mentală".

Băiatul s-a uitat în altă parte, iar din pieptul lui mic a ieşit un oftat adînc. Dacă ar fi ştiut, ar fi făcut totul altfel. Sigur. Gura i se strîmbă într-un zîmbet şocant de cinic, care ar fi uimit pe oricine s-ar fi oprit să se uite la el. Un zîmbet atît de matur pe o faţă atît de tînără ar fi surprins, dar băiatul ştia despre viaţă mai multe decît ar fi trebuit să ştie un copil. Ştia totul despre deznădejde, despre disperare. Da, *ar fi putut* să facă altfel totul. I-ar fi putut spune tatălui ce se petrece, privindu-l apoi cum nu face nimic. *Ar fi putut* să-şi ţină gura, cum făcuse de atîtea ori înainte. Ar fi putut fugi de acasă, departe de mahalale, departe de frig.

Mahalalele. L-a trecut un frison amintindu-şi zilele în care recruta băieţi pentru vînzarea de droguri şi căuta copii din care aveau să se racoleze viitorii dependenţi, viitorii clienţi şi viitorii distribuitori. S-a gîndit la zilele petrecute în şcoala lui aglomerată, o dărăpănătură în care se agăţa de învăţătură, pentru că ştia că singura lui şansă este asta. O, da, ar fi putut fugi, dar n-ar fi fost în stare s-o abandoneze pe Vanessa. Nu după ce mama i-o lăsase în grijă, pe patul de moarte.

Uşa clădirii s-a deschis, iar băiatul îşi reveni, uitînd de frig în timp ce-şi privea tatăl coborînd treptele. Avea doar patruzeci de ani, dar arăta de parcă pe umerii lui

stătea clădirea întreagă. S-a urcat în maşină fără să privească în urmă, iar băiatul i-a fost recunoscător pentru asta. Pala de vînt intrată în interiorul deja îngheţat al maşinii i-a învineţit mîinile băiatului, care se ghemui în canadiana mult prea mică. O să-l ducă la şcoală sau or să se întoarcă amîndoi acasă?

Maşina porni cu un rateu scurt, iar el a clipit repede, ca să scape de lacrimi. Lacrimile l-au surprins pe băiat. Nu mai plînsese de la moartea mamei. De atunci, nimic nu-l mai putuse face să plîngă – nici cruntele bătăi primite, nici minciunile care se spuneau despre el, nici întrebările Vanessei, care începea mereu, plîngînd: „De ce?" „De ce?!" Cum ar putea răspunde un băiat întrebărilor surorii mai mici, cînd nici el nu avea răspunsuri pentru propriile lui „de ce"-uri?

De ce o făcuse? De ce fugise cu Vanessa în braţe pînă la secţia de poliţie, ştiind că nu mai poate da înapoi, odată ce totul a devenit oficial? Oare să se fi gîndit la siguranţa ei, cum şi-a şi explicat îndată după aceea? Sau să fi fost doar frica lui? Să fi obosit să-i tot fie frică şi pentru asta să trădeze pe unul de-ai lui?

Maşina se opinti greoaie de lîngă bordură, iar băiatul aruncă o privire grăbită spre faţa tatălui. Era serioasă, pămîntie şi îmbătrînită.

– Tată, spuse el, dar se opri, căci tatăl lui ridicase în aer o palmă uriaşă şi noduroasă. Gestul era şi mînios şi categoric. Băiatul ştia cum trebuie să se simtă.

– Nu vorbi decît dacă ai de zis ceva mai bun decît liniştea de-acum, l-a sfătuit tatăl cu seriozitate. Fiul a recunoscut imediat în spusele lui vechiul proverb din Vermont şi şi-a înghiţit aproape dureros suspinul de durere. Doamne, ce n-ar da să fie iar în Vermont, unde cît vedeai cu ochii totul era verde, iar aerul pur, iar el încă ştia ce este aceea speranţă!

Poate că băiatul n-o să se mai încreadă niciodată în instincte, dar avea încredere în judecata lui, care fusese

întotdeauna limpede şi strălucită. Făcuse ce era mai bine pentru Vanessa şi pentru el.

Dar, în vreme ce maşina îşi făcea loc în trafic, intelectul îi mai spunea băiatului ceva: că ziua aceea nu o va uita toată viaţa; şi nici învăţămintele ei. Să faci ce trebuie să faci şi să plăteşti pentru asta. Era o filosofie simplă, dar un adevăr greu dobîndit. Da, *foarte* greu dobîndit...

Iar din clădirea din cărămidă roşie, din spatele unei ferestre cu gratii, doi ochi întunecaţi au urmărit maşina pînă cînd a dispărut din vedere, iar posesorul celor doi ochi ştia şi el ceva. Că n-o să-l lase niciodată pe băiat să uite. Undeva, în măruntaiele clădirii, cineva ţipa. Dar jurămîntul l-a făcut într-o linişte perfectă. N-o să uite niciodată. N-o să ierte niciodată. N-o să-l lase nici un moment pe cel care l-a închis aici să trăiască în pace...

Capitolul 1

Yorkshire, Anglia, în zilele noastre

–Veniiiiţi... eniţi... eniţi ...eniţi ...eniţi.

Glasul ei concura cu vîntul rece de martie care sufla tăios peste vale, un sunet subţire, sfidător, peste peisajul dezolant. Bryn Whittaker a tresărit cînd o picătură de ploaie i-a căzut chiar la coada ochiului, apoi şi-a pus mîinile pîlnie la gură şi a tras aer adînc în piept:

– Veniiiiţi... eniţi... eniţi ...eniţi ...eniţi.

Avea şase ani cînd l-a întrebat pentru prima dată pe tatăl ei de ce folosea formula asta pentru chemarea oilor, iar el i-a explicat cu obişnuitul lui calm sfătos că „iiii"-ul se aude mai departe şi mai bine. Dîndu-i încă o dată dreptate, din pătura de ceaţă care umplea valea au început să apară primele umbre ale oilor, iar Bryn a suspinat fericită. Făcea treaba asta de rutină de atîta vreme, dar nu încetase să aibă emoţii. Oile apărură, tropăind mărunt din copite, dînd din cozi, cu burţile lor umflate de miei.

Bryn se duse la spatele remorcii şi dădu jos oblonul,

după care luă primul balot de fîn. Sfoara roşie i se îngropă în degete; acestea însă erau protejate de mănuşile murdare, dar solide, de pînză, pe care le purta mai tot timpul, aşa că nu dădu atenţie faptului. Opintindu-se, ea scoase balotul afară şi-l puse pe pămînt, grăbindu-se să-l ia pe următorul. Cînd a terminat cu toate cele nouă baloturi, era năduşită, dar nu s-a oprit nici să-şi tragă sufletul. A luat primul balot şi l-a dus la cel mai apropiat staul. A îndepărtat cu blîndeţe, dar ferm, animalele care se strînseseră în jurul ei, apoi şi-a căutat în hanorac cuţitaşul şi a tăiat sfoara chiar de la nod, a strîns-o şi a băgat-o în buzunar, ca nu cumva vreo oaie să se înece cu ea şi să se sufoce. Apoi a împrăştiat fînul de-a lungul containerelor metalice şi s-a dus să ia următorul balot.

Lucra metodic şi cu o graţie care contrazicea considerabila ei mărime. Nu s-a odihnit decît atunci cînd a terminat cu fînul. Şi-a curăţat pe-ndelete cizmele de janta roţii tractorului, înainte să urce la volan. Şi-a împins ochelarii la loc pe nas şi a pornit motorul zgomotos, luptîndu-se cu volanul înţepenit al maşinii vechi şi greoaie.

Ajunsă la drum, s-a uitat la ceas. Era bine, se mişcase repede. Le-a făcut veselă cu mîna bătrînului domn Gornwell şi celor şase căţei ai acestuia, mirîndu-se cît de incitaţi lătrau.

S-a uitat la cer ca să-şi dea seama ce şanse are vremea să se facă mai bună. Şansele nu păreau prea mari. Păcat. Bryn era mîndră, ca mai toată lumea de acolo, că trăieşte în cea mai frumoasă din cele şase văi din Yorkshire. Mai la răsărit era rîul Wharfe, care dădea văii numele. Valea se întindea peste patruzeci de mile, ondulîndu-le din ce în ce mai lin şi pierzîndu-se în şesul fertil de după Otley. Nu că i-ar invidia pe ăia de la vale, cu acrii lor mai fertili. Era mai mult decît fericită cu ferma pe care o aveau. Atîta cît o mai aveau...

Şi deodată un fior i s-a ridicat de-a lungul şirei spinării şi a făcut-o să-şi muşte buza, tic pe care-l avea ori de cîte ori era neliniştită. Poşta nu venise încă la ora micului dejun, iar ei nu-i plăcea deloc să aştepte, să nu ştie... A suspinat adînc şi a părăsit drumul asfaltat, luînd-o pe acela de ţară, cu pietriş, care ducea spre Ravenheight, singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

Pe vremuri abia aştepta să primească vreo scrisoare – la o fermă aflată la multe mile depărtare de orice, o scrisoare era pentru ea un eveniment, mai ales de ziua ei sau de Crăciun. Acum ura poşta. În special dacă era ceva de la *el*, de la Kynaston M. Germaine. Cum mai ura numele ăsta!

Ravenheight i-a apărut brusc în faţă, lipită de un povîrniş de deal, o clădire de piatră cenuşie, care emana atîta siguranţă, încît o binedispunea întotdeauna. Din coşul gros ieşea fum, care se împrăştia în aerul rece şi umed. În timp ce tractorul îşi făcea loc cu zgomot în curte, Violet, căţeaua pensionată, s-a ridicat de la locul ei din hambar şi s-a repezit să o întîmpine pe Bryn, care cobora din tractor.

– Ce mai faci, bătrînico? Vrei înăuntru, nu? A frecat drăgăstos urechile mătăsoase ale cîinelui şi s-a îndreptat spre bucătărie, ignorînd puii care ciuguleau boabe de porumb din noroiul din curte. Şi-a scos cizmele *Wellington* în antreul cu linoleum al bucătăriei şi şi-a agăţat haina în cui, fără să se uite în oglinda de pe peretele opus. Ştia foarte bine ce o să vadă acolo, aşa că de ce să-şi mai facă sînge rău şi din cauza asta?

Violet s-a strecurat pe lîngă ea şi s-a îndreptat imediat spre uriaşa maşină de gătit, unde s-a ghemuit cu un oftat de mulţumire cîinească. Descendenţii ei lucrau la ferme aflate pe multe mile în jur. Bryn îi zîmbi căţelei collie cu botul cenuşiu şi-i aruncă unul din biscuiţii ei favoriţi.

Bucătăria era călduroasă şi primitoare, ca de obicei. Pereţii erau galbeni ca narcisa. Fuseseră făcuţi aşa de mama ei, cu douăzeci de ani în urmă, şi abia anul trecut îi mai văruise şi Bryn. Podeaua era ca o tablă de şah, în galben şi verde, şi era acoperită cu un covor miţos, care-i încălzi degetele goale.

Masa din mijlocul bucătăriei era o piesă de mobilier masivă, de stejar, artizanală, veche de veacuri. Pe ea se afla o vază mică, cu narcise timpurii, cultivate de Fred Jacombe în fiecare an în sera lui şi date în schimbul unor pîini de casă făcute de Bryn. Draperiile de la ferestre erau albe, cu maci aprinşi, iar acelaşi material acoperea şi masa. Mirosul de căldură şi de mîncare umplea aerul, amintindu-i lui Bryn de vremurile cînd mama ei încă trăia, iar ea venea în fugă de la autobuzul şcolii şi dădea buzna în bucătărie, atît de bucuroasă că este acasă, încît îi venea să cînte.

Bryn îşi scutură capul ales şi-şi scoase căciula verde, împletită, cu ciucuri, iar părul castaniu i se revărsă peste umerii laţi. Ea nu a luat în seamă frumuseţea care-ţi tăia respiraţia a pletelor şi şi-a dat doar părul de pe ochi. Trebuia să meargă în hol, să verifice cutia poştală, dar nu avea nici o tragere de inimă. În loc de asta, a luat un vas şi s-a dus la dulapul de sub scări, unde a ales cartofi destui pentru şase persoane. I-a dus la chiuvetă, a dat drumul la apă şi a început să-i cureţe, suferind de răceala apei de la robinet, pînă ce mîinile i se obişnuiră. Apoi a curăţat varza şi a verificat dacă nu cumva muşchiul uriaş şi pudding-ul de rinichi, puse pe foc înainte de plecare, secaseră.

Şi-a făcut metodic o cană de cafea, pe care a băut-o în timp ce citea ziarul, evitînd cu îndemînare toate ştirile proaste. Era atîta durere în lume, iar ea se simţea atît de incapabilă să-i facă faţă! Ploaia a început să lovească în ferestre, iar ea suspină, ştiind că bărbaţii casei vor veni nu numai flămînzi, ci şi uzi şi zgribuliţi. A mai pus lemne

Biblioteca Personală
GHIURO FLORICA

şi cărbuni în sobele din sufragerie şi a mai băgat şi în maşina de gătit nişte lemne, cu savant calcul ca să păstreze în bucătărie o temperatură constantă. A scos din dulap un aspirator şi s-a apucat să facă repede curăţenie. O oră mai tîrziu, cînd în curte s-au auzit celelalte două tractoare ale fermei, masa era aranjată, iar mîncarea gata. Ca de obicei, tatăl ei era primul.

– Hei, fato, miroase a ceva bun, a spus el, iar Bryn a zîmbit. Spusese cuvintele astea toată viaţa lui, mai întîi mamei lui, apoi soţiei, iar acum fiicei.

– Tată, am făcut focul în sufragerie. Nu vrei mai înainte să te încălzeşti puţin?

John Whittaker i-a aruncat o privire care arăta că nu se lăsase nici o clipă înşelat de tonul ei indiferent. Să fi fost atît de evident? A dat din cap, atît la propunerea ei, cît şi la propriile gînduri. Nu ar fi trebuit să fie surprins. Nimeni nu putea să fie atît de bolnav şi să nu i se vadă nimic pe faţă. A traversat ţeapăn bucătăria şi s-a aruncat fericit în fotoliul lui favorit. În viaţa lui nu se simţise atît de bătrîn. Şi-a şters epuizat fruntea, apoi s-a uitat cum Bill şi Sam, doi angajaţi cu vechime ai fermei, vin şi se aşează pe canapea şi îşi întind picioarele fără cizme spre focul căminului, vizibil mulţumiţi de căldura acestuia. John şi-a aruncat ochii repede în altă parte. Nu le spusese încă nimic şi se simţea puţin vinovat – un bărbat are tot dreptul să ştie despre ce e vorba, dacă în chestiune e şi slujba lui –, dar lui John nu-i venea să le spună. Cu peste şaizeci de ani în urmă, tatăl lui îi angajase pe taţii lor. Ştia cît de greu le va fi acestor bărbaţi, amîndoi trecuţi de patruzeci de ani, să-şi găsească o altă slujbă. Mai ales în zona lor.

Să-l ia dracu' de guvern, cu tot cu Comunitatea lui Europeană. Ce aveau, la urma urmei, fermierii din Yorkshire de împărţit cu Piaţa Comună? De patru sute de ani ferma asta era condusă de familia Whittaker şi se descurcaseră bine, da, domnule. Acum... John se ridică

dintr-o dată şi începu să-şi apese pieptul cu mîna, uitîndu-se rapid şi la cei doi, care din fericire nu remarcaseră nimic. A tras aer în piept adînc, lent, de două ori, iar durerea s-a retras încet. Probabil o alarmă falsă. Se simţea ca o indigestie mai urîtă, iar împotriva ei nu aveai ce face. Era un dat. A început să-şi frece absent braţul stîng, pe care şi-l simţea puţin înţepenit; s-o fi sprijinit în el fără să ştie, că acuma, uite, îl cam înţeapă. Şi-a aruncat iar privirea la focul din cămin, care-l hipnotiza, iar în ochi i se citea tulburarea.

În bucătărie, Bryn făcuse ceaiul şi turna în căni pentru Robbie şi Ronnie Peters, gemenii, care, împreună cu Sam şi Bill, formau personalul fermei Ravenheight, după care a adus căni şi pentru cei din sufragerie. John s-a uitat la ea şi i-a zîmbit, iar colţurile ochilor îi făcură cute. Şi-a primit cana şi s-a uitat la mîna ei, iar gîndurile i s-au făcut şi mai negre. Ce o să se întîmple cu ea, cu cel mai mic din copiii lui, cînd el se va fi dus, iar ferma va fi fost pierdută? Căci pierdută era, oricît de mult ar încerca să se prefacă şi el şi iubita lui Bryony Rose că nu-i aşa.

John îşi amintea ziua naşterii ei de parcă era ieri. Mai trecuse prin asta o dată, la naşterea lui Katy, dar şi acum dăduse ture prin casă, în timp ce moaşa îl ţinea în priză şi-l pusese să-i fiarbă trusele şi să aducă mai multe prosoape, cînd el ştia că toate prosoapele fuseseră deja duse sus. Trecuseră ore întregi, ore pline de lumină şi ore pline de întuneric. Ore cînd Katy dormea sus, deşi era plină de emoţii pentru venirea unui frăţior sau a unei surioare. Apoi venise şi momentul, cînd îl chemase moaşa sus, iar acolo era Martha, iubita lui Martha, întinsă în pat, palidă şi epuizată, dar zîmbitoare, cu pruncul în braţe.

– Îmi pare rău, John, îi spusese ea glumind. E tot fetiţă.

Acum, John şi-a scuturat capul, întrebîndu-se de ce Dumnezeu voia Martha să se scuze, chiar şi în glumă,

că făcuse un copil care avea să se numească Bryony Rose. Copilul a fost lumina ochilor lui din clipa în care apăruse pe lume. Nu că n-ar fi fost şi Katy, şi-a adus el repede aminte – cu oarecare vinovăţie, căci în sinea lui ştia că nu e chiar aşa. Katy este... Katy. Dar Bryony – Bryn, cum o striga toată lumea, mai puţin el – ei bine, ea era diferită de sora ei, cum e diferită creta de brînză. Din momentul în care a putut să meargă şi să vorbească, toată lumea a înţeles – şi Martha, şi Katy şi, mai tîrziu, Hadrian – că Bryony Rose şi tatăl ei erau suflete gemene.

– E-n regulă, tată?

Vocea ei blîndă l-a adus înapoi în clipa prezentă, iar el i-a zîmbit automat.

– Desigur, fetiţo.

Privirea i se îngustă, privind-o cu ochi mai obiectivi, în timp ce mintea lui îngrijorată analiza mai departe. Dacă o să trebuiască să se lupte de una singură, ar trebui să-şi ia un bărbat, cel mai bine unul cu ferma lui. Sau o să se ofilească la oraş fata asta care iubea viaţa la ţară cu fiecare fibră a fiinţei ei? Dar ce altă şansă mai avea? Pînă şi el, care o iubea orbeşte, ştia că nu e nici pe departe subţirică, cum le place fetelor de azi. Nu putea să spună nici că ar fi grasă; parcă nu i-ar fi stricat totuşi o jumate sau un kil mai puţin. Dar avea un păr superb – avea o culoare castaniu-aurie pentru care modelele alea în jurul cărora se învîrtea Katy la Londra ar fi făcut moarte de om – natural cum e naturală şi apa care curge pe Ribble. Iar pielea ei era fără cusur – mereu fusese aşa; îşi amintea de văicărelile interminabile ale lui Katy din adolescenţă, că nu e cinstit ca pielea lui Bryn să fie atît de perfectă. Cît despre ochi...

John şi-a amintit prima dată cînd a văzut ochii aceia. S-a apropiat emoţionat de patul Marthei, să vadă ghemotocul de om pe care-l ţinea în braţe.. Recunoscuse imediat castaniul părului. Doar era a Marthei. Dar cînd a

dat scutecul la o parte, iar copilul şi-a deschis larg a uimire ochii miopi, John a simţit că i se clatină pămîntul de sub picioare. Să aibă oare toţi copiii ochi albaştri? Katy aşa îi avusese.

Dar ochii care-l priveau acum erau exact ochii aţintiţi atunci la el. Şi acum, după douăzeci şi doi de ani, avea aceeaşi privire mioapă fără ochelarii ei omniprezenţi. Dacă l-ai fi întrebat, John nu ar fi fost în stare să-i descrie. Cuvîntul cel mai apropiat ar fi fost coniacul. Erau cafenii, dar în acelaşi timp roşii, şi aurii, un auriu profund. O culoare roşu-cafeniu-auriu, cu irizări închise. În acelaşi timp felini şi blînzi, de căprioară şi de tigru. Văzuse mulţi bărbaţi căutînd să vadă încă o dată ochii ei.

Dar să nu fi fost atît de mare, s-a gîndit el cu tristeţe. Lui John îi plăceau femeile mari. Marhta a lui fusese mare şi nu încape îndoială că Bryony îi moştenise statura. Avea cam unu optzeci şi se mişca cu o graţie care ar fi făcut-o geloasă şi pe Junona. Dar bărbaţii din ziua de azi preferă fetele alea care arată ca nişte ogari. Nişte proşti. Dar poate că s-o găsi un bărbat undeva şi pentru ea, numai să se ducă să-l caute. Amîndoi ştiau că ea preferă însă să stea acasă, cu el.

– Cina-i gata!

Chemarea venea din bucătărie şi i-a pus pe arcuri pe cei doi oameni care stătuseră într-o linişte absolută. Oameni tipici pentru Yorkshire, se gîndi John, ridicîndu-se cu grijă din fotoliu şi urmîndu-i.

La şaizeci şi doi de ani, John se simţea cu cel puţin douăzeci mai bătrîn. Şi-a luat locul la masă şi a simţit cum îi alunecă scrisoarea pe care o culesese de dimineaţă şi a stat în cumpănă o clipă dacă să i-o arate sau nu lui Bryony.

Bărbaţii au privit-o salivînd cum a luat de pe plita imensă a maşinii de gătit cratiţa uriaşă şi cum o pune în mijlocul mesei. Fără ceremonie, ea a scos sfoara care ţinea pînza peste cratiţă şi a tăiat budinca în seu în şase

părţi egale şi a aşezat carnea minunat rumenită pe farfuriile simple, albe. Au urmat repede şi cartofii fierţi şi varza. Au mîncat în tăcere, concentraţi asupra mîncării şi apreciind-o. Mai ales cei doi tineri gemeni mîncau ca nişte cîini flămînziţi, priviţi aprobator de bărbaţi şi de Bryn. Ca şi mamei ei, lui Bryn îi plăcea să-i hrănească bine pe bărbaţi şi să-i privească mîncînd. Într-o lume în care toţi vor mai mult, Bryn ştia că este foarte norocoasă în mulţumirea şi siguranţa ei.

– Tînăra Bryn găteşte ca mă-sa. Sam a vorbit pentru prima oară în ziua aceea; dar numai după ce şi-a dat deoparte farfuria goală. Bryn a roşit.

Au urmat mere coapte, umplute, şi făcute în cidru. Bărbaţii s-au dus înapoi la tractoare, iar Bryony a început să se ocupe de mormanul de vase, în timp ce ploaia se mai potolea. John i-a lăsat uşor scrisoarea pe scîndura de scurs vasele, privind-o drept în ochi.

Ea s-a uitat ţintă la scrisoare şi a recunoscut sigla de pe plic. *Germaine Leisure Corporation.* Cît de americăneşte suna! Şi cît de hidos!

– Încă o scrisoare, a spus ea liniştită, iar John a aprobat din cap.

– Aşa-i. Încă una. Cred că n-ar strica s-o citeşti.

Buzele lui Bryn au format un arc perfect al lui Cupidon, iar ea i-a spus hotărîtă:

– O citesc mai tîrziu, tată.

John a dat din cap resemnat, şi-a încheiat fermoarul de la hanorac şi a ieşit în curte cu un pas mult mai şovăielnic decît cel cu care venise. Bryn s-a uitat după tractoare cum ies din curte duduind şi apoi a ascultat tăcerea care s-a lăsat. Ochii au început să-i fie înceţoşaţi de lacrimi, dar ea a pufăit nerăbdătoare. Şi-a amintit cum mama ei îi spunea, stoic, după ce medicii îi găsiseră cancerul: „Lacrimile nu au rezolvat niciodată nimic". Şi Bryn nu şi-a putut-o aminti pe mama ei plîngînd vreodată. Toţi Whittakerii sînt făcuţi din material

tare. Aşa au fost mereu şi aşa or să fie mereu.

S-a forţat să facă ordine în bucătărie de sus pînă jos şi abia după aceea s-a aşezat la masă şi a deschis scrisoarea. Era adresată domnului Bryn Whittaker". Ea se ocupa de toată corespondenţa, pentru că tatăl ei se simţea mult mai bine cu oile decît cu scrisorile. Avea un scris frumos şi citeţ şi nu era surprinsă că fusese luată de *Germaine Corporation* drept fiul şi nu fiica.

A citit scrisoarea repede, cu o severitate care parcă-i izvora din oase. Era ca de obicei, cu excepţia faptului că oferta pentru fermă fusese ridicată cu încă o mie de lire, iar domnul Germaine se oferea să cumpere chiar şi animalele – s-a uitat după cuvintele exacte – „pentru a facilita tranzacţia". A facilita tranzacţia... S-a uitat în josul paginii la semnătura binecunoscută. Litere mari şi drepte, scrise cu negru, care se uitau la ea. Kynaston Germaine. A mototolit furioasă scrisoarea şi a aruncat-o spre maşina de gătit, de unde a ricoşat, lovind-o pe Violet în spate. Cîinele şi-a ridicat capul cu o privire rănită, apoi s-a aşezat la loc cu încă un oftat lung.

Bryn s-a aplecat în faţă şi şi-a prins mijlocul plin cu mîinile care tremurau. Cît mai puteau rezista? Banca... banca. Bryn a mormăit furioasă. Bineînţeles că blestemata aia de bancă vrea împrumutul înapoi. Probabil că au aflat deja de oferta lui *Germaine Corporation.* Ba e chiar sigur. E sigur că domnul Germaine a avut grijă să le spună.

Iar în ultima vreme... i se părea ei, sau tatăl ei părea să fi renunţat? La început, cînd ferma începuse să meargă în pierdere, cam cu cinci ani în urmă, fusese sigur că se vor descurca. Refuzase să concedieze oamenii, iar ei îi rămăseseră fideli, deşi Bryn ştia că nu le mai mărise salariile de atunci. Dar cu tăierea subsidiilor, hotărîtă de curînd de Parlament, şi cu noua concurenţă europeană, nu mai puteau face faţă. Pînă şi ea ştia asta, deşi nu ar fi recunoscut cu voce tare nici în ruptul capului.

Şi-a făcut o ceaşcă de ceai, lovind toate cutiile şi sticlele de lapte. Bine că măcar Katy e la Londra şi a scăpat de toate astea. Katy fusese întotdeauna cea mai bună. A, nu, nu la şcoală. Bryn ştia că notele ei bune de la şcoală o exasperaseră întotdeauna pe Katy, care nici nu se mai obosise să meargă la examene şi se lăsase de şcoală de Paşti, la vîrsta de şaisprezece de ani. Dar Katy a fost cea care a plecat la Londra. Şi de ce nu? La urma urmei, e atît de frumoasă.

Făcîndu-i-se dor de sora ei, s-a dus, ca de obicei, în sufragerie şi a luat fotografia profesional făcută a surorii ei, care stătea la loc de cinste pe toaleta galeză. Fusese prima ei „filmare profesionistă". La vremea aceea avea optsprezece ani şi lucra ca recepţioneră la un hotel. Unul dintre oaspeţii hotelului era un fotograf, care a intrat cu ea în vorbă. Katy e obişnuită cu asta, a zîmbit Bryn.

Bărbaţii căutau întotdeauna să intre în vorbă cu ea. Dar acesta fusese aproape onest; chiar *era* fotograf şi i-a făcut o poză ca să demonstreze. Spre deosebire de Bryn, Katy moştenise părul blond şi ochii albaştri ai tatălui ei. Şi din fericire a moştenit şi fizicul lui suplu şi arata ca un spiriduş. Ori de cîte ori mama sau tatăl ei îi citeau lui Bryn povestea lui Rapunzel sau cea a frumoasei din pădurea adormită, ea şi-o închipuia de fiecare dată pe Katy, zveltă ca o trestie, pe post de prinţesă.

Aşa că atunci cînd Katy s-a decis, la nouăsprezece ani, să plece la Londra şi să încerce să devină model, Bryn nu a fost deloc surprinsă. Mai ales că lui Katy nu-i plăcea deloc ferma şi singurătatea de la ţară, pe cînd lui Bryn îi plăceau la nebunie. Martha murise cînd Bryn avea doisprezece ani, iar Katy cincisprezece, aşa că influenţa ei stabilizatoare asupra fiicei celei mai mari era demult uitată.

John nu o aprobase, displăcîndu-i instinctiv ca fetiţa lui să se mute în capitală, dar Katy se impusese întot-

deauna. Cînd voia, ştia să fie foarte tăioasă, şi-a amintit Bryn, uitîndu-se la chipul care altfel părea orice altceva.

Katy era în oraşul cel mare de şase ani şi nu scrisese niciodată acasă, dar telefona din cînd în cînd, iar Bryn era în stare să asculte o veşnicie poveştile ei despre ultimele întîmplări. Uneori, era atît de mîndră de sora ei mai mare, că îi venea să explodeze. Ce nemaipomenit e să ai o soră care e model profesionist! Mai ales că ea, Bryn, era atît de puţin atrăgătoare. Ei, asta e. A alungat gîndul şi a pus jos fotografia. Măcar Katy era bine. Poate că lumea ei o să se prăbuşească, dar Katy era în siguranţă. Aşa era şi Hadrian, vărul lor, care se afla în York. Se părea că toată lumea e bine, mai puţin ea.

Şi s-a trezit că plînge. Plîngea pentru tatăl ei, care era bolnav şi învins şi încerca din greu să nu o arate. Plîngea pentru Ravenheight, al cărei suflet ar fi fost distrus dacă omu lacela oribil, Germaine, ar fi transformat-o în cine-ştie-ce staţiune de *vacanţă*. Şi plîngea şi pentru ea, pentru că era atît de urîtă şi de grasă şi de... *pierdută*.

Violet, atrasă de nefericirea ei sonoră, a venit şi şi-a aşezat botul cenuşiu în poala lui Bryn, urmărind cu ochii ei căprui, nă iniştiţi, faţa iubitei ei stăpîne. După un minut sau două, Bryn îşi recăpătase stăpînirea de sine şi privea obiectiv situaţia. Tatăl ei o avea pe ea, ca să-l îngrijească, deci cu el treaba e-n regulă. *O să fie*. Iar cîtă vreme Ravenheight avea oameni loiali care să o protejeze, şi ferma era-n regulă. Iar în ceea ce o privea pe ea... ei bine, asta este, e grasă, aşa a fost dintotdeauna. Şi ce dacă? S-a uitat fără să se gîndească în oglinda rotundă de pe măsuţă şi a desfăcut o bomboană. Şi-a băgat-o în gură şi a mestecat viguros carameaua suculentă, începînd instantaneu să se simtă mai bine.

– Hai, bătrînico, trebuie să-i dăm bătaie să hrănim

puii ăia. Asta dacă mai vrem să aibă tata ouă proaspete la ceai. Violet a hămăit încet, dar Bryn a remarcat cu un surîs că nu a urmat-o afară, în frig, în după-amiaza care trecea.

Londra

Katy Whittaker şi-a mai turnat un pahar. Bea foarte mult în ultima vreme. Bea de cînd prima ei slujbă de model nu a dus decît la alte slujbe de model, mai puţin importante, – deşi acasă scria mereu cît de bine îi merge. Era de neconceput să părăsească Londra. Pur şi simplu nu putea să se întoarcă la ferma aceea plicticoasă şi la viaţa rece şi goală de acolo. Aşa că a făcut ce au făcut multe femei înaintea ei. Şi-a găsit un bărbat. Un bărbat bogat şi însurat.

Dar azi el a venit la apartamentul ei – la apartamentul *lui*, mai precis, pentru că el plătea chiria – şi i-a spus că totul s-a terminat. Pur şi simplu. Chiria trebuia plătită peste două zile şi nu avea cum s-o achite. Era debarcată şi ştia de ce. Nu era singura fată de la ţară „model" în acest oraş mare şi rău. Ticălosul îşi găsise una nouă. Mai tînără. Mai proaspătă.

Într-o nesfîrşită şi ameţită milă de sine, Katy a început să se smiorcăie în paharul de scotch. Va trebui totuşi să se ducă acasă. Înapoi la fermă. Gîndul a făcut să-i curgă alte lacrimi pe obraz, stricîndu-i machiajul. Şi-a apucat jurnalul şi şi-a vărsat amarul ultimei ei poveşti, pierderea ultimei şanse de a trăi în oraş. L-a blestemat pe sir Lionel Stavendish, apoi, electrizată de disperarea ei, s-a ridicat brusc, jurnalul căzînd undeva pe podea. A început să se învîrtească frenetic prin casă, trăgînd sertarele şi lăsîndu-le deschise şi punînd la întîmplare lucruri în geamantan.

S-a oprit o clipă, iar camera a început să se învîrtească în jurul ei. Apoi s-a dus în baie şi a golit întregul

conţinut al dulăpiorului – care semăna mai mult cu o farmacie – într-o pungă *Harrods* mare. După aceea a pornit-o metodic prin apartament şi a cules toate obiectele de valoare. Dar în aburii beţiei şi-a uitat jurnalul sub masă.

O să-i lipsească vecina şi singura ei prietenă, Lorna Vei, dar tînăra avocată era la lucru, iar Katy nu ar fi putut-o înfrunta. Îl dispreţuise dintotdeauna pe sir Lionel. Nu, cel mai bine era să plece.

Pierzîndu-şi dintr-o dată cumpătul, Katy s-a prăbuşit într-un fotoliu şi a început să-şi plîngă durerea.

După aceea şi-a sunat sora şi i-a spus că vine acasă.

Capitolul 2

Harrogate, Yorkshire

Impunătorul *Rolls-Royce* argintiu-mat s-a oprit lîngă bordura proaspăt pusă fără să atragă cuiva atenţia. La urma urmei, Harrogate *este* oraşul de conferinţe al nordului. Dar bărbatul care a coborît şi a început să-şi admire ultima achiziţie a atras privirile oricărei femei care s-a întîmplat să fie pe stradă. Nu se vedea nicăieri că ar fi primăvară, dar părul argintiu-auriu al bărbatului strălucea şi sclipea de parcă ar fi stat în bătaia soarelui lui personal.

– Ea a venit? Vocea, fără nici un dubiu americană, a tăiat zgomotul traficului şi al vieţii urbane ca un cuţit trecut prin unt. Era o voce nu prea puternică, dar pregnantă.

– Cred că da. Nu mi-o închipui pe Janice să stea cu mîinile-n sîn cînd e vorba de laude.

Vocea de pe canapeaua din spate a maşinii aparţinea lui Michael Forrester, omul numărul unu al lui *Germaine Leisure Corporation* din Anglia.

– Bine. Kynaston Germaine trecu hotărît prin porţile cu ornamente de fier forjat şi se opri după numai cîţiva metri pe aleea proaspăt pietruită, cu capul plecat într-o parte şi privind clădirea, insensibil la vîntul tăios. Cu cei un metru nouăzeci şi cinci ai lui, suplu şi cu muşchi reliefaţi, iradia putere.

– Arată bine, a spus Michael, inutil, venind lîngă el. În primă analiză, ultimul lucru de care avea nevoie Harrogate era încă un hotel. Dar acesta, hotelul *Germanicus,* nu putea fi numit „un alt". Uriaşa corporaţie a sejururilor, *Germaine,* acceptase planurile premiate ale unui arhitect, care transpuse în realitate duseseră la clădirea promisă. Avea doar patru etaje şi era făcut din piatră locală şi se potrivea minunat în peisajul înconjurător. Grădinile fuseseră proiectate cu grijă, iar pereţii erau îndulciţi de mesteceni argintii, în vreme ce pajiştile deja înverzite găzduiau straturi ovale pline cu narcise şi lalele. Cele şaizeci de camere aveau toate camere de baie, iar apartamentele de lux şi propriile salonaşe. Nu se precupeţise nimic în construirea lui, iar toată forţa de muncă folosită fusese locală. Cei treizeci de angajaţi necesari pentru a asigura serviciile unui hotel de cinci stele erau cu toţii născuţi şi crescuţi în Yorkshire.

– Arată bine pe dinafară, a fost de acord Kynaston Germaine, analizînd cu ochii lui albaştri fiecare detaliu. Să sperăm că mult lăudata noastră decoratoare a făcut acelaşi lucru şi cu interiorul.

Michael şi-a ascuns repede un zîmbet. Janice Polmander era cel mai mare designer de interioare din Anglia – asta după părerea lui Janice Polmander însăşi. Din fericire pentru ea, Kyn făcuse un tur al altor clădiri decorate de ea şi fusese de acord cu ea.

– Nu putem să aflăm decît dacă intrăm, a spus repede Kyn, cu o voce în acelaşi timp plină de regrete şi hotărîtă. Dacă Janice a dat-o în bară, n-ar fi vrut să fie în locul ei nici pentru toţi banii din conturile de bancă

Germaine.

Scările de beton care duceau la uşile duble erau ornamentate cu figuri de marmură încorporate, iar Kyn a remarcat calitatea cu satisfacţie. Apoi, în timp ce ridica mîna, uşile s-au deschis spectaculos, iar el s-a găsit faţă în faţă cu decoratoarea. Janice Polmander era demnă de atenţie. La cei aproape patruzeci de ani, arăta mai mult de douăzeci şi cinci. Părul negru era tăiat şic încadrînd o faţă palidă şi ascuţită, ca a unei pisici. Iar personalitatea i se potrivea cu înfăţişarea. Încrederea ei în sine cu greu se putea deosebi de aroganţă, iar apetitul ei sexual era bine cunoscut în mediile artistice în care se învîrtea. Aşa că nimeni nu s-a mirat cînd a acceptat cu atîta entuziasm propunerea lui Kynaston Germaine. Oricum, ar fi făcut moarte de om pentru un contract care-i dădea mînă liberă în decorarea unui hotel de cinci stele nou-nouţ, dar de la prima întrevedere din biroul lui Kynaston a acceptat fără discuţie colaborarea. Aruncase o singură privire la figura şi la trupul lui superb şi se topise. Acum, treaba odată terminată, ea îşi plimba ochii posesiv asupra lui. I-a zîmbit larg, fără să se sinchisească de faptul că-l ţine în prag pe proprietarul hotelului. Îi plăceau bărbaţii înalţi şi remarca imediat la ei orice lucru neobişnuit. În cazul lui Kynaston era vorba de părul lui – o culoare spre argintiu, minunată, care contrasta surprinzător cu faţa lui bronzată. Iar ochii îi erau ca laserul – de un albastru atît de rece, că într-o anumită lumină păreau de argint.

– Janice, sper că asta nu înseamnă că hotelul e cu fundul în sus, iar tu încerci să mă împiedici să observ, a spus Kynaston, iar glasul lui era acum tărăgănat; Janice a simţit cum se înroşeşte de furie. Deschise uşa mai larg, cu un gest teatral.

– *Voilà,* zise ea, parcă sfidîndu-l să spună ceva împotriva geniului ei. Dar nu era nevoie. Podeaua era acoperită cu forme hexagonale albe şi negre, iar pupitrul

recepţiei din cel mai bun lemn de tek. De tavanul înalt atîrna un candelabru mic, dar perfect proporţionat, care trimitea de-a lungul pereţilor de un crem închis spirale de toate culorile curcubeului. Dungi înguste din marmură de verdele jadului se întindeau de la podea pînă în tavan întrerupînd din loc în loc tencuiala. Tema în verde era preluată de uriaşe ghivece cu plante ornamentale, care era apoi reprodusă de canapelele şi fotoliile verde-jad împrăştiate prin cameră în grupări discrete. Era în acelaşi timp simplu, sever, frumos şi liniştit.

Kynaston a dat din cap, ignorînd expresia de uimire a lui Michael.

– O să facem un tur complet, începînd cu sala de mese.

Janice aproape că a început să mormăie. Nici măcar un cuvînt de mulţumire. Nici măcar... Kynaston s-a întors şi s-a uitat la ea, iar expresia din ochii lui i-a îngheţat gîndurile. Era în ochii aceia ceva care o făcea, pentru prima dată în viaţa ei, nesigură pe ea. Apoi a văzut un zîmbet mijind în colţurile gurii aceleia imposibile, pe care- i venea să o sărute, şi aproape a izbucnit în rîs. Era excitată de ideea că găsise, în sfîrşit, un bărbat pe măsură. Începuse să se cam îndoiască de faptul că ar exista aşa ceva.

Turul a fost lent, complet, obositor. El a remarcat toate detaliile, de la modelul dantelei şerveţelelor de masă din restaurant pînă la culoarea în ton a beţelor de amestecat băuturile de la bar. Au vizitat apoi dormitoarele de sus, cu aşternuturile orbitor de albe ale apartamentelor de lux.

– Numai oamenii lipsiţi de gust dorm în aşternuturi colorate, i-a informat Janice arogantă. Era foarte mîndră de cum decorase camerele. Fiecare podea avea propria potrivire de culori: prima auriu cu crem, a doua albastru cu verde, a treia gri cu roz, iar a patra, a spus ea, era podeaua celebrităţii, în care culorile erau stră-

lucitoare ca de pietre preţioase şi covîrşitoare, dar, vai, cu atîta bun gust. Fiecare cameră era diferită.

Erau în ultima cameră a celui de-al patrulea etaj, o îmbinare strălucită de albastru-safir şi de auriu închis.

– Ei bine? a izbucnit Janice în sfîrşit. N-ai spus un cuvînt. Îţi place sau nu? Stătea cu mîinile-n şolduri, iar sînii i se ridicau ritmic la fiecare respiraţie mînioasă.

– Mike, eşti bun să mergi în locul meu la întîlnirea de la ora două de la Leeds? a spus Kyn, atît de încet, încît Janice aproape că n-a auzit.

Apoi, dintr-o dată, Michael Forrester nu mai era acolo, iar ea a înţeles că fusese dusă foarte uşor. Erau singuri într-un dormitor dintr-un hotel pustiu şi pentru prima oară Janice a simţit că nu controlează situaţia.

– Ai făcut o treabă bună, Janice, a spus Kyn simplu şi s-a îndreptat spre ea. Oricine altcineva ar fi fost nemulţumit doar cu atît, dar Janice era gata să facă o excepţie cu acest bărbat. Aşteptase atîta! S-a ridicat brusc pe vîrfuri, subit conştientă de soliditatea trupului lui, care nu s-a mişcat nici un centimetru, deşi ea s-a agăţat de el, cu braţele în jurul gîtului, iar picioarele ei au părăsit podeaua, în timp ce el nu avea altă alegere decît să o susţină cu totul. Sînii ei erau presaţi de zidul de muşchi ai pieptului lui, aflat sub cămaşa italienească şi puloverul fin de lînă, iar sfîrcurile au început să i se întărească.

Kynaston a zîmbit în faţa gurii ei lacome. Un bărbat ar fi trebuit să fie complet orb ca să nu citească semnalele înfocate lansate de această femeie încă de la prima lor întîlnire, iar adevărul este că de la plecarea din America nu avusese parte de companie feminină. Trupul îi spunea să continue şi el a pivotat pe călcîie şi a întins-o pe cuvertura cu motive geometrice albastre şi galbene.

Kynaston avea un succes imens la femei. Atît înfăţişarea, cît şi banii lui îl ajutau, dar acestea nu erau

decît frişca de pe tort. Kynaston înţelegea femeile cum puţini bărbaţi reuşeau. Respecta, admira şi iubea femeile, poate şi pentru că îşi crescuse practic singur sora mai tînără. Iar ele simţeau asta. Toate legăturile lui fuseseră de lungă durată şi foarte satisfăcătoare, atît în pat, cît şi în afara lui. Era la fel de bucuros să discute cu o femeie pe cît era să o seducă, la fel de bucuros să asculte părerile iubitei ca şi să o audă spunîndu-i că îl adoră. Şi, totuşi, nu fusese niciodată însurat. Uneori se întreba şi el de ce, dar de obicei era prea ocupat ca să se gîndească la asta. Nu că i-ar fi fost frică de căsătorie şi responsabilităţi. Pur şi simplu, nu întîlnise încă acea femeie de care să se îndrăgostească. Acum, fericit că are parte de unul din acele rare „popasuri de o noapte", îşi plimba mîinile pe picioarele în ciorapi negri ale lui Janice şi simţea cum muşchii ei tresar şi se întăresc sub atingerea degetelor lui calde. I-a scos încet pantofii cu tocuri înalte şi şi-a lăsat degetele să se plimbe libere pe tălpile arcuite. Apoi, degetele urcară pe coapse în sus şi ajunseră la şoldurile albe ca spuma laptelui şi desfăcură expert jartiera, rulînd apoi materialul mătăsos pe picioare în jos.

Nu se grăbea deloc. Janice se uita la el cu ochi întunecaţi de dorinţă şi s-a trezit că geme. Nerăbdătoare, s-a ridicat pe jumătate şi şi-a descheiat nasturii mari de alamă ai jachetei, pe care apoi a smuls-o de pe ea. Nasturii perlaţi ai bluzei aproape că au zburat în timp ce ea se elibera din haine, ca un ţipar uriaş. Kynaston a privit-o cu ochii întredeschişi, cu o expresie de apreciere, dar şi ciudat de detaşată. Îi era imposibil să simtă ceva pentru o femeie care ea însăşi nu simţea altceva decît dorinţă pură. Sînii îi erau mici şi tari, cu aureole brune întunecate. Cînd ea i-a prins capul şi l-a tras în jos, el nu a obiectat. Sigur în bărbăţia lui, nu avea nici o problemă cu femeile cărora le plăcea să conducă ostilităţile în pat, iar Janice precis ştia ce vrea şi era

hotărîtă să obţină ce vrea. I-a luat sfîrcul în gură, iar apoi a început să o atingă cu mîinile şi să o mîngîie de la talie şi pînă la umeri şi înapoi, în jos, pe şolduri şi între picioare.

Janice gemu, iar degetele ei îşi găsiră drumul pe sub puloverul lui şi —i descheiară nasturii cămăşii, pentru a se plimba pe pieptul neted, uşor păros, cu muşchi şi oase tari. Era nerăbdătoare, disperată să-l aibă înăuntrul ei. Unghiile lăcuite în roşu i-au desfăcut rapid cureaua şi fermoarul. Cînd braţele lui l-au înconjurat, el a gemut în sînul ei şi i-a cuprins recunoscător cu palmele fesele surprinzător de tari, ridicînd-o pentru a se întîlni. Au ajuns la intimitate într-o împreunare perfectă, care a făcut-o pe Janice să închidă ochii şi să geamă de plăcere cu toată gura.

Înainte, pentru ea acest moment era dovada superiorităţii ei. Cînd un bărbat era în ea, ea stăpînea situaţia. *El* era prizonierul ei. Dar cînd şi-a încolăcit picioarele în jurul lui Kyn, cu trupul ei gol lipit de unul aproape complet îmbrăcat, s-a simţit vulnerabilă. Şi-a contractat muşchii pelvisului, masîndu-i şi ghidîndu-i bărbăţia, dar a descoperit că el dicta în continuare ritmul lor comun, înnebunitor de lent şi de complet.

În cîteva minute a uitat cu totul că nu ea conducea, în primele strigăte ale extazului orgasmului.

Mai tîrziu, cînd conducea înapoi spre Londra, s-a simţit aproape uşurată că nu o să se mai întîlnească în intimitate cu Kynaston Germaine. Era atît de... controlat, de... da, *puternic*, în toate sensurile cuvîntului, încît nu i-ar fi putut ţine piept decît o femeie cu totul deosebită.

Cînd Kyn a ajuns la baza lui de la Leeds, Michael îl aştepta cu minutele întrunirii. Nu conţineau nimic nou. Planul pentru parcul lui acoperit cu cupolă fuseseră aprobate, dar ecologiştii locali începuseră să se agite.

– Să se ocupe de treaba asta Vince Colcort. El ştie

tot ce trebuie despre verzii ăştia.

– Corect, a zis Michael, scriind emoţionat. Era foarte incitat de planurile lui Kyn din Yorkshire. Planul *Three Peaks*, în trei faze, era foarte ingenios şi foarte simplu de executat. Mai întîi, hotelul *Germanicus* din Harrogate va constitui o bază de plecare pentru diversele trasee de vacanţă pe care Kyn avea să le ofere clienţilor lui. Apoi, centrul de recreere cu cupolă, a cărui construcţie putea să înceapă în orice clipă, toate aprobările fiind deja obţinute, şi care avea să fie un mare complex construit în întregime sub sticlă în mica vale Wharfedale, aleasă de Kyn, oferind toate posibilităţile, de la înot şi navigaţie la tenis, squash, saună şi facilităţi balneare. Pe planşetă exista deja un circuit de golf cu douăzeci de găuri, aflat aproape de dom. Iar cel de-al treilea vîrf de lance al ofertei turistice a lui Kyn era pîrtia de schi fără zăpadă, pe care Kyn plănuia să o construiască pe locul actualei ferme Ravenheight, şi cu care spera să momească pe ne-schiori să se iniţieze în această artă, după care, gata momiţi, să dea năvală la baza principală a lui Kyn, în Vermont, unde el era „regele schiului", avînd hoteluri în mai toate staţiunile. Pînă şi concurenţa recunoscuse, invidioasă, că e un plan strălucit.

– Ce veşti ai de la Roger?

Michael a consultat mesajul primit cu mai puţin de jumătate de oră în urmă. Roger Gibb, care lucra cu Kyn exclusiv în Vermont, nu părea prea fericit.

– Zice să-l suni. Mi-a spus să-ţi transmit că aveai dreptate.

Kyn a format repede numărul de la biroul lui din Vermont.

– Roger? Kyn. Eşti sigur? a întrebat el abrupt, fără preambul.

– Da, i-a răspuns Roger Gibb, la fel de scurt, obişnuit cu stilul laconic şi eficient de a vorbi la telefon al şefului. Nu este oficial, dar bătrînul Ventura i-a abordat

pe principalii noştri acţionari. Bradley, în mod sigur, şi alţi doi care fac toată gălăgia.

– La dracu'!

Ventura Industries era cea mai mare companie privată din America. Un colos, cu degetele înfipte în mai toate plăcintele, de la petrol la construcţia de avioane, de la industria hotelieră la mine de cositor. Avea hoteluri şi tancuri petroliere. Se afla în permanentă mişcare şi creştere, mişcîndu-se şi dezvoltîndu-se sub controlul lui Leslie Salvatore Ventura, legendarul ei şef, care era mereu cu un pas înaintea concurenţei, mai bine finanţat şi mai bine informat. Nimeni nu ştia la cît se ridica averea lui Leslie Ventura, dar, cînd era vorba de miliarde de dolari, parcă nici nu mai merita efortul de a găsi cifra exactă.

– Deci vor să-şi extindă afacerile din turism, a gîndit Kyn cu voce tare. Am ştiut asta de cînd bătrînul şi-a vîndut cele trei oţelării. La dracu'! Partea nostimă era că Kynaston avea foarte multe în comun cu Ventura. Amîndoi o porniseră de la nimic şi ajunseseră prin propriile puteri nişte oameni foarte bogaţi. Amîndoi trăiseră, în perioade diferite, în mahalalele New York-ului. Şi amîndoi respectau cu sfinţenie legăturile de familie şi tradiţia.

Dar Kynaston nu avea decît treizeci şi doi de ani şi nu era încă decît multimilionar. Iar *Germaine,* spre deosebire de *Ventura,* era o companie publică.

– Să-i ia dracu' de acţionari, a murmurat Kyn. Da, desigur, încă avea cincizeci la sută din acţiuni, dar Ventura avea bani destui ca să cumpere restul de cincizeci la sută. Iar să fii partener cu drepturi egale cu un colos ca *Ventura Industries* înseamnă să fii la un pas să fii înghiţit ca o prăjiturică. Cine se ocupă de preluarea noastră, ai idee?

– Umblă vorba că fiu-său, a răspuns Roger.

Kyn a dat din cap, cu faţa arătînd concentrare şi hotărîre.

– Asta-i bine.

La capătul celălalt al liniei, Roger a rîs uşor.

– Ştiu că poţi să te descurci cu fiul, dar nu crezi că în spatele lui se află tatăl şi că n-o să-l lase s-o dea în bară? Toată lumea ştie că Keith vrea să scape de Ventura şi să intre în SoHo.[1] Şi toată lumea mai ştie şi că bătrînul n-o să-l lase.

Kyn a mormăit ceva, în timp ce calcula rapid. Nu încăpea nici o îndoială, Keith era un artist cu talent şi, culmea ironiei, şi Kyn avea o pictură de-a lui în colecţie. Era sigur că Keith Ventura nu avea mintea la afaceri şi nici nu avea chef să trăiască în umbra tatălui lui. Dar fiul lui Leslie Ventura era proprietatea tatălui şi nu putea pleca de la *Ventura Industries.* Pentru Kyn, afacerile interne din familia Ventura nu aveau nici o însemnătate, dar de data asta era vorba de preluarea companiei *lui.*

– Nu mă îndoiesc că bătrînul speră ca juniorul să-şi încerce dinţii pe noi, înainte de a se ocupa de lucruri mai mari şi mai serioase, a spus el tăios.

La celălalt capăt al liniei, Roger Gibb zîmbea şiret la peretele biroului lui. Dacă aşa gîndise bătrînul, atunci îl aştepta o surpriză mare de tot. Gigant sau nu, Roger nu-i dădea prea mari şanse lui Ventura.

– E-n regulă, Roger. Vreau să mă ţii la curent. Nu se vor mişca prea repede, din două motive. Primul este că Ventura este prin natura lui un tip prudent. Iar al doilea este că vrea ca fiul să facă toată treaba. Ultimul lucru pe care-l aşteaptă de la noi este să ripostăm.

– S-a făcut. Altceva?

– Nu. Încep riposta de aici, a spus Kyn încet şi a închis. S-a dus la fereastră, calculînd din nou cu rapi-

---

1. SoHo este cartierul artistic al Manhattan-ului, cu o mare concentrare de galerii şi ateliere.

ditate. Mike, ceremonia de inaugurare de la *Germanicus* este luna viitoare, pe data de 2, corect? Cere un fax cu lista acţionarilor şi invită-i pe toţi care au unu la sută sau peste din *Germaine Leisure.* Vreau să vadă cît de departe am ajuns, fără ajutorul lui Ventura. La fel, vorbeşte cu contabilii. Vreau să ridice cît pot preţul acţiunilor. Nu greşeşti niciodată dacă faci apel la lăcomia unui acţionar.

Michael a înclinat din cap; îşi admira şeful şi mai mult. Alţii, în locul lui, dacă ar fi auzit că Leslie Ventura vrea să-i preia, ar fi renunţat, ar fi vîndut la un preţ mare şi s-ar fi retras. Dar nu şi Kyn.

– Care e situaţia actuală cu ferma aceea... Ravenheight? Vor să vîndă?

– Nu. Dar sînt sigur că doar fiul se încăpăţînează, a adăugat Michael repede, neplăcîndu-i să-şi recunoască înfrîngerea în linie în privinţa asta. Omul meu din Otley spune că banca e gata să-şi ceară împrumutul înapoi şi că e doar o chestiune de timp, l-a asigurat el pe Kyn.

– Ai făcut şi o ofertă pentru animale? Are oi, corect?

– Da. Ai avut o idee bună, zise Michael. Nu am primit încă răspunsul, dar sînt sigur că vor fi destul de deştepţi.

– Sînt sigur că or să fie, a murmurat Kyn, dar era clar că gîndurile îi umblau în altă parte.

Michael l-a privit gînditor. În toţi anii de cînd lucra cu *Germaine,* nu-l văzuse pe americanul cel înalt pierzîndu-şi autocontrolul, nici măcar cînd negociase cu cei mai irascibili membri ai consiliului orăşenesc din Harrogate.

– Spune-mi, Kyn, din curiozitate, ai fost dintotdeauna atît de sigur pe tine?

Kyn şi-a ieşit din contemplarea oraşului aflat sub el, iar Michael a fost izbit de răceala privirii lui. Ochii îi priveau în gol, ca şi cum nu s-ar fi uitat la Michael, ci în altă parte, undeva departe, foarte departe.

– Nu dintotdeauna, a recunoscut el în sfîrşit, iar angajatului lui i s-a părut că păleşte sub pielea bronzată. Abia la paisprezece ani am aflat cu adevărat cum să obţin ceea ce îmi doresc. Şi ceva mai tîrziu am aflat şi că trebuie întotdeauna să plăteşti pentru asta. S-a dus din nou la fereastră şi s-a uitat la oraşul cenuşiu şi la cerul cenuşiu, greu de ploaie, cu gîndurile hoinărindu-i departe, peste Atlantic, în America. Ştia că undeva, acolo, aştepta *el* şi că îl supraveghea. Şi i-o pregătea.

Şi-şi cerea plata...

Capitolul 3

New York

Marion Ventura Prescott s-a foit neliniştită pe scaun, în timp ce judecătorul se aşeza în spatele biroului lui impunător de mahon negru. Judecătoarea Brenda C. Foulton s-a uitat mai întîi la ea, apoi la Lance Prescott, desconsiderîndu-i atît de evident pe cei doi avocaţi, încît lui Marion îi venea să rîdă în hohote. Bineînţeles, doar nervii ei întinşi la maximum au făcut-o să vrea să chicotească. Voia ca toate astea să se *termine* odată.

– Înţeleg că situaţia nu s-a schimbat de cînd ne-am întîlnit ultima dată, a tăiat ca un cuţit atmosfera vocea limpede de cristal a Brendei Foulton.

– Nu, onorată instanţă, nu s-a schimbat. Era avocatul ei, Bernard Menz, cu vocea mieroasă caracteristică. Domnul Prescott pur şi simplu refuză să se conformeze contractului prenupţial semnat la căsătoria cu clienta mea.

– Onorată instanţă, considerăm că asupra clientului meu s-au exercitat presiuni... a început avocatul lui

Lance, Ernest Vent, dar a fost amuţit de un gest energic al judecătoarei. Brenda Foulton s-a aplecat în faţă, singurul sunet din încăpere fiind fîşîitul robei ei negre. Ochii ei cenuşii, cu sclipiri de oţel, trecură peste toată scena din faţa ei cu o înţelegere cinică, dar obiectivă. Toată lumea ştia cine este Marion Ventura Prescott, bineînţeles; era greu de calculat averea ei personală. Avea diverse acţiuni şi participaţii la diversele companii *Ventura,* un apartament în luxosul hotel al tatălui ei, *Ventura Towers,* o altă casă în Connecticut, în afară de blănuri şi bijuterii, şi probabil că se situa în zona a cincizeci de milioane. Şi chiar arăta de atîta, s-a gîndit fără invidie Brenda Foulton, privind la personajul îmbrăcat la *Givenchy,* cu o cravată verde-închis care contrasta plăcut cu albul pielii. Părul lucios, de culoarea nisipului, era sculptat într-un elegant coc, singurul ornament fiind cerceii cu perle. Arăta ca o moştenitoare tipică de New York. Numai ochii nu se potriveau. Aceştia se uitau la Brenda, lacuri adînci, pline de nelinişte, cu acea privire curioasă, plată, pe care nu o puteau conferi decît luni întregi de nesomn şi de dureri de cap. Da, ochii spun întotdeauna povestea cea adevărată.

După aceea, judecătorul Brenda Foulton s-a uitat la soţul ei, care în cîteva minute avea să ajungă „fostul" soţ. Lance P. Prescott III, îmbrăcat în costumul lui de peste o mie de dolari, cu tunsoarea şi accesoriile la fel de scumpe, arăta chiar mai mult că face parte din pătura superbogaţilor din New York; dar, în cazul lui, era doar spoială. E drept, familia Prescott fusese bogată pe vremuri. Generaţii întregi de Prescott se bucuraseră de apartenenţa la elita care îşi avusese apogeul la începutul secolului. Apoi, familia Prescott pierduse în crahul de pe Wall Street totul, mai puţin descendenţa lor prestigioasă şi rangul social. Cu toate acestea, ei trăiau de parcă încă se mai aflau în perioada de înflorire. Şi o făcuseră, bineînţeles, cum o făcuse şi acest ultim copil-

minune Prescott: căsătoria din interes.

– Vorbiţi, desigur, domnule Vent, despre dovezi că – şi judecătoarea Foulton se uită rapid prin notiţele ei – da... că socrul a exercitat asupra domnului Prescott „o presiune rău intenţionată şi deliberată". Brenda Foulton s-a uitat la avocat, care a scos încrezător din geantă un vraf de hîrtii. Marion s-a uitat nervoasă la avocatul ei, care a clătinat din cap cu un zîmbet liniştitor.

– Am aceste dovezi, onorată instanţă. Vent a înmînat documentele triumfător. După cum vedeţi, onorată instanţă, domnul Ventura l-a ameninţat practic...

– Ştiu şi eu să citesc, domnule Vent, i-a tăiat-o Brenda Foulton, iar Vent s-a supus.

Lance stătea ţeapăn şi se uita intens la judecătoare, un gentleman din cap pînă în picioare. Era atît de potrivit pentru rol, încît pînă şi tatăl ei îl considerase un material perfect pentru fiica lui. El avea numele; Ventura avea banii. Mama Prescott şi tatăl lui Marion trebuie să fi fost foarte mulţumiţi la apariţia anunţului nunţii în *New York Times*.

– Domnule Vent, acest document îmi pare a fi pur şi simplu un contract de angajare. Vocea Brendei Foulton a tîrît-o pe Marion înapoi în prezent. Nu văd nimic în acest document care să susţină declaraţiile dumneavoastră.

– Dar, doamnă judecătoare, Leslie Ventura practic l-a determinat prin şantaj pe clientul meu să semneze contractul prenupţial. De acesta depindea însăşi angajarea lui la *Ventura Pharmaceutics.*

Brenda Foulton şi-a împins ochelarii pe vîrful nasului şi s-a uitat drept în ochii lui Vent.

– Domnule Vent, clientul dumneavoastră nu a fost *obligat* să semneze acest document, a zbîrnîit strident vocea ei... Doar dacă a ales el acest lucru. Şi, întrucît documentul îi promitea o înaltă funcţie executivă şi un salariu corespunzător, nu este de mirare că chiar a ales.

De asemenea, el a *ales* şi să semneze acordul prenupţial. Domnule Menz, clienta dumneavoastră este de acord să se supună condiţiilor din contract?

– Da, onorată instanţă, a răspuns prompt Bernard Menz. Am extrasul de cont pentru cinci sute de mii de dolari chiar aici. A extras cecul din geanta lui şi i l-a înmînat judecătoarei. Ca şi titlul de proprietate de la Dino Ferrari, stipulat şi el, ca şi actele pentru reşedinţa doamnei Prescott din Stowe, Vermont, de asemenea stipulate.

Judecătoarea a luat hîrtiile, le-a citit cu atenţie, apoi le-a înmînat lui Ernest Vent, care le-a luat de parcă ar fi umblat cu otravă.

Judecătoarea Foulton şi-a îndreptat atenţia către cele două persoane cel mai implicate. Amîndouă erau palide, dar din motive evident diferite.

– Pentru că nu aţi fost în măsură să ajungeţi la un compromis reciproc avantajos, amical, cererea dumneavoastră de divorţ are un răspuns pozitiv. În ce priveşte înţelegerea, consider că doamna Marion Margaret Ventura Prescott şi-a îndeplinit condiţiile din contractul prenupţial, în concordanţă cu legile statului New York. Sînteţi liberi.

Marion clipea orbită. Abia cînd Bernard Menz a atins-o uşor pe umăr şi i-a făcut cu ochiul a înţeles că pentru ea coşmarul se sfîrşise. S-a ridicat tremurătoare în picioare şi s-a îndreptat către uşa capitonată în verde cu genunchii tremurînd ca o piftie. Afară, în holul rece, de marmură, a respirat adînc.

– Ei bine, doamnă Ventura, cum vă simţiţi din nou ca femeie liberă? Şi la un preţ atît de mic? a întrebat-o Bernard cu un zîmbet pervers.

– Mic în ce priveşte banii, l-a corectat ea cu amărăciune. Dar în alte privinţe n-a fost deloc ieftin. Şi-a amintit infidelităţile umilitoare ale lui Lance, care o făcuseră să se simtă neatrăgătoare şi fără valoare ca femeie. Şi-a

amintit şi bîrfele de la petreceri despre cum cheltuieşte Lance banii Ventura, fără să-şi petreacă timpul cu soţia. Şi-a amintit privirea dezamăgită şi dezaprobatoare a tatălui ei cînd i-a spus că vrea să divorţeze. Da a ieşit cu greu din puţul în care se aruncase singură. Dar era liberă, în sfîrşit.

– Fostul dumneavoastră soţ a dus o luptă serioasă, a spus Bernard Menz. Şi cine l-ar fi putut condamna? Cinci sute de mii de dolari şi un *Ferrari* nu puteau ţine prea mult la Lance Prescott. Nu după ce mama lui îşi va fi luat partea – şi Bernard era sigur că o să şi-o ia. Moira Prescott muncise din greu ca să se asigure că fiul ei se va însura cu „prinţesa" Ventura. Şi a adăugat, cu toate subînţelesurile avocăţeşti: Cred că domnul Prescott va fi destul de lovit de acest divorţ.

Marion a rîs cu toată gura. Nu se putuse abţine. Cu tot aspectul lui angelic, Lance era un adevărat diavol şi bine a făcut că a scăpat de el. Dar nici măcar el nu se putuse pune cu puterea lui tati. Marion a suspinat subit, veselia de pe faţă dispărîndu-i imediat.

– Nimeni nu se poate pune cu tati, a murmurat ea, iar avocatul era prea gentleman ca să arate că a auzit-o.

Marion l-a văzut pe Lance ieşind împreună cu avocatul lui din camera judecătoarei. Ochii li s-au întîlnit o clipă, iar Marion a tresărit şi s-a întors repede.

– Să ieşim de aici, Bernard. Ai făcut o treabă bună pentru mine şi îţi permit să mă inviţi la un prînz, a adăugat ea, mărinimoasă, cu o sclipire în ochi.

– Încîntat, domnişoară Ventura, a spus Bernard, şi chiar era. Lance s-a uitat după ei cum ies. Ochii lui verzi s-au îngustat, pupilele parcă strîngîndu-i-se cu totul. Arăta ca un şarpe foarte veninos, dar cînd Ernest Vent s-a întors să-i strîngă mîna compătimitor, privirea lui Lance era fermă, iar zîmbetul aproape amabil. Nimeni n-ar fi putut ghici, privind acest bărbat arătos, cu o

figură perfectă, că acesta fierbea de ură, de amărăciune, de frică şi de frustrare şi că nici nu putea să-şi focalizeze privirea pe soţia care părăsea tribunalul.

Ticăloasa. Ticăloasa. *Ticăloasa.*

Marion s-a uitat cu un zîmbet după maşina lui Bernard, apoi s-a întors şi a salutat din cap portarul de la *Ventura Towers.*

– Chivers, i s-a adresat ea prieteneşte, cu un zîmbet larg.

– Doamnă Prescott.

– „Domnişoară Ventura", te rog, Chivers, i-a spus ea blînd, după care a intrat în hol, unde a luat liftul personal pînă în apartamentul ei. Şi-a lăsat cu un suspin haina de astrahan pe cel mai apropiat scaun. Draperiile verzi translucide încadrau ferestrele care ofereau o panoramă stupefiantă a lui Big Apple.[1] Pe pereţi atîrnau picturi originale de Dali, Warhol şi, bineînţeles, Keith Ventura. A remarcat absentă că săptămîna asta sînt în vogă florile de liliac, pentru că acestea punctau peste tot camera, în aranjamente uriaşe.

Marion şi-a scos pantofii şi s-a dus direct la baie, unde a golit un tub întreg de spumă cu aromă de frezii şi s-a muiat timp de douăzeci de minute bune.

A început să se relaxeze încet, foarte încet. Era cu adevărat liberă de Lance şi de caricatura ei de căsnicie. Era atît de minunat, că nu-i venea să creadă. Stătea în cadă, cu vîrfurile rozalii ale sînilor ieşind din spumă şi amintindu-şi ziua nunţii ei. Avea optsprezece ani, aşa că poate că avea o scuză. Şi fusese prea protejată. Nici un bărbat nu se apropiase de fetiţa lui „tăticu'", bineînţeles, cu excepţia celor de tipul lui Lance Prescott: bărbaţi cu

---

1. „Marele măr", poreclă a oraşului New York.

pedigree şi cu strămoşi care veniseră direct cu *Mayflower*[1]. Dar chiar şi aceşti norocoşi o puteau întîlni pe Prinţesa Ventura, cum începuse să-i spună presa, doar în cadrul unor evenimente mondene strict controlate. Prin urmare, nu apucase să cunoască nimic despre bărbaţi – absolut nimic. Cum să nu fie orbită atunci de Lance, cu ritualurile lui de cucerire perfecte?

A abandonat fără entuziasm apa care începea să se răcească, s-a înfăşurat într-un prosop pufos şi s-a îndreptat spre una din nenumăratele oglinzi din cameră care se întindeau din podea pînă-n tavan. Ceea ce a văzut a fost o femeie de un metru şaizeci şi cinci, de douăzeci şi patru de ani, cu ochi vineţi şi întunecaţi şi cu părul întunecat şi negru curgîndu-i pe umerii micuţi.

– Obişnuieşte-te cu asta, Marion, a spus ea încet. Eşti Prinţesa Ventura şi nimic mai mult. Nimic mai mult... Nu făcuse nimic ca să-şi merite uriaşa avere – absolut nimic. De fapt, toată viaţa ei nu lucrase nici măcar o zi. Nu intrau la socoteală întîlnirile de caritate sau plantarea copacului inaugural în vreun parc.

S-a întors brusc şi s-a îndepărtat de imaginea ei reflectată, îndreptîndu-se spre garderoba care ocupa toată lăţimea peretelui şi a scos primele haine care i-au ieşit în cale – o cămaşă *Emanuel* de culoarea caisei şi o bluză crem ultramodernă, simplă. S-a îmbrăcat şi şi-a periat părul absentă, în timp ce încă ieşeau aburi din ea. Se simţea foarte obosită. Chiar dacă divorţul se terminase, mai avea multe de făcut pînă să înceapă să aibă o viaţă a ei. Dar acum, exact în acest moment, era prea epuizată ca să se mai gîndească la vreo revoluţie în viaţa ei. S-a îndreptat spre pat, o piesă uriaşă, rotundă, englezească, despre care se spunea că ar fi

---

1. Prima corabie care a adus în Lumea Nouă colonişti din Anglia.

aparţinut Josephinei, soţia lui Napoleon, şi s-a culcat cu faţa rece, nemachiată, pe perna albă de satin. Ziua asta a fost cea mai urîtă din viaţa ei. Slavă Domnului că s-a terminat.

Cinci minute mai tîrziu a sunat telefonul; sunetul ascuţit, pătrunzător, a smuls-o din ghearele somnului.

– Da? a spus ea ameţită.

– Marion? Ce bine că te-am găsit acolo. Marion a recunoscut imediat vocea lui Carole Ballinger. Aceasta era ultima „companie" a tatălui ei, o femeie plăcută, al cărei fiu unic candida în prezent pentru Senat. Apelul ei era atît de neobişnuit, încît Marion s-a trezit în capul oaselor, cu inima bătînd tare.

– Tati? a întrebat ea cu voce gîtuită, dar prea încet ca să o audă Carole.

– Ascultă, Marion, mi-e teamă că s-a întîmplat... ceva foarte trist. Keith a... mă rog a fost puţin prostuţ şi s-a drogat. Ne aflăm la Pavilion – ştii, la Spitalul *Manhattan*. Cred că ar trebui să vii, draga mea. Tatăl tău este foarte tulburat.

– Vai, nu, a şoptit ea. Vin imediat. Din fericire, de la *Ventura Towers* se putea întotdeauna lua un taxi, iar în cîteva minute era în drum spre spital. Aflată pe bancheta din spate, nepăsătoare la aerul rece de martie, Marion îşi muşca neîncetat buza. Ştia, desigur, că Keith fumează iarbă, dar asta să fi fost tot? Şi l-a amintit pe fratele ei la ultima lor întîlnire. Fusese în atelierul lui din Lower East Side, pe care îl păstrase în ciuda voinţei tatălui. Stătea la masă, împreună cu cîţiva cronicari şi o ameţeau pe Marion cu discuţiile lor despre neoimpresionism, arta new-wave şi punk, sau cam aşa ceva. Băuse vin ieftin şi era îmbrăcat cu nişte blugi murdari de vopsea. Ea ştia cît de mult urăşte el munca de birou, cît de mult îi repugna să lucreze cu cifre, fiind nebun după culori. Să se fi dat la droguri tari ca să scape de durerea şi de frustrarea pe care le resimţea? Inima a început să-i

bată tare. Oare n-ar fi trebuit să ştie şi ea? Şi-a scuturat capul, în timp ce peisajul îi zbura prin faţă. Nu avea importanţă. Dacă a devenit dependent de cocaină sau de crack [1] tati o să aibă grijă de el. În zilele noastre, clinicile moderne, cum ar fi Centrul *Betty Ford,* fac minuni.

A plătit şoferul şi s-a grăbit să intre în spital; în zona recepţiei a fost lovită de sentimentul vinovăţiei. Keith s-a bazat întotdeauna pe ea, mai ales de cînd mama lor a murit. Era singurul membru al familiei cu care Keith simţea că poate vorbi – toţi verii lor, şi unchii şi nepoţii Ventura lucrau la firmă şi le plăcea, luptîndu-se fiecare pentru o poziţie mai bună, toţi geloşi pe poziţia de nezdruncinat a lui Keith în companie.

– O, Keith, a şoptit ea, dar a văzut-o pe Carole Ballinger ieşindu-i în întîmpinare de la lifturi şi şi-a strîns buzele şi şi-a îndreptat spatele.

– E la etajul cinci, a spus Carole.

– La terapie intensivă, a şoptit Marion, pălind, şi a ieşit din lift pe coridoarele aseptice şi camerele pline cu aparate oribile. Şi-a dat dintr-o dată seama, terorizată, că lucrurile stau mai rău, mult mai rău, decît îşi închipuise. Carole s-a uitat tot timpul neliniştită la ea, în timp ce parcurgeau coridorul. Au dat colţul şi s-au oprit cu ochii măriţi de surpriză, de parcă văzuseră o privelişte înspăimîntătoare.

În faţa unei camere cu uşa larg deschisă, Leslie Ventura stătea sprijinit de perete, cu umerii zguduindu-se de plîns şi suspinînd puternic. La cei şaizeci şi patru de ani ai lui, încă era un bărbat superb constituit, purtîndu-şi cu uşurinţă cele şaptezeci şi cinci de kilograme la cei peste un metru optzeci înălţime. Părul îi era

---

1. Un drog sintetic, foarte puternic.

încă negru, iar pielea sănătoasă, bronzată, ca şi modul energic în care mergea sau stătea concurau la ascunderea vîrstei. Dar acum arăta bătrîn. Arăta înfrînt. Arăta atît de deznădăjduit, de necontrolat, încît Marion aproape nu l-a recunoscut. Lîngă el era Maurice Gorman, doctorul familiei Ventura de mai bine de treizeci de ani.

– Îmi pare rău, Les. Doamne, ce rău îmi pare! Nu se mai putea face nimic. La cît a luat... chiar dacă ajungeam la el la timp, nu cred...

Marion a simţit cum îi fuge coridorul de sub picioare. A alunecat şi s-a izbit de perete, durerea străbătîndu-i umărul. Nu a simţit-o decît o clipă. Keith era mort. Se dusese. Carole a luat repede un scaun şi a forţat-o să stea jos.

– Les, nu a suferit nici o clipă, s-au auzit de pe coridor cuvintele lui Maurice, iar Marion s-a agăţat de ele cu disperare. Keith ura durerea. Ura să fie bolnav.

– Mi-am pierdut fiul! a urlat Leslie Ventura, făcîndu-le pe Marion, pe Carole şi pe infirmieră, care tocmai ieşea din cameră, să tresară violent. Maurice a rămas tăcut. Ştia că Keith era prea versat în ale drogurilor ca să nu ştie că doza pe care şi-a injectat-o era mortală... Ce o să mă fac fără el? a mai întrebat Leslie, faţa lui fiind răvăşită de durere.

Încercînd să-l consoleze întrucîtva, Maurice l-a prins de umărul care-i tresălta.

– O ai încă pe Marion.

Leslie Ventura a gemut pe jumătate şi pe jumătate a rîs.

– Marion nu este un *fiu*, a şuierat el, dînd din mîinile cu care nu mai ştia ce să facă. Nu este *moştenitorul* meu. La dracu', a divorţat şi nici măcar un *nepot* nu mi-a făcut!

– Nu ştii ce spui, l-a avertizat Maurice prieteneşte. A vorbit bursa, nu tu. Şi-a tras cu greutate vechiul prieten şi l-a condus încet pe coridor, pe lîngă cele două femei

care au rămas complet ignorate.

Carole s-a întors spre Marion. Abia atunci, privind în ochii ei şi văzînd cît de *îngrozitor* de rănită era, şi-a dat seama cît de devastatoare au fost cuvintele nechibzuite ale tatălui ei.

– Vai, Marion, a şoptit ea, dar ochii lui Marion rămăseseră fixaţi pe uşa de acces, prin care se vedea o infirmieră punînd uşor un cearceaf alb pe faţa lipsită de viaţă a lui Keith Ventura.

Şi-a scuturat capul. Ce pierdere. Doamne, *ce pierdere*!

Marion s-a întors şi a fugit.

Carole a rămas mult timp în picioare pe coridor, sperînd ca Leslie Ventura să nu-şi fi pierdut şi fiica, după ce îşi pierdut fiul.

Capitolul 4

Bryn s-a proptit în pedala de frînă, iar roţile tractorului au aruncat cu noroi, gonind cîteva oi care-i ieşiseră în întîmpinare şi care au început să behăie supărate. A apucat binoclul pe care-l purta întotdeauna cu ea şi din interiorul cabinei s-a concentrat asupra punctului maroniu pe care-l zărise pe cer. Era acolo! Deasupra mlaştinii Morreland. Chiar era! Gura i se curbă într-un zîmbet larg, fericit, care i-a pus în evidenţă dantura de un alb imaculat, naturală. Un uliu. Încîntată, s-a uitat la pasărea de pradă care descria cercuri leneşe, întrebîndu-se cîţi din oamenii care se uită din întîmplare pe cer îl vor lua drept un vultur oarecare şi nu una din cele mai rare păsări din Yorkshire.

Bryn s-a lăsat iar în scaun cu un suspin. Hadrian fusese cel care îi trezise interesul pentru păsări. Venit în copilărie din York în zona cu pajişti mari, ochii lui neobişnuiţi au văzut minuni în lucruri pe care Bryn le luase întotdeauna ca pe nişte chestii banale. Mai suspinînd o dată satisfăcută, a băgat tractorul în viteză şi a pornit spre staule. S-a grăbit să-şi termine treaba, pentru că voia să ajungă acasă înainte de trezirea lui Katy. În timp

ce scotea paiele şi tăia sforile, fremăta nerăbdătoare. Katy sosise seara tîrziu şi, după cele mai scurte sărutări posibile pentru sora şi tatăl ei, se dusese direct în pat. Era atît de schimbată, încît Bryn îşi petrecuse toată noaptea răsucindu-se în pat îngrijorată.

S-a întors bucuroasă la Ravenheight, şi de-a dreptul fericită că nu s-a trezit Katy. Da, acum chiar e sora ei, s-a gîndit Bryn zîmbitoare, în timp ce pregătea ceainicul şi pîinea prăjită şi urca atentă scara îngustă de lemn. La jumătatea scării, deschizătura din perete se îngusta, iar ea a trecut cu şi mai mare grijă prin spaţiul şi mai îngust, ţinînd sus tava.

Cu o zi în urmă, făcuse curăţenie şi aerisise cu frenezie vechea cameră a lui Katy, schimbase aşternuturile şi scosese ultima rezervă de plante mirositoare rămasă de la mama ei, ca să parfumeze dulapul şi toaleta. Curăţase ferestrele, pusese draperiile de rezervă, de culoare liliachie, vaporoase şi luminoase, şi căutase prin toată casa o vază de aceeaşi culoare, ca să se potrivească; o găsise în pod şi o umpluse cu ghiocei şi brînduşe.

Pragul uşii a scîrţîit ca de obicei, avertizînd că vine cineva, iar Bryn a ciocănit la uşa surorii ei şi a intrat direct, mînată de o nostalgie plăcută.

– Jos din pat, puturoşilor, că e soarele de trei suliţe pe cer.

– Ia mai tacă-ţi gura! a mîrîit Katy, zîmbind însă în timp ce se lupta să iasă din păturile care o acopereau.

Bryn a tras teatral de draperii, iar lumina soarelui de martie a inundat camera. E al dracului de frig aici, s-a plîns Katy. Uitase că la fermă nu există încălzire centrală. Nu mă mir că porţi mereu pantaloni călduroşi şi haine groase. Şi-a privit sora cu o nelinişte dezaprobatoare. Bryn, tu de ce nu ţii *regim*? zise, înainte să se poată opri, apoi s-a simţit instantaneu vinovată şi a roşit şi a înghiţit cu noduri. Te rog să nu iei în seamă ce ţi-am spus, a spus ea repede. Dimineaţa sînt mai morocă-

noasă, ştii bine. Dar Katy era bucuroasă că tot ea a rămas cea mai frumoasă, nu răţuşca cea urîtă, sora ei.

Bryn i-a zîmbit.

– Corect. Mănîncă-ţi pîinea prăjită cît e caldă. Nu ţi-am pus nici miere, nici gem. Vezi că n-am uitat?

Katy a suspinat şi a lăsat deoparte pîinea prăjită, luînd cana cu ceai şi strîmbîndu-se văzînd ce grea este.

– Trebuie să-mi iau serviciul de ceai din maşină, a spus ea, privindu-şi sora pe deasupra buzei ciobite a cănii. E un *Spode*. Poate ai vreo idee. E bună la ceva?

– *Spode*? Foarte bună.

– Are marginile aurite. Aur adevărat, cel puţin aşa spunea sir Lionel.

– Sir Lionel?

Ochii lui Bryn se măriră şi mai mult, iar Katy a simţit brusc un val copleşitor de iubire şi de vinovăţie. Ea era uneori o ticăloasă, iar Bryn e mereu atît de plină de iubire; întotdeauna dorise binele oricui. În Londra, toţi încercau să te tragă în jos; o persoană mai puţin în lupta pentru căţăratul în vîrf.

– Vai, Bryn, sînt atît de bucuroasă că am venit acasă. Londra e oribilă. Da, mă bucur că m-am dus acolo şi am devenit un model faimos şi toate celelalte, dar nu e ca acasă. A izbucnit din senin în plîns, iar Bryn s-a uitat la ea neajutorată, cu totul uluită. Nici o clipă nu-şi închipuise că acolo, la Londra, Katy ar fi putut fi altfel decît delirant de fericită, cu cariera ei minunată şi cu prietenii despre care vorbea la telefon. Cana de ceai începuse să se verse şi Bryn a pus-o pe masă, apoi a luat-o pe Katy în braţe, ţinîndu-i capul auriu lipit de pieptul ei dezvoltat.

– E-n regulă, Katy, chiar e-n regulă. Acum eşti acasă, i-a murmurat ea încet la ureche. Cu toată nefericirea ei, Katy a început să rîdă cu obrazul lipit de puloverul verde de lînă al surorii ei. Acasă. Măcar de-ar fi adevărat.

Stowe, Vermont, Statele Unite

– ...şi de aceea trebuie să fim în orice clipă vigilenţi, atenţi la toţi antreprenorii care se ascund sub steagul verde. Vă mulţumesc.

Aplauzele au răsunat foarte entuziast în mica sală de conferinţe a hotelului. Morgan a zîmbit şi a salutat din cap cîteva persoane din primele cîteva rînduri, care se ridicaseră în picioare şi băteau din palme frenetic.

– Sînt sigur că sînt în asentimentul dumneavoastră să-i mulţumim domnului Morgan de la Societatea ecologică din Vermont pentru discursul său informativ şi tulburător, a spus în microfon candidatul ecologist din Stowe, începînd propriul discurs politic, în timp ce Morgan îşi deschidea energic calea prin mulţime, lăsîndu-se bătut pe spate de cîţiva. S-a oprit şi a vorbit cu cît mai mulţi oameni, pentru că toţi erau potenţiali adepţi ai Societăţii ecologice din Vermont. Iar pentru Morgan, aceasta era totul.

Reprezenta tribuna de pe care îl va distruge pe Kynaston Germaine.

Un student l-a acostat, trăgînd după el un bărbat cu păr cărunt, evident tatăl lui.

– Grozav discurs, Morgan. Mă bucur că s-a găsit cineva care să ia poziţie împotriva lăcomiei companiilor turistice. Era plin de entuziasm tineresc.

Morgan s-a forţat să-i zîmbească răbdător.

– Locuiţi prin partea locului, domnule...?

– Hank. Nu, din păcate. Eu şi tata sîntem aici pentru cîteva săptămîni de vacanţă.

– Sper că nu staţi la hotelul *Germaine,* a spus repede Morgan. Tot discursul lui se axase pe atacuri împotriva noului hotel *Germaine,* care urma să fie inaugurat de Anul Nou.

Studentul a clătinat energic din cap.

– În nici un caz. Dar mie mi se pare că v-aţi asumat o misiune grea, luptînd cu o companie atît de mare.

Morgan a zîmbit şi a ridicat din umeri, mişcarea făcînd părul lui castaniu închis să lucească în luminile plafonului. Ochii i-au sclipit ca onixul lustruit.

– Cineva trebuia să se ocupe şi de peştele cel mare.

Morgan era un bărbat prezentabil. Un metru şi optzeci, ochi negri, depărtaţi, nas şi maxilare puternice şi o aură incontestabilă. Tatăl studentului era proprietarul unui mic ziar din Maine şi şi-a dat seama imediat de ce era un vorbitor atît de popular şi de ce – lucru vizibil în timpul discursului – avea şi succes la femei. Experienţa lui editorială îi spunea că este şi fotogenic şi îl vedea deja pus în centrul paginii. Poate că merita să-i ia un interviu.

– Bună ziua, eu sînt Johns, s-a prezentat el, pentru că era clar că fiul lui nu avea de gînd s-o facă. Am un mic ziar. Sînteţi de acord să înregistrăm o discuţie? a continuat el, mirosind o ştire tare.

– Desigur, avem nevoie de ajutorul presei, a spus repede Morgan. Altfel, marile corporaţii vor continua să ne distrugă lumea pînă nu mai rămîne nimic din ea.

– Vă înţeleg îngrijorarea, a spus omul cu ziarul, dar nu văd ce lucru îngrozitor a făcut *Germaine Leisure Corporation.* Hotelul nici măcar nu s-a deschis şi...

– Dar are Stowe nevoie de încă un hotel? i-a tăiat-o scurt Morgan, înainte să apuce să termine. La naiba, bineînţeles că nu. Oraşul are nevoie de mai mulţi copaci, de străzi mai curate. De mai puţină risipă, de mai multă reciclare...

– Sigur, sigur, dar hai să fim cinstiţi, Morgan. Oamenii sînt leneşi. Nu le *pasă* cu adevărat de ce se întîmplă cu lumea, cîtă vreme viaţa lor particulară e confortabilă şi plăcută, a argumentat Alfred Johns.

– Ăsta e necazul cu lumea asta, a şuierat fiul lui, în timp ce faţa lui prelungă se făcea roşie de indignare. De

asta avem nevoie de societăţi cum e cea a lui Morgan. Împreună, oamenii *pot* să mişte ceva...

– Fiule, ar fi cazul să te maturizezi odată, a izbucnit mînios Alfred. Nu poţi să fii şi tu ca Tom? Acuma...

Din acel moment, Morgan a încetat brusc să mai asculte. Nu auzise el o altă voce, în alte timpuri, care îi spusese aceleaşi cuvinte? Doar numele era diferit, bine-înţeles... „De ce nu poţi şi tu să fii cum e Kynaston...?" De cîte ori a auzit asta? Şi de la cîtă lume? De la profesorii de la şcoală. „De ce nu înveţi mai mult, cum face Kynaston?" De la propriii lui părinţi. „Kynaston îşi face treaba fără să se plîngă. Tu de ce nu poţi?" De la aşa-numiţii lui prieteni. „Loveşte mingea aia, Morgan. Ce naiba, Kynaston o loveşte mai tare, iar el e mai mic ca tine." Kynaston. Mereu Kynaston. Uneori, Morgan şi-ar fi dorit să fi putut să-i adune pe toţi ăştia sub acelaşi acoperiş şi să le arate ce se alesese din preţiosul lor Kynaston. Ar fi dat orice ca să le poată arăta cum eroul lor a pus mîna pe terenuri, le-a ruinat, le-a distrus, cum s-a îmbogăţit din munca altora, care se spetiseră, să le arate tuturor profesorilor de la colegiu cum folosea tot ce-l învăţaseră ei bucuros. Să le arate băieţilor de pe terenul de baseball cît de greu se lucrează pe şantierele de construcţii ale lui Kynaston şi cît de mic e venitul în comparaţie cu salariul gras al şefului. Să le arate părinţilor...

Morgan a respirat adînc, dureros. Nu le mai putea arăta nimic părinţilor. Nici dacă ar fi trăit nu l-ar fi crezut. Niciodată nu aveau să-l mai creadă. Nu, după trădarea ultimă. Pînă şi el, care credea că-l cunoaşte pe Kynaston, fusese luat prin surprindere de trădarea aceea din urmă. Nu-l crezuse niciodată pe Kynaston capabil de o asemenea cruzime. Cît de mult se poate înşela un om, se gîndi el, strîngîndu-şi dureros buzele. Dar gata. Acum era aproape gata pentru Kynaston Germaine. Aproape gata...

Dintr-o dată a devenit conştient de cele două perechi de ochi care-l priveau şi s-a întors brusc, dureros, în prezent.

– Vă rog să mă iertaţi, dar mă doare să văd atît de mulţi taţi şi fii certîndu-se. Este poate conflictul dintre generaţii. Îmi pare rău, dar mi-e teamă că trebuie să plec. Poate ne mai întîlnim să mai discutăm subiectul. Şi-a murmurat platitudinea şi a luat-o din loc, blestemîndu-l printre dinţi pe bătrînul idiot.

S-a oprit cînd l-a prins de umăr o femeie înaltă, bronzată, îmbrăcată într-un caftan portocaliu.

– Am auzit tot ce-ai spus, i-a vorbit ea, mîngîindu-l cu ochii ei mari, negri. Te-ai implicat cu totul în treaba asta cu ecologia?

Morgan a înclinat din cap, dar fanatismul din ochi îi dispărea treptat.

– Mda.

– Ţi-ai trăit aici toată viaţa? De aceea nu vrei să se mai construiască hoteluri? Ca ultima construcţie a lui *Germaine Corporation?*

I-a studiat umerii încordaţi, apoi pe el întorcîndu-se spre ea, cu ochii mai înneguraţi decît s-ar fi aşteptat. Şi a străbătut-o un fior de dorinţă. Îi plăceau bărbaţii puternici. Bărbaţi care ştiu ce vor. Bărbaţi plini de *viaţă*, bărbaţi cu foc în vene. Iar acesta le avea cu siguranţă.

– Nu e vorba doar de hotel, a spus el cu o voce tot mai dură. Este vorba de toate accesoriile care-l însoţesc. Este... S-a oprit brusc şi şi-a scuturat capul. Faţa i-a fost străbătută de un zîmbet mînzesc, care a dispărut repede. Iartă-mă, m-a luat valul.

Femeia a zîmbit.

– Dragul meu, e mai mult decît atît, nu-i aşa? l-a descusut ea, iar Morgan s-a uitat repede la ea, surprins de tonul mîngîietor şi ştiutor al vocii ei.

– Da, e mai mult, a admis el, după un moment de concentrare. Acum cîţiva ani mi-am pierdut ferma; mi-a

luat-o *Germaine Leisure Corporation.* Cîţiva ani, am zis? Am spus cîţiva? a rîs el hohotit. Parcă au trecut zece sau douăzeci. A scuturat iar din cap, iar ochii i s-au îngustat iarăşi privind prin mulţime, apoi spre fereastră. Sezonul rece se terminase, iar majoritatea turiştilor urmau să plece. Dar *Germaine Leisure Corporation* nu se oprea. Avea deja hoteluri în Killington şi Sugarbush, cele mai importante staţiuni. Acum făcea un hotel chiar aici.

Se bucurase de întoarcerea în Vermont a lui Kynaston. Nu-i plăcea să-l ştie în Anglia, unde nu-l putea avea sub ochi.

– Îmi pare rău, dragul meu, i-a murmurat femeia cu tristeţe, înţelegînd că ultimul lucru care-i trece lui prin cap este nevoia de puţină căldură umană. Păcat. În mod sigur ar fi fost o noapte pe cinste...

– Şi mie îmi pare rău, a spus încet Morgan, ochii îngustîndu-i-se iar, dar femeia era deja uitată. Şi mie îmi pare rău.

În bucătărie, Bryn a ras grăsimea de pe ultima bucată de carne de oaie şi a aruncat-o în oala imensă. Katy se uita la sora ei cum curăţă şi toacă metodic morcovi, ceapă, păstîrnac şi mărar şi le aruncă în tocană. Deja simţea un dor de ducă şi nu se întorsese nici măcar de o zi. N-o să aibă de scris nimic în jurnal, diseară. Jurnalul! S-a sculat brusc de pe scaun şi a fugit în sus pe scări, începînd să caute sălbatic prin valize. Uitase să-l ia. La dracu'!

A traversat mezaninul şi s-a dus în camera lui Bryn şi a căutat în dulap blocnotesul pe care Bryn îl avea întotdeauna în sertarul de sus. Merge şi ăsta. Avea nevoie să-şi scrie pe ceva gîndurile, altfel va înnebuni. Cînd s-a întors jos, Bryn tocmai terminase găluştile.

La douăsprezece fix, bărbaţii au năvălit. Katy i-a privit uimită pe gemeni aşezîndu-se, în timp ce aceştia o

evitau metodic, pentru că toată lumea ştia de Katy Whittaker, care se dusese la Londra şi se făcuse model.

– Noi două ar trebui să stăm la tejghea, a spus Bryn, punînd cu grijă două oale care aproape că dădeau pe dinafară pe dulapul de lîngă chiuvetă. Sper că nu te deranjează, nu-i aşa, Katy?

Katy s-a uitat la oala cu carne, legume şi găluşti pufoase şi a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Nimic nu s-a schimbat, a spus ea şi numai liniştea care s-a lăsat i-a dat a înţelege că o spusese cu toată disperarea şi dispreţul pe care le simţea. La dracu'! Vreau să spun, a adăugat ea repede, căutînd o scăpare, că e bine să fii acasă. Londra e un loc frumos şi interesant, dar acasă e... e... e ca acasă. Iar să fii model nu e atît de nemaipomenit cum zice lumea. Mereu se găsesc cîte douăzeci dintre noi care caută de lucru, iar fetele pot fi foarte cîinoase.

– Nu-ţi face probleme, Katy, i-a spus cu căldură Bryn. Acum eşti aici, cu noi. La Ravenheight. O să fie bine.

Katy a rîs, apoi şi-a pus mîna la gură, căci rîsul îi suna aproape isteric. Draga de Bryn. Draga şi grasa şi urîta de Bryn, care iubea oile şi frigul şi nesfîrşitele poveşti la gura sobei. Dar Katy ştia că Ravenheight n-ar fi putut niciodată să fie casa *ei*, refugiul *ei*. Iar Bryn n-ar putea înţelege niciodată asta. Şi pentru că oricum n-ar fi înţeles, Katy a făcut pentru prima dată în viaţă un lucru lipsit de egoism.

– Ştiu. Nu pot să-ţi spun cît de bucuroasă sînt că m-am întors. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu v-aş şti pe tine şi pe tata aici. E ca un sanctuar.

Vocea i-a pierit, devenind plată, monotonă. Era epuizată. Un sanctuar! Mai degrabă o închisoare.

Scaunul lui John Whittaker a scîrţîit, în vreme ce acesta s-a ridicat de la masă şi şi-a îmbrăţişat bucuros fiica mai mare.

– E-n regulă, fetiţo. N-ai făcut rău că ai venit acasă cînd lumea s-a făcut puţin prea aspră pentru tine. E, ce zici, Bryony Rose?

Bryn a înclinat din cap, dar, uitîndu-se cu căldură la faţa tristă a tatălui ei, parcă i-a trecut un şarpe pe spate. Se întîmpla ceva rău, ceva îngrozitor. Dar nu acum era timpul să facă investigaţii.

Katy părea să fie mai veselă, ba chiar a mîncat puţin ghiveci din acela, dar Bryn a remarcat că nu s-a atins nici de carne şi nici de găluşti. Bărbaţii, tăcuţi şi puţin stînjeniţi după mica scenă emoţională, au mîncat mai repede ca de obicei şi au plecat luîndu-şi grăbit rămas-bun de la Bryn şi de la Katy.

Bryn a aşteptat pînă ce tatăl ei, care ieşea întotdeauna ultimul, a rămas singur în micul hol, punîndu-şi cizmele. L-a prins de braţ.

– Tată, ce se întîmplă?

– Nu te-nţeleg, fato.

– Tată! Bryn avea o voce de cunoscător, iar John a oftat învins. Nu fusese niciodată în stare să-i ascundă ceva mezinei. I-a întins fără vorbă o scrisoare.

– A venit azi-dimineaţă. Am vrut să-ţi spun mai tîrziu. Mai ales acum, că a venit şi Katy. Fetiţo, nu ştiu ce să-ţi spun.

Vocea i s-a frînt, iar el s-a întors repede şi s-a năpustit în curte, amintindu-i o clipă de bărbatul care fusese odată, puternic, de neînvins, aşa cum şi-l imagina ea în copilărie. S-a întors în bucătărie, bucuroasă că nu fuseseră urmaţi de Katy, care plecase în salon – spălatul vaselor fusese pentru ea dintotdeauna o corvoadă.

Bryn a deschis pe-ndelete scrisoarea. Era de la bancă. Şi-a dat seama uşor de mesajul bine împachetat în politeţe şi cuvinte tehnice. Aveau o lună să plătească ce datorau băncii, sau erau ipotecaţi. Asta însemna că trebuiau să vîndă companiei *Germaine,* altfel o va face banca în locul lor.

Bryn a inspirat adînc aer în piept. Ştiuse, bineînţeles, că momentul acesta o să sosească. Dar nu a *crezut* niciodată că va veni. Nu putea să piardă Ravenheight. Nu putea. Mai ales acum, cînd Katy avea nevoie atît de mult. Era clar că sora ei avusese mari necazuri la Londra şi avea nevoie de un refugiu. Iar ea, Bryn, o să se lupte cu ghearele şi cu dinţii ca să-i ofere un refugiu. Acum, mai mult ca oricînd, era hotărîtă să se agaţe de fermă. Şi de dragul lui Katy şi de dragul ei.

O să se ducă să-l vadă pe acest Kynaston Germaine. O să-i vorbească în persoană. O să-i *explice*. Dar o să-nţeleagă, oare?

Capitolul 5

Marion a pus piciorul pe trotuar şi s-a uitat în sus. La standardele din New York, clădirea cu birourile companiei *Ventura* era modestă, avînd doar treizeci de etaje. Dar fiecare etaj era înţesat cu birouri care se ocupau exclusiv de afacerile lui *Ventura Industries.* Sute de birouri, cu mii de oameni, care conduceau diverse companii care toate se adăposteau sub umbrela numită *Ventura.*

S-a întors şi s-a uitat cum limuzina neagră se îndepărtează. De acum înainte o să vină la birou cu taxiul. Sau pe jos; era doar la cîteva cvartale distanţă. Pentru Marion Ventura nu va mai exista calea regală. Înăuntru luminile erau aprinse, ca să risipească semiîntunericul dimineţii de martie, iar pentru o secundă a fost străbătută de un fior de îndoială, de o pierdere supărătoare a încrederii în sine. Pînă acum, intrase în clădire ca „Prinţesa", fiica, femeia cea frumoasă, dar niciodată ca o Ventura reală, o Ventura autentică, cu mintea la afaceri şi gîndurile pline de vînzări şi cumpărări. Şi-a îndreptat ţinuta şi a intrat în holul familiar, în care femei frumoase şi îmbrăcate scump au salutat-o din spatele birourilor

lor cu un „Bună dimineaţa, domnişoară Ventura", în timp ce ea se îndrepta către lifturi. Marion le-a răspuns cu un zîmbet, gîndindu-se cît de repede se-ntinde vorba. Domnişoara Ventura. Nu doamna Prescott!

Dar entuziasmul a cam părăsit-o cînd s-a deschis uşa liftului. Ultimul etaj era rezervat directorilor care reuşiseră să parcurgă întreaga scară ierarhică din firmă, locul în care jinduiau să ajungă ocupanţii celorlalte douăzeci şi nouă de etaje. Iar ea urca acolo, de parcă... de parcă ar fi fost stăpîna locului, s-a gîndit ea stînjenită, dar şi-a amintit că, într-un fel, chiar este. Tatăl ei era proprietarul clădirii. El era proprietarul companiilor găzduite de clădire. El plătea oamenii din această clădire. Iar ea era fiica lui. Nepotismul. Un cuvînt urît de americanul obişnuit. Dar un mod de viaţă pentru un italian, ba chiar unul onorabil. Pentru cine să muncească, să asude, să trudească un om, dacă nu pentru propriii copii?

Iar Leslie Ventura chiar *muncise* din greu. De la copil al mahalalei la miliardar. Iar acum ea era unicul lui copil. Şi-a alungat repede gîndul, căci de cîte ori se gîndea la fratele ei pierdut o durea. Dar Keith ar fi fost ultimul care să-i spună să renunţe, dacă ea şi-ar fi pus cu adevărat ceva în minte. El îi spusese adesea, surprinzînd-o foarte tare, că ea era cea puternică, cea cu minte...

Şi-a dat seama că pierde timpul stînd în lift şi a păşit repede pe mocheta albastru-fumurie pornind pe coridor. A trecut de uşile din stejar adevărat, pe care erau scrise nume pe care le cunoştea din copilărie. Nume de unchi şi nepoţi. Dar şi nume de străini de familie, diverşi tipi tari pe care tatăl ei îi racolase de la companiile rivale.

Dar ea se îndrepta spre al doilea birou din şir, fostul birou al lui Keith. Bineînţeles, cele mai mari camere erau ale lui Leslie Ventura însuşi. Şi, deşi tatăl lui nu păşise

înăuntru de la moartea lui Keith, Marion nu avea nici o îndoială că în cele din urmă el va prelua frîiele de la *Ventura Industries.* Dar cînd? Pentru moment, refuza şi să se gîndească. Acesta era unul din motivele pentru care Marion venise aici; ca să-l ajute pe tatăl ei să iasă din starea de durere şi de autocompătimire.

Apropiindu-se de birourile mari care fuseseră ale fratelui ei, Marion a auzit cîteva voci, puţine, dar zgomotoase. A deschis uşa şi a văzut că secretara lui Keith nu e acolo, lucru foarte neobişnuit dimineaţa devreme. Netrecînd de uşă şi fiind ascunsă privirii, atenţia i-a fost atrasă de conversaţia dinăuntru.

– Nu văd care ar fi problema. A recunoscut vocea unchiului Dino. Sînt preşedinte la *Ventura Mining* şi se ştie demult că este departamentul cel mai important de la *Ventura.*

– O fi, dar asta nu înseamnă că primeşti automat biroul ăsta, s-a auzit vocea tăioasă, tare, de canadian, inimitabilă, a lui Charles Ventnor, unul dintre străini.

Marion a simţit cum i se uscase gîtul. Se certau cine să ia biroul lui Keith şi nici măcar nu-l îngropaseră.

După ce plecase de la spital, cu cuvintele dure ale tatălui ei prin minte, mersese pe jos kilometri întregi, încercînd mai întîi să se compătimească pe sine, dar în cele din urmă privindu-se critic. Ştia, în străfundurile minţii ei, că tatăl ei vorbise fără de el, că nu fusese decît şocul. Cu toate acestea, cuvintele acelea o forţaseră să privească adevărul în faţă. Avea douăzeci şi patru de ani, era divorţată şi bogată. Reţeta perfectă pentru un dezastru, dacă există aşa ceva. Asta dacă nu-şi va lua frîiele vieţii proprii în mîini şi nu va face ceea ce vrea *ea*..

Renaşterea ei a început simplu, prin întocmirea unei liste cu ceea ce *ar putea* ea face. Absolvise cu note uriaşe studiile economice la *Radcliffe,* dar nu-şi folosise niciodată diploma. Deci, cel puţin teoretic, *putea* să conducă o firmă. Dacă i-ar fi dat cineva timpul ca să

capete experienţă. În plus, este şi o Ventura. Încă necoaptă, e drept, dar nici de la Keith nu se aşteptase tatăl ei să înveţe afacerile în cîteva minute. Se gîndise că o să-l pregătească timp de mai mulţi ani ca să devină preşedinte la *Ventura Industries.*

Acum, ea putea deveni viitorul preşedinte. Iar tatăl ei i-o datora. Nu făcuse nimic toată viaţa. Doar ascultase de el. Nu făcuse nici o clipă ceea ce ar fi vrut *ea* să facă. Iar acum, iat-o gîndindu-se cum să preia *Ventura Industries.* Părea o idee aproape absurdă, dar era sigură că are dreptate. Instinctul îi spunea că face tot ceea ce trebuie să facă. Iar acum, stînd lîngă uşă şi trăgînd cu urechea la discuţia scîrboasă a unchiului ei, era şi mai convinsă. *Ea* era moştenitoarea Ventura şi, dacă trebuia să i-o demonstreze tatălui ei, trebuia să înceapă de acum.

A inspirat adînc şi a intrat. Toate capetele s-au întors spre ea. Doi au recunoscut-o de rudă, iar unul drept fiica şefului. Nici unul nu a văzut în ea moştenitoarea Ventura.

– Bună ziua, domnilor, a zîmbit Marion figurilor surprinse. Se pare că afară nu e nimeni.

– Ăă... nu. Am rugat-o noi pe Felicity să-şi ia pauza de cafea, şi-a revenit primul Francis Ventura, vărul ei.

– Da, asta explică totul. Ei bine... Marion s-a îndreptat spre biroul uriaş din lemn de tek care domina camera şi abia atunci ei şi- au dat seama că ea are o servietă şi au privit într-o tăcere desăvîrşită cum întoarce fotoliul pivotant de piele şi se aşează. Aproape putea să simtă prezenţa lui Keith. Ar fi dat mult să-l vadă acolo.

– Ei bine, domnilor, ne aşteaptă afacerile. Doresc să convoc o şedinţă extraordinară a consiliului de conducere pentru ora două după-amiaza. Unchiule Dino, crezi că poţi să aranjezi asta? Nu cu toată lumea, bineînţeles, doar cu cei mai importanţi din fiecare companie.

– Ăă... bineînţeles, a spus Dino, uitîndu-se la nepoata lui de parcă îi mai crescuse un cap. Din geantă, Marion a scos un dosar; era gol, dar ei au presupus ce ar conţine. Ea s-a uitat în sus, de parcă ar fi fost mirată că încă îi mai vede acolo.

– Frankie, vrei să fii atît de amabil să-i spui lui Felicity să se întoarcă la birou? Am nevoie de ea pentru după-amiază.

Francis s-a înroşit. Ura să i se spună „Frankie".

– Desigur, a zis el înţepat şi a plecat, ca să nu-şi şifoneze demnitatea masculină ascultînd şi alte ordine. Ceilalţi doi s-au mai uitat ţintă la ea preţ de cîteva clipe, dar ea deja căuta prin birou, verificînd agenda lui Keith şi părînd atît de concentrată zis încît ei au avut impresia că a uitat de ei. S-au îndreptat cam fără chef spre uşă. În timp ce închideau uşa, ea a auzit vocea gravă a lui Charles:

– Nu ştiam că bătrînul vrea să convoace o adunare.

Cum s-a închis uşa, Marion a simţit că leşină. A expirat lung, uşurată. Făcuse primul pas. O clipă mai tîrziu, s-a deschis uşa şi a intrat Felicity Wrighton, care s-a apropiat ezitînd de birou. Lui Keith îi plăcea de ea, iar Marion s-a trezit, privind în ochii ei întrebători, puţin nedumeriţi, că şi ei îi place.

– Salut, Felicity.

– Bună ziua, doamnă... domnişoară Ventura. Eu... Mie... îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cu fratele dumneavoastră. O să-mi fie dor de el, a adăugat ea simplu, dar Marion era sigură că este sinceră. Îi simţea lacrimile gata să izbucnească şi şi-a înghiţit şi ea un nod dureros din gît.

– Mulţumesc, Felicity. Şi mie o să-mi lipsească. Şi spune-mi Marion.

– Domnul Ventura mi-a comunicat că vreţi să mă vedeţi. Vocea secretarei suna acum oficială, iar Marion era bucuroasă. Îşi mai revenise din slăbiciune, dar nu a

remarcat cît de firesc se simte în locul fratelui ei.

– Da, aşa e. Vreau o dare de seamă completă asupra tuturor companiilor *Ventura,* începînd cu cele mai mari şi mai profitabile. Vreau o listă completă a personalului şi o copie cu profiturile pe trimestrul unu de anul ăsta şi evoluţia financiară a anului. În cazul *Ventura Mining,* vreau detalii despre noile locuri de extracţie care au fost contestate.

Felicity a clipit repede.

– Domnişoară Ventura, acestea sînt ordine executive importante. O secundă, cele două femei s-au uitat una în ochii celeilalte, iar Felicity a început să zîmbească. Da, domni... Marion. Încep chiar acum. Vrei o cafea?

– Cred că da. Am o dimineaţă lungă în faţă.

Kynaston s-a aplecat în faţă, deschizînd larg ochii la peisajul din faţa lui. Venise în persoană la ţară, ca să verifice locul unde urma să fie parcul acoperit şi a simţit din plin impactul frumuseţii fermecătoare a văii – grandoarea pură a pajiştilor verzi, închise la fiecare milă de garduri de piatră. Şi-a notat repede în jurnal că parcul va trebui să fie înconjurat de ziduri de piatră.

– Mergi mai încet, Vince, a murmurat el, apoi a întrebat: Ce dracu' mai e şi *asta?* Se uita uimit la priveliştea apărută brusc în cadrul ferestrei.

– Acela este viaductul Ribblehead, domnule Germaine. E mare, aşa-i? a spus mîndru şoferul. Kynaston a încuviinţat din cap. Mica vale era traversată de arcuri elegante, iar mintea lui îşi închipuia o locomotivă cu aburi traversîndu-l victorioasă, cu sirena cu aburi fluierînd, de sub roţile de fier ieşind abur.

Kynaston s-a aşezat la loc pe scaun. Şoferul care conducea *Daimler*-ul *Sovereign* negru a început fericit un monolog despre istoria locală, iar Kynaston l-a ascultat gînditor. Era un bun ascultător. Asculta adesea şi întotdeauna culesese roadele răbdării lui.

– ...şi desigur că au fost construite pentru calea ferată Settle-Carlisle, în epoca victoriană, a subliniat şoferul.

Kynaston a zîmbit.

– Pari foarte interesat de căile ferate, Vince.

– Păi cred că toată lumea e. Cine vede viaductul sigur e.

– Da, a spus încet Kynaston, privind viaductul.

Se pare că lumea era fascinată de trenurile cu aburi. A pus mîna pe telefon şi a format numărul de la birou. În cîteva clipe vorbea cu Michael.

– Mike, vreau să faci nişte cercetări pentru mine. Viaductul Ribblehead. S-ar putea să merite să negociem folosirea liniilor de pe aici. După aceea vezi dacă poţi să găseşti pe piaţă locomotive vechi cu aburi – nu trebuie să fie în stare perfectă, putem să le reparăm noi şi să le punem pe roate, la nevoie.

– M-am prins. Te gîndeşti la nostalgici, s-a ghicit în vocea lui Mike un zîmbet. Da, ai dreptate. Un tren vechi cu aburi îl amortizezi într-un an.

– Exact. Şi ar trebui să vezi şi peisajul de aici, a murmurat Kynaston, uitîndu-se pentru ultima dată la viaduct prin fereastra fumurie. Nici un turist, fie el american, japonez sau de altă naţie, n-ar face economie de bani ca să vadă aceste minunate văi din Yorkshire dintr-un tren cu aburi.

A luat repede servieta şi şi-a notat cîteva idei noi pe un blocnotes. În timp ce scria, vorbea la telefon.

– Cum merge treaba cu pista artificială de schi?

– Merge foarte bine. Nu mai trebuie decît să luăm ultima parcelă pe care trebuie să o cumpărăm, dar e ca şi făcut. Am vorbit cu banca.

– Bine, a spus Kynaston absent. Dar în legătură cu materialul pentru pistă, ţi-au trimis mostrele? Nu uita, vreau să fie verde, ca să se potrivească cu culoarea predominantă a ierbii din vale. Dacă vede careva pista

înainte să fie în vîrful ei, nu mai plăteşte nimic.

– Mi-au zis că asta îi întîrzie, pentru că pistele de schi artificiale au o culoare standard.

– Altele, poate; a mea, nu, a spus încet Kynaston. A mai notat ceva, şi-a luat la revedere şi a închis.

– Am ajuns, domnule Germaine. Arată ca la balamuc, aşa-i?

Kynaston s-a uitat la locul ultimei investiţii *Germaine* şi şi-a spus că aşa-i. Arăta, cum spusese atît de succint şoferul, ca la balamuc. Buldozerele frămîntaseră pămîntul şi-l dăduseră la o parte, iar începuturile căii de acces arătau ca o rană în peisaj.

– Chiar o să construiţi aici unul din domurile ălea de sticlă, domnule Germaine? a întrebat Vince. Locuia în district de cînd se ştia, adică de patruzeci şi trei de ani, şi, deşi încerca să-şi închipuie cum ar arăta un dom discret şi paşnic, nu reuşea.

– Da, vreau, a răspuns Kynaston, privind sever la progresele făcute. S-a uitat în jur la zonele împădurite de pe toate cele trei laturi. Da, era ideal. Va fi un minimediu, ascuns într-o văioagă. El *putea* să-şi închipuie cum va arăta parcul terminat.

Vince s-a uitat la găurile din peisaj şi a suspinat. Dar ştia că nu trebuie să se plîngă. Pînă să vină în oraş *Germaine Leisure,* fusese pe liber. Acum măcar avea o slujbă garantată pe viaţă, pentru că după ce va fi terminată treaba avea asigurat un post de grădinar, adevărata lui vocaţie. Spera doar că americanul ştie ce face. Dar ar cam fi trebuit să ştie, doar era bogat, nu?

Marion nu s-a obosit să se uite la uşa care s-a deschis.

– Pune-le pe birou, Felicity; le mănînc mai tîrziu. A mai dat o pagină a uriaşului listing de computer care conţinea detalii care-ţi întortocheau mintea despre *Ventura Paper.*

– Ce dracu' se întîmplă aici?

Vocea a biciuit-o şi s-a trezit uitîndu-se la tatăl ei. O secundă nu a mai fost în stare să gîndească nimic.

– Îmi pare rău. Credeam că e secretara mea, cu sandvişurile.

– Secretara *ta*? Leslie a trîntit uşa în spatele lui şi s-a aşezat obosit într-unul din fotoliile mari şi confortabile dispuse strategic în faţa biroului ei. S-a lăsat pe spate, privind la fiica lui cu o expresie vag nedumerită, pe care ea nu i-o cunoştea. Energia părea să-l fi părăsit, iar asta o speria. O speria chiar mai tare decît gîndul că ar fi mînios, mînie care putea să devină extrem de gălăgioasă şi de spectaculoasă.

– Da. Felicity, a murmurat ea, căutînd disperată o apărare.

– Ştiu ce secretară lucrează în biroul ăsta, a spus Leslie cu o figură acră. Ce nu ştiu e ce faci tu aici. Şi ce e cu întrunirea extraordinară din după-amiaza asta?

– Eu am convocat-o.

– Mi-am închipuit atîta lucru din ce mi-a spus Dino. M-a sunat şi era aproape isteric. O clipă a părut că în ochi îi apare puţină veselie, dar i-a trecut repede şi s-a adunat. Stai pe locul lui Keith.

Marion s-a albit, dar nu s-a mişcat. Se uita la tatăl ei, cu ochii negri de panică.

– Ştiu, a spus ea încet. Cînd am intrat, Dino şi Frankie se certau cine să-i ia biroul.

De data asta a fost rîndul lui Leslie Ventura să pălească. Apoi, aproape împotriva voinţei, s-a trezit că zîmbeşte.

– Şi tu ai hotărît să-i împaci, preluîndu-l?

– Da. Am intrat, am luat biroul şi le-am rezolvat disputa, a precizat ea cu o voce în acelaşi timp plată, amuzată şi puţin tristă.

Leslie şi-a coborît ochii la listingul din faţa ei şi a citit de-a-ndaratelea primele rînduri. *Ventura Paper.*

– De ce citeşti asta?

– Am citit totul despre cele mai importante companii din *Ventura Industries*. Mă rog, cît e omeneşte posibil în... – şi s-a uitat la micul ei ceas de aur – trei ore şi patruzeci de minute.

Leslie şi-a mutat privirea de la listing la faţa fiicei lui; era clar că o schimbase ceva. Arăta obosită, dar ochii o făceau să arate altfel. Erau nişte ochi mai bătrîni, mult mai bătrîni decît şi-i amintea. Atunci l-a lovit adevărul. Şi pentru ea moartea lui Keith fusese o pierdere. Uneori se întrebase dacă nu cumva ea îl iubeşte pe Keith mai mult decît oricine, chiar decît Nadine, soţia lui, şi mama exagerat de protectoare a lui Keith. Şi l-a lovit brusc înţelegerea faptului că fiica lui suferise, iar el nu făcuse nimic ca s-o ajute. Îşi protejase întotdeauna familia. Trebuise să se declare învins de tumoarea pe creier care i-o luase pe iubita lui Nadine şi acum de drogurile care-i omorîseră fiul, deşi deja pusese un detectiv particular să afle cine fusese furnizorul lui Keith, ca după aceea să- l bage pe ticălos la zdup pe tot restul vieţii. Dar Marion... Şi-a dat seama – şi gîndul parcă i-a răsucit un cuţit în inimă – că nu se gîndise la ea nici măcar o clipă în ultimele patru zile. Probabil fusese distrusă. Şi îndurerată.

– Marion, tu n-ai ce face aici, a spus el blînd, dar s-a oprit brusc, cu gura căscată, cînd ea s-a ridicat în picioare, cu ochii fulgerînd, şi i-a luat vorba din gură.

– De ce? Pentru că nu sînt bărbat? Ei bine, află ceva de la mine, tati: nu sînt eu bărbat, dar *sînt* o Ventura.

Leslie a clipit din ochi, nepregătit pentru atac.

– Şi ce-are a face?

– Are a face, a spus sec Marion, după care s-a aşezat la loc. Tati, vreau să-mi câştig viaţa muncind, a spus, pe un ton potolit. Şi unde să muncesc, dacă nu aici?

El a clătinat din cap.

– Marion, nu eşti pregătită!

– Sînt mai bine pregătită decît era Keith, a subliniat ea cu încăpăţînare. Am absolvit *Radcliffe* cu nota maximă, tati. *Nota maximă.*

– Uite ce e, a spus el răguşit. Trăim încă într-o lume a bărbaţilor, iar pentru o treabă de bărbat e nevoie de un bărbat. Pur şi simplu nu ştii ce să faci. Dacă...

– Ba, dimpotrivă, i-a tăiat-o Marion, toată frica dispărîndu-i în mod miraculos, în timp ce o nou-descoperită tărie îi venea în ajutor. Tu nu ştii ce să faci. L-ai adus acum doi ani în companie pe Keith ca să înveţe afaceri. Nu s-a descurcat prea bine, ştim amîndoi asta, pentru că nu era potrivit. Nu înţelegea sau nu voia să înţeleagă cum merg afacerile. Eu ştiu, eu sînt calificată, dar nu am experienţă, recunosc deschis. Dar nu o să-mi lipsească mult timp experienţa asta. Nu dacă-mi oferi şansa să învăţ.

Leslie s-a uitat la ea, remarcîndu-i bărbia voluntară şi ochii care aruncau scîntei, şi a oftat din toţi rărunchii, după care i-a spus cu răceală:

– Gata, Marion, toată prostia asta trebuie să se termine acum. Marea finanţă nu e un loc pentru o femeie, iar dacă ai fi stat să te gîndeşti puţin la asta, în loc să visezi că o să conduci *Ventura,* ai fi aflat şi singură treaba asta. Eşti tînără şi frumoasă. Ar trebui să ieşi în lume şi să te bucuri de viaţă.

– O, dar asta chiar am de gînd. Dar una din marile plăceri ale vieţii este o carieră fructuoasă, plină de provocări. Ar trebui să ştii asta, l-a înţepat ea.

Leslie a oftat nervos. Era prea obosit şi prea deconcertat ca să se pună acum cu nebunia lui Marion.

– La naiba, Marion, ai ajuns prea departe, a izbucnit el, ridicîndu-se în picioare şi pornind spre uşă. Nici nu se pune problema să-i iei locul lui Keith. Şi am să anulez întrunirea şi o să mă întorc acasă. Vorbim mai tîrziu.

– Nu, tati, nu discutăm mai tîrziu, a spus Marion repede şi şi-a văzut tatăl oprindu-se brusc din drum. El s-a întors încet şi s-a uitat la ea, căci ceva din vocea ei îi pătrunsese în subconştient. Dacă anulezi întrunirea, plec de la *Ventura Industries* şi îmi caut un post în altă parte. Dacă este nevoie, pornesc de la zero, ca atîţia înaintea mea. Dar notele mele nu vor trece neobservate şi am să muncesc din greu. Şi o să cresc şi iar o să cresc, pentru că vreau să am succes. Şi dacă nu vrei să se întîmple asta aici, la *Ventura Industries,* atunci o să fie la unul din concurenţii tăi.

– Nu mai spune prostii, a izbucnit iar Leslie. Nimeni nu te angajează.

– Nici tu nu crezi ce spui, i-a spus Marion sardonică. Nici o companie rivală n-o s-o angajeze pe Prinţesa Ventura? Nu te-ai gîndit bine, tati, a spus ea, de data asta mai blînd, iar ochii lui arătau îngrijorare.

Întotdeauna, dar absolut întotdeauna, Leslie Ventura dăduse dovadă de o minte ascuţită. Iar faptul că acum arăta atît de departe de forma lui i-a întărit hotărîrea de a-l şoca şi a-l aduce la normal.

– Gîndeşte-te numai la publicitatea pe care le-o fac. Prinţesa Ventura să lucreze pentru altcineva. Tati, cred că pot să obţin o slujbă oriunde vreau eu în oraşul ăsta. Nu crezi? I-a mai înţepat ea.

Leslie s-a uitat ţintă la ea, cu maxilarul de jos căzut. Asta nu-i Marion. E o străină, o... o... Femeia asta care gîndeşte la rece şi vorbeşte la rece nu poate fi fetiţa lui. Fetiţa lui deşteaptă, supusă şi atît de feminină!

– N-o să-mi faci una ca asta, a spus el, dar nici măcar pe el n-a reuşit să se convingă.

– Ba da, tati, l-a corectat ea blînd, o fac. Dar numai dacă mă obligi. Numai dacă-mi întorci spatele.

– Marion! Era chiar palid. Nu o să-ţi întorc niciodată spatele. Doamne, eşti carne din carnea mea... s-a bîlbîit el, ameţit de spusele ei.

– Atunci tratează-mă ca pe carne din carnea ta, a insistat ea, la fel de blînd. Du-te acolo şi aprobă întrunirea. Prezintă-mă, cum l-ai prezentat pe Keith acum doi ani, ca pe noul moştenitor. Nu-mi pasă ce titlu îmi dai şi nici ce slujbă, sau ce birou o să am. Nu vreau decît o *şansă*. O şansă *egală* cu cea pe care i-ai dat-o lui Keith.

Leslie s-a uitat la ea în linişte. Marion i-a înfruntat privirea. Au rămas aşa, într-un armistiţiu tensionat, minute întregi, Leslie înfipt lîngă uşă, iar Marion în spatele biroului. Numai ea ştia cît de tare îi tremură genunchii şi cît de mult a costat-o să-i vorbească aşa tatălui ei.

– Cred, a spus Leslie în sfîrşit cu vocea lui rece şi grea, cred că mă şantajezi.

– Nu, tati, a zis Marion cu lacrimi în glas. Vreau să-ţi fiu alături. N-ai avut pe nimeni lîngă tine niciodată, de asta nu ştii cum e. Mama nu a vrut niciodată, Keith nu a putut, pe mine nu m-ai lăsat. Dar acum pot să te susţin. A inspirat adînc şi l-a privit drept în ochi. Problema este, tati, ce ai de gînd să faci cu mine?

Capitolul 6

Bryn s-a forţat să se uite în oglindă. Rochia arăta straniu pe ea, dar poate doar pentru că nu o mai purtase de luni întregi. Era maron, cu buline negre şi patru nasturi mari, placaţi, în faţă. O găsise într-o zi cu reduceri la Otley. O avea de peste patru ani şi încă îi venea, deci măcar nu mai punea pe ea greutate. S-a uitat la faţa ei urîtă cîteva secunde şi a ridicat din umeri. Şi-a pus pantofii cei buni – şi singurii, o pereche butucănoasă cu feţe din piele de căprioară –, şi-a luat unica poşetă – luată tot de la solduri – şi a pornit spre uşă. În bucătărie, Katy s-a uita strîmb la ea.

– Ce Dumnezeu ai pus pe tine?

Bryn a roşit; şi-ar fi dorit să nu-i submineze încrederea care şi aşa se cam clătina. Dacă sora ei ar fi cunoscut importanţa călătoriei lui Bryn, i-ar fi fost de mai mare ajutor, dar Bryn nu avea inima să-i spună. Toată ziua precedentă, Bryn fusese mută din cauza şocului. Crezuse că are mai mult timp, cel puţin cîteva luni. Dar acum, dacă nu face ceva, va trebui să vîndă Ravenheight în cîteva săptămîni. Gîndul o făcea să pălească şi

nu putea să-l ducă mai departe. Era ultima ei speranţă, ultima ei şansă de păstrare a fermei. Voia să-l impresioneze pe Kynaston Germaine şi nu o ajuta deloc să o audă pe Katy că e imposibil, deşi şi ea ştia, în sinea ei, că sora ei avea dreptate. A tras nervoasă de pieptul rochiei:

– Katy, e singura rochie pe care o am, a spus ea pe jumătate bocind, pe jumătate rîzînd. Da, aşa-i, mai am şi fusta şi bluza de cînd eram la şcoală.

Katy a clătinat din cap neîncrezătoare, apoi, privind la faţa plină şi neatrăgătoare a surorii ei, a început să rîdă. Era un rîs disperat, hohotit, care a trimis alte ace de gheaţă de-a lungul şirei spinării lui Bryn. În ultimele zile, Katy se schimbase înfricoşător.

– Katy, azi nu lucrez. Nu vrei să vii cu mine?

– La Harrogate? s-a strîmbat Katy. Nu, mulţumesc. Prefer să stau aici.

Bryn şi-a muşcat buza. Katy nu ieşise din casă de la venirea ei. Parcă i-ar fi fost frică de ce e afară. Bryn îşi amintea cum sora ei, înainte de plecarea la Londra, se machia ore întregi, stătea în cadă şi se ungea cu creme. Acum avea părul nespălat şi lăţos, iar faţa palidă şi trasă. Înainte, „dădea din gură ca o coţofană", cum spunea tatăl lor, dar acum Katy abia dacă scotea un cuvînt. Doar citea ziarul şi înjura rubrica de scandal, sau se uita la dulcegăriile australiene la televizor.

– Bine, a suspinat Bryn în sfîrşit. I-ar fi plăcut compania ei, dar instinctul îi spunea să nu se bage. Am pregătit totul pentru cină. Tot ce trebuie să faci este să pui lemne în maşină şi să ai grijă să nu se ardă plăcinta cu pui. Cartofii i-am decojit şi i-am sărat. La fel şi păstîrnacul.

Katy a înclinat din cap. Nu avea nici cea mai mică idee cum se ţine maşina la o temperatură constantă şi probabil nici nu era în stare să prepare legumele. Sau să le servească. S-a uitat în jur şi s- a trezit că e singură.

Bryn plecase. Ciudat, nu a auzit-o luîndu-şi rămas-bun. A suspinat şi a căutat în geantă. A scos unul din tranchilizante şi l-a înghiţit fără apă. Nu trebuie să lase asemenea mărunţişuri să o supere.

Afară, Bryn a pornit uşor maşina surorii ei şi a scos-o cu grijă la drum. De multă vreme nu mai condusese altceva decît tractoare şi era foarte atentă la schimbarea vitezelor. Trebuie să facă neapărat ceva cu Katy, s-a gîndit ea neliniştită. Dar ce?

În Harrogate a parcat în centru. Şi-a încheiat pînă la bărbie fulgarinul. Vîntul rece îi îngheţa nasul şi urechile şi le făcea de un roşu urît. Şi-a scos repede un fular şi l-a înfăşurat peste cap. Un poliţist i-a arătat unde este hotelul; a ajuns acolo în cîteva minute. Se simţea tot mai bolnavă din cauza emoţiilor. A stat pe aleea de acces şi s-a uitat la clădire. Era acolo o activitate intensă. S-a oprit în faţa uşii, timorată. A bătut uşor la uşă şi a aşteptat o eternitate. Apoi a descoperit un buton de sonerie şi a roşit: nimeni nu putea să-i audă ridicolul ciocănit. A apăsat pe buton, în timp ce simţea că se topeşte în fulgarin. O clipă mai tîrziu, uşa s-a deschis şi în faţă i-a apărut un om îmbrăcat într-o uniformă verde închis.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? Mi-e teamă că nu am deschis încă. Sau sînteţi cumva cu florile?

– Nu. Bryn şi-a dat seama instantaneu, după accent, că omul era localnic. Speram să-l pot vedea pe domnul Germaine.

– Aveţi fixată o întîlnire, domnişoară? Dumnealui are pentru moment biroul la Leeds.

– Leeds? a repetat ea, dezamăgită. Nu se poate. Am făcut tot drumul de la Hawes, a murmurat ea, puternic deziluzionată.

Portarul a zîmbit.

– Cred că v-am recunoscut accentul, domnişoară. Pot să vă spun ceva: domnul Germaine chiar *este* în

oraş. Întîmplător, ştiu că o să vină la Galerii în după-amiaza asta. N-aţi putea...

– Jacoby? S-a întîmplat ceva? În hol a apărut Michael Forrester. Pot să vă ajut cu ceva, ăă... doamnă?

Bryn s-a făcut roşie.

– Nu. Eu... voiam, păi voiam să-l văd pe domnul Germaine, să discutăm... ceva afaceri.

Bărbatul şi-a înălţat sprîncenele.

– Afaceri? Sînt directorul general al domnului Germaine, Michael Forrester. Pot să vă ajut cu ceva? Suna la fel de nesigur pe cît era. Un munte de femeie nu te atrăgea deloc. Doamne, spera să nu vrea să închirieze o cameră.

Bryn a răsuflat uşurată, bucuroasă că nu va fi nevoită să-şi facă încă o dată curaj.

– Da, cred că mă puteţi ajuta. E vorba de ferma Ravenheight.

– A, da. Veniţi pe aici, vă rog. Michael a recunoscut imediat numele fermei. Şi cum nu? Ferma asta era obsesia ultimelor luni.

Ea a văzut în holul cel mare şi în dreapta acestuia o armată de oameni care dădeau cu aspiratorul pe covoare şi periau draperiile. Argintăria şi cristalurile se întindeau de-a lungul pereţilor, gata să fie puse pe mese, îndată ce feţele de mese aveau să fie aşezate cum trebuie.

– Avem mîine marele nostru bal de inaugurare, i-a explicat Michael activitatea, după care a condus-o într-un birou mic, dar drăguţ şi a ajutat-o să ia loc. Numai o clipă, să iau dosarul... da, iată-l. Michael s-a întors la birou cu un dosar şi l-a deschis. Da. Ultima noastră ofertă conţinea un plus de o mie de lire sterline. Şi o ofertă generoasă de cumpărare a turmei de... cinci sute de oi. Frumoasă turmă.

Bryn a roşit, dîndu-şi seama că e luată pe sus. Nu-i plăcea omul ăsta cu zîmbetul lui fals şi cu tonul afectat,

nici măcar cît negru sub unghie.

– E una din cele mai bune turme din toate văile, s-a apărat ea, devenind tot mai nesigură pe ea în timp ce vorbea. Speram să-i pot explica domnului Germaine împrejurările. Vedeţi, noi, Whittakerii, sîntem fermieri de mai bine de cinci sute de ani. Am trăit dintotdeauna la Ravenheight şi am reuşit foarte bine. Abia de curînd am avut probleme şi putem să scăpăm de ele dacă mai sîntem păsuiţi puţin. Voiam să-i cer domnului Germaine să-şi retragă oferta de cumpărare. Banca vrea să vindem ca să capete mai repede înapoi împrumutul. Dacă domnul Germaine îşi retrage oferta, banca ne lasă în pace, ştiu asta. Ştia că zîmbeşte idiot, dar nu se putea opri.

Michael J. Forrester, care dăduse din cap şi o aprobase în tot timpul micului ei discurs tremurat, a oftat. Bineînţeles că şi el ştia. De ce îi tot presase? Femeia asta nu ştia nimic despre afaceri?

– Domnişoară... Whittaker. Corporaţia *Germaine*... a început el cu un ton care se voia unul răbdător.

– Vai, vă rog să mă iertaţi, am uitat să mă prezint. Eu sînt Bryn Whittaker.

S-a aplecat în faţă şi i-a întins mîna, pe care Michael a luat-o după o scurtă pauză generată de uimire. Deci *aceasta* este Bryn Whittaker.

– Ei bine, vedeţi dumneavoastră, domnişoară Whittaker, domnul Germaine a făcut o ofertă foarte generoasă pentru pămîntul tatălui dumneavoastră şi a făcut-o cu bună-credinţă. Are nevoie de pajiştile joase pe care vă creşteţi oile pentru o pîrtie pentru începători în noul lui complex de schi de vară. Sînt sigur că ne înţelegeţi, nu putem să ne retragem oferta, pentru că am cheltuit deja o cantitate mare de capital. Nu putem să retragem oferta pur şi simplu ca să vă ajutăm să şantajaţi banca.

Bryn s-a tras înapoi de parcă ar fi fost împuşcată.

Mai întîi s-a înroşit, apoi s-a făcut albă. S-a ridicat încet în picioare.

– Văd că nu are nici un rost să vorbesc cu tine, a spus ea ţeapănă. Îi venea şi să fugă, şi să sară la el. O privire la faţa lui care emana superioritate a făcut-o să-şi înghită cuvintele. Ca mai toţi oamenii cumpăniţi, Bryn era greu de enervat, dar, cînd se înfuria, chiar se înfuria. S-a întors, s-a dus la uşă, a deschis-o larg şi a mers orbeşte prin hol, fără să-l vadă pe portarul care a sărit de pe scaunul lui ca să-i deschidă uşa.

În birou, Michael a rămas clătinînd din cap. O femeie extraordinară. Bine că nu o să mai fie nevoie să aibă de-a face cu ea. Dar era clar că e supărată. A dictat o scrisoare bine gîndită, în care mai oferea o sută de lire pentru turmă. Poate că asta o să mai îndulcească lovitura.

Bryn a mers pînă la maşină. Era furioasă şi înfierbîntată. Ştia că bărbatul acela oribil rîde în spatele ei şi se gîndeşte cît de gîscă, cît de grasă, cît de *inutilă* este. La maşină, s-a proptit de caroseria rece şi a început să tremure. N-or să-i lase niciodată să păstreze Ravenheight, niciodată. Şi-i plăcuse să creadă că or să-i lase. Pentru Kynaston Germaine şi amicii lui nu era decît un petic de pămînt pe care îl voiau ca să pună pe el nişte plastic oribil, pe care oamenii să schieze la vale.

Dîndu-şi seama că nu are nici un rost să stea acolo, Bryn a părăsit maşina şi a pornit prin oraş, uitîndu-se fără să vadă vitrinele, luptînd tot timpul cu dorinţa absurdă de a nu izbucni în lacrimi. Viaţa nu este deloc dreaptă, şi-a spus ea, apoi i-a venit să rîdă de naivitatea ei. Bineînţeles că viaţa nu e echitabilă!

S-a trezit în faţa Galeriilor. Să fi fost soarta sau o condusese acolo subconştientul? Dar nu mai avea ce pierde, aşa că a traversat drumul, a plătit biletul de intrare şi a intrat într-o expoziţie de artă modernă cu totul de neînţeles. Picturile pe care le cumpărase pentru

Ravenheight erau majoritatea scene campestre, fiind pictate mai ales de bătrînul Fred Wainwright din Giggleswick, un profesor pensionar. Dar înăuntru era plăcut şi liniştitor şi a început să se relaxeze.

Dar nou dobîndita pace i s-a spulberat brusc, cînd l-a văzut intrînd şi privind în jur pe Michael Forrester. Găsind ce căuta, el s- a îndreptat repede spre un colţ pe care încă ea nu-l explorase. Mînată de un instinct masochist, l-a urmat.

– Salut, Kyn. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să ştii că a sunat Dawson. Avem lumină verde pentru terenul de golf. A recunoscut imediat vocea directorului general.

– Bine. Vocea care i-a răspuns era foarte diferită de cea servilă şi scîrţîitoare a angajatului. Bryn nu a putut rezista curiozităţii şi a scos capul de după perete şi s-a uitat în nişa în care avea loc discuţia. Privirea i-a fost instantaneu atrasă de capul argintiu-auriu al directorului. Iar cînd bărbatul a întors capul, ca să vadă mai bine una dintre picturi, Bryn a simţit că se învîrte camera cu ea. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atît de înalt. Îmbrăcat într-un costum gri închis, putea să spună că spatele lui era cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Începînd de la părul lui neobişnuit, care lucea ca aurul alb fin, se vedea gîtul lung şi bronzat, sănătos, apoi umerii laţi, dar nu exageraţi. Avea o coloană vertebrală lungă, impresionantă, care parcă îi îndemna degetele să o parcurgă. Mijlocul îngust i se vedea chiar şi prin puloverul cenuşiu, iar picioarele lungi, nesfîrşite, se terminau în pantofi eleganţi, negri, de piele.

Bryn a simţit cum începe să-i bată inima, iar cînd el s-a întors cu totul ea s-a retras repede şi s-a sprijinit de perete, privind în gol în faţa ei. Nu putea să-l lase să o vadă. Pur şi simplu nu putea. Nu ştia de ce, dar i se făcuse dintr-o dată frică. Foarte frică. A început să se retragă, dar a văzut o femeie care mergea ţintă spre colţul respectiv. O femeie extravagantă, cu păr scurt,

negru, şi o figură mică, dar imaculată. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, stacojie, şi o bluză cu negru, alb şi roşu.

– Kyn, iubitule, mă bucur că m-ai invitat. Dacă mă uitai, te omoram. Vocea era pură, dialectul londonez aristocratic, iar Bryn a început să se depărteze şi mai repede, nevoind să ştie, nevoind să audă.

– Cum aş putea să te uit, Janice? a răspuns vocea lui. O voce pe care Bryn ar fi putut-o recunoaşte dintr-o mie, chiar dacă n-ar fi ascultat-o niciodată. O să stai, desigur, la *Germanicus.*

– Unde în altă parte? A urmat un rîs uşor, ca un clopoţel, care a rănit-o pe Bryn ca o mie de cuţite.

Bryn a îngheţat pe locul în care se afla, în timp ce cei trei ieşeau din mica nişă şi intrau în holul principal. „Dacă mă vede, s-a gîndit ea aproape isterică, cred că o să mor." Dar nu au văzut-o, iar ochii i-au fost iarăşi atraşi de el, de parcă ar fi avut un magnet. Profilul lui Kynaston era de pus pe monede. Era puternic şi perfect, iar ei i se părea crud de frumos.

Mult timp după plecarea lor, Bryn a rămas locului, incapabilă să se gîndească la ce are de făcut. În cele din urmă, s-a adunat şi a ieşit cu mişcări de om înţepenit. A trebuit să se oprească şi să se gîndească unde se află, după care s-a îndreptat către maşină, uitîndu-se precaută la trecători. Dar nici unul nu avea păr argintiu-auriu. Cînd, în sfîrşit, s-a prăbuşit pe locul şoferului în maşina surorii ei, a început să-şi recapete sîngele rece.

Era nerăbdătoare să părăsească oraşul. A pornit-o repede spre est şi abia cînd a intrat adînc în valea ei s-a simţit în siguranţă, a oprit maşina la marginea drumului pustiu şi a coborît. S-a dus pînă la unul din inevitabilele garduri de piatră, s-a sprijinit de el şi a privit la hectarele de pajişte verde care i se întindeau în faţa ochilor. Ce s-a întîmplat acolo, în oraş? Da, a stricat tot cînd a

vorbit cu directorul acela la hotel. A fost nervoasă, nu era în apele ei, iar el a fost calm, superior. Asta o durea, dar nu era implicată decît mîndria ei şifonată.

Nu, ceea ce o înfricoşa mai tare era ce s-a întîmplat la Galerii. Sigur, ştia foarte bine că e timidă, şi ştia şi de ce. Cu greu ai putea găsi pe cineva care să o considere o fată drăguţă. Dar asta nu explica panica ce o cuprinsese, reacţia ei imediată şi instinctivă faţă de acel bărbat. Un bărbat care nici măcar nu o văzuse. Care nici măcar nu ştia că există. Kynaston Germaine.

A străbătut-o un frison care nu avea nimic de-a face cu vîntul rece. Vedea din nou în faţa ochilor lucirea părului lui cînd s-a întors să vadă mai bine tabloul. Putea să-l audă, să-l *simtă*. Şi nu înţelegea. Katy! Katy ar trebui să ştie. Dar, odată urcată în maşină, a ştiut că n-o s-o întrebe pe Katy, pentru că adînc în sinea ei deja ştia. Pentru prima dată în viaţă simţise dorinţa. Atracţia. Dorinţa. Şi a trebuit să fie Kynaston Germaine. Dacă ar fi avut curajul să se gîndească la asta, ar fi considerat situaţia caraghioasă, cu ironia ei dulce-amară. Dar instinctul o împiedica să se gîndească, pentru că îi mai spunea ceva. Ceva ce nu voia să ştie.

În întîlnirea ei cu Kynaston Germaine fusese ceva sortit. Un fel de inevitabilitate. Un fel de scop inalterabil, imuabil. Era ca şi cum viaţa ei ar fi scăpat dintr-o dată controlului ei, un gînd oribil, pe care nimeni nu e dispus să stea să-l asculte. Mai ales ea, care avusese întotdeauna nevoie de siguranţă şi care acum nu se mai simţea deloc apărată.

Cînd Bryn a ajuns înapoi la fermă, a intrat fără vlagă în salon, văzînd-o cu coada ochiului pe Katy. Aceasta scria furioasă pe o foaie de hîrtie, dar la intrarea ei a mototolit-o repede şi a băgat-o în poşetă. În orice altă situaţie, Bryn ar fi fost curioasă, dar acum nu avea energie pentru aşa ceva.

– Te-ai întors devreme. Nu te aşteptam înainte de ora ceaiului.

– Nu am avut deloc succes, a spus Bryn mohorîtă, dar deja se simţea mai bine făcînd ceva normal, cum ar fi o discuţie cu sora ei. Ziua fusese de coşmar, ireală, iar ea avea o nevoie disperată să se întoarcă în lumea ei.

– Ghinion, a zis Katy automat.

Tranchilizantele îi dădeau o senzaţie de stat în scutece, de mişcare printr-o grămadă de lînă. Era o senzaţie plăcută, iar Katy s-a trezit zîmbind în vreme ce îi turna ceai surorii ei.

– Poftim. Bea-l, o să te simţi mai bine. I-a întins lui Bryn cana şi şi-a luat locul de lîngă cămin.

Flăcările care jucau în jurul buştenilor i-au amintit lui Bryn de culoarea părului lui. S-a uitat repede în altă parte. Afară vîntul vuia, dar pereţii erau groşi, iar cele două fete se simţeau, din motive diferite, în siguranţă.

Katy şi-ar fi dorit ca Bryn să plece. Ea, care se temuse dintotdeauna de singurătate, acum tînjea, în mod ciudat, după ea. Ca şi cum ar fi simţit nevoia de singurătate a surorii ei, Bryn şi-a terminat repede ceaiul care se răcise şi s-a ridicat de pe fotoliu.

– Mă duc să schimb aşternuturile. Dacă mai avem o zi de-asta senină şi putem să le uscăm, n-o să mai fie nevoie să le spînzurăm prin casă. Şi nu-mi place deloc. Iar o apucase. Iar îşi ieşise din normal. Dar se simţea ca Alice după ce a căzut în fîntînă şi a ajuns în Ţara Minunilor. Doar că asta nu părea deloc a minunilor.

Katy şi-a privit sora plecînd, apoi şi-a băgat mîna în geantă şi a luat bucata de hîrtie. A recitit repede ultima frază. „Doar cînd mă aflu cu alţi oameni mă simt rănită. Vreau să stau singură. Să fiu liberă..." S-a aplecat iarăşi asupra hîrtiei şi a continuat să scrie cu grijă, iar cînd a terminat a îndesat paginile într-un plic pe care scria „Privat. Nu citiţi" pe care-l ţinea în geantă. Nimeni nu

trebuie să citească vreodată cele scrise de ea. Nimeni.

Sus, Bryn s-a apucat să scoată cuvertura de pe pat, apoi, încă îmbrăcată în fulgarin şi cu şalul pe cap, s-a culcat, strînsă ghem, zgîindu-şi ochii pe pereţi. În cîteva clipe era adormită...

Era subţirică şi frumoasă şi se afla într-un castel cu pereţi groşi şi pivniţe adînci, din care se vedea cîmpia. Castelul era asediat de soldaţi îmbrăcaţi în zale negre. Tatăl ei era mort, sora ei era moartă. Nu mai rămăsese decît ea, în camera ei, cu trupul ei subţiratic îmbrăcat într-un halat alb. Un halat de mireasă. Îi era frică, pentru că în curînd conducătorul armatei cuceritoare va fi la porţi şi le va doborî.

S-a dus la capelă să se roage şi a auzit strigătele de bătălie ale bărbaţilor de afară şi zidurile cutremurîndu-se sub loviturile berbecilor. Uşa capelei s-a deschis, făcînd să tremure lumînările şi să-i fluture părul lung pînă la şolduri, de parcă ar fi fost părul lui Katy dintr-o fotografie dintr-o revistă de demult. Spre ea venea păşind apăsat un bărbat mare pînă în tavan, un uriaş. Cînd şi-a dat jos coiful, ea a fost atinsă de foc. Îşi simţea părul arzînd, iar cînd s-a uitat în jos şi-a văzut minunatul ei halat transformîndu-se într-un maroniu urît, pe care începeau să apară pete negre, ca nişte plăgi.

S-a trezit plîngînd, cu răsuflarea întretăiată, strîngîndu-se mai tare, într-o emoţie stranie, copleşitoare, ameţită şi ruşinată.

Stowe, Vermont

Morgan şi-a ridicat privirea cînd în uşă s-a auzit o bătaie. De fapt, trei bătăi scurte. A aşteptat. Se aflau în garajul unui negustor localnic, în jurul unei mese deasupra căreia atîrna o lampă, care ilumina o hartă. Cu el

mai erau două persoane. Nimeni nu a scos un cuvînt. A mai urmat o bătaie în uşă, apoi o pauză, apoi trei bătăi. Toţi s-au relaxat. Morgan a mers la uşă şi a întredeschis-o.

– Da?

– *Verde închis.*

Morgan a deschis uşa şi înainte de a o închide s-a uitat prudent de-a lungul străzii pustii. S-a întors apoi să-l privească pe vizitator, un bărbat scund, cu părul sîrmos, în jurul căruia energia neconsumată bîzîia ca un roi de muşte invizibile.

– Salut, Greg, i-a spus încet Morgan. Nu ne-am mai văzut demult. Mă bucur să te văd.

– Bine te-am găsit, a zis Greg, în timp ce ochii mici îi străluceau. Ştii că nu trebuie să spui decît un cuvînt, Morgan. Oricînd, a adăugat el entuziast, ştergîndu-şi palmele de cămaşă. În vocea lui era ceva profund servil, care i-a făcut pe ceilalţi doi bărbaţi de la masă să se uite unul la altul neliniştiţi.

– Intră, Greg. Acesta este Claus Gruber. I l-a indicat pe bărbatul înalt şi blond, care i-a răspuns la salut. Iar acesta este Bruno.

Nu a dat şi numele de familie. Greg a înclinat şi el capul a salut, dar abia de i-a aruncat o privire; doar s-a întors spre Morgan şi l-a privit cu ochi de cîine credincios. Dîndu-şi seama că atmosfera a devenit tensionată, Morgan s-a aşezat, privindu-l liniştit pe Greg, care a făcut la fel.

– Domnilor, Greg este un prieten de demult, a spus el. Foarte de demult, a adăugat şi a văzut că amîndoi au înţeles pe loc. Iar neliniştea lor a devenit tot mai mare. Îmi va raporta numai mie. Iar toate chestiunile legate de... domeniul în care este expert Greg vor fi tratate numai de mine. În regulă?

Cei doi s-au relaxat vizibil, bucuroşi că nu vor avea prea mult de-a face cu acest nou membru. Nu că Mor-

gan ar fi putut să le reproşeze ceva. Dar pentru ce făceau ei, un ins scăpat de la ospiciu nu e chiar tovarăşul ideal. Şi nici că i-ar fi păsat prea tare lui Morgan de ce gîndesc ei. Motivaţia *lor* era ecologia, în timp ce a lui Morgan era „Planul". Planul care va distruge *Germaine* şi pe preşedintele acesteia. Şi în calea căruia nimic nu avea voie să stea.

– Să trecem la treabă, a început el abrupt. Claus, ai făcut cererea pentru slujbă?

Neamţul a dat din cap:

– *Ja.* Ba mi-a fost şi aprobată.

– Nu mă mir, a zîmbit Morgan, ştiind că linguşirea n-a omorît pe nimeni. Eşti unul din cei mai buni schiori pe care i-am văzut vreodată. Claus a înclinat din cap, dar faţa lui frumoasă nu a făcut loc nici măcar unui zîmbet. Era de cinci ani instructor de schi, iar de trei membru al grupului *Verde închis.* Îl admira pe Morgan mai mult decît pe orice om în viaţă, iar dacă acesta voia să obţină o slujbă la *Germaine,* să înveţe oaspeţii să schieze, el nu avea nici o obiecţie. Era sigur că Morgan îşi are motivele lui.

Morgan *avea* motivele lui.

– În timpul vacanţei, Vanessa Germaine se întoarce acasă de la colegiu. Este o schioare de nivel mediu, iar treaba ta este să-i îmbunătăţeşti nivelul. Zîmbea în timp ce spunea asta, iar Claus i-a ţinut isonul. Vreau să faci mai mult decît să o ajuţi pe *pistă*, desigur, a continuat, cu vocea lui catifelată. Vanessa e o tînără frumuşică, de douăzeci de ani, plină de naivitate şi amatoare de discuţii romantice.

S-a gîndit cînd a văzut-o ultima dată pe Vanessa. Avea doi ani, părul blond şi lung şi sprîncene lungi, lungi. Era albă ca spuma laptelui ultima dată cînd l-au mai lăsat să se uite la ea, iar trupul i se scutura de convulsii. A fost doar vina lui Kynaston, s-a gîndit el. Dacă Kynaston nu şi-ar fi băgat nasul unde nu-i fierbe

oala, Vanessa nu ar fi fost obligată să trăiască în mahalaua aia îngrozitoare.

– Vanessa, a mai spus el uşor, apoi l-a săgetat cu privirea pe Claus. Vanessa e nevinovată, a continuat el răspicat. Nu are nimic de-a face cu afacerile fratelui ei şi nu ştie cum procedează el ca să cîştige toţi banii ăia.

– Dar ştie să-i cheltuiască, a pus punctul pe „i" Bruno, în prima lui intervenţie din ziua aceea. Era un om scund, dar bine făcut. Avea maxilare solide, la fel şi pungile de sub ochi. Vorbea cu o voce lătrătoare, perfect potrivită cu modul în care arăta. Toţi care îl întîlneau se gîndeau inevitabil la un buldog.

Morgan s-a încruntat.

– Claus, îndată ce i-ai căpătat încrederea, începi să-i deschizi ochii, să vadă ce face fratele ei cu pămîntul.

Claus a încuviinţat. Nu era o însărcinare rea. Să predai schiul, ceea ce oricum îi plăcea la nebunie. Să ducă în pat o tînără, altă ocupaţie favorită de-a lui; şi în acelaşi timp să-i arate cum violează fratele ei mediul înconjurător. Da, înţelegea perfect planurile lui Morgan. Sora va fi un perfect spion pentru *Verde închis*. Ca de obicei, făcuse bine să aibă încredere în Morgan. Claus nu prea se dumirea la ce va fi bună o nevăstuică gen Greg, dar nici nu prea era nerăbdător să afle. Iar în ce-l privea pe Bruno... Claus s-a uitat la Bruno şi a zîmbit. Un om ca Bruno îşi găseşte întotdeauna o utilizare. Cînd Morgan i-a dat drumul, arătosul neamţ a plecat fericit. Ce nu cunoşti, nu te doare.

Dar pe cineva o să-l doară, era sigur de asta.

Capitolul 7

– Katy, e pentru tine, a chemat-o Bryn cu receptorul în mînă.

– Mulţumesc. Katy a luat aparatul şi s-a sprijinit cu un oftat de peretele holului. Da? Atunci, Bryn a auzit corespondenţa lunecînd în cutia poştală şi a plecat.

– Bună, Kate, cum merge pe-acolo pe la oi?

– Maeve? Katy a recunoscut vocea lui Maeve Finagal, chiar prin paraziţii reţelei şi a mîrîit ceva cu voce joasă. Se afla la Londra doar de cîteva luni cînd aflase pentru prima dată de numele lui Maeve. Unele dintre fetele cu care lucrase la o reclamă pentru loţiuni de plajă vorbeau de petrecerea pe care o dădea la ultimul, cel mai în vogă club de noapte şi despre cine se ducea acolo. Ea se aşteptase să audă numai nume de celebrităţi. Dar în locul acestora, Veronique Finch, faimosul model de reclame, i-a dat o listă de ilustre necunoscute, nume la care toate celelalte fete au început să rîdă.

Au lăsat-o pe Jayne Moore, mai veche în meserie şi mai înţeleaptă, să-i explice lui Katy că Maeve avea o aşa-numită agenţie de modele, care de fapt se ocupa

de furnizarea de „dame de companie" pentru evenimentele mondene.

Pînă şi Katy ştia ce înseamnă asta. Distracţie pentru oricine plătea – fete cu bice de piele şi cu cătuşe pentru politicienii prea obosiţi care aveau nevoie de relaxare, frumuseţi britanice pur-sînge pentru şirul care părea fără sfîrşit de milionari arabi, starlete dispuse să consoleze orice realizator din lumea spectacolului plictisit şi doritor de companie, doar-doar vor pune şi ele piciorul în minunata lume a filmului.

– Mai eşti acolo, puştoaico?

– Ce? Iartă-mă, Maeve, a spus Katy, încruntîndu-şi sprîncenele. La urma urmei, de ce dracu' o sunase Maeve Finagal?

– Cum merge treaba pe acolo? Îţi lingi rănile, nu?

Katy a izbucnit într-un rîs spart. Deci se-ntinsese vorba că a lăsat-o sir Lionel. Nu a durat prea mult, nu-i aşa?

– Uite ce e, iubito, mă întrebam cînd ai de gînd să te întorci în oraşul mare şi rău.

Katy a oftat şi şi-a şters fruntea cu o mînă obosită. Trebuia să ia o pilulă. Maeve o intimidase dintotdeauna şi nu-i dădea răgaz să se gîndească. Katy o văzuse cum, cu o tristă regularitate, racola modelele care îmbătrîneau de la toate agenţiile şi le strîngea la casa ei de lîngă Chelsea, le oblojea orgoliile rănite şi le flutura prin faţă şansa unui soţ bogat sau a unei lovituri la Hollywood.

– Nu ştiu cînd mă întorc, a spus Katy în sfîrşit, încet şi prudent, pentru că deja începea să simtă în stomac o senzaţie oribilă. Adînc în conştiinţa ei începuse să înţeleagă ce vrea Maeve de la eà.

– Ei, cînd te întorci, nu uita cine-ţi sînt *adevăraţii* prieteni. Am auzit că ţi-a dat papucii Braer, pentru că nu puteai să te pui cu ţ ăpuşica de Andy. Cine ar fi putut? Nişte jigodii! Toţi cred că la douăzeci şi cinci eşti babă.

Noi la *Finagal's* nu renunţăm la modele. Nu, cele mai bune modele ale noastre sînt femei în putere, nu nişte gîsculiţe. La douăzeci şi cinci de ani ai gustat cîte ceva din viaţă şi cunoşti mai bine regulile jocului. Mandy Martin sigur le-a învăţat. Ţi-o aminteşti pe Mandy, nu?

Şi-o amintea. Mandy Martin îşi trăsese un producător barosan de la Hollywood, aflat prin Anglia în studiu pentru următorul lui megafilm. Dar pentru fiecare Mandy se pierdeau sute de alte fete. Care se prostituau. Asta făceau, pur şi simplu, asta făceau. Katy s-a înfiorat.

– Mă suni, da? Vorbesc serios.

– Bine, a răspuns Katy automat. Era mai uşor să-i spui lui Maeve ce vrea să audă decît să te certi cu ea.

– Perfect. Cînd ai spus da, ai contractul semnat cu *Finagal's*. Nu te îngrijora prea tare de pierderea cuibuşorului tău cald. Îi găsim noi fetiţei un bîrlog frumos în Chelsea. Kate, te ştiu o fată cu multă sensibilitate, am ştiut asta de cînd te-am văzut prima dată.

Katy a auzit cum rîsul de la capătul celălalt al firului se curmă brusc şi şi-a dat seama că a trîntit receptorul. S-a uitat ţintă la telefon multă vreme, timp în care mintea parcă îi coborîse în stomac. Deci Maeve ştiuse încă de cînd o văzuse că este posibilă marfă pentru *Finagal's*. Katy a rîs, un rîs uscat, torturant, care, odată pornit, nu mai putea fi oprit. Trăise tot timpul ăsta în apartamentul ei cochet, cu un amant bogat şi făcîndu-şi aşa-zisa meserie plăcută, crezînd că o duce foarte bine. Iar în tot timpul ăsta Maeve Finagal aştepta să o recruteze...

Katy a traversat holul ca o somnambulă, întrebîndu-se ce o să facă. Ei bine, pentru început o să ia o pilulă. Şi-a luat poşeta de pe canapea şi şi-a turnat în palmă două tranchilizante, pe care le-a înghiţit fără să-şi dea seama cît de tare îi tremură mîna. Încă amorţită, s-a îndreptat spre bucătărie şi s-a oprit în holul acesteia, privind pierdută pe fereastră, afară. Ploaia spăla gea-

murile, iar cîmpurile se întindeau cît vedeai cu ochii. Nu-şi vedea tatăl şi sora stînd la masă şi discutînd. Era departe, departe de tot.

Bryn a mototolit hîrtia în pumn şi şi-a înfipt unghiile în palme încercînd să facă actul să nu mai existe.

– Ticăloşii! a şuierat ea, cu o voce tot mai pierită. Ne dau mai mulţi bani pe animale, a spus, parcă nevenindu-i să creadă. De parcă ar fi atît de importantă o sută de lire!

John Whittaker a tresărit şi şi-a apăsat mîna pe piept. A înţeles dintr-o dată că în bucătărie e prea cald şi a respirat adînc de cîteva ori. Dimineaţa le spusese oamenilor că la sfîrşitul lunii nu vor mai avea de lucru. A fost cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viaţa lui, dar măcar nu au fost surprinşi. Fusese ultimul care a rezistat, ultimul fermier care se lăsase învins. Şi, deşi Sam şi ceilalţi nu s-au arătat foarte afectaţi, tot a plătit obolul de durere. Iar acum asta. Dintr-o dată i-a fost greu să respire, iar John a început să deschidă panicat gura după aer.

Bryony arăta gata să izbucnească în lacrimi şi cine putea să i-o ia în nume de rău? Poate că acum era momentul să-i spună cum a petrecut *el* după-amiaza.

– Ascultă, fato. M-am dus ieri la Clapham să văd căsuţa aia.

– E prea scumpă, a spus ea, ştiind la ce se gîndeşte tatăl ei.

– E un loc frumos, Bryony. E şi mult mai mic – gîndeşte-te cîtă muncă scuteşti. A continuat să laude priveliştea, satul, vecinii, grădina, dar Bryn nu-l asculta. Ea era tot la galeriile de artă, privind ţintă la cel mai frumos bărbat din lume.

– Cum a putut să-mi facă una ca asta? a şoptit ea, ridicîndu-se atît de brusc, încît scaunul a căzut pe spate. Abia atunci a remarcat-o John Whittaker pe fiica lui mai

mare stînd în prag. Se uita în gol pe fereastră, iar pe faţă i se citea şocul.

Bryn s-a dus la uşă, a deschis-o larg şi a ieşit în curte. Şi-a amintit că el are astăzi petrecerea aia fandosită şi a văzut cu ochii minţii coşurile mari cu flori care costaseră probabil o avere şi paharele de cristal şi argintăria lustruită. Numai cu banii pe care-i risipea el pe petrecerea aia se putea da înapoi împrumutul ăla blestemat de la bancă. Şi el ce face? Bryn stătea în ploaia densă, fără să ia în seamă picăturile reci care-i cădeau pe faţă şi treceau prin puloverul mare pe care-l purta. El îi scrie o scrisoare şi-i mai oferă o amărîtă de sută de lire pentru oi, asta e tot ce a făcut!

– Dracu' să te ia! a strigat Bryn, apoi s-a simţit ca o proastă. S-a uitat în jur, ruşinată, dar din fericire vîntul îi dusese strigătul departe în vale. Dintr-o dată, s-a liniştit, în minte venindu-i o idee. Respiraţia i-a revenit la normal, iar zîmbetul care i-a răsărit parcă i-a tăiat faţa în două. Şi-a luat căciula cu ciucuri din buzunarul pantalonilor, şi-a pus-o şi şi-a îndesat părul sub ea, ca să-l ţină uscat. În hambarul din fund, şi-a luat haina de ploaie care atîrna tot timpul acolo, apoi a făcut o pauză de şters ochelarii cu batista de picăturile de ploaie. A terminat cu aceştia şi a verificat vechea lor maşină de cărat animalele. Era un model din anii '60 şi, deşi toţi strîmbau din nas că e prea mare, prea urîtă şi în general prea butucănoasă, îi scutise de fiecare dată să închirieze un camion cu care să ducă mieii la tîrg. Ca de obicei, a refuzat să pornească, dar tot ca de obicei, cu ajutorul unei chei franceze şi cu nişte ulei, Bryn a convins-o să se răzgîndească şi să-şi dea drumul.

Înăuntru, John s-a uitat îngrijorat cum camionul lor de animale dispare din vedere. Era clar că Bryony Rose are ceva în gînd. Dar nu fiica lui cea mică îl îngrijora pe moment.

– Vrei nişte zahăr în ceaşcă, ei, fetiţo? S-a uitat peste

umăr spre Katy, care era aşezată la masă, concentrată asupra unor şerveţele de hîrtie pe care le îndoia. S-a uitat la el fără să-l vadă.

– Da, tată. De ce nu?

De ce nu? Dacă poate să devină prostituată, poate să se şi îngraşe.

John a aşteptat să fiarbă apa şi s-a lăsat cu toată greutatea pe chiuvetă. Fără un cuvînt, a deschis fereastra, respirînd cu recunoştinţă aerul rece, proaspăt, sperînd că fata lui n-o să vadă. Katy era încă în stare de şoc. Cine ar fi crezut că o să pună la inimă atît de tare pierderea fermei?

– Ascultă, fetiţo, probabil că o să ne mutăm curînd la Clapham. E acolo o căsuţă frumuşică. Sînt sigur că o să-ţi placă.

Katy a dat din cap.

– Da, tată.

– O s-o ai acolo pe sora ta, şi pe mine, bineînţeles. O să ne facem o casă nouă, o să vezi. O să fie la fel de bună pe cît a fost asta. Uite ceaiul. Bea-l cît e cald. Eu... eu în după-amiaza asta trebuie să merg să văd berbecii ăia de la deal; zice că ninge la noapte. N-o să te superi, nu, Katy, fetiţo? a întrebat el îngrijorat.

Katy a clipit din ochi.

– Ce? Da, tată, o să-mi fie bine.

El a înclinat din cap, liniştit că ea se simte mai bine, şi a ieşit, luînd în drum spre uşă şi cheile tractorului.

Katy nu ştia de cît timp e singură. Credea că afară plouă, dar uitîndu-se pe fereastră a văzut că soarele străluceşte. A dat deoparte ceaşca de ceai, neatinsă, şi s-a deplasat încet şi greu spre salon. Era obosită. Atît de obosită! Poate că nu i-ar strica un pui de somn. Doar că nu putea adormi fără pilulele de somn. Oricît ar fi încercat, fără o pilulă rămînea trează.

S-a tîrît sus, a luat tubul cu pilule, apoi a coborît jos şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate în faţa focului,

privind flăcările. Voia să se termine cu ea ca şi cu celelalte disperate. Adio model, adio tînără frumoasă. A scos o pilulă şi a înghiţit-o. Din buşteanul care ardea a sărit o scînteie care a făcut o pată neagră pe covor. A mai luat o pilulă. Cum, n-a adormit? A oftat, uitîndu-se în jur prin cameră. Mai era canapeaua pe care mama nu o mai părăsise în ultimele cîteva luni ale vieţii.

Katy a tresărit şi s-a uitat în altă parte. Nu voia să se gîndească la mama ei. Sau la fermă. Cine s-ar fi gîndit că vor pierde ferma? Era cel mai bun lucru care i se putea întîmpla lui Bryn. Acum măcar era nevoită să iasă, în sfîrşit, în lume.

Ar fi vrut să bea ceva. Ce bună ar fi puţină vodcă... Atîta că Bryn şi tata nu ar ţine aşa ceva în casă, doar dacă...

– Ha, ha, ha, Katy, fetiţo, memoria ta nu-i rea deloc, a spus ea cu voce tare şi s-a ridicat în picioare, clătinîndu-se puţin, căci podeaua părea să se mişte sub ea. În cămara de sub scară s-a strecurat printre sacii cu cartofi, deschizînd ochii mari în întuneric. Da, uite-le. Două damigene pîntecoase de vin vechi, închise la culoare, pe care se aşezase praful. Katy s-a strîmbat de plăcere şi a tras-o pe cea mai apropiată.

Erau imense şi parcă aveau o tonă, dar a luat una de mîner şi a strîns-o la piept stîngaci, ducînd-o îmbleticit pînă în salon, unde aproape că a trîntit-o în faţa focului. A înhăţat o cană din bucătărie, privind tot timpul pe fereastră.

Perfect. Nici un semn că vine cineva. A avut probleme cu scoaterea dopului mare de plută, dar în cele din urmă a reuşit, iar camera a fost inundată de aroma bogată şi pătrunzătoare a băuturii. Şi-a turnat neîndemînatic o cană plină cu lichidul de culoarea ambrei şi a ridicat-o spre foc.

– Pentru Londra, a toastat ea şi a rîs spart. După ce a băut o înghiţitură, a început să se sufoce. Uitase cît

de tare este cidrul. Bună marfă, tată, a spus ea respectuos şi a mai sorbit o dată.

Dar tot nu adormea. A oftat, a deşurubat capacul tubului şi a vărsat cîteva pilule pe covor şi una în gură. A mai sorbit o gură de băutură. Trebuia să uite de Maeve şi de Londra. Era numai vina lui, blestemat să fie. Lionel.

Şi-a amintit că nu a scris nimic în jurnal toată ziua şi a căutat în geantă, scoţînd plicul pe care scria „Privat", o bucată de hîrtie şi un stilou. A pus plicul la loc, s-a întors pe covor şi s-a întins pe burtă. Minunatele ei pilule roz erau împrăştiate chiar în faţa ei. A mai luat două şi a mai sorbit două guri de cidru tare. Cana aproape se golise şi a umplut-o din nou, apoi a scos capacul stiloului şi l-a fluturat prin aer, privind la hîrtia albă.

„E numai vina lui", a scris ea, încercînd să respecte liniatura albastră, palidă, a foii.

A lui, a strigat ea tare, mai luînd o gură de cidru.

Blestematul de Lionel, care şi-a bătut joc de ea şi a lăsat-o pradă uşoară pentru Maeve. „Dacă nu era el, aş mai fi avut cuibuşorul..." S-a oprit din scris. *Cuibuşor* spusese Maeve, căţeaua. A clipit din ochi, a încercat să-şi focalizeze privirea asupra hîrtiei şi a scris „cămin" în loc de „cuibuşor". A început să se simtă foarte bine, dar brusc a auzit-o din nou pe Maeve, care îi spunea să „semneze" pentru ea. S-a întors iar la hîrtie şi a continuat să-şi scrie jurnalul. „Nu vreau să mă întorc la Londra." Era adevărat. Dacă se întorcea, devenea o prostituată. Şi murea de SIDA. Iar gîndul o speria.

A scris: „Mai degrabă mor" şi s-a oprit. Oare să fie adevărat? A simţit cum lacrimile îi umezesc sprîncenele şi şi-a şters furioasă ochii. La naiba, de ce n-a adormit? Şi-a întins mîna şi a luat mai multe pilule. Nu ar fi putut spune cîte, dar le-a îndesat pe toate în gură şi le-a făcut drum în jos cu o grămadă de cidru.

A suspinat şi s-a întors pe o parte, strîngîndu-se ghem. Curînd o să adoarmă. Şi atunci o să fie în siguranţă.

– Aici e, i-a spus Bryn lui Robbie Peters, arătînd spre hotelul nou-nouţ. Îl găsise pe Robbie în cîrciuma din satul lui. Se mirase să o vadă acolo, iar cînd ea i-a spus ce are de gînd i-a părut *rău* de ea, dar nu a avut inima să-i spună nu, pentru că era atît de schimbată, atît de furioasă, atît de ne-ea. Era un băiat timid, ca şi fratele lui geamăn, şi ar fi vrut ca acesta să fie cu el. S-a uitat nervos la clădire. Un bărbat în uniformă închisă la culoare dirija maşinile sport, joase, moderne. Robbie s-a uitat invidios, apoi a clipit nervos din ochi cînd omul în uniformă s-a întors spre el.

– Linişteşte-te, Robbie, e doar un portar, i-a spus Bryn, recunoscînd pe omul prietenos din hol. Dar bănuia că n-o să rămînă prietenos multă vreme. A auzit şi a simţit freamătul oilor neliniştite din spate. Cu ajutorul lui Robbie, urcase douăzeci de oi în camion, numai berbeci şi mioare care nu fătaseră. Întoarce aici, i-a arătat ea lui Robbie poarta cea mare. Poarta de fier cu motive ornamentale era încă deschisă, după ce lăsase să treacă un *Ferrari,* iar Robbie a cotit supus camionul cel mare la dreapta. Bryn i-a aruncat o privire portarului care se uita cu gura căscată cum trec, rămînînd perplex după ce l-au depăşit. Robbie a început să năduşească.

– Dacă cheamă poliţia? a întrebat el nervos. Nu mai avusese niciodată probleme cu poliţia. Tatăl lui o să-l omoare. Sau o să fie mîndru de el, Robbie nu era prea sigur. El nu ştia decît că atunci cînd Bryn i-a explicat ce vrea s-a simţit incitat. Îi plăcuse dintotdeauna Bryn, dar acum cu greu o recunoştea. O, da, tot aşa arăta, cu pălăria aia cu ciucuri şi cu ochelarii ăia împinşi sus pe nas, dar părea să fie total schimbată. Arăta... cumva puternică.

– Nu o să stăm destul de mult ca să-i cheme, a spus Bryn liniştitor, dar adevărul este că nu prea-i păsa. De cînd îi venise ideea de a strica petrecerea lui Kynaston Germaine, nu prea îi păsa de altceva. Era ca un fitil care, odată aprins, nimic nu-l mai putea împiedica să facă dinamita să explodeze. Aşa se simţea în clipa aceea, apropiindu-se de căldura şi puterea exploziei. Şi putea să-l simtă şi pe *el* pe undeva, pe aproape.

Hotelul era plin de oaspeţi. A coborît din camion şi a mers în spate, auzind zumzetul conversaţiei dinăuntru. Portarul se grăbea după ei, alergînd pe pietriş, dar Bryn nu l-a luat în seamă.

– Hai, Robbie, ajută-mă să dau jos oblonul.

Înăuntrul hotelului, Kynaston tocmai terminase cu un VIP cu o înclinare a capului şi un „mulţumesc" şi se îndrepta spre un reporter al ziarului local.

– Hello, mă bucur că aţi putut veni. Cum găsiţi mîncarea? A ascultat zîmbind lăudarea serviciilor şi a răspuns la întrebări, salutînd oaspeţii care-i treceau prin faţă. Mergea bine. Cei „treizeci de barosani", cum îi numise Michael pe oaspeţii VIP, sosiseră mai devreme şi luaseră prînzul în salon, alăturîndu-se celorlalţi invitaţi, sosiţi după-amiaza, pentru a discuta afaceri şi a bîrfi gazda.

Cei mai importanţi deţinători de acţiuni *Germaine Leisure* erau, desigur, strînşi în jurul contelui şi contesei de Vane, invitaţi special în acest scop. Şi de asta, şi pentru că respectivul conte, care se afla în consiliile mai multor companii, ţinea regulat discursuri în favoarea acestor companii, şi nu strica deloc să-i arăţi toate facilităţile oferite de hotelul *Germanicus.*

Ochii lui nu vedeau nici un cusur. Bufetul pentru oaspeţii nu destul de privilegiaţi ca să fie invitaţi la prînz era deja pe jumătate golit, ceea ce însemna că oamenilor le place. Şi de ce nu? Pe lîngă tradiţionalele bucăţi de carne friptă, mai erau şi feluri vegetariene, pe

care nici cei mai înverşunaţi vegetarieni nu le mai gustaseră. Iar pentru oamenii cu prestanţă era caviar – şase tipuri diferite –, homar, pateuri şi paste făinoase. Erau atîtea salate, încît salonul părea verde din cauza lor, apoi piramide din prăjituri şi cremă de ciocolată fără calorii şi cocktail-uri cu fructe exotice care-i aşteptau pe cei care nu reuşiseră încă să îndese în ei pînă la refuz.

Vinurile se întindeau pe întreaga gamă de la vinuri roşii americane şi albe franţuzeşti, de la şampanie la anticul mied. Auzise şi de un pariu propus de cineva, că nimeni nu va reuşi să ceară celor şase barmani o băutură, mixată sau nu, pe care aceştia să nu o poată furniza. Şi se bucura că nimeni nu cîştigase încă pariul. La capătul salonului, instrumentişti ai uneia din marile orchestre ale lumii executau discret muzică de cameră. Ştia că aici se află o adunare de mari amatori de bucăţi clasice, care ascultau transportaţi. Inclusiv un reporter de la *The Times*, a observat el, satisfăcut. Afară, în grădină, fusese ridicat un cort mare, iar tinerii fuseseră trimişi acolo. Erau şi corturi pline cu pileală şi mîncăruri de înaltă clasă, iar amatorii puteau asculta o trupă locală specializată în folk, care sigur o să-i facă praf pe puşti. A remarcat că şi grădinile arătau bine. Mult dorita culoare era asigurată de punctele roşii ale lalelelor şi de primule purpurii. A răsuflat uşurat cînd a văzut că soarele străluceşte – cortul era impermeabil, bineînţeles, dar totuşi...

Dar gîndurile i-au rămas suspendate, iar ochii i s-au lărgit, în timp ce maxilarul îi cădea. Se uita cum printre lalele apare un cap de oaie care începe să ronţăie florile. A clipit din ochi şi s-a uitat iarăşi, văzînd de data asta cum un berbec, dotat cu coarne răsucite, luneca încet în spatele uneia dintre domnişoarele debutante. Aceasta a scos un ţipăt mut, iar berbecul a început să ronţăie fericit salata scăpată de ea din mînă.

Kynaston s-a îndreptat spre un chelner şi i-a spus crispat:

– Trageţi toate draperiile şi aprindeţi toate globurile. Toate.

Omul s-a uitat la el năuc, dar a făcut ce i s-a spus. Cîteva momente, sala a rămas în întuneric, apoi oaspeţii s-au uitat curioşi unii la alţii, amuzaţi şi apreciind cele patru uriaşe globuri de pe tavan aprinse, trimiţînd prin cele cîteva sute de oglinzi toate culorile curcubeului. Kynaston nu a fost de faţă la succesul acţiunii lui. El se afla deja afară. Iar ce a văzut acolo l-a ţintuit încă o dată locului. Cel puţin douăzeci de oi păşteau printre oaspeţi, care, în cea mai mare parte, se amuzau. Cîţiva bărbaţi rîdeau, ca şi unele dintre femei.

– Ce dracu'... Mike? Ce se întîmplă aici?

L-a văzut pe directorul lui hărţuit la cîţiva metri de el. Acesta încerca cu disperare să gonească nişte oi de lîngă soţia unui director de bancă, care rîdea mai mult de figura înspăimîntată a lui Michael decît de oi.

– E nefericita aia de muiere. Ea le-a adus. Michael aproape că izbucnise în lacrimi. Nu-şi putea crede ochilor. Îl chemase portarul, care îi spusese bîlbîindu-se despre oi, dar nu crezuse pînă nu văzuse cu ochii lui.

– Ce femeie? a întrebat nerăbdător Kynaston.

– Aceea din faţă. Bryn Whittaker.

– Whittaker? Credeam că ai aranjat treaba.

– Am aranjat. Sau aşa părea. Au! O oaie îl călcase pe degetul cel mare al piciorului. Lasă primulele în pace, bestie! a strigat el, cu faţa roşie de furie, în timp ce o altă oaie se apucase să folosească florile pe post de cină.

– Spune-mi exact ce dracu' se întîmplă, a spus Kynaston încruntat şi, luîndu-l de braţ pe Michael, l-a tras într-un loc ferit de urechi indiscrete. Ce se întîmplă?

Michael s-a uitat la şeful lui cu o expresie înspăimîntată.

– Nu ştiu. Un fel de protest, bănuiesc, a recunoscut în sfîrşit, arătînd distrus.

Kyn a înjurat.

– De ce nu mi-ai spus că ai probleme?

– Dar nu credeam să am probleme! a spus ofensat Michael, apoi s-a strîmbat de durere cînd Kyn l-a strîns mai tare.

– Vorbeşte mai încet, i-a şuierat Kyn. Am tras draperiile, dar nu o să treacă mult şi o să se audă şi înăuntru de treaba asta. Şi acolo sînt şi reporterii. Mergi înăuntru şi adună personalul de prisos. Vreau să dea afară oile, acum!

– M-am dus, a spus Michael, răsuflînd uşurat cînd Kyn i-a dat drumul. Ăă... unde le ducem?

Kyn a dat din mînă exasperat.

– Nu ştiu... sera e deocamdată goală sau aproape goală. Deschide-o şi bagă oile înăuntru.

Michael a plecat grăbit, iar Kyn s-a uitat la cei ce-l priveau. Se uita cum oile îi muşcă din pajiştile proaspete, imaculate, şi îi mestecă placide lalelele şi a început să rîdă. Nu văzuse nimic atît de nostim din ziua în care bunicul se căznise să prindă un porc care scăpase din ţarc. A clătinat din cap şi a desfăcut braţele în semn de „de ce mi se-ntîmplă tocmai mie?", gest pentru care oaspeţii nu au ştiut dacă să se amuze sau să-l compătimească. Apoi a remarcat că un berbec venea în goană de după colţul clădirii şi s-a dat repede într-o parte, aproape fugind de-a lungul zidului şi oprindu-se în curtea cea mare.

Acolo se afla un camion mare, foarte vechi şi incredibil de urît, care tocmai întorcea. Un tip cam suprapondera, îmbrăcat în salopetă de lucru şi cu o căciulă caraghioasă cu ciucuri pe cap, îl ghida pe şofer.

– la stai dumneata puţin!

Bryn şi-a răsucit instantaneu capul. O secundă şi-a pierdut toată puterea, văzîndu-l că vine spre ea. În

parte, venise aici şi ca să se asigure că pentru ea Kynaston Germaine nu înseamnă nimic. Acum, încă de cînd îl văzuse din nou, ştia că se înşelase. Şi încă foarte tare. Era chiar *mai* grozav decît şi-l amintea. Mai înalt. Părul era mai argintiu-auriu, iar mersul mai graţios. Iar faţa... Bryn s-a uitat pierită la faţa lui. Era atît de frumos. Ochii lui erau ca gheaţa albastră, o îngheţau şi o ardeau în acelaşi timp. A început să tremure. Doamne, ce făcuse?

Kyn s-a oprit la un sfert de metru de ea. A văzut un personaj, mare, greoi, acoperit cu o haină caraghioasă de ploaie şi cu cizme grele de cauciuc. A văzut o căciulă verde de lînă şi nişte obraji rotunzi şi roşii de furie. A văzut o gură frumoasă şi nişte ochelari urîţi, mari, cu rame negre. Apoi i s-a uitat în ochi. Nu mai văzuse asemenea ochi. Aceştia îi aruncau ură, sfidare, teamă, durere, mînie şi ceva în plus. Ceva care a făcut ca toate cuvintele furioase pe care voia să le spună să se topească. Iar *culoarea* ochilor... îi amintea de culoarea ochilor de tigru. Foarte felini. Foarte frumoşi.

– Voiai oile mele atît de mult? i-a strigat în cele din urmă femeia, în graiul din Yorkshire, dar cu un ton plin de venin. Na-le! Bryn s-a întors şi a fugit. Nu putea să se mai uite nici măcar o clipă la faţa aceea perfectă. Era bucuroasă că Robbie o aştepta în stradă, dar cînd s-a urcat stîngace în cabină plîngea.

Robbie a pornit fericit, cu toată viteza pe care o putea prinde vechiul camion. Kyn i-a privit plecînd, iar faţa îi era întruchiparea surprizei. Apoi s-a întors, pentru că din hotel s-a revărsat un hohot general de rîs. Era clar că toată lumea se uita cum chelnerii încearcă să prindă oile. Dar lui nu-i mai venea să rîdă. Şi nu numai pentru că după aceea oamenii lui de la relaţii publice vor fi obligaţi să muncească să reducă pagubele.

Pur şi simplu, nu putea uita priveliştea celor mai frumoşi ochi din lume, inundaţi de lacrimi.

– Fir-ar să fie, Michael, a mormăit el. Ţi-am spus să tratezi frumos cu fermierii. Era clar că englezul a cam dat-o în bară şi, ca de obicei, trebuia să vină el să-l scoată din încurcătură.

Cînd s-au întors la fermă era întuneric, iar Bryn se oprise din plîns. Robbie, care acum căpătase curaj şi avea chef să tragă cu ochiul cum se descurcaseră orăşenii ăia simandicoşi cu oile, era triumfător. Bryn se uita în linişte pe fereastră. Tot triumful *ei* se dusese pe apa sîmbetei, împreună cu sentimentul dreptăţii, al mîndriei şi al mîniei justificate. Parcă nu le-ar fi încercat niciodată. Nu se putea gîndi decît cum stătuse acolo, privindu-l în ochi. Oare ce *gîndea* despre ea?

Dar cum au intrat în curte au văzut că se întîmpla ceva rău şi toată autocompătimirea ei s-a topit.

– Asta nu-i maşina doctorului Bean? a întrebat Robbie, arătînd un *Volvo* bej-pal parcat în faţă.

Bryn a îngheţat.

– Tată, a murmurat ea, apoi a strigat: Tată!

A luat-o la goană spre uşa bucătăriei, împleticindu-se şi oprindu-se brusc. Tatăl ei stătea în bucătărie şi arăta palid şi pierdut, cu o cană de ceai neatinsă în mîini. Lîngă el era doctorul Bean, cu faţa tristă.

Bryn a răsuflat uşurată.

– Slavă Domnului. Credeam că... S-a oprit. Tatăl ei nu-şi ridicase privirea din cana de ceai. Arăta răvăşit. Tată, a strigat ea şi a aşteptat ca el să-şi ridice încet capul. Cînd ochii lui i-au întîlnit pe ai ei, arătau pustii ca valea în ianuarie.

– Sora ta a murit, Bryony Rose, a spus el întunecat. Katy e moartă.

Capitolul 8

New York

Lance Prescott şi-a pus paharul de *Martini* gol pe tejghea şi s-a uitat la el concentrat. *Brezzie's*, cel mai nou bar din zonă, era deja aglomerat. Pentru cineva ca Lance, care trăise permanent în lumea bună, New York-ul era un oraş straniu. Din cauza pedigriului lui, a numelui şi a reputaţiei de tip stilat, trăise în stratul superior al acestui tort care era New York-ul. Din clipa în care aflase ce înseamnă „lupta pentru putere" Lance fusese o parte din vălmăşagul New York-ului – negocia evenimente mondene la restaurantele de lux, îi compătimea pe toţi cei ce pierduseră în Lunea Neagră sau Miercuri, sau Vineri.

Majoritatea prietenilor lui locuiau în Park Avenue, iar el era adeptul legii talionului, al ripostei. Era membru al celui mai bun club şi nu era petrecere, lansare de carte, bal, expoziţie sau eveniment teatral la care să lipsească. Bineînţeles, ca invitat al cuiva.

Aici era problema. El era unul din „Vechea Gardă",

iar asta îl reconforta şi chiar îl ajuta. Într-o lume insulară, în care bogaţii îi cunoşteau pe toţi ceilalţi bogaţi, era de un mare ajutor să nu fii catalogat printre „tipii noi", care erau mereu suspectaţi. Într-o lume în care toată lumea este dispusă să dea la cap restului lumii, cei din „vechea gardă" păstrau legătura – ca cleiul.

Toţi spuneau că e păcat că Lance Prescott e sărac, dar cel puţin era unul *de-al lor*. Numele lui era înscris în Registrul social.

Dar nu avea dreptul să guste din tort. Te puteai baza pe sprijinul prietenilor numai cîtă vreme aceştia ştiau că puteai să le fii recunoscător. Puteai privi, dar nu aveai voie să atingi.

– Încă unul, Philip. Vocea lui Lance a atras imediat atenţia barmanului şef, care i-a umplut paharul fără comentarii. Lance a băut într-o tăcere studiată. Îi stătea bine postura de gînditor. Înfăţişarea lui plăcută, angelică, avea o aură chiar mai interesantă, îi dădea mult doritul aer de pericol. Iar Grace Vancouver era chiar în dispoziţia pentru pericol. Tocmai părăsise salonul, cu părul negru curgîndu-i pe umeri. Era de două ori divorţată, avea aproape patruzeci de ani şi părea permanent furioasă.

– Salutare, puiule. Nu mă aşteptam să te văd atît de curînd.

Lance şi-a înghiţit o înjurătură.

– Salutare, Grace. Ce bei?

– Cred că o *Zeiţă verde.* Se potriveşte cu rochia mea.

Lance s-a uitat la *De La Renta* verde-smarald de pe ea şi a zîmbit.

– Philip, o *Zeiţă verde* pentru zeiţa verde de aici.

– Locul ăsta îmi aminteşte de un tîrg de vite, a spus Grace mofturoasă şi a luat loc pe un scaun de la bar, punînd picior peste picior şi arătînd două gambe superbe. Din nefericire, rochia s-a ridicat, dezvelind nişte

pulpe nu tocmai superbe.

– Asta înseamnă că femeile de aici sînt toate nişte vaci, Grace, iubito? a spus Lance tărăgănat, iar Grace a rîs din toată inima.

– Văd că mariajul cu Prinţesa nu ţi-a nenorocit delicioasele calambururi. La fix – a punctat ea, privindu-l pe sub sprîncene –, pentru că o să ai nevoie iar de ele. S-a cam pierdut ultima pungă pe două picioare, aşa-i?

Lance a zîmbit. Simţea înăuntrul lui cum mînia se metamorfozează în furie, dar a ţinut-o ascunsă. Era foarte bun în asemenea treburi. Şi de ce nu, după o practica de o viaţă?

– Dar tu, Grace? Crezi că-ţi poţi permite unul ca mine?

Grace a avut un recul la lovitura în plin. De la primul soţ, un francez bătrîn cu o podgorie înfloritoare, obţinuse destule. Dar al doilea soţ fusese o greşeală. Dobitocul dăduse faliment înainte să poată divorţa de el.

– Mi-e teamă că eşti puţin cam bătrîn pentru gustul meu, a ricanat ea. Mie un gigolo îmi place *une idée* mai tînăr. À propos, aud că iubita ta mămică dă o petrecere vineri seara. Şi că e invitată toată lumea. Toată lumea moare de curiozitate să vadă de ce e în stare...

– ...acum, că are bani, vrei să spui? a întrebat acru Lance.

– Bani *Ventura,* iubitule, l-a corectat ea, marcînd un punct întreg. Umblă vorba că nu vor ţine prea mult. Dar nici măcar Moira nu poate să toace nişte milioane atît de repede. *Sînt* nişte milioane, nu-i aşa, iubitule? Toată lumea presupune că măcar atît ai reuşit.

Lance a zîmbit. Ar fi fost în stare să parieze pe ultimul lui ceas bun, un *Cartier,* că toată lumea din oraş ştia la centimă cît a obţinut el din divorţ.

– Da, cel puţin nişte milioane, a spus Lance şi a izbucnit în rîs Dar înăuntru simţea cum se prăbuşeşte.

Crezuse că o să anuleze contractul acela prenupţial. Avea nevoie de o sumă de pornire de cel puţin cinci milioane de dolari ca să se simtă în siguranţă. Dar Marion – căţeaua! – i-o făcuse. Doamne, dacă n-ar fi semnat blestematul acela de prenupţial. Dar bătrînul nu şi-ar fi lăsat micuţa lui Prinţesă să se mărite fără contract. O, nu. Şi el o *jigodie*!

Grace a rîs, întrebîndu-se ce coace el în spatele acelei feţe frumoase şi inexpresive.

– Aud că mica ta Prinţesă e pusă pe ocupat tronul Ventura, a spus ea încet, cu ochi fixaţi pe el ca o pisică pe o gaură de şoarece. Şi n-a regretat concentrarea. A văzut cum pupilele lui se contractă datorită şocului.

– Ce ai spus? a întrebat el pe loc, pierzîndu-şi pentru prima dată stăpînirea de sine.

Grace aproape se aprinse de plăcere că-i aduce ultimele ştiri.

– Un ghinion atît de mare pentru tine, nu-i aşa, dragule? a continuat ea flegmatic. Vreau să spun că acum Marion a intrat la companie. Dacă mai rezistai cîteva luni, te trăgea şi pe tine şi altfel ar fi fost divorţul ăla. Avocatul tău ar fi putut să spună sus şi tare că soţioara te-a împiedicat să faci milioane.

Dar Lance nu avea nevoie de Grace Vancouver ca să cunoască subtilităţile legii.

– Mai vrei o *Zeiţă verde,* Grace? a întrebat el plat, apoi uitîndu-se la pulpele ei. Sau ai deja prea multe la bord? Cică ar avea multe calorii...

Noaptea tîrziu, cînd s-a întors în apartamentul lui, Lance s-a dus glonţ la telefon şi şi-a chemat avocatul.

– Vreau să faci apel la hotărîrea de divorţ, a spus el fără preambul, îndată ce Vent i-a răspuns. Nu mă interesează ce chestii invoci, spune că au mituit-o pe judecătoare. Dar trebuie să ţinem piciorul în uşă. A închis fără să aştepte răspunsul lui Vent. Furia continua să-l macine. Trebuia să pună mîna pe bani. Bani doar

pentru el. Bani de la căţeaua cu care fusese însurat. Cumva. Oricum.

Marion a căscat şi s-a uitat la ceas. Era aproape unu, dar nu avea de gînd să meargă la masă. Cine-şi putea permite să piardă timpul? S-a ridicat în picioare şi s-a întins. Abia atunci şi-a dat seama că o doare gîtul şi că spatele i se cocîrjase.

– Ai cocoaşă de corporaţie, i-a explicat zîmbind secretara care mişuna în jurul ei. E de la statul aplecat deasupra biroului şi de la cititul prea multor balanţe contabile.

Marion a rîs. Era tot în biroul lui Keith, care părea cel mai nimerit, pentru că îi moştenise şi titlul. Pe uşă era acum o plăcuţă discretă, pe care scria negru pe alb „Marion Ventura, asistent special al preşedintelui".

Nu se simţea prea afectată de titlu. Felicity a ieşit din birou, iar Marion s-a îndreptat spre fereastră. A privit afară, iar zgîrie- norii şi cerul au privit-o şi ei. Acolo jos erau Wall Street şi Madison Avenue, sute de magazine, o inimă comercială uriaşă, trepidantă. Iar o felie mare din aceasta ţinea de *Ventura.*

A zîmbit, amintindu-şi de ziua întîlnirii extraordinare. Erau toţi adunaţi acolo, în jurul uriaşei mese. Cincizeci de costume, cu bărbaţi în ele. Nici măcar o femeie, se gîndise Marion furioasă; excepţie făceau cele două secretare. Încă mai vedea feţele lor cînd tati o prezentase ca noul asistent special al preşedintelui. Pe loc, au fost şocaţi; apoi furioşi. Acum erau precauţi, pentru că ea nu se încovoia sub poverile pe care i le punea în spate propriul ei tată. Nimeni nu crezuse că va rezista trei zile, dar uite că trecuseră trei săptămîni.

Făcînd exact ce-i ceruse ea, tatăl ei a aruncat-o direct în bazin. Săptămîni întregi se căzni se să înţeleagă problemele departamentelor de contabilitate, de personal, de relaţii cu publicul şi de prospectare a pieţei.

Şi, cînd arătase că le stăpînea, spre surpriza tuturor, tatăl ei o mutase la studiul subdiviziunilor, reţelelor, la integrarea companiilor într-un întreg. Marion ştia ce vrea tatăl ei, desigur, dar nu avea de gînd să renunţe. În nici un caz. O s-o ţină aşa pînă o să înţeleagă întreaga infrastructură a companiei. Deja sumele uriaşe implicate nu o mai speriau. Dar simţea că dacă se mai uită la unul din listingurile acelea o să înnebunească. Exact ce voiau toţi. Era enervant să ştii că toată lumea, inclusiv propriul tău tată, aşteaptă să te dai bătut odată şi-o-dată. O clipă, Marion şi-a spus ce minunat ar fi să aibă un bărbat pe care să se poată bizui, cum au alte femei. Un bărbat prost crescut, care să-şi taie unghiile în pat şi să uite să pună capacul la pasta de dinţi, dar care să fie lîngă tine noaptea şi să te reconforteze.

S-a sculat brusc şi şi-a luat haina. Gata, azi chiar o să iasă să mănînce. Şi să se ducă cu toţii dracului!

– Mă întorc la două, i-a spus lui Felicity, care şi-a ridicat privirea, mai întîi surprinsă, apoi înţelegătoare. Dacă mă sună cineva, să nu cumva să le spui că am ieşit să mănînc, a adăugat ea cu o strîmbătură. Zi-le că m-am dus... m-am dus la docuri, să văd ce se întîmplă cu facturile alea de la *Ventura Shipping.*

Afară se simţea în sfîrşit primăvara. A cumpărat un buchet uriaş de narcise aurii şi un măr de la un vîzător stradal şi a hoinărit pe marginea lui Central Park. Acolo s-a aşezat şi a mîncat mărul aromat, bucurîndu-se de senzaţia minunată că chiuleşte. S-a uitat la o pereche de tineri care au venit spre ea mînă în mînă. Nu aveau ochi decît unul pentru celălalt. Erau îmbrăcaţi în blugi şi geci de piele şi păreau atît de îndrăgostiţi că Marion s-a uitat în altă parte.

S-a îndreptat încet către birou, cu gîndul la iubire. Nu fusese niciodata îndrăgostită, acum era sigură. Scurta ei înflăcărare cu Lance nu fusese nimic.

S-a gîndit la cuplul din parc. Se vor duce acasă, vor

deschide brusc uşa, vor cădea în pat şi-şi vor smulge hainele unul altuia, flămînzi de dragoste, dornici să ofere şi să primească, nepăsători la nimic altceva decît la dorinţa lor. Nu se putea imagina dorindu-şi aşa ceva.

– Te-a căutat avocatul tău, a zis că e urgent, Marion, a spus Felicity, îndată ce şefa a apărut în uşă. A spus să-l suni îndată ce ai intrat.

– Mulţumesc, Felicity, a murmurat Marion, dîndu-i florile secretarei. A intrat în birou şi a format absentă numărul.

– Domnişoara Ventura, s-a identificat ea şi a obţinut imediat legătura cu Bernard.

– Hello, Marion. Nu vreau să-ţi faci prea mari griji, dar Lance... Marion a ascultat în linişte cum Bernard îi explică dedesubturile apelurilor. Cînd a terminat, ea stătea încordată pe marginea fotoliului.

– Ce şanse are să răstoarne hotărîrea judecătorească?

– Nu-ţi face probleme, Marion, este extrem de improbabil. Ţi-am mai spus, nu face decît nişte valuri.

– Dar sînt divorţată, corect?

– Corect. Dacă vrei, poţi să te măriţi şi mîine. Te ţin la curent cu evenimentele. Nu o să fie nevoie nici să te prezinţi în faţa instanţei, dacă asta te neliniştea.

Nu o neliniştea. Lance nu o neliniştea deloc; Bernard se putea ocupa uşor de el. Dar era îngrijorată de ea însăşi. Cuvintele lui Bernard şi-au găsit ecou în continuare în mintea ei, mult după ce a închis telefonul. „Poţi să te măriţi şi mîine." Dar cu cine? s-a întrebat ea. Toţi bărbaţii pe care-i cunoştea erau ca Lance. Nici unul n-ar fi spus „nu" la o căsătorie cu o moştenitoare Ventura, mai ales că nu mai era doar Prinţesa.

Marion a simţit cum i se topeşte zîmbetul. Şi-a dus mîna la gură şi a încercat să alunge autocompătimirea care o încerca, dar nu era simplu. Avea doar douăzeci şi patru de ani. Şi voia să fie îndrăgostită. Dar cum să

se îndrăgostească neştiind dacă există pentru ea în toată lumea asta un bărbat? S-a uitat pe fereastră, încercînd să-şi închipuie lumea cu toate ţările din ea. Cu toţi bărbaţii din ele. Sigur se află printre ei unul capabil să o iubească pe *ea*, nu banii ei. Să o vrea pe *ea*, nu puterea reprezentată de *Ventura Industries.* Unul care să-şi taie unghiile în patul ei şi să uite să pună capacul la pasta de dinţi, dar care să fie mereu alături de ea.

Hadrian Boulton a intrat în curtea de la Ravenheight şi a oprit motorul maşinii sale de un roşu vesel, un *Metro.* S-a uitat mult timp la fermă, lăsîndu-se năpădit de amintiri. Nu se schimbase deloc. Arăta la fel de solidă, de întunecată şi de impunătoare ca în totdeauna. Din bucătărie ieşeau lumini, dar nu se mai auzeau conversaţiile vesele şi rîsul de altădată, şi nici mirosul îmbietor de pîine coaptă şi de friptură nu-ţi mai gîdila nările. Nu în seara asta.

Venise prima dată la Ravenheight cînd avea zece ani. Mama lui fusese Joan Whittaker, sora mai mică a lui John, care se căsătorise cu un profesor de la unul din gimnaziile din York. Se întîlniseră la cursa ciclistă *Three Peaks,* unde amîndoi îl încurajaseră pe eroul local, admirînd în acelaşi timp, politicos, echipa elveţiană vizitatoare. Nu fusese dragoste la prima vedere, dar fusese de ajuns pentru ei.

Joan a părăsit ferma şi s-a căsătorit cu profesorul, trăind o viaţă fericită în suburbiile Yorkului, iar după cinci ani de la căsătorie au avut un fiu. Cînd i-a venit vremea, Colin Boulton a fost promovat director adjunct, iar lucrurile mergeau foarte bine.

Copilăria lui Hadrian nu a avut nimic spectaculos, nici în rău, nici în bine. A fost un băieţel fericit, cu talent la matematică şi cu o personalitate care vădea deja o vigoare sănătoasă. Singura lui problemă a fost trecerea de la şcoala primară la gimnaziu, pentru că ştia că o să

fie catalogat de favorit al profesorilor, deşi tatăl lui nu era obligat să-l ia în clasele unde preda el; şcoala era destul de mare ca să evite acest lucru. Dar soarta avea să arate că nu avea nici o însemnătate. Într-o dimineaţă de duminică, la puţin timp după ce a împlinit zece ani, părinţii au plecat pentru cumpărăturile săptămînale, iar el a rămas să se uite la desene animate. Părinţii nu s-au mai întors niciodată. A avut grijă de asta un şofer beat.

Iar Hadrian a rămas brusc singur, fără ca măcar să fi apucat să-şi ia adio. Şi singur s-a simţit pînă ce unchiul John şi mătuşa Martha au sosit de la ţară. Abia dacă şi-l amintea pe unchiul John – vizitase rareori ferma, doar în zilele de duminică, împreună cu părinţii. Hadrian se bucurase de vederea oilor, hrănise fericit găinile şi căutase ouă prin toate cotloanele, împreună cu verişoara lui favorită, Bryn. Dar de fiecare dată se întorsese bucuros la oraş.

Dar la zece ani, brusc, totul a trebuit să se schimbe. Privind din nou la fermă şi în trecut, Hadrian a zîmbit. Nu-i fusese prea greu. O, da, cinci luni fusese pierdut. Era înstrăinat, furios, amărît, înfricoşat. Dar Martha Whittaker avea răbdarea unui înger. Pe cînd soţul ei se întreba dacă băiatul o să termine vreodată cu bătăile de la şcoală sau dacă va înceta să o mai necăjească pe Katy, ea îi spunea blînd „lasă-l, îi trece", iar John a ascultat, ca întotdeauna, de sfatul soţiei.

Hadrian venea acasă de la şcoală împreună cu Bryn şi intra în bucătăria în care mirosea a pîine proaspătă, a prăjituri, a friptură de iepure sau de vită. Mergea în camera lui, doritor de singurătate şi hotărît să sufere. Iar Martha îl ademenea cu prăjiturele cu cremă. Cu înţelepciune, îl făcuse mai mare peste găini, iar ca să i se amintească de bietele păsări rămase flămînde era destul să i se dea ceva de lucru, care să-l facă să nu se mai gîndească la durerea lui. Poate că acum, adult, îi putea părea o prostie, dar îngrijirea acelor găini nărăvaşe

fusese salvarea lui. Într-un an era din nou fericit. Da, desigur, mai rămăseseră nişte mici necazuri, cel mai mare fiind Katy Whittaker. Aceasta era geloasă pe noua apariţie în familie şi-i spunea „cucul" ori de cîte ori nu era nimeni în jur să o audă, fără îndoială pentru că se simţea ameninţată de noul bărbat adus în cuib. Întotdeauna îi făcuse necazuri, pîrîndu-l şi fiind în general răuvoitoare şi dispreţuitoare. Dar Bryn pusese piciorul în prag. Hadrian a zîmbit şi a coborît din maşină, încuind-o, din obişnuinţă. Katy reprezentase o problemă, dar Bryn fusese leacul. Ea l-a obişnuit cu viaţa la ţară, arătîndu-i cuiburile de nevăstuică, numindu-i florile şi odată chiar arătîndu-i cum se poate spune că a trecut pe acolo o vulpe, nu prin urme, ci cu ajutorul mirosului. Îl ajutase şi la şcoală, apărîndu-l cînd se mai lăsa cu bătaie. La zece ani, o fetiţă este aproape tot atît de puternică cu un băiat, iar o fetiţă mare ca Bryn...

Dar umbra de zîmbet a lui Hadrian a dispărut la deschiderea uşii şi la vederea verişoarei care-i fusese mai mult ca o soră. A simţit că-l năpădeşte plînsul, dar şi l-a reprimat, în timp ce începea să-l încerce un sentiment de vină. Fata asta făcuse atîta pentru el. Îl acceptase şi îl iubise, cu o generozitate a spiritului care, el o ştia atît de bine, făcea parte din natura ei. Ar fi trebuit să fie lîngă ea şi să o ajute cînd avea mai multă nevoie de cineva. Nimeni nu-i putea cere să ştie ce face Katy, dar adînc în sinea lui simţea că o abandonase pe Bryn. Încă o dată.

Părăsise ferma la douăzeci de ani. Martha murise, Katy plecase la Londra, iar John spera că o să-i lase lui ferma; dar Hadrian ştiuse tot timpul că nu era de el. Îi lipsea Yorkul şi se simţea stingher în comunitatea izolată a fermierilor. Iar Bryn, draga de ea, ştia asta şi îl încurajase să plece, asigurîndu-l că se pot descurca, ea şi tatăl ei. Acum, cînd cei doi veri stăteau şi se uitau unul la altul, îşi dorea să nu fi plecat.

– Salut, Bryn, i-a şoptit el şi s-a îndreptat către ea. Bryn l-a privit în linişte. Se numea el Boulton, dar avea o înălţime de Whittaker, peste unu optzeci şi cinci. Părul îi era castaniu închis, precum cernoziomul, iar ochii de culoarea norilor de ploaie – un gri- albastru dulce, care părea nelalocul lui pe faţa oacheşă. Sprîncenele negre se potriveau perfect cu tenul închis şi ea şi-a amintit cu un zîmbet înlăcrimat cum trebuia el să se radă în fiecare zi. Se plîngea de asta ca un puşti. Tatăl ei se descurca foarte bine cu un ras pe săptămînă.

Ştia că gîndurile îi zburau în jurul gravei probleme, ca nişte fluturi care nu îndrăznesc să se lase pe floare. Dacă se lăsau, îşi amintea de Katy. Katy singură. Katy murind. Katy...

– Hadrian, a spus ea pierdută. Mi-a fost dor de tine.

– Ştiu, a zis el cu glasul plin de regrete. Niciodată nu am vrut să fiu departe de tine.

Bryn a încuviinţat din cap.

– Ştiu, i-a răspuns blînd, fără urmă de reproş. Au stat să se privească clipe lungi şi dintr-o dată vechiul simţămînt se întorsese. Erau din nou cei doi muşchetari, luptînd cu restul lumii şi cu relele.

Ea a trecut peste pragul verandei şi i s-a aruncat în braţe.

– Hadrian, a mai putut ea spune cu glasul întretăiat.

El a simţit trupul ei solid lipit de el şi a îmbrăţişat-o, cu ochii plini de lacrimi care nu voiau să cadă.

– E-n regulă, Bryn, a murmurat el, vocea lui profundă tremurînd lîngă obrazul ei şi cu mîinile făcînd rotocoale de consolare pe spatele ei. Totul o să fie bine.

Aflată în braţele lui calde, iubitoare, Bryn aproape că îl credea. Aproape.

Capitolul 9

Morgan a părăsit uşurat căsuţa de suburbie care aparţinea trezorierului oficial al organizaţiei *Vermontul verde.* Avusese o zi lungă. Bătuse şcolile, ca să încerce să trezească la sentimente ecologiste puştimea plictisită şi frustrată; dar apatia era uriaşă, iar să tot înmînezi fiţuici pe stradă te face vulnerabil. Privind în jur, Morgan s-a uitat la fiecare maşină. Trebuia să fie prudent. Ştia că Kynaston nu a renunţat la armata de detectivi particulari angajaţi să-l găsească. Un drum de zece minute a durat aproape douăzeci şi cinci. Dar cînd a bătut semnalul secret în poarta de un albastru metalizat a unui garaj, era sigur că nu l-a urmărit nimeni. I-a deschis Greg.

Garajul era gol, dar peste tot erau semne de locuire. Verde închis avea deocamdată patru membri, dar aceştia patru făceau cît o mie din cei care aduceau o doză de „respectabilitate" societăţii. Masa din centrul garajului era plină de echipament – fire, tuburi de metal, cutii şi o bucată din ceea ce părea să fie plastilină, dar nu era.

– Cum a mers?

– Bine, a răspuns Morgan în doi peri. Avea chestiuni mai importante la care să se gîndească. Cum merge treaba *adevărată*, stau şi te întreb.

Greg a zîmbit.

– Ca lumea. Ţi-am zis, nici o problemă. S-a uitat la vechiul lui prieten, la figura lui care conţinea un amestec de amuzament şi de nerăbdare obosită. Bineînţeles, la spital se întîlniseră. Morgan, înaltul şi frumosul Morgan, îl atrăsese pe micul, neţesălatul şi urîtul omuleţ din Arkansas aşa cum un magnet atrage pilitura de fier. Era atît de puternic, atît de *furios*, încît Greg a ştiut instinctiv că acesta este omul pe care trebuie să-l urmeze. I-a povestit înaltului vermontian totul despre micile focuri pe care le pusese la cale şi totul despre Marină şi cum l-a antrenat aceasta ani de zile, după care l-a aruncat la gunoi, risipind toţi banii aceia ai contribuabililor.

– Las-o mai moale, Greg, i-a spus Morgan încet. Se obişnuise să-l privească pe omuleţ, devenise pentru el la fel de natural cu respiraţia. Recunoştea ticul insesizabil aproape din colţul gurii. Şi privirea sălbatică din ochi. Nu mai sîntem în turn, i-a mai şoptit, folosind termenul lor comun pentru spital.

Greg s-a relaxat instantaneu.

– Ai dreptate, nu mai sîntem. Mulţumită ţie.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, i-a spus el, privind la echipamentul răspîndit peste tot pe masă. Fă mai departe ce făceai.

Greg s-a uitat la el cunoscător.

– Te gîndeşti la *el*, aşa-i? Pot să pun pariu.

Morgan l-a fulgerat cu privirea, apoi s-a uitat în altă parte. Într-un rarisim moment de slăbiciune, îi spusese lui Greg ce i se făcuse şi cine îi făcuse. În anii aceia negri, în acele momente rare de luciditate, cînd corpul lui începuse să se lupte cu vechile droguri, înainte să se descopere şi să fie pus pe medicamente noi, zilele erau *foarte* lungi. Iar el avea nevoie de cineva cu care să

vorbească. Aşa că-i povestise la ureche lui Greg poveşti despre Kynaston Germaine. Poveşti de groază. Dar nu se temea că Greg o să-l trădeze. Greg îl adora ca pe un zeu.

Morgan s-a îndreptat spre sulul cu planuri de pe marginea mesei şi l-a desfăcut. Înăuntru erau planurile noului proiect *Germaine,* în curs de construcţie la marginea oraşului. Un hotel frumos şi luxos, pentru puturoşii bogaţi. Bogaţi ca Kynaston. Care însă nu fusese bogat toată viaţa. Nu, Kyn ştia ce înseamnă gîndacii şi disperarea. Dar Kyn se căţărase afară din gaura aceea, în timp ce el...

– Vreau să-l distrug, Greg. Încet, să-şi simtă fiecare rană. Cu grijă. Cu bucăţica. O să fac una cu pămîntul tot ce a construit ticălosul ăla lacom şi trădător. O să-i iau tot. S-a uitat la Greg. Iar tu o să mă ajuţi. Sau nu?

– Ba da, Morgan, sigur, a spus Greg repede, excitat de adrenalina pompată în sînge, care-i făcea venele de la tîmple să se umfle. Parcă vedea toate clădirile alea în flăcări. Minunate flăcări roşii, portocalii şi galbene. Morgan a înclinat din cap, privind dincolo de Greg, la zidul de cărămidă din spatele acestuia.

– O să ţi-o fac, Kyn. Chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

New York

Într-un oraş de zgîrie-nori, încă mai există reşedinţe stranii sau vile cu un etaj – case construite de generaţii de Vanderbilt, Astor, Rockefeller sau Getty. Reşedinţa Ventura era o asemenea casă. Plasată în mijlocul unor grădini perfect întreţinute, avea iederă pe aproape fiecare centimetru de zid. Înăuntru, toate covoarele erau orientale; sculpturile erau de Brîncuşi, Moore sau Rodin, sticlăria *Lalique,* iar mobila făcută de maeştri englezi. Iar Marion nu era deloc nepotrivită cu decorul. Rochia pe

care o purta era de mătase, de culoarea caisei, o *De Florentino,* iar pantofii *Maud Frizon.* Cu toate acestea, nu era decît o fetiţă care-şi lua cuminte cina în casa tatălui ei.

A acceptat antreul, o delicioasă supă de ceapă franţuzească, şi s-a uitat din nou la bărbatul din capul mesei. Arăta mai bine decît la înmormîntarea lui Keith.

– Tati... îţi mulţumesc că m-ai invitat la masă. Nu prea am viaţă socială în ultima vreme.

– Nu trebuia să divorţezi de bărbatu-tău, i-a spus grosolan Leslie. Divorţul tău e...

– ...primul divorţ în familie de şaptezeci şi cinci de ani. Da, ştiu, mi s-a mai spus, l-a întrerupt ea iritată.

– Să nu vorbeşti pe tonul ăsta cu mine! a izbucnit Leslie, iar vocea lui a biciuit-o pe Marion, care a tresărit. Marion şi-a dat seama că el aşteaptă scuze, dar nu se simţea în stare să-i ofere. Doar s-a uitat liniştită la el.

– Divorţul meu este treaba mea, a spus ea răspicat.

Leslie s-a înroşit de furie, apoi a ridicat din umeri, cu o răceală atît de evidentă, încît pînă şi Carole a simţit fiorii atmosferei glaciale.

– Cum merge treaba la slujbă, Marion? a întrebat ea cu blîndeţe, încercînd să mai destindă încordarea din aer.

– Bine. Nu, de fapt nu merge bine, a recunoscut Marion, prinzînd ocazia de a schimba subiectul. E foarte greu să încerci să prinzi totul dintr-o dată.

– Tu crezi că nu merită să înveţi cum e structurată *Ventura Industries?* a întrebat Leslie, simţindu-se criticat.

– Ba da, bineînţeles că merită. Marion a sesizat capcana şi a încercat să o ocolească. Dar nu cred că metoda cea mai bună este să treci prin munţi de catastife şi să alergi după contabilii care fac orice, numai să-ţi bage beţe-n roate.

– Gata, te şi depăşeşte? a întrebat Leslie insidios.

Marion s-a roşit de furie, dar nu a vorbit decît după

ce şi-a recăpătat complet stăpînirea de sine.

– Ce vreau eu să-ţi spun, tati, e că nu trebuie să mă pui să învăţ toate subtilităţile de la *Ventura Industries* studiind munţi de hîrtie.

Leslie s-a lăsat uşor pe spate în scaunul lui. Ea nu ştia, dar el aproba întru totul autocontrolul ei. Oricine îşi pierde controlul a pierdut şi disputa. Deşi nu ar fi recunoscut în ruptul capului, Leslie era mulţumit şi, da, puţin surprins de calităţile arătate pînă atunci de Marion. Într-o lună, ea înţelesese mai mult din măruntaiele corporaţiei decît prinsese Keith într-un an. Începea să se întrebe dacă nu cumva, nu *cumva* chiar se alesese cu un moştenitor.

– Dacă vrei să conduci într-o zi *Ventura Industries, trebuie* să ştii toate dedesubturile şi toate detaliile de la fiecare firmă în parte. În timp ce vorbea, bătea cu degetul în masă, subliniindu-şi fiecare cuvînt. O să trebuiască să ştii ce face fiecare companie în fiecare zi. Să ştii cine răspunde şi de ce şi cum se obţin profiturile şi pierderile. Trebuie să înţelegi elementele esenţiale pentru fiecare rotiţă din maşinăria corporaţiei *Ventura.* Cum ştiu eu.

Marion a încuviinţat din cap, deja puţin mai palidă, dar foarte relaxată. Simţea că bătălia lor ajunsese la un punct de cotitură şi era extrem de important să nu se piardă tocmai acum.

– Tati, ştiu că ştii, dar o ştii pentru că *tu* ai construit compania de la zero. Ştii ce ştii pentru că ai avut cincizeci de ani în care ai învăţat. De cînd ai început cu *Ventura Imobiliare,* corect? Marion forţa nota, ştiind că el o ascultă cu toată atenţia, hotărîtă să exploateze cît mai bine momentul. Întregul ei viitor depindea de asta.

Leslie a înclinat din cap, cu ochii întredeschişi, încercînd să înţeleagă unde vrea să ajungă fiica lui.

– Şi ai învăţat din zbor. Ai făcut greşeli, ai învăţat din ele şi nu le-ai mai făcut niciodată. Ai vîndut firma de

intermedieri imobiliare cu tot cu angajaţii. Ai învăţat cum e piaţa şi ai învăţat să „citeşti" oamenii şi să anticipezi ce le trebuie. Ţi-a luat trei ani şi abia *după aceea* ai pornit cu *Ventura Mining.* Fii cinstit, tati. Chiar arăt a idioată? Am renunţat eu, cum se aştepta toată lumea? Sau am arătat că am capacitatea să fac treabă? Cred că şi ţie şi restului lumii de la *Ventura* v-am demonstrat că nu sînt copleşită, deşi ai făcut totul ca să mă simt încovoiată. Dar nu pot să învăţ afaceri de sus în jos. Ce-mi trebuie e să fac cum ai făcut tu. Să încep cu un singur lucru. Să cunosc un lucru de la început pînă la sfîrşit. Aşa pot să învăţ puţin din toate într-un mod practic.

– Ce spui tu are o noimă, a admis Leslie, aproape împotriva voinţei. Trecuse mult de cînd pornise compania şi uitase de primele zile, cînd cu adevărat învăţa din mers. S-a uitat la fiica lui cu un respect proaspăt, profund. Dar slujba asta înseamnă mai mult decît să cunoşti. Bărbatul... *persoana* care stă în scaunul preşedintelui trebuie să aibă şi curaj. Trebuie să ia o sută şi una de decizii care pe majoritatea oamenilor i-ar albi. Cînd vremurile sînt grele, trebuie să concedieze din oameni fără dureri de inimă. Trebuie să bată bursele cu un instinct de criminal, care ar face invidios un rechin. Fata mea, înţelegi asta? a şfichiuit-o el, privind-o concentrat.

Marion înclină din cap. Nu aproba unele din metodele folosite în afaceri de tatăl ei şi în mod sigur nu le-ar fi acceptat odată instalată ca preşedinte, dar nu avea intenţia să i-o spună acum. Va veni un timp, mai tîrziu, cînd va putea să arate că afacerile şi compasiunea pot să meargă mînă în mînă.

Leslie a strîns din ochi, suspicios. Nu crezuse o clipă că Marion ar aproba filosofia lui de tipul „sari la gît". Dar, la dracu', acolo e o junglă întreagă, iar dacă ea n-o să fie puternică, desigur concurenţa o s-o sfîşie. Dacă vrea să aibă o şansă, trebuie să-l lase să o înveţe re-

gulile jocului. Şi jocul acesta nu se poate juca decît repede şi murdar.

Marion a văzut mişcarea lui din cap şi s-a pregătit. Era clar că urmăreşte ceva. Plutea în aer.

– Cînd Keith... înainte... să moară, a vorbit Leslie cu greutate, de parcă cuvintele ar fi fost pietricele acoperite cu venin, i-am dat sarcina să preia o companie numită *Germaine Leisure Corporation.* Ai auzit de ea?

Inima lui Marion a început să galopeze de emoţie. L-a convins! A reuşit!

– Da, cred că da. Sînt specializaţi în afaceri cu sporturi de iarnă, nu? Construiau parcă un hotel nou în Stowe, unde avea şi ea o vilă de iarnă. Nu, unde *Lance* are vila. Făcea parte din contractul prenupţial.

– Corect, a spus Leslie, surprins plăcut că ea prinde repede. După standardele noastre, e o companie mică, are doar zece milioane profit anual, dar se dezvoltă repede. Mai important, au pus deja un picior în Europa. O vreau. Dar fii prudentă. Kynaston Germaine este un tip *foarte* deştept, a spus el gînditor. Ai avea o grămadă de învăţat de la el. Dar asta e tot ce-ţi pot da în materie de sfaturi. Restul e treaba ta.

Marion s-a uitat la el, dîndu-şi seama ce cursă i-a întins.

– Vrei să spui... vrei să mă ocup de o preluare? a întrebat ea încet. O preluare *ostilă*? Vrei să... să-i fur acestui om compania?

– Exact asta vreau să spun, a zis hotărît Leslie Ventura, forţîndu-se să nu vadă în ochii ei cît de şocată era. Vrei să demonstrezi că eşti capabilă să preiei *Ventura Industries?* Adu-mi *Germaine Leisure Corporation.*

Bryn tremura la marginea gropii mari. Ploua. Aşa şi trebuia. Florile aliniate la marginea mormîntului erau răvăşite, dar încă pline de culoare şi dintr-o dată comparaţia i-a amintit atît de dureros de Katy, încît a simţit

cum un suspin îi scutură trupul. Aflaţi aproape, atît tatăl, cît şi vărul ei, au făcut din instinct un pas spre ea. Vicarul a intonat obişnuitele cuvinte care intenţionau să-i consoleze pe cei rămaşi, dar Bryn nu-şi putea lua ochii de la sicriul simplu de lemn. Katy.

S-a uitat la cerul cenuşiu, iar picăturile i-au udat lentilele ochelarilor, acoperind priveliştea. S-a bucurat. Nu voia să vadă cum sora ei este coborîtă în pămînt pentru totdeauna. Era prea mult. Prea definitiv. Aducea prea multă disperare. Katy o făcuse *singură*. Katy s-a adus singură pe sine aici şi acum. S-a sinucis. Cum poate să ajungă cineva să se simtă atît de disperat, de lipsit de speranţă, încît să vrea să-şi ia viaţa? Bryn încă nu înţelegea. Aşa că s-a gîndit la ceva ce cunoştea. S-a gîndit ce o să facă cu Kynaston Germaine, bărbatul care o forţase pe Katy să se sinucidă. Dacă nu ar fi fost el, să le ia tot ce iubeau mai mult pe lume, Katy ar fi încă în viaţă. *El şi numai el* a omorît-o pe sora ei... Parcă-l vedea şi acum, aievea. Înalt, frumos, bogat... atît de atrăgător. *Ticălosul!* Îl ura.

Ploaia s-a mai potolit şi în cele din urmă s-a oprit. Vicarul şi-a închis *Biblia* şi şi-a lăsat capul în piept. Toată lumea tăcea. Toţi se gîndeau la Katy. Mai puţin Bryn. Ea se gîndea cum să-l facă pe Kynaston Germaine să sufere. Să sufere cum suferă acum tatăl ei. Să sufere cum a suferit Katy în orele acelea groaznice înainte să ia pilulele.

Nu ştia cum o să-l îngenuncheze. Doar ştia că o să reuşească.

Sau o să moară încercînd.

Capitolul 10

Kynaston s-a uitat la Michael Forrester, aflat pe scaunul opus.

– Ai ziarele?

Michael i le-a înmînat fără un cuvînt. Kynaston s-a lăsat pe spate în fotoliu ca să citească pe îndelete despre pagubele suferite. Cînd lucra, Kynaston renunţa la faţa implacabilă pe care o prezenta lumii. Acum, haina lui gri închis stătea pe spătarul fotoliului, iar cravata dispăruse undeva. Cei doi nasturi de sus ai cămăşii perfect albe erau descheiaţi, lăsînd să i se vadă pielea bronzată, pe care se reliefau muşchi. Îşi suflecase şi mînecile, de sub care ieşeau două antebraţe lungi, viguroase, şi un ceas simplu, cu o curea de piele tot simplă. Îi amintea iui Michael de un leu auriu, tînăr – prea tînăr ca să fie şi bogat şi puternic. Michael se întreba cum de reuşise Kynaston Germaine.

– Nu e pe cît de rău mă aşteptam, dar nici atît de bine pe cît speram. Vocea răspicată, plăcut accentuată, a şefului l-a scos pe Michael din gîndurile lui invidioase, iar cînd s-a uitat spre acesta, americanul îl fixa cu ochii

lui de gheaţă albastră.

– Nu, păi... am lucrat cît de repede am putut.

Kynaston a zîmbit. Forrester arăta ca un cîine plouat. Totul putea fi evitat, dacă era mai bine abordată problema. A mai citit o dată articolul din *Journal* şi s-a uitat la poză. A strîns din buze, deşi arunca o lumină comică asupra lui Germaine Leisure. Fotograful surprinsese un berbec foarte îndărătnic, alergat de un chelner şi în acelaşi timp ronţăind în fugă o narcisă.

În fundal, oaspeţii, îmbrăcaţi în haine scumpe, priveau scena, în mod evident prăpădindu-se de rîs. Textul însoţitor era scris cu vervă umoristică, dar nu lăsa nici un dubiu asupra cauzei apariţiei oilor: protestul faţă de achiziţionarea fermei Ravenheight, de la Cragsmor, din districtul Three Peaks. Un jurnalist tînăr care vrea să-şi facă un nume poate face multe necazuri.

– Ai luat legătura cu familia Whittaker? a întrebat brusc Kyn, iar Michael a înclinat din cap.

– Da, ieri. Mi-a răspuns un bărbat, dar părea foarte lovit.

– John Whittaker?

Michael a clătinat din cap.

– Nu. Spunea că e o rudă. Se pare că venise din York ca să participe la o înmormîntare.

Kyn a tresărit.

– Au un mort în familie? Nu e Bryn, nu? Fiica? a întrebat el repede.

– Nu. A spus că e prea supărată ca să vină să vorbească la telefon. Am întrebat dacă se poate aranja o întrevedere şi mi-a spus că am găsit un moment nepotrivit. Avînd în vedere problemele lor, nu am vrut să insist.

Kyn l-a aprobat.

– Ai făcut ce trebuia. Îşi amintea ziua cînd şi-a înmormîntat părinţii. Muriseră într-un accident de metrou, în drum spre serviciu. Kyn avea şaptesprezece ani, iar

Vanessa cinci. S-au trezit brusc singuri într-un oraş mare, fără să ştie cum vor plăti chiria în luna următoare, sau dacă nu cumva autorităţile o vor lua pe Vanessa. Înmormîntarea fusese într-unul dintre cimitirele sordide ale oraşului, cea mai ieftină înmormîntare din oficiu.

În timp ce sicriele erau coborîte în pămînt, Vanessa începuse să plîngă după mama ei. Kyn era mut de durere. De la paisprezece ani, relaţia cu tatăl lui nu fusese chiar ideală, dar *fusese* tatăl lui. Avea şi amintiri plăcute cu el, majoritatea datînd de cînd locuiau în Clearmont, înainte să fie nevoiţi să plece de la ţară, din Vermont, şi să meargă la oraş. Stînd acolo, ţinînd-o în braţe pe Vanessa care suspina, se simţea pierdut. Şi înţelegea. Parcă întreaga lume se lăsase pe umerii lui.

– Ai făcut ce trebuia, a repetat el încet. La o moarte în familie trebuie să laşi lumea în pace. Mai lasă-le cîteva săptămîni şi sună-i din nou.

– La vremea aia ferma o să fie deja cumpărată.

Kyn s-a uitat repede la el, surprins de răspunsul directorului lui.

– Cum, deja? Cînd au fost semnate hîrtiile?

Michael, privind direct în ochii cu laser ai şefului, a simţit că i se încrîncenează stomacul.

– Cred că acum şase zile. Se trimit automat după ce banca face ultima cerere pentru banii împrumutaţi. Nu mi-a trecut prin cap să-i opresc. Stai să verific.

Michael a ieşit şi s-a întors repede.

– Da, aşa e. Hîrtiile *au fost* semnate. În... – s-a uitat la document – ...cinci săptămîni, ferma este legal a noastră.

Kynaston a luat documentul şi l-a citit. Semnătura din josul foii era a lui John K. Whittaker. Era datată cu trei săptămîni în urmă. Înainte sau după ce au pierdut un membru al familiei? s-a întrebat Kyn, trecîndu-i un fior rece de-a lungul şirei spinării. Nu-i plăcea deloc cum arată şi cum miroase situaţia.

– O să mă ocup personal de achiziţia terenului, l-a anunţat el scurt pe director. S-a uitat cum pleacă Michael şi a suspinat. La dracu'! A stat mult timp privind documentul care-l transforma în deţinătorul legal al fermei Ravenheight, al clădirilor anexe, al animalelor şi al terenului arabil. A scuturat din cap la amintirea celor doi ochi care-i întorceau privirea.

Îşi amintea ca azi ziua în care fuseseră obligaţi să plece de la ferma bunicului din Clearmont. O fermă mică, tipică pentru Vermont. Bunicului nu-i plăcea deloc să-şi vadă mezinul plecînd. Dar în anii '60 vremurile se schimbaseră. Înainte se putea trăi omeneşte crescînd vaci pe păşunile bogate, mai suplimentînd veniturile cu merele de cidru din livada fermei Germaine şi din vînzarea dovlecilor. Înainte, primăvara, cînd dădea seva arţarului, venea vremea „recoltei de zahăr", iar siropul de arţar aducea şi el bani frumoşi. Preţul benzinei era mic. Iar mîncarea şi mai ieftină. Dar n-a mai durat mult. Anii '60 au văzut sfîrşitul multor ferme.

Kyn s-a ridicat în picioare şi a mers la fereastră, privind la grădinile din spatele hotelului, care încă purtau urmele trecerii oilor.

Avea nouă ani cînd împachetaseră puţinul lor avut şi plecaseră la New York. A urît oraşul din clipa în care l-a văzut de pe locul din spate din maşina tatălui lui. Cenuşiu şi ascuns de smog, oraşul i-a părut un monstru obscen, întins asupra pămîntului. Nu se vedeau munţi cu vîrfuri înzăpezite, nici dealuri acoperite cu pomi, care toamna să capete culorile acelea minunate. Nu biserici albe, nu străzi întortocheate, nici case curate, fiecare cu grădina ei plină de flori. De la distanţă, zgîrie-norii apăreau apăsători, iar străzile lungi un nesfîrşit labirint al urîţeniei. Trebuia să facă neapărat ceva, *orice* ca să scape de acolo şi să se întoarcă. Şi aşa avea să facă şi *el*. Morgan.

S-a întors de la fereastră şi s-a aşezat la birou din

nou. A luat actele fermei numite Ravenheight. Imediat a simţit iar ochii aceia de tigru aţintiţi asupra lui. Ciudat, nu-şi putea aminti nici un alt detaliu despre femeia aceea, doar că era mare şi îmbrăcată ca o sperietoare de ciori autentică. Dar ochii aceia... Ah, *ochii* aceia. Atît de frumoşi şi atît de furioşi. Şi nu e de mirare. A făcut exact ce ar fi făcut şi el. Kyn a pus brusc mîna pe telefon.

– Carpenter? Kynaston. Ascultă, vreau să te duci în districtul Three Peaks şi să faci o listă cu toate fermele apropiate de Ravenheight, Cragsmoor pe care le poţi găsi. Nu, nu vreau să construiesc, vreau să cumpăr. Da, o fermă cît mai apropiată de Ravenheight. Da, corect. Am o afacere în minte.

A închis şi s-a mai uitat o dată la hîrtii. Trebuia să ia pămîntul de la Ravenheight, nu avea cum să renunţe la el, doar dacă voia să arunce milioanele investite pînă atunci. Dar întotdeauna există alternative.

S-a simţit din nou de paisprezece ani, aşteptînd tremurînd în maşina tatălui lui. Nu, s-a gîndit el cu amărăciune, nu *întotdeauna* există alternative. Dar ar trebui să existe. Iar pentru Bryn Whittaker *va fi una*.

Şi dintr-o dată a început să se simtă mai bine.

John Whittaker a început să se simtă tot mai rău. Apoi de-a dreptul rău. Atît de rău, încît a oprit tractorul din mers şi apoi a oprit şi motorul. S-a sprijinit în volan cu gura deschisă, încercînd să găsească aer. Nu era bine. Oricît ar fi inhalat, părea că la plămîni nu ajunge destul. A deschis uşa cabinei şi pe jumătate a căzut de pe tractor. Picioarele au aterizat cum trebuie pe iarbă, dar, spre surprinderea lui, nu l-au putut ţine drept, iar el s-a trezit în genunchi şi în coate.

S-a uitat drept înainte, încercînd să nu intre în panică. Priveliştea văii era minunată. Cîmpurile păreau de smarald cu acoperămîntul lor de iarbă proaspătă, iar deasupra lui se rotea un vultur. Îi era foarte cald. A

început din adîncurile pieptului lui şi a trecut în gît, făcîndu-i respiraţia şi mai chinuitoare. Oricît aer ar fi tras în plămîni, nu era de ajuns. Dintr-o dată, coatele nu l-au mai ascultat şi a căzut cu obrazul în răceala binecuvîntată a ierbii. Mirosea a pămînt bun, curat, şi s-a gîndit la Martha. Martha stînd în pat, uitîndu-se la el cum se dezbracă, ea fiind îmbrăcată în cămaşa ei de noapte încheiată pînă la gît. Martha, cu sînii ei mari şi rotunzi, pe care şi-a lăsat capul şi a adormit patruzeci de ani din viaţă.

John simţea inima cum îi galopează. Era prea rapid, prea tare şi dintr-o dată a simţit durerea. Multă durere. Ştia că mai are doar puţin timp. Minute? Dintr-o dată, nu a mai contat. S-a uitat înapoi în viaţă şi a văzut că nu are ce regreta. Se însurase cu o femeie bună, pe care o iubise mult timp de patruzeci de ani. Avusese doi copii reuşiţi şi avusese şi privilegiul să aibă grijă de un băiat bun ca Hadrian.

Martha... Şi-a închis ochii pentru o clipă. La urma urmei, curînd o să fie cu Martha. Şi cu Katy. Ah, Katy. Poate că în curînd o să fie şi cu Katy. Îl durea că a dat greş cu ea şi s-a simţit năpădit de un fel de vină. Vulturul se afla acum exact deasupra lui. Lipit de pămînt, putea să vadă şi oile care începuseră să apară de după creasta dealului. Fără îndoială, se întrebau de ce s-a oprit şi de ce nu mai vine odată la staul cu mîncarea lor.

Bryn.

Gîndul la ea a curmat tot – nu mai simţea nici pămîntul prin haine, nici căldura care acum parcă-i ardea pielea, nici sunetul propriei respiraţii hîrîite şi nici durerea din piept; şi nici amintirile.

Bryn. Ce o să se-ntîmple cu Bryn?

John Whittaker şi-a închis ochii şi a simţit de la o distanţă care părea foarte mare cum trupul începe să-i tremure. Să aibă cineva grijă de Bryn, s-a rugat el. Să o iubească cineva.

Tremurul s-a oprit. Zgomotul chinuit al inimii a încetat şi el. Oile au făcut cerc în jurul lui, dar nici behăielile lor încurajatoare nu s-au mai auzit după un timp. Doar ţipetele ascuţite ale vulturului care făcea cercuri deasupra lui a continuat să tulbure liniştea văii.

Lance Prescott s-a mai uitat o dată în oglindă şi şi-a strîns din nou cravata deja impecabil aranjată. În spatele lui, mama îi urmărea fiecare mişcare. Îl cunoştea foarte bine, îi cunoştea toate slăbiciunile şi toată lăcomia, fiecare impuls care-l mîna. Era şi normal să-l cunoască. Doar era opera vieţii ei.

În ciuda originii ei modeste, Moira reuşise să-l vîneze cu succes şi să se căsătorească cu Clive Prescott III, tipul clasic al aristocratului american de pe Coasta de Est, care a trăit bine şi a avut grijă să moară de tînăr. Acum, ea era admirata şi respectata văduvă a unuia din „vechea gardă". Se îmbrăca sobru, dar bine. A învăţat singură bridge şi să facă toate conexiunile sociale importante. Iar munca ei a dat roade. Dar nu au fost doar reuşitele ei. Nu, altcineva era în linia întîi. Lance.

La căsătorie, Moira nu programase nici un copil. Dar, cînd a înţeles care este adevărata ei situaţie financiară, s-a răzgîndit. Un copil creşte şi se căsătoreşte. E drept, un copil al lui Clive Prescott III s-ar prea putea să nu aibă bani, dar avea ceva mult mai important: pedigree. Iar o fată de „clasă" poate să-i aducă milioanele noului val de îmbogăţiţi. Dar Moira a fost încă o dată dezamăgită. A născut un băiat. Dar au apărut compensaţii. Un băiat a căpătat instantaneu aprobarea atît a tatălui, cît şi a societăţii. Doar îşi făcuse datoria şi produsese un moştenitor Prescott. L-a văzut nerăbdătoare crescînd şi s-a liniştit doar cînd a văzut că aspectul lui plăcut se păstrează şi la intrarea în maturitate. S-a asigurat că poartă ce trebuie, că merge la şcolile care trebuie, că are prietenii care trebuie. Şi din nou munca

ei i-a adus roade, după cum sigură fusese. Îl îndreptase către Marion Ventura cu priceperea unui cowboy care ştie să mîne taurul. O cercetase meticulos pe Prinţesa Ventura, ţinînd un dosar în care apărea totul, de la culoarea vinului favorit al fetei la agenda ei de întâlniri, la ce petreceri şi baluri era posibil să meargă şi chiar pînă la ce politică făcea. Şi acum, totul s-a dovedit în zadar.

Cînd Lance a început să-şi strîngă cravata, a strîns din ochi.

– Las-o aşa, i-a spus ea tăios. E perfectă. Oaspeţii vor veni curînd.

Lance a suspinat atînc. O să fie foarte fericit cînd blestemata aia de petrecere o să se termine. Era exasperat de cheltuială. El şi mama lui aveau un cont bancar comun şi, deşi nu-i plăcea, nu se putea emancipa. Banii lui erau banii mamei lui, iar Moira nu concepea o altfel de situaţie.

– Ah, soneria. Stai liniştit! a spus ea, din nou tăios, cînd Lance a pornit spre uşă. O să răspundă servitoarea. Pentru numele lui Dumnezeu, Lance, e petrecerea *mea*. Totul trebuie să fie făcut *cum trebuie*, a mai şuierat ea. Repede, trebuie să fim gata să ne salutăm oaspeţii.

Primii sosiţi erau Molly şi Gerry Tinspin, notorii pentru sosirile lor timpurii. A urmat, în succesiune rapidă, crema „vechii gărzi" din New York, toţi cu bijuteriile şi hainele de mîna a doua pe care le aveau, din consideraţie pentru Moira, care purta singura ei *Valentino* originală şi bijuteriile bunicii lui Clive. Nu e bine să eclipsezi gazda şi toată lumea era de acord că Moira e fată bună. Toată lumea ştia şi că banii obţinuţi din înţelegerea de divorţ cu Ventura nu erau prea mulţi, dar Moira era una „de-a lor" şi îşi cunoştea responsabilităţile. După ce atîţia ani aceşti Prescott fuseseră invitaţi pe gratis, era cazul să facă şi ei ceva, cînd au dat de nişte bani. Şi mulţi radiau de satisfacţie că Moira a lor

le-a împlinit aşteptările. Prin urmare, au mîncat caviar şi homar, au băut *Mouton-Rotschild* şi *Moët & Chandon*, au admirat afectat toată arta Prescott moştenită şi au lăsat-o pe Moira să-şi savureze momentul de glorie.

Lance nu a dezamăgit-o. Undeva în mulţime putea fi cineva bogat. Cineva vulnerabil. Cineva ca Marion, dar fără un tată atotputernic. Lui Lance nu-i plăcea să piardă. Nu-i plăcea, mai ales pentru că pierdea mereu. A pierdut tot şi pe toate, inclusiv propria lui mamă. Avea gura uscată de amărăciune şi o ură şi o frustrare atît de mari, încît nu ar putut fi spălate nici de excelenta şampanie *Moët & Chandon rosée.*

Blestemata de Marion. Blestematul de New York. Şi blestemata de maică-sa şi blestemaţii ăştia de oaspeţi care-i risipesc banii!

Lance şi-ar fi dorit să poată face ceva, *orice*, ca să le arate lor.

Habar nu avea cît de repede i se va îndeplini dorinţa.

Capitolul 11

În ziua în care Bryn a plecat de la Ravenheight, au venit cu toţii să-i ureze drum bun, şi Sam şi Will, şi gemenii – Robbie i-a dat un buchet de narcise –, şi chiar şi Walter Gornwell cu cei şase căţei York a făcut un ocol de la obişnuitul lui traseu matinal ca să o vadă. I-a mulţumit pentru condoleanţe, apoi s-a întors şi s-a uitat la casă. Ravenheight. Stătea acolo solidă, întunecată şi tare. Doar că acum arăta altfel. Acum era goală. Nu mai ardea focul în cămin. Nu mai era nici un cîine care să doarmă lîngă maşina de gătit, pentru că Violet fusese dusă la doamna Kennedy de peste şosea. Nici narcise pe masa din bucătărie.

– Gata, Bryn? a întrebat încet Hadrian, cu o voce care se potrivea perfect cu ochii lui înlăcrimaţi. Ea a înclinat aprobator şi el i-a deschis portiera maşinii lui. Nu avea cu ea decît o valiză pentru haine şi un cufăr plin cu cărţi şi fotografii, vaza favorită a mamei ei şi colecţia de ecusoane de cricket a tatălui ei.

– Cu bine, fato, i-a spus Sam, în timp ce Bryn se aşeza pe locul din spate, iar Hadrian închidea portiera.

Ea i-a zîmbit şi i-a făcut cu mîna, dar nu simţea nimic. Era amorţită, ca în ziua în care Bill nu ştia cum să-i spună că se dusese să vadă mieii tîrzii şi-l găsise pe John întins pe pămînt.

Hadrian s-a uitat la ea în diagonală, a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc. Ce ar fi putut să-i spună ca s-o consoleze? A întors cheia de contact şi le-a zîmbit uşor către cei aliniaţi, care au dispărut repede din vedere.

Pe fereastra maşinii, ea a privit trecînd fulgerător toată trecuta ei viaţă. Copacul în care se jucaseră ea, Hadrian şi Katy. Oile care nu mai erau ale ei, care-şi chemau mieii. I-a venit să plîngă, dar ştia că o să se ţină tare. Chiar dacă ar fi vrut, nu i-ar fi putut cere lui Hadrian să întoarcă maşina şi să o ducă acasă, pentru că pentru ea nu mai exista „acasă". A suspinat şi l-a văzut pe Hadrian uitîndu-se la ea scurt. Bietul, dragul de Hadrian! A fost atît de bun cu ea în ultimele două săptămîni!

– E-n regulă, i-a spus ea repede. N-o să-ţi inund maşina cu lacrimi.

Hadrian s-a întors la condusul maşinii, răsucindu-se şi întorcîndu-se în obişnuitul stil din Yorkshire.

– Ba aş vrea să plîngi, a spus el şi mai încet; deşi l-a auzit, Bryn nu a spus nimic. Ştia că el se întreabă ce se întîmplă cu ea. Nu plînsese decît în noaptea de după moartea tatălui ei, în pernă, dar altfel nici măcar nu vorbise despre recentele pierderi suferite. Şi nici despre viitor, dar era sigură că asta îl îngrijorează cel mai tare pe Hadrian. Acesta era mai sensibil decît majoritatea bărbaţilor, mai în măsură să înţeleagă slăbiciunile şi durerile oamenilor. Unii luau drept slăbiciune această blîndeţe, care însă acoperea o gîndire lucidă şi o tărie de stîncă a caracterului.

– O să-ţi placă la York, a spus el pe neaşteptate, ştiind că în curînd o să apară oraşul şi voind cu dis-

perare să-i distragă atenţia. Ştiu că nu mă crezi acum, dar lucrurile *vor merge* mai bine, cu timpul. Crede-mă, ştiu.

Spre surprinderea lui, Bryn a încuviinţat.

– Da, a spus ea simplu, cu ochi hotărîţi. Ştiu că vor merge.

Hadrian a simţit cum i se ridică părul de pe ceafă, iar pe şira spinării îi coboară un fior rece. Piciorul a apăsat reflex pe accelerator. Nu ar fi putut spune de ce, dar instinctul îl avertiza că lucrurile vor merge mult mai rău înainte de a merge mai bine.

– Bryn, ştii că o să fiu cu tine de cîte ori o să ai nevoie, aşa- i?

Ea a înclinat din cap.

– Ştiu că o să fii alături de mine, a spus ea încet, dar apoi s-a mai îmbăţoşat. Eşti sigur că nu o să te deranjez dacă stau cu tine în apartament? Dacă vrei să aduci vreo femeie, pot să mă duc la hotel, să ştii.

– Nu fi prostuţă, s-a supărat Hadrian. În plus, în momentul acesta oricum nu e nimeni special în viaţa mea.

Bryn a fost surprinsă. Vărul ei arăta bine, avea o slujbă bună şi era unul dintre cei mai drăguţi şi mai puternici bărbaţi pe care şi-i putea dori o femeie. Ce se întîmpla cu femeile din York?

În mod obişnuit, vederea unui oraş îi dădea un sentiment de panică. Dar azi, cînd York-ul i-a apărut în faţa ochilor, ea a rămas la fel de inertă. Amorţeala era străpunsă doar fugar, cînd se gîndea la Kynaston Germaine şi o potopeau valuri de mînie şi de ură şi, ciudat, un fel de vină a trădării.

Au ajuns lîngă apartamentul lui. Bryn s-a aplecat peste schimbătorul de viteze şi l-a sărutat uşor pe obraz pe Hadrian.

– Mulţumesc, Hadrian, i-a spus încet. Mă bucur că nu sînt singură.

Hadrian a simţit un val de căldură în obraji şi aproape că a rîs în gura mare. Nu mai roşise de cînd era copil. A pus pe seama lui Bryn recăpătarea vechiului obicei.

– Nu eşti singură, bursucel, a spus el nepoliticos, folosind vechea ei poreclă din copilărie. Nu cît eşti cu mine.

Ce stranie e viaţa, s-a gîndit Hadrian. Cu cincisprezece ani în urmă, el era orfanul care venea la Bryn, care îi făcuse viaţa atît de frumoasă. Acum lucrurile se petreceau pe dos. Spera să o poată ajuta pe cît îl ajutase ea. Dar se cam îndoia. Cu Bryn se petrecea ceva straniu, era sigur de asta, deşi nu putea să spună despre ce e vorba. Pe faţă, se ţinea tare. O mulţime de oameni luau timiditatea lui Bryn drept slăbiciune, dar Hadrian ştia mai bine. Însă în aceste două săptămîni de coşmar surprinsese în ochii ei o expresie pe care nu i-o cunoştea. O privire care exprima putere şi mînie şi o concentrare atît de intensă, încît l-a neliniştit.

Bryn nu voia ca Hadrian să-şi facă griji pentru ea. O să fie bine. A simţit un tremur în piept, în regiunea inimii, şi pentru prima dată frica i-a străpuns carapacea. O să *fie* bine, nu? Apoi în minte i-a venit Kynaston Germaine – înalt, strălucitor, frumos – şi frica i-a pierit. Da. O să fie bine. Avea planuri. Dacă ştii unde vrei să ajungi, nu eşti pierdut. Tot ce-i trebuia era să ştie cum să ajungă la ţintă. La urma urmei, nu mai are nimic de pierdut. A zîmbit. Gîndul o făcea să se simtă foarte liberă. Îi luase deja sora şi tatăl şi ferma. Nu mai putea să-i facă nimic, dar ea putea să-i facă o grămadă de necazuri. Şi chiar o să-i facă. O grămadă.

Casa avea şase apartamente cochete şi se găsea pe o stradă elegantă cu tei şi castani. Grădina comună era mică, dar curată şi plină de flori. Era o casă splendidă. Ce ciudat, mai fusese pe aici şi nu-şi dăduse seama. Dar pe vremea aceea avea Ravenheight. Acum,

cu ancorele trecutului tăiate, se simţea curios de liberă, iar gîndul a şocat-o. Katy spusese adesea că pentru ea casa este ca o piatră de moară de gît, care o ţine pe loc şi o face să se simtă izolată, dar Bryn nu înţelesese niciodată ce vrea să spună sora ei. Oare să fie posibil să fi avut dreptate Katy?

– Hai să intrăm şi să-i dăm de lucru ceainicului, a spus Hadrian cu o veselie forţată.

Apartamentul era exact cum şi-l amintea. Două ferestre largi dădeau într-o stradă pe care ea nu a mai considerat-o cenuşie şi deprimantă. A văzut în fereastră o jardinieră cu lalele pitice. Apoi s-a uitat în jur prin cameră. Covorul era verde-închis, iar pereţii erau zugrăviţi în aquamarine. Draperiile, canapeaua, fotoliile şi pernele erau toate în nuanţe de albastru. Era ca o ascunzătoare paşnică sub ape.

– Hadrian, lucrurile lui Katy, poate vrei să le pui prin apartament.

Hadrian a clătinat din cap.

– Nu, Bryn. Sînt ale tale şi cred că ar trebui să le *vinzi*, cum ţi-ai propus de la început. Katy ar fi fost prima care să le vîndă dacă ar fi avut nevoie de bani-gheaţă.

Bryn a fost de acord.

– Da, ştiu că aşa ar fi făcut, a spus ea încet şi s-a gîndit la ziua în care se uitase prin lucrurile lui Katy. Hainele le-a împachetat şi le-a trimis la societatea de caritate favorită a mamei ei. Bijuteriile lui Katy erau acum încuiate în caseta ei, care înainte nu conţinea decît cele trei obiecte modeste lăsate de mama ei. Dar plicul pe care scria „Privat", găsit în poşeta lui Katy, era ascuns la fundul cufărului, nedeschis. Katy îşi apărase intimitatea cu gelozie în timpul vieţii. Bryn nu se putea hotărî a face ceea ce Katy ar fi interzis, nici acum, cînd ea era moartă.

– Mă duc să iau bagajele, a spus repede Hadrian. Ştii unde e bucătăria, nu-i aşa, bursucel? Fă cîte o cană

de ceai, a adăugat el mieros, nu atît pentru că avea nevoie de ceai, cît ca să-i dea ei altceva de făcut.

Bryn a făcut cum i s-a spus. Bucătăria era în toate privinţele ceea ce nu era bucătăria de la Ravenheight. Era mică, modernă şi plină cu tot felul de aparate. I-a trebuit ceva timp pentru a găsi ce-i trebuia. Cînd ceaiul a fost gata, Hadrian se uita la ea din prag. Era îmbrăcată într-o rochie maron, cu buline negre, iar părul ei lung era prins într-o coadă cu o bandă elastică. Şoldurile, mijlocul erau acoperite cu grăsime, care îi mai adăuga şi o bărbie, dar pentru Hadrian aceste lucruri erau aproape invizibile. O cunoştea pe femeia de sub acestea şi ştia cît de frumoasă este. Şi ştia şi cît de mult suferă. Şi cît de mari probleme are.

– Nu e lapte, a spus ea, întinzîndu-i cana cu ceai şi turnîndu-şi şi ei una.

– E-n regulă. Hadrian a tras-o spre el. Şi sînt sigur că şi tu o să fii OK.

Bryn a închis ochii. Ar fi prea simplu să se sprijine pe Hadrian. El n-ar trăda-o niciodată, n-ar abandona-o niciodată. Confuză, s-a uitat la Hadrian, cu bărbia proptită în pieptul lui.

– Hadrian, cred că am văzut maşina ta... scuză-mă, n-am vrut să te întrerup. O voce luminoasă şi veselă, a tăiat atmosfera ca un cuţit. Bryn a sărit înapoi, cu faţa roşie. Hadrian s-a uitat în jur, intrigat, apoi pe faţă i-a apărut un zîmbet larg. La ei se uita o femeie atît surprinsă, cît şi drăguţă. Avea aproape un metru optzeci, păr scurt, blond, în bucle, ochi mari, albaştri, un nas plin de pistrui şi un zîmbet de-a dreptul contagios.

– Lynnette, ai venit la secundă, ca de obicei, a tachinat-o Hadrian, care s-a uitat apoi la Bryn, care se retrăgea prudentă, cum făcea întotdeauna cînd apăreau străini. Lynnette, fă cunoştinţă cu Bryn. Este verişoara mea, dar e mai mult ca o soră pentru mine, a adăugat el şi a văzut cum surprinderea dispare de pe faţa lui Lyn-

nette. Bryn, ea este Lynnette Granger, vecina mea şi nenorocirea vieţii mele, a terminat el vesel prezentările.

– Mă bucur să fiu şi eu bună la ceva, a spus cu veselie şi Lynnette şi a traversat bucătăria cu mîna întinsă. Mă bucur să te întîlnesc, Bryn. Hadrian mi-a vorbit mult de tine.

Bryn a luat mîna care-i era întinsă şi a strîns-o şi s-a trezit că-i răspunde în mod natural la zîmbet.

– Bună ziua, Lynnette, i-a spus ea încet.

– Bryn. Iată un nume neobişnuit.

– E o prescurtare de la Bryony.

– Bryony? Da, un nume mult mai frumos. Dacă ar fi numele meu, l- aş folosi tot timpul.

Bryn a clipit din ochi.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Te superi dacă îşi spun Bryony în loc de Bryn?

– Nu. Tatăl meu îmi spunea întotdeauna Bryony. Ca să fiu sinceră, Bryony Rose, dacă făceam ceva rău.

Hadrian s-a uitat de la una la cealaltă, cu o privire nedumerită. I se părea lui sau ceva se întîmpla? Cele două femei păreau să se fi împrietenit instantaneu. Şi Bryn era conştientă de asta. Această Lynnette Granger avea ceva... *deosebit*. Nu era încă sigură de ce, dar pur şi simplu ştia că Lynnette o să joace un rol important în viaţa ei.

– Deci, Hadrian Boulton, cum se face că ai şters putina atîta vreme? a întrebat Lynnette, care şi-a dat seama imediat că a făcut o gafă. Atmosfera s-a tensionat, de parcă răul ieşise din vreun cotlon. Hadrian s-a uitat la Bryn, care a mişcat imperceptibil din cap.

– Ţi-am spus despre anii petrecuţi la ţară, nu? a început Hadrian cu grijă, cercetînd-o pe Bryn ca să vadă dacă începe să se neliniştească. Că am locuit cu Bryn şi cu sora ei Kate şi cu mătuşa şi unchiul?

– Da, mi-ai spus, a confirmat Lynnette, aşteptînd continuarea.

– Ei bine, vară-mea Katy... sora lui Bryn, a murit.

– Şi eu l-am sunat şi i-am spus să vină, l-a întrerupt Bryn. Fusese prima persoană la care se gîndise, ceea ce spunea despre Hadrian Boulton mai mult decît orice.

– Vai, Bryony, îmi pare atît de rău, a spus Lynnette. Şi eu am pierdut o soră. Aveam paisprezece ani, iar Vivienne avea doar douăzeci. A avut o hemoragie cerebrală. În secunda asta stătea la masă şi studia, iar în următoarea... nu a mai fost.

– Katy... Katy s-a sinucis, s-a descărcat Bryn, reuşind să rostească vorbele. Ciudat era că a trebuit să-i spună asta unei străine.

Lynnette a părut şocată. Pielea ei albă parcă a devenit şi mai palidă, iar ochii mari parcă s-au lărgit şi mai tare.

– Doamne. E îngrozitor. Îmi pare atît de rău. Nu ştiu ce să spun.

– Lynnette e soră medicală, a spus repede Hadrian, ca să explice de ce puteai intra atît de repede în vorbă cu ea şi că era de încredere.

– De fapt, sînt şi dieteticiană şi psihoterapeută. Am înnebunit puţin la şcoala medicală, a mărturisit Lynnette cu ironie.

Hadrian se foia neliniştit în prag.

– Bryn o să stea la mine o vreme, deci o să mai ai un pui pe care să-l îngrijeşti, a spus el, ştiind că Lynnette îl cunoaşte destul de bine ca să-i înţeleagă vorbele. Ea a înţeles şi a încuviinţat. Era clar că Bryn era în şocul profund al doliului, iar Hadrian îi cerea ajutorul.

Bryn, avînd nevoie de un moment pentru ea, i-a turnat vecinei un ceai.

– Poftim. Ah, am uitat să te întreb dacă vrei zahăr.

– Mulţumesc, nu am nevoie.

Bryn s-a uitat la trupul zvelt al lui Lynnette şi i-a zîmbit strengăreşte.

– Nu cred că n-ai nevoie.

Lynnette a ridicat ochii la ea, iar un zîmbet i s-a ivit pe gura largă. În Bryony Rose se găsea o fată suplă, care abia aştepta să iasă la lumină. Iar Lynnette o să aibă grijă să iasă. O să aibă nevoie de mult tact, dar Lynnette ştia totul despre tact. Despre tact, fermitate, bunătate, compasiune.

– Ce spui de apartament? a întrebat ea veselă. E drăguţ, nu?

Bryn a recunoscut că da.

– Ar trebui să vezi Ravenheight... S-a oprit brusc, amintindu- şi că Lynnette n-o să vadă niciodată Ravenheight. Că nici *ea* n-o să mai vadă vreodată Ravenheight. Hadrian a simţit că înţepeneşte pe scaun, iar cînd Lynnette l-a ţintuit întrebător cu privirea, a dat din umeri neajutorat.

– E ferma. A fost ferma. Bryn a trebuit să o vîndă.

Ochii albaştri ai lui Lynnette s-au întunecat privind la tînăra care se ascunsese după cana ei de ceai.

– Cred că trebuie să suferi îngrozitor, a spus ea încet. Dar unde e tatăl tău, Bryony? Hadrian mi-a spus că unchiul lui a trăit la fermă toată viaţa lui. Din nou Lynnette şi-a dat seama încă în timp ce vorbea că a gafat. Dumnezeule, ce i s-a mai întîmplat fetei ăsteia?

– Tata a murit acum cinci zile, a spus Bryn crispat.

Lynnette a înghiţit nodul care i se urca pe gît, dar nu a spus nimic. S-a uitat în schimb la Hadrian. Dacă nu ar fi fost foarte fericită în căsnicie, s-ar fi legat de frumosul ei vecin din clipa în care l-a întîlnit. Dar aşa, între ei se statornicise o prietenie profundă. S-au înţeles din priviri. Avea să aibă grijă de Bryony Rose. Inima ei plină de compasiune s-a strîns la gîndul nenorocirilor prin care trebuie să fi trecut biata fată. Bryony era în mod clar o fată de la ţară transplantată forţat la oraş. Îşi pierduse pe toţi cei dragi. Era timidă şi neîndoios grasă, dar drăguţă, şi probabil că şi mai frumoasă în sufletul ei. Şi avea nevoie disperată să-şi reconstruiască viaţa.

Lynnette a dat din cap. Da, asta e soluţia. O nouă viaţă. O nouă personalitate. O nouă înfăţişare. Privirea cu care a măsurat-o pe Bryony Rose era mai mult de specialist, iar Bryn a simţit asta şi şi-a ridicat şi ea privirea.

– La ce te gîndeşti? a întrebat Bryn, căci dintr-o dată a ştiut, instinctiv, că e foarte important. Lynnette i-a văzut frica şi şi-a spus că trebuie lucrat chirurgical, cu faţa asta, de la rădăcină.

– Mă gîndesc cît de frumoasă ai putea fi, a spus ea, remarcînd imediat şocul produs de cuvintele ei.

Exact cum crezuse, Bryony se gîndise întotdeauna la ea ca la o fată grasă şi urîtă. Parcă-i spusese Hadrian de o soră model... Asta nu putea decît să-i alimenteze complexul.

– Bryony s-ar vedea că eşti o femeie frumoasă dacă ai da jos puţin din greutate.

Bryony nu o credea, se vedea pe ea. Lynnette a intrat în detalii.

– Să începem cu elementele de bază. Experţii spun că în materie de frumuseţe cel mai important e părul, iar părul tău formidabil e în întregime natural, am dreptate?

Bryn a tras în faţă coada de cal şi s-a uitat atent la ea. Era părul ei cu fir gros şi care devenea unsuros dacă nu-l spăla o dată la două zile. Pînă acum nu văzuse ce culoare frumoasă are.

– Următorul lucru important sînt ochii, a continuat Lynnette şi, îngenunchind în faţa lui Bryony, i-a scos ochelarii aceia urîţi şi grei, cu rame negre. Lynnette a întîlnit ochii aceia speriaţi şi a simţit un şoc plăcut, un frison. Şi-a întors încet capul. N-am văzut în viaţa mea ochi ca ai tăi. Sînt...

– Maron, a spus plat Bryony.

– Nu, nu tocmai *căprui*, a contrazis-o Lynnette. Mai degrabă portocalii. Nici bej, mai degrabă roşu. Nu ştiu cum să-i descriu. Hai să trecem la lucruri mai simple.

Structura ta osoasă e sănătoasă. Bryony Rose, dacă slăbeşti puţin, or să ţi se vadă iar pometii şi o linie solidă a maxilarului. Nu sînt expertă, ştiu, dar pot să văd deja cum ai arăta.

S-a dat puţin pe spate, cu ochii ei albaştri mari şi candizi, fără să se mai aşeze. Bryony a simţit că se învîrteşte camera cu ea cînd şi-a dat seama că Lynnette chiar vorbeşte *serios*. Dar să fie oare posibil? Dacă ar fi frumoasă... Ochii lui Bryn au căpătat ferocitate de tigru. Dacă ar fi frumoasă, şansele de a se răzbuna pe Kynaston Germaine s-ar dubla sigur. Ba s-ar tripla. Un zîmbet i s-a întins lent pe faţă. Şi de data asta a zîmbit sincer.

Vince a tras maşina în faţă la ferma Ravenheight. Pe scaunul din spate, inima lui bătea ca o tobă. Nu era prea sigur de ce. Nu se aştepta ca întîlnirea să fie prea plăcută, pentru că probabil şi John şi Bryn Whittaker îi vor purta cu siguranţă pică. Dar avea încredere că o să-i convingă să facă schimbul. Ferma cea nouă era la aproximativ treizeci de mile şi avea cam aceeaşi suprafaţă arabilă. Nu vedea nici o dificultate.

S-a uitat cu ochii mari la casă. Era veche şi demnă, nu semăna deloc cu casa modernă a fermei Duckworth. Parcă ar fi trecut prin maşina timpului, s-a gîndit el fascinat, ieşind din maşină în noroiul din curte. Vîntul trecea prin hambare, şuierător, ireal, care i-a făcut pielea de găină. Parcă era o scenă din *La răscruce de vînturi*.

Vechile hambare de zeciuială erau foarte rare şi protejate prin lege, deci nu putea să le dărîme. A privit fermecat cum o bufniţă de hambar iese printr-o gaură de ventilaţie şi lunecă cu aripile ei fantomatice în linişte pe deasupra casei. A văzut şi o fîntînă veche, acoperită demult. Dar casa era părăsită. Abandonată. Şi a simţit o dezamăgire imensă. A stat neştiind ce să facă pînă ce ochii aceia de culoarea vişinei i-au apărut iar în faţă. Era o femeie pe care abia o întîlnise, care îl impresionase

puternic. Atît de puternic, încît acum ştia din instinct că nu mai e acolo. Simţea asta. Din locul acesta lipsea ceva, iar el realiza dureros acest lucru.

Cu toate acestea, a mers la fereastră – a reieşit că e o fereastră de bucătărie – şi s-a uitat înăuntru. A văzut o podea veche, grinzi originale din lemn, pereţi albi, tencuiţi de mult. Din nou se uita în trecut. Dintr-o dată a încremenit, ca de fiecare dată cînd îi venea o idee nouă. S-a uitat din nou înăuntru şi apoi a făcut un tur complet al curţii. Locul ăsta era o capsulă a timpului perfectă şi dintr-o dată a ştiut cu exactitate ce o să facă din el.

Capitolul 12

Limuzina a dus-o pe Marion direct la pistă. Reactorul *Lear* era unul din multele avioane ale flotei. Tatăl ei prefera, desigur, extravagant echipatul DC-10. Reactorul a decolat exact la timp şi după cîteva momente ea a început să se relaxeze. Nu-i plăcea să călătorească pe calea aerului şi era bucuroasă că a luat un tranchilizant uşor înainte de plecarea de acasă. A tras draperia peste geamul din dreptul ei, după care a apărut stewartul. Nu era înalt, dar era extrem de plăcut.

– Vă intră soarele în ochi, domnişoară Ventura?

Marion a zîmbit.

– Nu. Este din laşitate, cred. Credeţi că puteţi să trageţi toate draperiile şi să aprindeţi luminile?

Stewartul a zîmbit.

– Bineînţeles. Puteţi să vă scoateţi centura de siguranţă.

Marion a scos-o.

– În cît timp ajungem la Burlington?

– În cel mult două ore, domnişoară Ventura. Doriţi ceva?

Marion s-a uitat la el şi ochii li s-au întîlnit. Inima ei a bătut o clipă mai tare, apoi şi-a revenit. Şi el părea dintr-o dată conştient de dublul sens al cuvintelor lui, dar reacţia lui a fost cu totul diferită. Marion a văzut cum consternarea, apoi frica i se citesc pe faţă.

– Voiam să spun, ceai, cafea, un pahar cu vin. Sau un cocktail?

Marion a simţit cum stomacul i se revoltă.

– Mulţumesc. O ceaşcă de cafea ar fi minunată. Neagră, fără zahăr. Şi ca să se asigure că a făcut destul ca să-l liniştească, a ridicat pe măsuţa din faţa ei servieta şi a scos primul dosar pe care l-a apucat. Cînd stewartul a venit cu cafeaua, era adîncită în studiu. Bărbatul a lăsat cafeaua lîngă ea şi a plecat.

Cînd a plecat, Marion s-a sprijinit de spătarul fotoliului. Îi era *teamă* de ea, iar înţelegerea acestui lucru a răscolit-o. A uitat de dosar, o biografie de afaceri a lui Kynaston Germaine. A luat cafeaua cu mîini uşor tremurătoare. Şi brusc a început să rîdă isteric. Bărbaţilor le era frică de ea! Sau, mai degrabă, de banii tatălui ei. De moştenirea ei. Dacă nu-i făcea să saliveze la gîndul banilor, îi înfricoşa. Marion şi-a închis ochii rapid, încercînd să lupte cu depresia.

Hadrian a auzit muzica din apartament încă înainte de a băga cheia în uşă. Dar nu mai era surprins. Cînd a intrat în sufragerie, Lynnette şi Bryn stăteau în mijlocul camerei şi făceau genuflexiuni. La prima asemenea scenă, pe faţa lui se citise atîta uluială, încît cele două femei izbucniseră în rîs. Atunci, Bryn purta rochia aceea teribilă maron cu negru şi arăta că nu se simte deloc în apele ei. Acum, ea purta un combinezon negru şi avea faţa roşie de efort.

– Foarte bine, Bryn, te descurci de minune, a încurajat-o Lynnette. Crede-mă. Ştiu că e greu, dar merită. Cînd o să slăbeşti şi mai mult, muşchii stomacului nu se

vor mai revarsa şi or să fie tari. Bine. Încă două.

Hadrian s-a aşezat pe canapea, privind la verişoara lui. Bryn era roşie la faţă şi transpira, evident încurcată. Dar arăta şi mai hotărîtă ca înainte. Hadrian a putut vedea cît de mult a pierduse din greutate într-o lună. Se vedea deja familiarul contur de clepsidră al mijlocului unei femei. Era bucuros pentru ea, dar şi îngrijorat şi nu înţelegea de ce.

– Bine. Acum, puţină respiraţie, apoi exerciţii pentru bust, ca să ai sînii tari şi ridicaţi, uite-aşa... Şi mîinile lui Lynnette s-au ridicat pe bustul ei amplu, dar frumos, iar Hadrian a tuşit semnificativ. Tare. Amîndouă femeile s-au întors, iar Lynnette a zîmbit, nepăsîndu-i nici cît negru sub unghie.

– Doamnelor, mărturisesc că nu mă aşteptam ca apartamentul meu să devină sală de aerobică.

– Ăă... Iartă-mă... M-am gîndit... a început Bryn, gîndindu-se la ce vor zice vecinii. La Ravenheight, cel mai apropiat vecin era la opt kilometri distanţă.

– Glumeşte, a întrerupt-o Lynnette, ridicîndu-se cu o graţie pe care Bryn i-a invidiat-o, căci ea s-a ridicat cu opinteli în picioare. Muşchii o dureau, dar Bryn nu i-a luat în seamă.

– Să bem ceva, a zis Lynnette. Nu uita ce ţi-am spus despre deshidratare.

Bryn a acceptat, în timp ce Hadrian se uita la ele gînditor. Nu putea nega că Lynnette a făcut minuni cu vară-sa într-un timp atît de scurt. Bryn începuse să piardă din privirea aceea hăituită şi o dată sau de două ori venise acasă şi le găsise pe amîndouă rîzînd, aplecate asupra unei reviste sau discutînd fericite în jurul unei infuzii de ceai.

– Cum a fost la lucru? a întrebat Bryn, aşteptînd ca respiraţia ei de efort să revină la normal. I se părea ei sau se întorsese mai devreme?

– La lucru a mers foarte bine. De fapt – şi Hadrian

s-a ridicat în picioare – mai mult decît foarte bine. E oficial. Lucra la una din cele mai bune firme de contabilitate din oraş. Patronii m-au rugat să le devin partener. O să trebuiască să mai strîng cureaua, desigur, dar am economisit ceva bani. Destul ca să intru acţionar la *Wright, Carter and Phipps.* De fapt, la *Wright, Carter, Phipps and Boulton.*

– Hadrian, e nemaipomenit! a strigat Bryn şi l-a îmbrăţişat zdravăn.

– Felicitări, a spus Lynnette. Aveai vreo îndoială? Fără tine se prăbuşesc şi ştiai asta. Hadrian, ştii bine că eşti un geniu al cifrelor.

Bryn a primit un pahar cu apă minerală şi o felie de lămîie proaspătă. Băuturile dulci, care îngraşă, erau de domeniul trecutului.

– Dacă mai continui aşa, a spus Hadrian, luîndu-i paharul, gustînd din el şi apoi dîndu-i-l înapoi, n-o să te mai recunoaştem.

Lynnette a rîs.

– Nu ştii cîtă dreptate ai. O să fii surprins cît de mult schimbă pierderea în greutate aspectul general al unui om.

Bryn a avut fierbinţeli, apoi frisoane. Să fie adevărat? N-o s-o mai recunoască nimeni? Şi-a întors faţa de la cei doi, care discutau aprins despre noua poziţie a lui Hadrian, gîndind concentrat. Unul ca Kynaston Germaine este mereu informat – trebuia să fie. Probabil că acum ştia de Katy şi de tatăl ei. Şi ştia – mai ales după incidentul cu oile – cît de furioasă e ea pentru pierderea fermei. Dar cînd i se va prezenta iar, chiar dacă n-o s-o recunoască pe *ea*, o să-i recunoască numele. Bryn Whittaker – e un nume foarte neobişnuit.

– Ei, Bryn, ce spui?

– Poftim? a clipit ea, uitîndu-se la Hadrian. Îmi cer iertare, eram departe de tot.

– Am întrebat ce zici de ideea de a sărbători diseară.

Tu, eu, Lynnette şi Phil.

– O, da, o să fie minunat. Dar tu faci salata.

– Ştiam că urăşti salata, a tachinat-o el. Lynnette a zîmbit şi ea. Îi fusese neaşteptat de uşor cu dieta lui Bryn. După nu mult timp, înţelesese că problema acesteia consta în prea multă mîncare bazată pe grăsimi, urmată de prăjituri şi bomboane.

– Tata a urît salata toată viaţa, ştii bine. Spunea mereu că e mîncare de iepuri, a zis Bryn cu un zîmbet. De fapt, dieta aproape că îi plăcea. Dar nu avea importanţă dacă-i place sau nu, pentru că voia să slăbească. Iar dacă se abţinea de la mîncare, putea să-şi schimbe *total* înfăţişarea. Hadrian i-a surprins din nou privirea aceea stranie, de tigru, şi s-a încruntat. S-a uitat la Lynnette, care însă nu remarcase nimic nelalocul lui, dar poate pentru că nu o cunoştea atît de bine pe Bryn. Dar se întîmpla ceva rău, o ştia. O simţea. Şi a avut senzaţia năstruşnică, siguranţa că în cele din urmă ea o să-i spună ce este şi că n-o să-i placă.

Stowe, Vermont

Marion a intrat în *Château Lake Louise* la ora două. La trei şi jumătate, Morgan ştia că se află acolo. Avea o grămadă de spioni „verzi" care constituiau o reţea pe care ar fi invidiat-o şi CIA. Nu era îngrijorat. S-a gîndit pe loc că încă o persoană bogată şi celebră a ales o vacanţă tîrzie la schi. Dar a pus pe cineva să o supravegheze. Pentru orice eventualitate.

Marion nu a pierdut timpul cu despachetatul. A închiriat rapid nişte schiuri şi a pornit spre pîrtii. Curînd, se simţea mai bine decît se simţise multă vreme înainte. Săptămîni. Luni. Zăpada, munţii, libertatea, toate acestea făceau ca grijile şi problemele ei să pară mici de tot. Cînd a ajuns la poalele muntelui Mansfield, *Ventura Industries* era departe-departe. Nu e de mirare că Kynas-

ton Germaine construieşte aici. Amintindu-şi, Marion a suspinat. Avea atîta treabă. Părea să fie o afacere murdară, dar dacă voia să se dovedească demnă de scaunul tatălui ei trebuia să o facă.

Bryn a vorbit foarte puţin la cina de la restaurant din seara aceea, preferînd să se gîndească la planul ei. În plus, ce putea ea adăuga amuzant sau inteligent la conversaţie? Ea nu ştia decît să crească oi! După masă, s-au hotărît să facă o plimbare în patru prin oraş. Au mers pe Stonegate şi s-au oprit cîte puţin în faţa fiecărei vitrine de la magazinele de îmbrăcăminte. Bryn s-a uitat în tăcere la ultima modă de vară şi a spus încet:

– Sînt minunate.

Lynnette a zîmbit.

– N-o să treacă mult şi o să cumperi aşa ceva, a spus ea cu blîndeţe. Lynnette ştia că, în urma dietei şi exerciţiilor, Bryn pierduse deja aproape nouă kilograme. Evident, mare parte era apă, iar mai departe slăbirea nu va mai fi atît de rapidă, dar şi aşa ea era încrezătoare şi se aştepta ca Bryn să piardă în medie peste şase kilograme pe lună. Iar peste cinci luni o să fie în plin august. Bryn a ridicat din umeri.

– O să... vedem.

Phil, soţul lui Lynnette, a schimbat cu delicateţe subiectul discuţiei. La întoarcerea la maşina lui Hadrian, subiectul garderobei lui Bryn era uitat de toată lumea, mai puţin de Bryn. Va avea nevoie de haine bune, la modă şi cu aspect de îmbrăcăminte scumpă, dacă vrea să intre în lumea lui Kynaston şi să pară că face parte din ea. O să aibă nevoie şi de alte lucruri, evident, deci va trebui să vîndă toate obiectele de valoare pe care le are. Şi lucrurile ei, şi ce i-a lăsat Katy. Bijuteriile, totul – dar nu şi cele trei bijuterii rămase de la mama ei. Şi o să înceapă chiar de mîine.

Au ajuns la apartament şi şi-au luat un rămas-bun

vesel de la familia Granger, iar Bryn s-a dus direct în bucătărie. A pus în cana ei de ceai o linguriţă din îndulcitorul care îi ţinea acum loc de zahăr. Hadrian era radios cînd i-a dat cana lui. S-a uitat nervoasă la el.

– Hadrian, ştii ceva despre schimbarea numelui la cerere?

El s-a uitat la ea, nedumerit.

– Nu ştiu. De ce întrebi?

– Pentru că vreau să-mi schimb numele.

Hadrian a simţit că îngheaţă. Ştia că ea coace ceva.

– De ce, Bryn? Şi în ce vrei să-l schimbi?

– Bryony Rose. M-am gîndit bine... Bryony e prenumele meu adevărat, nu? Iar Rose este tot numele meu. E ca şi cum n-aş schimba nimic.

– Doar că vrei să scapi de Whittaker, a spus el supărat, făcîndu-se că nu-i vede tresărirea. De ce, Bryn? Eşti... ai probleme? Pentru prima dată, Hadrian se gîndea că verişoara lui a suferit o cădere nervoasă.

Bryn a zîmbit, ghicindu-i gîndurile, un zîmbet trist, obosit.

– Mă simt bine, Hadrian. Dar nu am fost foarte cinstită cu tine. E vorba de... Katy. Fără un cuvînt, Bryn a pus pe masă cana şi a ieşit de pe locul de la masă mult mai uşor decît cu o săptămînă în urmă. S-a dus la geanta ei şi a scos biletul de sinucigaşă al lui Katy. Tata şi eu nu am vrut să ţi-o arătăm pentru că... pentru că încercam să o înţelegem singuri. Dar acum cred că ar trebui să o citeşti.

Hadrian s-a uitat o clipă la hîrtia din mîna ei. Parcă nu voia să o ia.

- Nu i-ai arătat-o procurorului? Nu ştii că e ilegal?

– Tata nu a vrut să fie citită la procuratură. Se simţea vinovat că a adus ferma în stare de faliment şi că aşa a putut să ne-o ia Kynaston Germaine.

– Germaine? Ce are el a face cu toate astea? a întrebat el tăios. Ştia destul de puţine despre *Germaine*

Leisure Corporation, doar pe linie profesională. Firma lor participase fără succes la concursul pentru preluarea contabilităţii noii filiale britanice a companiei.

– Totul, a spus răspicat Bryn. Din cauza lui s-a sinucis Katy.

Lui Hadrian nu i-a plăcut hotărîrea din vocea ei. Reacţia lui a fost de neîncredere. Fără tragere de inimă, a luat nota. Scrisul era al lui Katy – i-ar fi recunoscut grafia neregulată oriunde. La citirea celor cîtorva scurte propoziţii, a simţit cum pielea i se umple de o sudoare rece. Nu o iubise pe Katy ca pe Bryn, dar şi aşa... nici o fiinţă umană nu merita o asemenea durere. Se părea că Bryn are dreptate. Katy pusese la inimă pierderea fermei mult mai mult decît ar fi putut el să creadă.

– Nu mai ştiu ce să spun, Bryn, a spus el repede, iar ea l-a atins instinctiv. În acel moment s-a hotărît să nu-i ceară ajutorul. Nu era cinstit să-i ceară să plece cu ea în America. Dar asta nu i-a slăbit deloc hotărîrea.

– Nu pot să-l las să scape cu atîta, a zis ea, aproape pentru sine. Nici pentru Katy, nici pentru tata.

Hadrian s-a mai uitat o dată pe notă, sudoarea rece de pe el transformîndu-se în gheaţă.

– Bryn, ce-ţi trece prin minte? a întrebat el ameninţător, cu vocea căzută cu o octavă.

Bryn a luat nota dintre degetele lui lipsite de putere şi a pus-o în geantă. Nu avea încă încredere să-i spună şi a mers la fereastră, privind la catedrala luminoasă, parcă acoperită cu aur. Cît de frumoasă era, cu cele două turnuri gemene şi cu ferestrele cu arcade.

– Bryn?

S-a întors. Ochii îi erau ascunşi de ochelari, dar Hadrian ştia deja că are iar privirea aceea de tigru.

– Bryn nu mai există, a spus ea, cu o voce mai dură decît o ştia el în stare. Mă numesc Bryony Rose şi primul lucru pe care o să-l fac mîine e să legalizez acest nume.

Hadrian s-a ridicat în picioare.

– Şi după aceea?

– O să ţin regim şi o să fac exerciţii ca o nebună.

Hadrian s-a mai apropiat un pas.

– Şi după aceea?

– Îmi tai părul. Lynnette spune că e prea lung. Nu are formă.

– Şi altceva?

– O să văd dacă pot să-mi pun lentile de contact.

– Înţeleg. Vrei ca Bryony Rose să fie complet diferită de Bryn Whittaker.

– Da. *Trebuie* să fie deosebită. Total deosebită.

El a ajuns în dreptul ei. Avea ochii întunecaţi de îngrijorare şi inima profund afectată.

– De ce, Bryn?

– Bryony.

– De ce, Bryony?

Ea i-a înfruntat privirea.

– Bryn a fost o victimă, Hadrian. Eu nu o să fiu o victimă. Eu trebuie să mă schimb. În plus, vreau să fiu drăguţă. E vremea să devin femeia care *aş fi putut fi*. Iar asta nu are a face cu Kynaston Germaine, a minţit ea cu seninătate, dar a simţit cum obrajii i se înroşesc.

Din fericire, Hadrian nu a părut să remarce. A oftat şi a dat din cap cu umerii lăsaţi. Suspicios, i-a spus:

– Ai de gînd să i-o plăteşti lui Germaine, aşa-i? Vocea-i era lipsită de viaţă.

– Da.

– Chiar crezi că răzbunarea o să te facă fericită?

Ochii de tigru ai lui Bryony au fulgerat.

– Nu răzbunare, Hadrian. Dreptate. Oamenii ca Kynaston Germaine cred că pot să facă orice şi să scape nepedepsiţi. Poate că aşa şi e. Dar nu de data asta. De data asta, Kynaston a lovit în cine nu trebuia. *În ai mei.* S-a împuns cu degetul cel mare în piept, după care şi-a ridicat capul şi l-a privit drept în ochi. Iar eu

vreau să mă asigur că nu va mai face rău nimănui. De aceea, vreau să... să-l verific. Să sap în compania lui. Să găsesc ceva care să-l aducă în faţa tribunalului, sau măcar să apară în ziare şi să-i avertizeze pe oameni în privinţa lui.

Minţea, bineînţeles. Nu credea că o să găsească vreun document în Anglia care să-l incrimineze pe Kynaston. Dar s-ar fi putut să aibă nevoie de ajutorul lui Hadrian pentru cercetări financiare, fără să-l implice în restul afacerii. Care avea să fie murdară. Şi periculoasă, s-a mai gîndit ea, ştiindu-l pe Kynaston Germaine. Şi voia ca Hadrian să fie în siguranţă, în Anglia, cînd totul avea să explodeze.

Hadrian a înclinat din cap, mai liniştit acum, că ştia că poate să o ajute şi să aibă grijă de ea.

– Bine. O să mă interesez. O să văd ce pot să găsesc.

Nimeni nu trebuia să-i spună cît de mult le datorează lui John şi Marthei Whittaker. Şi chiar lui Katy.

Şi ştia foarte bine şi cît îi datorează lui Bryn Whittaker. Şi, se pare, şi lui Bryony Rose.

Oricine va deveni ea mai tîrziu.

Capitolul 13

Morgan a intrat în hotelul *Trapp Family* şi a găsit cu uşurinţă camera de ceai austriacă. Era îmbrăcat în pantaloni verde închis şi un pulover verde cu negru. Cu părul lui negru pieptănat spre spate şi cu faţa bronzată de soarele de mai, era devastator. Nu e de mirare că a putut să stea unde a vrut el. Adică exact aproape de masa lui Marion Ventura. Aceasta se afla în Stowe de o lună deja, iar Morgan era sigur că pune la cale ceva. Sezonul de schi era demult terminat, dar ea încă stătea acolo. Iar Marion Ventura era foarte consecventă cînd voia ceva, ceea ce lumea nu ştia. Privind-o, Morgan era conştient că trupul îi indică o atracţie pur masculină. Avea ochii întunecaţi şi misterioşi, iar Morgan o simţea feminină, atrăgătoare, apreciind-o sincer, dar controlat. Mintea lui era la cu totul alte lucruri.

La dispariţia zăpezii, ar fi trebuit să dispară şi ea. Cînd colo, pornise pe un itinerar variat şi interesant. Acesta începea cu stranii şederi de cîte două zile la practic fiecare hotel de peste trei stele din oraş. Înainte de a închiria o canoe de la Buccaneer, Marion cer-

cetase în amănunt centrul de informaţii pentru turişti. Cu o săptămînă în urmă, trăsese la *Top Notch,* extraordinarul hotel din Stowe, care avea bazine încălzite, terenuri de tenis şi o bucătărie excelentă.

Toate acestea l-au intrigat şi l-au îngrijorat pe Morgan, iar informaţiile primite despre doamna respectivă de la sursele lui din New York nu au făcut nimic pentru a-l linişti. Tocmai terminase un divorţ dificil, iar la New York se spunea că urmează să preia preşedinţia la *Ventura Industries.* Îndată ce învaţă să tragă sforile. Iar tocmai aceste sfori îl îngrijorau pe Morgan. Nu erau ştiri prea bune pentru *Vermontul verde;* încă o corporaţie avidă care să se întindă pe pămîntul statului era de netolerat.

A făcut prima mişcare. Marion a sesizat apariţia străinului înalt şi arătos care-i zîmbea.

– Bună.

Marion i-a răspuns automat la zîmbet.

– Bună.

– Putem discuta o clipă?

Marion a ezitat. Îi era instinctiv frică de străin şi se simţea şi puţin neliniştită...

– Ăă... da...

– Nu vreau decît să discutăm afaceri. Pe cuvînt de indian, şi-a ridicat Morgan mîinile în semn de pace, zîmbetul lărgindu-i-se şi mai mult. Reprezint *Societatea verzilor* din Vermont. Cred că ar trebui să discutăm, nu credeţi?

Marion şi-a îngustat privirea, iar Morgan a simţit o undă de plăcere. Îi plăceau femeile puternice. În privinţa asta, semăna cu Kyn. Femeile tari şi frumoase.

– Asta îmi sună a grup ecologist, a spus repede Marion.

– Chiar este, a confirmat Morgan, luînd loc neinvitat pe scaunul opus şi coborîndu-şi o clipă pleoapele. Ştia că asta îl face foarte sexy.

Marion a sorbit din ceai, ca să aibă puţin timp să reflecteze. Pe de o parte, ar fi fost stupid şi ilogic să nu-i cunoască pe „verzii" locali. Era în spiritul afacerilor şi, în plus, şi ea era de acord cu multe din punctele politicii ecologiste. Dar pe de altă parte... I-a mai aruncat o privire străinului, iar stomacul i s-a strîns. Instinctul îi spunea că e un om periculos.

– Nu sînt prea sigură că pot să ajut societatea dumneavoastră, domnule...

– Morgan. Morgan şi atît.

Prudenţa rece, instinctivă, care se potrivea perfect cu senzaţia masculină indusă de el a pus-o în gardă. De ce nu-şi dădea numele de familie?

– După cum am spus, nu prea înţeleg de ce m-aţi abordat. Vreţi cumva să mă recrutaţi?

Morgan s-a aplecat în faţă, cu o mişcare lentă şi sinuoasă, ca de şarpe, iar ea s-a retras în scaunul ei, simţind că nu mai are aer. Cînd el i-a zîmbit, era zîmbetul unui bărbat care-şi cunoaşte puterea.

– Ar fi minunat dacă aţi adera la grupul nostru, a murmurat el. Convertirea lui Marion Ventura la ecologism ar ajuta la rezolvarea multor probleme globale.

Marion a expirat aerul din plămîni printr-un hohot de rîs. A clipit din ochi, căutînd cu disperare o noimă acestei discuţii.

– N-aş spune aşa ceva!

– Ba aşa ar fi. *Ventura* este un gigant. Care varsă cantităţi uriaşe de deşeuri în rîuri şi eliberează în atmosferă o cantitate mare de gaze nocive. Distruge pădurile pentru lemn. Şi extrage miliarde de tone din mineralele şi bogăţiile Pămîntului. O persoană cu concepţii ecologiste în conducere ar ajuta enorm.

Morgan nu ştia, dar întregul lui trup, faţa şi vocea i se schimbaseră. Privirea de vînător şi glasul uşor batjocoritor dispăruseră, înlocuite de sinceritate, putere şi convingere. Deşi preocuparea de căpătîi a lui Morgan

era distrugerea lui Kyn, el îi dispreţuia sincer şi cu pasiune pe investitori, orice fel de investitori.

Marion s-a trezit că se uită ţintă la el şi că îşi schimbă rapid prima impresie.

– Chiar credeţi în ce spuneţi, aşa este? a expirat ea cu o voce surprinsă.

Morgan a clipit şi s-a aplecat peste masă. Înainte ca ea să-l poată opri, i-a luat mîna.

– Bineînţeles.

Marion i-a simţit degetele strîngîndu-i încheietura şi mici unde de şoc trimise de fiecare din aceste degete i-au parcurs mîna ca nişte rachete.

Ea şi-a smucit mîna, ochii aruncîndu-i scîntei de furie. Simţea cum furia o traversează.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnule Morgan, a spus ea cu răceală. Deja sînt convertită şi chiar am decis să fac ceva cu controlarea influenţei asupra mediului la *Ventura.* Să ştiţi că nu sînteţi singurul cruciat.

– O, şi ce cruciat sînteţi, a zis el cu voce tărăgănată, prinzînd-o cu garda ridicată. Ştiu ce aveţi de gînd. Mirosiţi toate facilităţile turistice. Verificaţi cele mai bune hoteluri. Chiar credeţi că nu puteţi fi urmărită, domnişoară Ventura?

Marion a simţit cum o străbate un fior rece. Chiar era atît de evident? Dacă ştia omul acesta, cine mai ghicise? Să fi dorit să ştie prea multe înainte de a purcede la acţiune?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, a spus ea în sfîrşit.

– Nu? Morgan s-a lăsat pe spate în fotoliu cu braţele pe cotierele acestuia, închipuindu-şi că ar fi sînii ei. Vreţi să-mi spuneţi că *Ventura Industries Inc.* nu se interesează de piaţa vacanţelor de iarnă? Din cîte ştiu, acum sînteţi orientaţi pe vacanţe estivale, corect?

Corect. Acesta chiar era unul din motivele pentru care tatăl ei părea nerăbdător să achiziţioneze o afacere bazată pe vacanţe de iarnă.

– Tot nu înţeleg care este problema societăţii dumneavoastră, domnule... am uitat cum. Nu aveţi nume de familie, aşa-i? Mă întreb ce ar spune autorităţile dacă l-ar afla.

Lovitura a fost în plin. S-a văzut în şocul arătat de pupilele lui palpitînd şi din trupul lui care s-a ridicat reflex din fotoliu.

Morgan s-a ridicat în picioare, iar Marion s-a retras. Era mult mai înalt decît crezuse, iar atmosfera devenise foarte tensionată.

Apoi Morgan a zîmbit din nou, deşi în ochii lui adînci nu era pic de umor.

– Mă aşteptam la aşa ceva de la Prinţesa Ventura, a vorbit el tărăgănat, privind cum ea strîmbă din buze de neplăcere cînd el i-a amintit de urîtul nume. Dar de la viitorul preşedinte de la *Ventura Industries* aştept mai multă prestanţă. Domnişoară Ventura, aţi fi putut să vă închipuiţi că veţi întîmpina opoziţie. Iar dacă construiţi vreunul din monştrii aceia *Ventura* aici, vă *garantez* că o să existe o opoziţie.

Marion a zîmbit.

– Poate că sînteţi mai puţin informat decît credeţi, a spus ea încet, evident uşurată să vadă că Morgan nu este infailibil, după cum începuse să se teamă.

Morgan a devenit concentrat.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun, domnule... Morgan – şi a folosit din nou lipsa aceea de nume de familie ca o armă psihologică – că nu am intenţia să construiesc nici un nou hotel în Stowe. Ba chiar cred că sînt prea multe, dumneavoastră ce spuneţi?

Ochii lui Morgan s-au îngustat gînditori. Întîlnirea nu decurgea deloc cum plănuise. Această Marion Ventura nu se lăsa uşor învinsă. Deloc. Poate că va trebui să încerce să o convingă.

– Şi vreţi să vă cred? Chiar atît de proşti ne credeţi?

Marion a roşit.

– V-am spus deja, sînt de acord cu foarte multe idei ale ecologiştilor. Dar *Ventura* poate avea o companie pentru vacanţe de iarnă şi altfel decît construind... S-a oprit brusc, înţelegînd prea tîrziu că a spus prea mult. Şi-a luat poşeta şi şi-a îndreptat spatele, dar a înţeles din privirea lui că gafa e gata făcută.

– Deci plănuiţi o preluare, a zis el, ridicîndu-se lent.

– Nu am spus aşa ceva, l-a biciuit ea cu răceală în glas.

– Pe cine? a întrebat el tăios. A făcut în minte o listă a companiilor turistice, dar nici una nu părea adecvată. *Ventura* nu se ocupă de fleacuri pentru clasa mijlocie americană. Nu, *Ventura* nu putea să ţintească decît la *crème de la crème*. Iar în Stowe asta însemna... Kynaston Germaine, a spus el, văzînd dezamăgirea din ochii ei frumoşi, căprui, pe care ea şi-a reprimat-o prea tîrziu.

– Nu am spus niciodată asta, a repetat neajutorată Marion. Doamne, ce gafă făcuse? Dar autoflagelarea a dispărut repede, iar ea s-a forţat să se concentreze asupra bărbatului din faţa ei, care se făcuse palid, de parcă ar fi fost lovit de moarte. Ochii i se schimonosiseră şi se transformaseră în ceva... nebun. Fără să se gîndească, ea a făcut un pas înapoi, apoi încă unul.

Morgan s-a scuturat, încercînd să se liniştească.

– Nu, a spus el în sfîrşit, în timp ce mîinile îi bălăbăneau fără control de o parte şi de alta. Nu putea să lase să fie preluată *Germaine Leisure Corporation.* Nu putea s-o lase. *El* trebuia să- l distrugă pe Kynaston. *El* trebuia să i-o ia, să-l vadă suferind pe Kyn. Nu pot să vă las, a avertizat-o Morgan, privind fioros la femeia care încerca să-i ia prada lui preţioasă.

Marion a mai făcut un pas înapoi.

– Trebuie să plec, a zis ea nervoasă şi, strîngîndu-şi geanta la piept, a ocolit cu grijă masa şi a pornit spre uşă, aproape alergînd.

Morgan s-a uitat după ea cum se depărtează, relaxîndu-şi muşchii şi căutînd în minte soluţii. Era foarte simplu. Trebuia să o împiedice să preia compania lui Kyn. Dar cum? Verdele închis nu era capabil de o asemenea misiune. Avea nevoie de altfel de aliaţi – aliaţi care se mişcau în aceleaşi cercuri cu oamenii de la *Ventura.* Din marea finanţă. Şi care îşi ascut şi ei securea... Cum ar fi fostul soţ, probabil morcovit, al lui Marion Ventura...

Morgan nu era singurul care se gîndea la Marion Ventura. În biroul lui de la *Germanicus,* Kynaston a dat preocupat la o parte hîrtia cu ultimele cifre de afaceri ale hotelului. Acesta era plin, ceea ce era bine în sine. Munca la parcul acoperit continua la viteze ameţitoare, iar pîrtia artificială de la Three Peaks fusese cartată şi montarea ei putea începe în orice moment. Pînă şi lucrările de la Ravenheight erau aproape complete. S-a gîndit la moartea neaşteptată a lui John Whittaker. Unde naiba se ascundea *ea*? Bryn Whittaker. Ar trebui oare să o găsească şi...? Şi ce? Nu-i putea da înapoi familia. A tremurat, dintr-o dată i se făcuse frig. Oare n-or să-l părăsească niciodată ochii aceia arzători, de culoarea vişinei, strălucitori, de tigru? Şi-a frecat obosit ceafa. Da, era vremea să plece acasă – îi era foarte dor de Vermont şi era nerăbdător să se întoarcă la munte. A trimis-o pe Bryn Whittaker undeva într-un colţ al minţii sale şi a luat de pe birou ultimele informaţii primite de la Robert Gibb şi le-a citit pentru a patra oară.

La Stowe, locul ultimelor investiţii *Germaine,* apăruse Marion Ventura, care făcea lucruri ciudate. Gibb considera că era în misiune de prospectare pentru *Ventura Holydays Inc.,* iar Kyn înclina să-i dea dreptate. Era clar că Marion Ventura voia serios să intre în afacerile familiei şi prezenţa ei în Stowe părea să indice că era pe cale să preia activitatea de unde o lăsase fratele ei. Iar

asta însemna preluarea lui *Germaine Leisure.* Fără chef, a pus mîna pe telefon şi a rezervat un loc pentru New York.

– Bine. La început o să vă simţiţi mai ciudat, i-a spus tînărul care i-a apărut lui Bryony în cîmpul de vedere, ea simţindu-i răsuflarea fierbinte în obraji. Tot ce veţi face cu ochii se va simţi, dar curînd vă veţi obişnui să le puneţi singură. Acum, relaxaţi-vă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Bryony pleca de la optician, după ce-şi luase adio de la bătrînii, greoii şi urîţii ochelari cu rame negre. Mai fusese înlăturată o parte din vechea Bryn Whittaker, a zîmbit ea triumfătoare, întorcîndu-se vioaie la apartament, unde Lynnette o aştepta nerăbdătoare.

– Ia să ne uităm... Vai, Bryony, dar arăţi superb! Şi-a tras fericită prietena în faţa oglinzii. Vezi cît de mult te-au transformat? Înainte, ochelarii ăia negri oribili îţi acopereau jumătate de faţă. Acum se pot vedea pometii în întregime şi este vizibilă şi jumătatea superioară a nasului – nas frumos, o să vezi. Aristocratic... Şi ochii tăi, Bryony, sînt minunaţi.

– Aşa a spus şi opticianul, a recunoscut posomorîtă Bryony şi a roşit.

Lynnette a dat cunoscătoare din cap.

– Şi să vezi ce complimente urmează, a profeţit ea. A îmbrăţişat-o pe Bryony. Mai pierzi încă şase kilograme şi mergem să vedem ce facem cu părul. Cred că coafeza o să ştie mai bine decît noi ce ţi se potriveşte.

Bryony şi-a înclinat capul. Avea timp. La urma urmei, Kynaston Germaine nu pleca nicăieri, nu?

Capitolul 14

Hadrian a suspinat adînc la trecerea peste canalizarea romană de pe Blake Street, conducînd cu grijă pe străzile înguste, uneori înghesuite, din York. Lîngă el, Bryony s-a uitat îngrijorată.

– S-a întîmplat ceva?

Hadrian a clătinat din cap şi a semnalizat la stînga.

– Nu.

Bryony nu l-a slăbit.

– Hai, Hadrian, i-a spus cu un ton de reproş. Pe cine încerci tu să duci?

Hadrian a simţit un zîmbet involuntar ridicîndu-i colţurile gurii.

– Bryony Rose, jur că eşti o vrăjitoare.

Ea a rîs în surdină şi s-a uitat pe fereastră la frumosul oraş din jurul ei. Lunile fierbinţi de vară trecuseră, iar octombrie adusese obişnuitul cortegiu de frunze arămii, care aminteau că iarna nu e departe şi că sezonul de schi din America era pe cale să înceapă...

Brusc, a încetat să se mai gîndească la altceva. Se simţea cu musca pe căciulă cînd se gîndea la biletul de

călătorie cumpărat cu cîteva zile în urmă şi la cît de repede o să ajungă pe teritoriul lui Kynaston Germaine. Nu mai avusese secrete pînă atunci şi nu se simţea deloc bine cînd se gîndea că trebuie să-l mintă pe Hadrian. Dar aproape de inima ei era un nod, pe care nu-l putea ignora şi, deşi înţelegea, în străfundurile minţii ei, că se apropie periculos de mult de o obsesie care ar putea-o distruge, se simţea neputincioasă să se oprească. Ceva înăuntrul ei o îndemna să continue, şoptindu-i încurajări cînd îi era frică şi bătîndu-şi joc de partea ei cuminte, care îi spunea să uite şi să ierte. Dar nu putea uita. Niciodată... Încă îi venea să izbucnească în lacrimi în momentele mai grele ale zilei. De trecut îi amintea orice amănunt, cum ar fi scorurile de cricket de la radio. Iar la revistele de modă, cu fotografii cu femei, nu se putea uita, pentru că nu mai apărea Katy. Stătea trează noaptea, gîndindu-se la Kynaston Germaine şi la tot ce o să facă odată ajunsă la Stowe. Ironia soartei, banii primiţi pentru Ravenheight fuseseră viraţi abia săptămîna trecută, oferindu-i un cont bancar mai mult decît frumuşel. Să-l distrugi pe Kynaston Germaine cu banii cu care te-a plătit, iată un minunat exerciţiu de justiţie poetică. Spera doar că şi el o să aprecieze comicul situaţiei, cînd o să-i spună la sfîrşit...

– Bryony, a trezit-o vocea lui Hadrian.

S-a uitat la el cu o faţă perfect calmă.

– Îmi aminteşti de Violet cînd te încrunţi aşa, l-a tachinat ea. Atîta că ea era cîine şi putea să şi mîrîie.

Hadrian a izbucnit în rîs, amintindu-şi cu afecţiune de bătrîna căţea. Era semn bun că Bryony poate să vorbească mai liber de vremurile de altă dată, nu?

– Hadrian, opreşte maşina.

– Poftim? s-a uitat el intrigat, încruntîndu-se îngrijorat. Nu te simţi bine?

– Eu mă simt bine. Tu nu te simţi. Ce s-a întîmplat?

Hadrian a ridicat din umeri şi a descoperit un loc de

parcare din care tocmai pleca o maşină sport. S-a întors lent şi s-a uitat la ea. Bryony s-a făcut mică în fotoliul ei, de parcă ar fi încercat să se facă invizibilă.

– Nu mai ai nici un motiv să continui, i-a spus el încet.

Aşa era. Ultimele patru luni însemnaseră desăvîrşirea noii înfăţişări a lui Bryony. Acum picioarele ei erau lungi şi bine conturate, fără urmă de exces de grăsime. Mijlocul ei nu era chiar de viespe, dar foarte vizibil şi bine format. Sînii erau fermi şi drepţi, iar umerii, braţele şi gîtul arătau o foarte plăcută linie a oaselor.

– Aş mai putea să pierd ceva greutate, a început Bryony să protesteze şi aproape a sărit din fotoliu cînd Hadrian şi-a ridicat brusc mîna ca să o întrerupă.

– Nu, n-ai mai putea, i-a spus el muşcător. Asta e problema, Bryony; ai făcut destule. Nu poţi ajunge zveltă cum era Katy, pentru că ea avea o structură a oaselor complet diferită. Dacă mai pierzi din greutate, o să pară... forţat.

Un moment, liniştea s-a întins supărător între ei, apoi ea a încuviinţat.

– Bine, Hadrian. Spune mai departe, e limpede că ai mai multe de spus.

Hadrian a oftat şi şi-a trecut, tulburat o mînă prin părul lui gros.

– Uite ce e... Bryony. Aşa cum eşti acum, arăţi formidabil – eşti o fată înaltă, cu toate formele la locul lor. O.K., sînt de acord, nu sînt la modă fetele pline, dar nu toată lumea le preferă pe cele stil băţ. Nu ţi-a spus ieri Lynnette că ai o siluetă perfectă? Ce motive medicale ai să continui să flămînzeşti în speranţa că o se devii mai slabă, ai vreunul?

– Nu, dar...

– Dar tu vrei să fii mai slabă. Vrei să ajungi ca unul din modelele ălea pe care le vezi pe podium? Şi-a auzit vocea aspră şi nu şi-a recunoscut-o. Era foarte impor-

tant să o facă să înţeleagă. Foarte important. Se gîndea la bolile pe care le aducea slăbitul excesiv.

Bryony s-a foit în fotoliul maşinii şi s-a uitat pe fereastră. Hadrian avea dreptate, ştia asta, dar ea lupta cu timpul. Kynaston era în Statele Unite de cîteva luni deja şi ea trebuia să arate cît mai bine şi cît mai repede.

– Hadrian, ştii că trebuie – *vreau* să arăt bine, s-a corectat ea repede, dar el i-a tăiat-o brusc.

– Deja arăţi bine, Bryony, a spus el. Fluierăturile de pe stradă nu-ţi spun nimic? Ea a roşit, amintindu-şi incidentul de vinerea trecută, cînd trecuse pe lîngă o echipă de muncitori stradali, care o fluieraseră toţi.

– Îşi băteau joc de mine.

– Nu, chiar fluierau admirativ, a corectat-o Hadrian cu milă în glas. Îţi aminteşti ce a spus individul cu păr roşcat?

– A zis... ce bine că a mai apucat să vadă o fată cu rotunjimi.

– Corect. Voia să spună o fată cu profil de clepsidră. Cum aveau femeile din filmele alea din '30 şi '40. Fete ca Rita Hayworth şi Marilyn Monroe. Au fost ele nişte slute? Aminteşte-ţi de toate serile în care Lynnette îţi îndrepta umerii şi te punea să ţii sus bărbia. Te mişti cu atîta graţie, că nu mai contează că eşti înaltă şi nu minionă şi nici că arăţi ca Jane Russell şi nu ca Twiggy. Te mişti ca...

– Ca o corabie maiestuoasă, şi nu ca o şalupă?

Hadrian a rîs. Nu s-a putut abţine – era exact una din poantele pe care le putea spune numai vechea Bryn.

– Dacă-ţi place. Bryony, nu poate să-ţi treacă prin capul ăla tare că nu mai eşti grasă? Eşti *înaltă*. Eşti *voluptuoasă*. *Nu* eşti grasă. O.K.?

Bryony s-a uitat la el şi a înţeles că este sincer.

– Chiar crezi că sînt atrăgătoare?

– Glumeşti? Cînd merge cu tine un bărbat şi vede că

toţi de pe stradă te fluieră, se simte de parcă ar fi pus mîna pe Miss World.

– Hai, că ai umflat-o rău, puiule.

– Da. Dar numai puţin. Acuma, dacă vrei să ajungi la coafor, trebuie să o iei din loc.

Ea a scos un scurt strigăt alarmat şi a sărit din maşină, începînd să sprinteze de-a lungul străzii, spre coafor. Purta pantaloni simpli de marinar, cu dungi albe. Picioarele ei lungi avansau uşor la traversarea străzii, iar sub pulover sînii săltau la fiecare pas, în timp ce el se uita amuzat cum toţi bărbaţii de pe stradă se opresc să o privească. Faţa nemachiată strălucea de sănătate, iar părul ei lung, necoafat, era împins în spate ca o coamă. Hadrian s-a gîndit uşurat că, exceptînd noua formă, rămăsese tot vechea Bryn.

Bryony a împachetat strictul necesar, ştiind că odată ajunsă în America o să trebuiască să-şi cumpere o întreagă nouă garderobă. Îmbrăcăminte la modă, lucruri făcute din mătase, satin şi dantelă. Şi rochii de seară... Nu avusese în viaţa ei o rochie de seară. De fapt, nici măcar o rochie de cocktail. Iar hainele *haute couture* văzute pe femeile acelea care se mişcau ca nişte pisici la televizor erau cu totul în afara domeniului experienţei ei. Dar trebuia să le cumpere dacă voia să intre în lumea lui Kynaston Germaine, iar gîndul a înfricoşat-o.

A terminat cu împachetatul, i-a scris lui Hadrian un scurt bilet, spunîndu-i doar că vrea să facă o vacanţă cu o parte din banii pe Ravenheight şi că avea nevoie de puţin timp pentru ea. Dacă mirosea ce vrea să facă, probabil că n-ar fi lăsat-o singură în State. Şi-a verificat geanta şi s-a asigurat că noul paşaport, vechi de numai o săptămînă, pe noul ei nume, era bine ascuns în buzunarul lateral, împreună cu biletul şi cecurile de călătorie.

A tras aer adînc în piept şi s-a zărit în oglindă. Chiar era în stare să facă asta? Să părăsească ţara? Să-l lase

singur pe Hadrian şi să părăsească tot ce reprezenta el, căldura şi confortul? Era ea în stare să intre în bîrlogul leului? În ultima lună, Hadrian făcuse cercetări intense asupra lui Kynaston Germaine şi acum ştia tot ce se poate şti despre duşmanul ei.

Fusese pentru ea o surpriză. Încă îşi amintea şocul cînd a aflat că Kynaston nu moştenise nici un fel de avere, cum crezuse ea, ci se născuse sărac. Nu fusese niciodată căsătorit, nici vorbă de cele două-trei ori presupuse de ea. Dar cel mai surprinzător era faptul că nu exista nici un scandal care să se lege de numele lui sau de compania lui. Şi aflaseră atît de multe despre mărimea companiei, a uriaşei lui averi, şi despre influenţa şi puterea de care se bucura, încît misiunea lor părea fără şanse. Numai Marion Ventura le dădea speranţe.

Hadrian dăduse peste numele acesteia într-una din numeroasele lui călătorii la Leeds. Lumea financiară e o lume mică, iar mulţumită calculatoarelor, telefoanelor şi faxurilor a devenit şi mai mică. În această lume umblau bîrfe foarte insistente despre noua poziţie a fiicei lui Leslie Ventura. Săpînd puţin, Hadrian a descoperit recenta vizită a lui Marion Ventura la Stowe, unde se construia ultimul hotel *Germaine Leisure.*

Hadrian fusese de un mare ajutor în ultima lună; n-ar fi ştiut de unde să înceapă, dacă nu ar fi fost el. Hadrian nu era un simplu contabil, după cum a ajuns ea repede să-şi dea seama. Făcuse cursuri în afaceri, economie, activitate bancară şi comerţ. Ştia totul despre preluări şi cum se fac ele. Deci cînd i-a spus că un conglomerat chiar şi mai mare intenţionează să preia compania lui Kyn, pentru ea parcă s-ar fi aprins luminile unui pom de Crăciun. Timp de zile întregi a studiat compania *Ventura,* încercînd să vadă dacă nu cumva se găseşte şi pentru ea un colţişor acolo. Dar a ajuns la concluzia că nu există. Nu putea influenţa o companie ca *Ventura.* Dar era destul de încurajator să ştie că există şi alţii

dispuşi să-i dea un bobîrnac lui Kynaston Germaine. Dacă totul eşuează... dacă *ea* eşuează... Dar n-o să dea greş. Tatăl ei se bazează pe ea. Katy se bazează pe ea. Şi vechea Bryn Whittaker avea nevoie ca ea să reuşească. Şi o să reuşească. Mai avea mult pînă acolo, dar o să înveţe. O să-şi cumpere haine cum au femeile lui Kynaşton şi o să înveţe să se machieze. Luase deja timp de trei luni lecţii de dicţie şi scăpase de accent. Totul ca să-l facă pe el să plătească. Să-l vadă cum cerşeşte.

Din nou zîmbetul acela rece, dur, pe care Hadrian l-ar fi recunoscut imediat, i-a străbătut cu furie faţa. Luase, timp de două luni, lecţii secrete de schi pe o pîrtie artificială uscată, din apropiere de Leeds. Altă mică ironie a soartei.

A început brusc să tremure. Toţi demonii îndoielii începuseră să vorbească în mintea ei. Uneori disperarea o lua pe sus şi misiunea pe care şi-o asumase i se părea tot mai imposibilă. Erau atît de multe de făcut încă înainte de a ajunge să aibă o şansă împotriva lui. Dar o să reuşească. Da, o s-o facă.

Cu un ultim suspin şi sperînd că Hadrian nu va fi prea lovit de plecarea ei fără rămas bun, s-a asigurat că Lynnette nu era afară şi a plecat. Uşa s-a închis în spatele ei cu un clic insesizabil, dar ireversibil.

Hadrian a deschis uşa şi a descoperit imediat plicul alb proptit pe servantă. A citit repede mesajul. Era scurt, la obiect, şi nu l-a prostit nici o clipă. A tras repede sertarele în care ţinea ea dosarele despre *Germaine.* Majoritatea dispăruseră. Nu mai rămăsese decît cîte ceva legat de *Ventura.* Şi-a amintit imediat că ea sperase să se folosească de *Ventura* pentru a-l doborî pe Kynaston Germaine.

– Bryony, a spus el încet, clătinînd din cap. Or să te mănînce de vie.

A început să facă o listă lungă, metodică. Trebuia să-şi lase slujba de aici şi să aranjeze transferul contului lui curent la o bancă din New York. Paşaportul era la zi, deci nu erau probleme. Ştia că nu o va putea găsi pe Bryony decît prin *Ventura.* Dacă i-ar contacta... Deci aici trebuie să-şi concentreze eforturile. Ca majoritatea marilor companii, *Ventura* făcea dese angajări de personal. O să fie în măsură să găsească o slujbă acolo. Doar era foarte bine pregătit.

– Te găsesc eu, s-a asigurat el liniştit. În plus, întotdeauna am avut sentimentul că trebuie să merg la New York... S-a oprit, surprins de cuvintele pe care le spusese cu voce tare. Apoi şi-a explorat gîndul, scuturînd din cap, perplex. Nu putea să meargă pînă la originile lui, dar *avea* sentimentul că New York-ul o să-i schimbe pentru totdeauna viaţa. Că acolo îl aşteaptă ceva. Altceva decît salvarea lui Bryony de propria nebunie.

În apartamentul ei de lux de la *Ventura Towers,* Marion se uita pe fereastră. Oraşul era uriaş, vast, cenuşiu şi puternic. Nu se simţise niciodată atît de singură. A suspinat, s-a dus în baie şi a dat drumul apei fierbinţi. A adăugat săruri cu miros de frezii, şi-a dezbrăcat hainele de birou şi a intrat în baie tot suspinînd. Era atît de bine. Poate că apa fierbinte va mai elibera tensiunea acumulată în omoplaţi în timpul zilei.

– Linişteşte-te, Marion, şi-a murmurat ea, iar ecoul i-a răspuns din oglindă şi din peretele de marmură. Nu e decît o cină. A zîmbit brusc. Pe cine voia să păcălească? Era o cină cu Kynaston Germaine. Şi nu credea că acesta o să fie prea prietenos.

Capitolul 15

Şeful de sală de la *Chasens* l-a recunoscut pe loc pe Kynaston Germaine şi l-a întîmpinat cu efuziuni. Kynaston i-a răspuns cu un zîmbet, amintindu-şi de ritualul din înalta societate şi l-a tratat pe omul impecabil îmbrăcat ca pe un vechi prieten.

– Mulţumesc. Invitata mea a sosit?

– Nu, domnule.

– În acest caz, voi aştepta la masă. Îndată ce ceilalţi meseni ai restaurantului de lux... Şi Kynaston a zîmbit. Aproape că vedea undele de şoc provocate în rîndul elitei la citirea paginii mondene de mîine.

S-a aşezat şi a comandat băutura lui favorită, whisky scoţian, şi s-a lăsat pe spate în scaun. Oraşul îl plictisea, dar avea treburi de rezolvat. Timp de o lună o urmărise pe Marion Ventura, mergîndu-i pe urme, vorbind cu posesorii de acţiuni cu care vorbise ea, aflînd informaţii pe care ea voia să le ţină secrete, apelînd pentru aceasta la toate relaţiile sale şi făcînd diagrame cu progresele ei. Nu era prea amuzant. Cele cincizeci de procente din acţiuni pe care le deţinea îi asigurau în

mod normal o poziţie inatacabilă, dar Marion Ventura reuşise deja să cumpere douăzeci şi două de procente, prin inteligenta vrăjire a acţionarilor care aveau nevoie de bani-gheaţă şi oferindu-se să cumpere acţiuni în propriile lor companii, acolo unde banii gheaţă erau o problemă. Era şi prudentă şi deşteaptă şi extrem de competentă, iar Kynaston nu voia deloc să o subestimeze.

Afară, Marion a coborît din taxi şi i-a plătit şoferului, simţind că stomacul i se strînge de nervi. Şi-a netezit rochia din satin de culoarea safirului închis, creaţie *Balenciaga.* Era tăiată într-un „V" adînc la spate şi un „v" mai modest în faţă. La gît avea un colier cu safire, diamante şi ambră, de la Bulgari.

La apropierea ei de masă, Kynaston s-a ridicat în picioare. La vederea părului ei aranjat într-un elegant coc şi a ochilor imenşi şi nervoşi pe faţa mică, Kynaston a simţit cum se înmoaie. A zîmbit şi a ajutat-o să se aşeze.

– Doamna ar dori un aperitiv? a întrebat chelnerul în franţuzeşte, iar Marion a răspuns în aceeaşi limbă că ar dori un pahar de vermut rece.

Kynaston a zîmbit.

– Vermutul mi se pare o alegere neobişnuită. Sau credeai că nu vorbesc franţuzeşte?

Marion s-a uitat plat la el.

– De ce aş crede asta?

Kynaston s-a uitat în ochii ei mari şi inocenţi şi a simţit că tensiunea se mai atenuează puţin.

– Te rog să mă ierţi. Iar sînt exagerat de sensibil. Neaparţinînd claselor sus-puse, îmi imaginez mereu că afişarea superiorităţii – cum ar fi o comandă în franceză – este destinată să-mi amintească de fermierul care sînt cu adevărat.

Marion a simţit că roşeşte.

– Nu, nu m-am gîndit deloc la asta.

– Da, a spus încet Kynaston, ştiu că nu te-ai gîndit.

Marion s-a smuls din ochii lui zîmbitori. Kynaston era un bărbat foarte atrăgător şi ştia că trebuie să fie mai prudentă decît era. Dar cumva onestitatea lui îi neutralizase necesara agresivitate. Şi Kynaston gîndea acelaşi lucru. Se aşteptase să cineze cu cine-ştie-ce mică ticăloasă răsfăţată, nu cu o femeie cu ochi de căprioară. Sosirea chelnerului a salvat-o pe Marion de răspuns. A comandat pepene, urmat de somon în sos de şampanie şi nu a fost deloc surprinsă cînd Kynaston a cerut o friptură simplă şi vinuri foarte selecte.

– Deci... a fluturat ea absentă paharul gol, recunosc că am fost surprinsă cînd m-ai invitat.

Kynaston a clătinat din cap.

– Hai să nu o luăm pe panta asta, Marion. Puteai fi oricum, numai surprinsă nu.

Marion a clipit, şi-a rezervat puţin timp ca să vadă dacă abordarea lui directă nu o intimidează, şi-a dat seama că nu şi a zîmbit viclean.

– O.K., probabil că nu m-a surprins. Dar trebuie să recunosc că nu eram prea nerăbdătoare.

Kynaston a făcut o grimasă.

– Alt bărbat s-ar simţi insultat, dar mă fac că n-am auzit.

Marion a roşit. Nu prea îi stătea în fire să vorbească gura fără ea.

– Te rog să mă ierţi, nu m-am gîndit la tine personal. Doar că, profesional, relaţiile noastre sînt puţin cam încurcate pentru moment.

Kyn putea vedea în jurul lor ochi şi urechi atente, drept care a vorbit cu voce joasă:

– Se vede şcoala aia elveţiană de bune maniere prin care probabil că ai trecut. Domnişoară Ventura, lucrurile nu sînt încurcate, ci de-a dreptul periculoase.

– Rămîi la Marion, a spus ea deodată, cu o privire tăioasă. Iar şcoala de bune maniere a fost în Franţa.

El a remarcat că ea e bătăioasă şi a apreciat-o în sinea lui. Da, o fi avînd ochi de căprioară, dar inima îi era de vulpe.

– O.K. Spune-mi Kyn.

– E-n regulă, Kyn. De ce nu trecem la afaceri?

– Da, de ce nu? a aprobat el liniştit. Spune-mi, Marion, ce te face să crezi că ai dreptul să-mi iei compania?

Marion a simţit cum o ia vîntul pe sus. Nu se aştepta la o întrebare atît de simplă, de devastatoare.

– Ăă... cred că... S-a oprit brusc. Nu era vremea discursurilor. Cred că am dreptul să mă prevalez de practicile curente din afaceri. Şi tu faci acelaşi lucru, tot timpul.

Kynaston a clătinat din cap.

– Lovitură eşuată. N-am luat compania nimănui. Mai încearcă o dată.

Marion a roşit iar.

– Poate pentru că nu eşti destul de mare.

Kyn a zîmbit. Nu ştia sigur de ce, dar simţea că tensiunea îl părăseşte cu fiecare minut care trece.

– Sau poate *Ventura* e prea mare, a contracarat el. Oare să fi uitat cum se face o companie proprie? Poate că a crescut prea grasă şi prea leneşă, Marion.

Marion şi-a dat seama că atacul era adresat tatălui ei. Problema era că şi ea avea bănuiala că acesta este adevărul. Dar mai degrabă murea decît să recunoască!

– Sau poate te-ai speriat, i-a sugerat ea, ridicîndu-şi bărbia agresiv.

Kyn s-a uitat la ea, simţind că trebuie să ia o decizie rapidă. Nu voia o bătălie lungă şi costisitoare cu *Ventura,* deşi nu-i era frică nici de aşa ceva. Problema era *cum* să o evite. S-a hotărît pe loc.

– Ai dreptate, a spus el încet. Mi-e frică.

Deşi vocea era foarte joasă, Marion a auzit limpede fiecare cuvînt şi s-a arătat sincer şocată. Omul ăsta –

speriat? Drept cine o lua?

– Mi-e cam greu să te cred, a spus ea în sfîrşit, cu voce rece, suspicioasă.

Kyn a ridicat din umeri.

– Nu văd de ce. Am făcut *Germaine Leisure* cînd aveam nouăsprezece ani, cu bani împrumutaţi, iar banca a considerat că-mi face o mare favoare. La început, tot personalul companiei era format dintr-un om: eu. Am muncit non-stop, dormind pe apucate, cînd s-a putut. Aveam o soră de întreţinut şi am vîndut tot ce aveam, cu excepţia unui costum bun, a unei perechi de pantofi la fel şi a unui ceas. Şase luni am fost aproape convins că o să fim aruncaţi în stradă şi o să devenim doi cerşetori din aceia cărora le dai mărunţiş cînd ieşi de la magazin. Este foarte firesc să-mi fie frică să pierd totul, doar înseamnă atît de mult pentru mine.

Vocea îi devenise şi mai catifelată, iar Marion s-a trezit că se apleacă tot mai tare peste masă ca să-i prindă cuvintele, cu inima bătîndu-i năvalnic.

– Am început din mahalale. Am cumpărat de la un proprietar de mahala o dărăpănătură şi am făcut o înţelegere cu locatarii – eu le-am adus materialele, iar ei au venit cu munca, fără bani. În clădirile de acolo am găsit instalatori şomeri şi dulgheri şi constructori. În şase luni, locul era iar locuibil – curat, decorat, decent. Lifturile mergeau, nu mai erau desene pe pereţi şi nici tencuială căzută. Am vîndut clădirea, cu garanţii pentru chiriaşi, bineînţeles, la un profit care la *Ventura* ar semăna cu un bacşiş, dar erau mai mulţi bani decît văzuserăm eu sau tata într-o viaţă de muncă. Cu banii obţinuţi, m- am mutat la New York şi am cumpărat primul meu hotel, un han de ţară din Connecticut. Era o ruină şi lăsat în paragină, dar l-am pus pe roate şi l-am vîndut. Acum aveam şi personal angajat – eu, micul Kyn Germaine, fost băiat de fermier din Vermont şi şobolan de mahala. Aveam o secretară personală. Şi condu-

ceam angajările pentru personalul de întreţinere. Am văzut atîţia disperaţi, atîta speranţă dureroasă în ochii lor. Aproape şoptea şi a clătinat iar din cap.

Marion a început să simtă o sudoare rece pe spate; îşi dădea seama cînd cineva îşi descărca sufletul în faţa ei.

– Fata pe care am luat-o de secretară venea dintr-o familie de şase oameni, din care numai unul avea o slujbă, a spus Kyn simplu. După ce am vîndut hanul, din nou cu profit bun, am început *Germaine Leisure,* aşa cum o ştii tu. Am construit primul meu hotel la Sugar Bush. S-a uitat la ea, revenit pentru puţin în prezent. L-am *construit*, Marion, a subliniat el, sperînd, de dragul amîndurora, că reuşeşte să o impresioneze. Şi toate celelalte ca el. Spune-mi, dacă reuşeşti să arăţi că eşti puternică şi pui la bătaie banii ca să le iei, crezi că o să le faci să fie ale tale? Vreau să spun, *cu adevărat* ale tale?

Marion s-a lăsat pe spate în scaun şi a împins deoparte mîncarea care se răcise, cu mintea într-un vîrtej. O parte din ea era recunoscătoare lui Kynaston pentru că îi explica. Dar cealaltă, mai cinică, a înţeles tactica folosită de el.

– Cred că încerci să mă faci să mă simt vinovată, a spus ea în sfîrşit, cu o voce gravă şi plată.

Kyn a zîmbit viclean.

– Bineînţeles că asta încerc. Lupt ca să-mi păstrez compania – compania *mea*, Marion. Pentru care am riscat viitorul meu şi al surorii mele. Dacă e nevoie, mă lupt cu dinţii să o păstrez. Dar de minţit nu te-am minţit. Şi îţi spun deschis chiar acum că mă întorc la Stowe chiar de poimîine. Casa mea e Vermontul – nu pot şi nu vreau să locuiesc în altă parte. Şi cît mă aflu acolo, firesc, o să mă asigur că noul meu hotel este cel mai bun şi că *Germaine* e tot mai puternic... cu mine la cîrmă.

Marion respiră adînc, tremurător. Nu putea să-i spună că prin cuvintele lui îi întăreşte ei propriile îndoieli. Se întrebase întotdeauna asupra moralităţii a ceea ce face, dar dăduse la o parte întrebarea, ştiind că e vorba de testul dat de tatăl ei. Dacă eşua în aducerea lui *Germaine Leisure,* ce se alegea de visurile ei? De tot ce- şi promisese?

– Spune-mi, Marion, a spus blînd Kynaston. Nu crezi că ai în tine tăria să construieşti un hotel şi apoi un imperiu turistic al tău propriu? Nu cu toţi banii şi cu influenţa *Ventura?* Sau crezi că ţi-e prea lene?

Provocarea a atins o coardă sensibilă în ea, adînc.

– Nu e chiar atît de simplu, a spus ea într-un tîrziu.

– Ştiu, a zis încet Kynaston. Dar să-l lăsăm deoparte pe tatăl tău. *Tu* trebuie să decizi ce ai de făcut. Tu trebuie să ştii dacă eşti sau nu de acord cu el. Dacă să fii un complice sau să mergi pe propriul drum şi să faci ce crezi că e mai bine pentru companie. Una e să ţi se ştie de frică, a dădăcit-o el prietenos. Alta e să fii respectat. Dar, orice ai decide, Marion, a continuat el sincer, aplecîndu-se peste masă şi luînd mîinile ei reci, trebuie să înţelegi un lucru. Nu o să stau cu braţele încrucişate uitîndu-mă cum mi se ia ce e al meu. Nu pot.

Li s-au întîlnit iar privirile, iar ea a fost pe loc lovită de sinceritatea pe care a citit-o în ochii lui. Nu mai avea ochi de gheaţă, ci sinceri şi îngrijoraţi.

– Nu vreau să-ţi fac rău, dar, dacă insişti cu preluarea asta, asta se va întîmpla, probabil.

– Mă ameninţi? a întrebat ea, dar, surprinzător, fără să-i fie deloc frică.

– Nu, a corectat-o el blînd. Doar te avertizez.

Bruno stătea la volanul unui *Ford* vechi de cinci ani, de nedescris, şi privea cu atenţie la uşile restaurantului. *El* a venit primul – Germaine adică – şi arăta în toate

amănuntele ca un afacerist bogat. Fata a venit după aceea, iar Bruno s-a ridicat puţin pe scaun, trăgînd de volan cu mîinile lui cărnoase. Toate tăieturile din ziare pe care le colecţiona de cînd Morgan îi dăduse misiunea erau nişte mofturi. Era mult mai frumoasă în realitate. S-au despărţit cu o strîngere de mînă, ca în afaceri. Germaine a oprit un taxi cu o simplă fluturare de mînă, iar Bruno s-a strîmbat cînd din senin a apărut un taxi galben. Bineînţeles, Prinţesa Ventura a urcat într-o limuzină lungă, neagră.

Bruno a urmărit limuzina, dar aceasta, cum se aşteptase, l-a condus direct la Ventura Tower. A plecat, s-a oprit undeva, a tras pe dreapta şi a făcut un tur al împrejurimilor, pînă a găsit o cabină telefonică nevandalizată. Cartierul era rău famat şi Bruno şi-a mîngîiat liniştitor micul brici din buzunarul de la cămaşă. A format un număr – de negăsit în cartea de telefoane.

– Da? a răspuns o voce liniştită şi prudentă.

– *Verde închis,* a spus Bruno, controlîndu-şi cu greu vocea natural lătrătoare. Fata şi Germaine s-au întîlnit.

La Stowe, Morgan s-a rezemat de peretele pivniţei, furios.

– Înţeleg. Speram să nu fie cazul să ne lovim şi de fată.

– Nu vă faceţi probleme cu ea, şefu', a spus Bruno, puţin surprins că pe şef putea să-l încurce un asemenea fleac. Mă ocup eu de ea.

– Aşteaptă, a zis repede Morgan, ştiind cît de impulsiv poate fi Bruno şi cît de repede se mişcă. Trebuie să fim prudenţi. Tatăl fetei are o grămadă de parale şi de pile.

Bruno a oftat adînc.

– Şi ce vreţi să fac?

Morgan era un om care nu se simţea în largul lui decît cu mai multe cărţi ascunse în mînecă. Deja îi venise o idee bună cum să se ocupe de fată, dar dacă nu

mergea trebuia să aibă şi o rezervă.

– Ţine-te după ea în continuare şi raportează-mi tot. Vreau şi planurile clădirii cu birouri. Şi în timpul ăsta să faci şi o recunoaştere în apartamentul ei. Vezi dacă se poate intra uşor.

Bruno a înclinat din cap.

– Vă gîndiţi la un raid?

Morgan a zîmbit.

– Mă gîndesc că New York e un oraş foarte violent şi că o clădire cu apartamente de lux e o ispită pentru spărgători.

– Şi o grămadă de inşi se mai şi lasă omorîţi de spărgători, a adăugat Bruno cu un zîmbet de lup.

La sute de kilometri depărtare, Morgan a zîmbit. Era foarte reconfortant să ai asemenea oameni, dar Bruno putea şi să scape de sub control.

– Poate. Dar prefer să nu fie nevoie să risc să o omor şi, în plus, am o idee cum să o dăm la o parte din drum şi în acelaşi timp să punem şi mîna pe nişte bani. Pentru cauză.

Bruno a rîs. Da, parcă mai suna a şefu'. Se gîndea tot timpul. Mereu cu un pas în faţă.

– S-a făcut, şefu'.

Cît a condus iar spre *Ventura,* şi-a făcut planul. Arăta el ca un buldog, dar nu avea minte de buldog. De fapt, era un om foarte deştept. Din nefericire, faţa lui de idiot păcălea foarte multă lume, de foarte multe ori.

Hadrian şi-a luat bagajul de la carusel şi a ieşit din aeroport. Zborul fusese lung, iar ultima săptămînă fusese şi ea una cumplită. Se simţea zdrobit. Permisul de lucru fusese o treabă uşoară, dar cartea verde, absolut necesară, a fost ceva mai greu de obţinut şi a trebuit să se folosească de toate sforile care puteau fi trase.

Ascultînd de sfatul prietenilor care vizitaseră New York-ul, a închiriat prin telefon, la un preţ rezonabil, o

cameră de hotel rezonabilă şi i-a dat absent adresa taximetristului. S-a tot zgîit pe fereastra maşinii în timp ce traversa Manhattan-ul, dar celebrul peisaj cu zgîrie – nori era estompat de ceaţa groasă de octombrie. Deci ăsta e mult lăudatul New York! A zîmbit, dar faţa i-a rămas rigidă şi întinsă. S-a frecat la ochi şi a căscat. Cînd taxiul a tras la hotel, era aproape adormit.

Camera era mică, dar curată şi dădea într-o stradă largă şi aglomerată. S-a străduit să despacheteze înainte de a face o baie şi a se uita prin cartea de telefon. Dar lista hotelurilor era uriaşă şi şi-a dat seama că Bryony nu putea fi găsită pe calea aceasta. În plus, din cîte o cunoştea pe vară-sa (dar se cam îndoia în ultima vreme), n- ar fi stat ea prea mult în New York. Ura oraşele. Nu, probabil că era deja plecată.

Dar firma *Ventura* era acolo. Avea aranjat un interviu la companie, peste două zile. Păreau să fi fost impresionaţi de curriculum-ul lui, fiind mereu în căutare de oameni cu experienţă pentru a ajuta la vastele lor probleme administrative legate de Europa. Era destul de optimist în ce priveşte obţinerea unei slujbe acolo.

Oricum ar fi fost ea.

Capitolul 16

Stowe

Kyn s-a oprit ca trăsnit văzînd-o pe femeia care venea pe alee spre club. Venea? Nu, mai degrabă cuvîntul corect era *plutea* pe trotuarul înghețat. Purta o haină lungă în stil militar, care nu-i ascundea cîtuşi de puţin formele feminine. În timpul mersului i se puteau vedea gleznele frumoase, în ciorapi uni.

S-a trezit că ochii îi călătoresc în sus avizi, cum de mult nu mai fuseseră, de foarte mult timp. Ea şi-a desfăcut nasturii prevăzînd căldura dinăuntru, iar el i-a putut vedea din profil sînii mari, frumoşi, care se profilau dintr-o rochie verde. Ea a intrat în lumina împrăştiată de becurile clubului, iar părul îi sălta cu fiecare pas. Pletele de culoarea castanei, vizibil naturale, străluceau ca rubinele în întuneric.

Atras ca un magnet, el s-a trezit că o urmează înăuntru. Era mai înaltă decît a crezut iniţial, cel puţin unu şaptezeci şi cinci, poate unu optzeci. Şi-a scos haina, arătînd nişte umeri largi şi braţe lungi şi suple. Mijlocul

subţire punea în evidenţă şoldurile şi pulpele energice, după care ochii lui au ajuns iar la gambe. Kynaston se simţea ca un adolescent trăsnit şi a zîmbit amărît. Cînd ea s-a întors şi a luat loc, i-a văzut faţa pentru prima dată. Purta ochelari de soare! Bizareria asta a uitat-o imediat, căci l-au atras buzele ei. Erau largi şi perfect conturate, colorate foarte discret într-o culoare închisă. Bărbia era fermă, iar pometii se profilau în sus pe faţă. Nu era pur şi simplu frumoasă, era izbitor de frumoasă. S-a trezit că urăşte ochelarii ăia de soare care-i ascundeau ochii. Avea gura uscată, iar inima îi bătea de parcă ar fi schiat la vale zece kilometri. Pur şi simplu *nu putea* să-şi ia privirea de la ea. Ea a comandat o băutură. Limonadă. Kynaston a clipit din ochi nedumerit. Da, era chiar limonadă.

Bryony a ridicat la buze paharul lung şi rece şi a sorbit lung, apreciativ. El i-a privit muşchii gîtului unduindu-se în timp ce ea bea însetată. Nu sorbituri mici, nu înghiţituri mici, afectate. S-a apropiat mai mult, fără să-şi dea seama.

Bryony era obosită. Venise cu expresul *Montrealer* chiar în ziua aceea, părăsind New York-ul cu un oftat de uşurare. Stătuse destul de mult, cît să-şi cumpere o garderobă nouă şi să apeleze la produsele şi cunoştinţele unui cosmetician. Acum se uita împrejur prin club, vag conştientă unde se află. Nu mai vedea nici o femeie neînsoţită. Era prima ei seară în Stowe şi ştia că trebuie să fi fost deja remarcată. Bărbaţii o luaseră deja în vizor. Mai ales unul. Spera să nu arate ca o femeie uşoară. O dată piciorul pus în Stowe, se afla în teritoriul inamic. Teritoriul Kynaston.

Venise pînă în centru cu un autobuz *Vermont Transit* şi găsise uşor găzduire la *Stoweflake Townhouses,* un complex cu bungalow-uri colorate în bej, cu acoperişuri tipice, foarte înclinate şi cu o grădină apreciabilă în jurul fiecărei clădiri.

A suspinat adînc, neştiind că ochii de culoarea gheţii albastre îi urmăreau mişcările umerilor şi sînilor în timpul lungii şi tristei inspirări a aerului. Ce urma să facă acum, că ajunsese în Stowe? Ca întotdeauna, avea planuri vagi. Să-l găsească. Să-l seducă. Să-l distrugă. Uşor de zis. Doar că acum, ajunsă acolo, nu ştia de unde să înceapă. Îşi petrecuse după-amiaza plimbîndu-se fără ţintă prin oraş. Strălucirea soarelui şi a zăpezii o făcuse să cumpere repede o pereche de ochelari de soare.

Brusc, şi-a dat seama că încă îi poartă. Simţindu-se ca o caraghioasă, a ridicat mîna să-i scoată şi a înghețat. La mai puţin de un metru de ea se afla Kynaston Germaine.

Inima a început să-i palpite, forţînd-o să respire sacadat, în reprize scurte. Era îmbrăcat în haine obişnuite, pantaloni albi şi cămaşă albastru-pal, un pulover tricotat, alb, pus pe umeri şi cu mînecile înnodate în jurul gîtului. Se mişca cu o graţie fluidă, pe care Bryony şi-o amintea foarte bine, iar pentru o clipă îngrozitoare ea a rămas înghețată pe locul ei, amintindu-şi de ziua aceea cînd fusese îngrozită că o să se întoarcă şi o s-o vadă. Dar ea nu mai era fata aceea. „Aminteşte-ţi, a gîndit ea febril, acum eşti Bryony Rose. Toată lumea spune că eşti frumoasă. Toată lumea spune că eşti uluitoare." Păcat că nu simţea şi ea la fel. Remarcase că femeile cu adevărat frumoase poartă în jurul lor un fel de aură invizibilă, care le face încrezătoare, sigure pe ele, departe de timiditatea şi stîngăciile ei.

Ochii lui i-au privit pe ai ei, aflaţi în spatele sticlei negre, protectoare, şi ea a simţit cum fiecare muşchi al trupului îi tresaltă. „Mişcă-te, a strigat la ea o voce din interior. Te holbezi la el ca o idioată. Acum eşti calculată, rece, aminteşte-ţi. Sofisticată. O femeie nonşalantă... pentru numele lui Dumnezeu, *fă ceva*!" În urechi, bătăile inimii îi sunau ca un gong, iar palmele îi erau

umede de frică, dar şi de altceva. A recunoscut imediat acel amestec straniu de excitare, furie şi dorinţă, pe care nu-l mai simţise înainte de a-l vedea pe el şi aproape a gemut cu glas tare. Sperase că pe Bryony Rose nu o afectau sentimentele încercate de Bryn Whittaker.

Doamne, cum se mai înşelase! Ce-o să facă acum?

Kynaston îi simţea parfumul – o aromă floralã uşoară, mîngîietoare, care i-a gîdilat nasul şi a urcat direct la creier. Era acum la masa ei. Simţea cum sîngele îi curge năvalnic, cum nu-şi mai amintea să i se mai fi întîmplat.

– Aveţi ceva împotrivă să stau lîngă dumneavoastră?

Bărbia ei a tresărit. Vocea aceea! O voce pe care nu avea cum s-o uite. S-a uitat la faţa lui, o faţă care îi bîntuia visele din ziua în care o văzuse şi prima ei reacţie a fost aceea de a spune un „nu" tăios. Apoi creierul a început să gîndească, exact la timp. Doar fusese una din marile ei griji cum să iniţieze o primă întîlnire. Şi acum, iată-l, făcînd el ceea ce se gîndise ea să facă. „Profită", a insistat creierul ei, cu viclenie, deşi o parte a ei o îndemna să o ia la goană, să se ascundă înainte de a fi prea tîrziu. Dar, încă înainte de a-şi da seama, a ridicat uşor din umeri.

– Dacă doriţi... S-a uitat în jur şi s-a uitat insinuant la cele cîteva mese libere, dar el sau i-a ignorat răceala, sau nu a remarcat-o. A tras cel de-al doilea scaun şi şi-a mulat pe el făptura lui lungă, picioarele atingîndu-le pe ale ei pe sub masă. Bryony a simţit cum o străbate un val de scîntei electrice pe toată pielea şi şi-a smucit picioarele instinctiv. La naiba! Putea să se încrunte ofensată şi să şi le retragă demn, nu să se poarte ca o mîţă călcată pe coadă. Kynaston, surprins, a văzut-o roşind şi a simţit retragerea bruscă a picioarelor. Nervozitatea ei era stranie, categoric neobişnuită. O femeie atît de frumoasă şi de ieşită din comun nu putuse scăpa atenţiei bărbaţilor pînă acum. Atunci ce e cu toată alarma asta la o simplă atingere întîmplătoare a genunchilor?

– Vă recomand specialităţile locale, a spus el cu glas plăcut, chemînd cu un gest chelnerul, care s-a apropiat cu un menu. Vreţi să comand eu?

– Am propriul meu creier, a izbucnit ea, regretînd pe loc ce a spus. Dar în apropierea lui nu putea nici să respire ca lumea, dar să mai şi gîndească!

– Am să ţin minte, a spus el încet. Din nou a fost surprinsă de replica lui neobişnuită. Dar el ştia să converseze cu femeile, cunoştea jocul. Pînă acum, pornise de la presupunerea că toate femeile cunosc regulile jocului, dar acum începea să se îndoiască. De ce intrase în defensivă? S-a uitat rapid la degetul al treilea al mîinii ei stîngi. A fost surprins şi puţin alarmat de intensitatea uşurării cînd a văzut că nu poartă verighetă. Neliniştit de comportarea lui şi de tulburarea neobişnuită, a parcurs menu-ul şi a făcut comanda. Bryony a făcut la fel. Chelnerul s-a înclinat şi a plecat.

– Sînteţi din Yorkshire, corect?

Bryony a tresărit.

– De unde... A, accentul. Spera să sune a surpriză amuzată şi puţin impresionată. E chiar atît de evident? Dacă i-a recunoscut vocea?

– Nu tocmai, a asigurat-o Kynaston, liniştind-o apoi complet cu restul frazei, dar am fost de curînd în Yorkshire şi mi s-a părut că recunosc accentul.

Yorkshire era ultimul lucru despre care ar fi vrut ea să vorbească!

– O! a exclamat ea nonşalantă, sperînd că nimerise bine o nuanţă plictisită, dar ultrapoliticoasă.

Nu era obişnuit cu răceala femeilor, exceptînd situaţiile în care acestea alegeau versiunea „fată inabordabilă" a jocului. Era un joc cam desuet pentru zilele noastre, dar unele femei încă îl jucau. Totuşi, cumva i se părea că nu este cazul acum. Asta l-a intrigat. În străfundurile memoriei ceva îl trăgea de mînecă... Ce să fie? Nu părul, deşi nuanţa asta de castaniu nu o mai văzuse

la nici o femeie. Şi în mod sigur nu ar fi putut uita o femeie cu asemenea forme. Vocea? Să-i amintească vocea ei de frumoasele văi din Yorkshire? Nu se ştie de ce, dar mintea i-a alunecat spre ferma aceea din districtul Three Peaks. Bătută de vînturi. Goală.

– Vin, domnule? i-a întrerupt chelnerul de vinuri visările.

A comandat un *Chardonnay* californian.

– Doamna?

– Eu nu beau, a spus scurt Bryony, iar bruscheţea ei l-a surprins şi pe chelner. Acesta s-a retras.

– Îi mănînci pe pîine? a întrebat Kyn amuzat, uitîndu-se lung la ea. L-ai speriat pe bietul om.

– Chiar l-am speriat? a întrebat ea repede, palidă.

– Hei, glumeam, a spus el, simţindu-se iar prins pe picior greşit. Ce era cu femeia asta? Se purta ca un adolescent la prima întîlnire.

Chelnerul s-a întors.

– Îmi pare rău dacă m-am purtat necuviincios, a spus încet Bryony, dar chelnerul a continuat netulburat să-i toarne vin lui Kynaston. Poate că nu se vorbeşte cu chelnerii, s-a gîndit ea şi a gemut în sinea ei. Femeie de lume? Sofisticată? Jalnică!

Kynaston a privit-o şi, în ciuda ochelarilor pe care ea uitase să-i scoată, i-a ghicit uşor reacţiile. Era sincer îngrijorată că îl jignise pe chelner! A simţit pentru ea o căldură tandră şi s-a trezit că-i zîmbeşte blînd. Bryony s-a uitat şi ea la el, l-a văzut că rîde de ea şi şi-a încleştat pumnii sub masă. Şi-a mutat privirea repede, căci furia era gata să izbucnească. Îl ura! Doamne, cum îl ura! Abia aştepta să vadă cum îi dispar morga şi aroganţa.

Chelnerul a plecat, iar ea a oftat adînc.

– Ai oftat de parcă ai avea necazuri mari. Probleme?

– Dacă le-aş avea, nu le-aş discuta cu un străin.

– O, da, desigur. Am uitat reticenţa naturală a engle-

zului. Şi-a pus mîinile împreunate pe masă. Mă nu... mesc Kynaston Germaine. Pauza se datorase retragerii ei bruşte, de parcă s-ar fi temut că o s-o lovească. El şi-a încruntat ochi suspicios. Cu fata asta este altceva decît pură timiditate sau pură nervozitate. Ceva ce instinctul îi spunea că ar cam trebui să ştie.

Bryony şi-a muşcat buza. Văzuse privirea lui suspicioasă. Şi-i venea să-şi dea palme că a fost atît de proastă. Dacă voia să-l bată pe terenul propriu, trebuia să fie în stare de mai mult decît atît. I-a întins mîna, care încă tremura uşor.

– Bryony, a spus ea, apoi a completat fără tragere de inimă. Bryony Rose.

La atingerea degetelor lui, mîna a început s-o gîdile. Nu mai putea suporta şi şi-a retras-o repede, dar nu pe cît de repede şi-ar fi dorit ca să-l insulte.

– Frumos nume, a spus el aproape melancolic, iar mîna şi-o simţea deja rece fără atingerea degetelor ei.

– E numele meu, a spus ea defensiv.

S-a uitat surprins la ea.

– Nici nu m-am gîndit că ar fi altfel. Ar fi trebuit?

Ea a pălit vizibil. Iar a dat cu bîta-n baltă. Nu a reuşit decît să ridice din umeri.

– Mi s-a spus că parcă ar fi un nume inventat. Ca la actriţe. A mai reuşit şi să rîdă natural. Ea, actriţă? N-ar fi reuşit să păcălească nici o babă de ţară. Uite în ce a intrat! „La naiba, ieşi din încurcătură cumva, şi-a spus. Tata şi Katy au nevoie de tine."

– Iau act că nu eşti. Actriţă, a adăugat el, văzînd că ea se uită brusc prin el. Nu poţi să-i învinovăţeşti pe oameni că se gîndesc la ce ai putea fi. Eşti categoric destul de frumoasă ca să fii.

La cuvintele acestea, Bryn Whittaker a ieşit la suprafaţă. Bryony o simţea zbătîndu-se. Ce n-ar fi dat să audă cuvintele astea cu şapte luni în urmă, lîngă vechiul ei camion de oi, cu oile alea care mîncau flori. A

scuturat din cap. „Nu, du-te, Bryn. Nu am timp de tine acum."

– Deci, dacă actriţă nu eşti, ce eşti? a întrebat el sincer interesat. Era o enigmă fascinantă.

O secundă Bryony s-a gîndit ce ar zice el dacă i-ar spune în faţă „sînt oieriţă". Ar fi meritat să-i vadă faţa. Însă a ridicat doar din umeri.

Kynaston s-a încruntat din nou. Îi ascundea ceva. Nu e un lucru neobişnuit să-ţi ascundă ceva o femeie. Domnul îi era martor că şi el are secretele lui... Cum ar fi Morgan. Gîndul i-a răsărit în minte ca un ginn din „1001 de nopţi", dar l-a reprimat repede. Nu i-a fost deloc greu cu femeia asta lîngă el.

– O, deci o femeie misterioasă. Întotdeauna mi-am dorit să cunosc una, a spus el puţin ironic şi cu o nuanţă seducătoare în glas. Bryony a simţit un val de frig, apoi unul de căldură şi din nou unul de frig.

– Deci, Bryony Rose, ce te aduce la Stowe? a întrebat Kynaston. Conversaţia decurgea greu. Nu mai întîlnise în viaţa lui o femeie care să rămînă tăcută cu atîta încăpăţînare. Încă un mister legat de ea, care se adăuga unei adevărate stive de taine. De pildă, cum poate fi o femeie atît de izbitor de frumoasă atît de timidă? Şi de ce atît de ostilă?

– Nu ştiu prea bine, a spus ea evaziv. Am vrut să schimb aerul. Şi ţara. Altceva.

Kynaston a dat din cap gînditor. Ar fi vrut să-şi dea jos blestemaţii ăia de ochelari de soare.

– Asta explică de ce ai venit în America, a început el să testeze prudent terenul. Dar de ce Vermont? Nu e un loc la care să se gîndească un englez, nu? S-ar gîndi la California, la New York.

– Nu-mi place deloc New York-ul, i-a spus ea cu sinceritate. Am stat acolo cîteva zile şi mi-a fost de ajuns.

– Te înţeleg foarte bine, a zîmbit el, uşurat că în

sfîrşit ea s-a arătat aproape prietenoasă şi spontană. Şi eu abia aştept se plec de acolo.

Ea s-a uitat la el cu curioasa senzaţie de bucurie că a întîlnit pe cineva care gîndeşte la fel, dar imediat ochii i s-au oprit pe faţa lui, a ticălosului, şi zîmbetul i-a dispărut brusc. Kynaston a simţit ridicarea barierelor de gheaţă, dar nu avea de gînd să renunţe.

– Nu ai venit de prea multă vreme, a spus el, adăugînd cu o blîndeţe calculată: Te-aş fi văzut dacă apăreai mai demult.

– Am sosit în după-amiaza asta.

– Deci nu m-a părăsit norocul, a şoptit el enigmatic, dar tonul şi zîmbetul arătau că pozează. Pentru ea, era un limbaj nou. Ce ar fi trebuit să spună? Ai găsit o gazdă?

– Da, mulţumesc, a răspuns ea politicoasă.

Kynaston a simţit cum i se strîng dinţii reflex. Parcă trebuia să-i smulgă cuvintele cu cleştele.

– Acum sînt multe locuri libere, bineînţeles. Dar să vii în noiembrie...

– Am plătit pentru două săptămîni. Nu sînt sigură că o să stau mai mult, a minţit ea, iar Kynaston a simţit o dezamăgire ascuţită. Gîndul că ea o să plece pentru totdeauna peste două săptămîni era dureros. Nu mai întîlnise niciodată o asemenea femeie şi niciodată nu se mai simţise atras de una instantaneu. Ştia că este ceva mai mult decît fizic şi dincolo şi de prietenia şi respectul pe care le împărtăşise cu toate iubitele lui. Nu. Fata asta avea ceva deosebit. Într-un fel, nu ştia cum şi de ce, fata asta era mai importantă pentru el decît oricine în trecut sau în viitor. Era un sentiment alarmant.

– Ar trebui să stai mai mult, a sfătuit-o el prudent, iar tonul firesc a reuşit să ascundă tremurul picioarelor. Abia cad frunzele, iar zăpada asta timpurie este neobişnuită şi ne-a luat pe toţi pe nepregătite. Abia luna viitoare vine vremea cea mai bună în Vermont.

– Mă gîndeam eu că preferi iarna. Doar atunci faci cei mai mulţi bani, nu?

Kynaston s-a încruntat. A devenit atent dintr-o dată. Bryony i-a simţit schimbarea în momentul în care a avut loc şi a tremurat de parcă ar fi dispărut soarele.

– Ce vrei să spui? a întrebat el brutal.

Bryony i-a întors privirea, în timp ce mintea îi căuta cu disperare o soluţie de dregere a gafei. A reuşit un zîmbet.

– Ţi-am recunoscut numele, a încercat ea o cacealma. Cred că am trecut pe lîngă hotelul tău astăzi. Sau nu ai nici o legătură cu *Germaine Leisure?*

Kynaston a zîmbit, dar a rămas tot în alertă. O simţea, era ca o pisică la pîndă lîngă o gaură de şoarece.

– Da, *Germaine Leisure* e a mea. Ţi-a trebuit spirit de observaţie ca să faci legătura. Avea o voce liniştită, dar dură ca o stîncă. Iar Bryony s-a simţit brusc obosită. Obosită că-i e frică, obosită că o intimidează, obosită să-l dorească atît de mult, încît o durea. S-a uitat la el cu mîndrie.

– Da, sînt deşteaptă, l-a asigurat ea arogantă. Sînt şi obosită, aşa că o să trec peste desert.

A lăsat pe masă cîteva bancnote şi a plecat fără să se uite înapoi. Lasă-l să creadă ce vrea. Era prea sfîrşită ca să-i mai pese. Îşi simţea trupul de parcă semnalele sexuale primite l-ar fi zdrobit. Vocea lui singură era suficientă ca s-o facă să transpire necontrolat.

Kynaston s-a uitat în linişte cum pleacă. N-avea nici o îndoială că e deşteaptă, chiar foarte deşteaptă. Dar şi el era. Şi fie că ştia, fie că nu, aruncase mănuşa, iar el era omul potrivit să o ridice. Dacă chiar *nu ştie* regulile jocului, s-a gîndit el, ar face bine să le înveţe. Repede.

Capitolul 17

Hadrian a văzut cum din limuzina lungă şi neagră iese cea mai frumoasă pereche de picioare pe care o văzuse în viaţa lui. Aştepta în faţa clădirii *Ventura,* blestemîndu-se că a venit prea devreme. Acum, ochii îi erau lipiţi de picioarele acelea. Nu erau lungi, dar aveau forme minunate în ciorapii negri. Ochii i-au alunecat rapid de pe pantofii negri cu tocuri înalte pînă la rochia neagră care se mula pe pulpele ca de statuie. A apărut şi o mînă, care a apucat uşa – o mînă cu degete lungi, cu unghii lăcuite într-un roz frumos, ca de scoică.

Hadrian a făcut cîţiva paşi înainte. Era într-un costum nou, perfect pentru afaceri. Singurele accesorii erau butonii în stil burgund, lăcuiţi, şi un ceas de argint. Şi nu fusese niciodată atît de bucuros că şi-a dat silinţa să arate bine.

Femeia s-a întins pe spate să ia ceva de pe bancheta din spate şi Hadrian, nevrînd să i se vadă interesul, s-a întors spre o cabină telefonică, fără să vadă nenumăratele priviri feminine care îi erau adresate. Deodată, atenţia i-a fost distrasă de la cele mai frumoase

picioare din lume de o privelişte amuzantă. De după colţ a apărut un ins pitic, într-un costum turcoaz şi cu sandale. Acesta ţinea în lesă zece ogari afgani, ale căror blăni aurii străluceau în soare, iar capetele lor aproape că-l ascundeau pe proprietar.

În acelaşi moment, picioarele s-au transformat într-o întreagă femeie, iar lui Hadrian ochii i-au ieşit din orbite, iar inima a început să-i bată cu putere. Un gît lung conducea spre un maxilar micuţ, dar perfect, un nas drept, dar elegant şi un păr lung şi negru. Părul era strîns într-un coc auster la ceafă, iar cerceii de aur străluceau în cele mai mici şi mai minunate urechi pe care le văzuse Hadrian vreodată. Femeia a început să traverseze trotuarul, trecînd cam la un metru de Hadrian, cînd, deodată, o femeie rotofeie a trecut pe lîngă el, trasă de doi lupi alsacieni şi strigînd disperată:

– Băieţi, nu! *Nu*!

Dar era prea tîrziu. Ogarii afgani i-au văzut şi Hadrian a început să înjure în timp ce trotuarul s-a umplut de lătrături, mîrîituri şi chelălăituri.

Marion a auzit un mîrîit grav, prevestitor de rele, şi s-a întors la timp ca să vadă o faţă comic de descumpănită a unui omuleţ chel în turcoaz, tîrît spre ea de o hoardă de ogari afgani. A simţit în spate ceva fin şi foarte tare, care a făcut-o să se împiedice. Un cap uriaş de lup alsacian îi mirosea genunchii.

S-a albit. Niciodată nu iubise prea mult cîinii, iar la şase ani fusese muşcată de un foarte bătrîn şi foarte rău Jack Russell. Acum, dintr-o dată, în jurul ei se găseau numai dinţi care clămpăneau. Iar cîinii erau mari ca nişte lupi. Şi-a înghiţit un strigăt instinctiv de frică şi s-a uitat în jur să caute o scăpare.

– Nu, Jip. Jos, Fifi. Doamnă, vă rog frumos să vă controlaţi cîinii!

– Cîinii mei? Eu nu am decît doi. Ai dumitale sînt nişte terorişti.

O femelă alsaciană descoperise un afgan deosebit de arătos şi ceea ce făceau ei categoric numai luptă nu era. Lui Marion îi vedea să rîdă. Dar nu a rîs. Un afgan, ratînd muşcătura destinată unui alsacian, şi-a oprit dinţii foarte aproape de piciorul ei. Marion i-a simţit muşcătura în gol şi a strigat înfricoşată. Totul se întîmplase în intervalul cîtorva secunde, dar Hadrian deja era în acţiune. Văzuse faţa ei îngrozită şi ochii ei larg deschişi, nişte lacuri căprui pline de teroare.

– Ţine-te bine, vin.

Marion şi-a îndreptat capul în direcţia din care venea vocea, surprinsă că se putea auzi în vacarmul acela creat de cîinii înnebuniţi. Călcînd hotărît spre ea şi dînd la o parte cîinii de parcă ar fi fost nişte pechinezi, a văzut un bărbat înalt cu cea mai frumoasă, mai puternică şi mai plăcută faţă din cîte văzuse ea vreodată. Cînd acesta i-a întins mîna, i-a luat-o fără să se gîndească. Dar, deşi a tras-o cu putere, nu se putea mişca. În spatele şi în faţa ei se proptiseră doi afgani. Iar chiar în faţa ei, un afgan a muşcat o alsaciană de urechea mătăsoasă.

Şi a izbucnit al treilea război mondial. Marion şi-a închis ochii, în timp ce în jurul ei ieşeau la iveală colţii albi. Era ca într-un coşmar. O parte din mintea ei insista să vadă partea comică – stupidul omuleţ în costum turcoaz strigînd la femeia cu faţă roşie. Dar partea ei care-şi amintea de vîrsta de şase ani era terorizată şi a făcut-o să geamă de groază.

Hadrian, care iubea toate animalele, ştia că tot ce are de făcut era să dea energic la o parte cîinii, iar aceştia i-ar fi dat drumul – la urma urmei, nu îi interesa deloc. Dar era evident paralizată de frică. Cu rapiditate, dar şi cu blîndeţe, el a dat la o parte un cîine, a luat-o în braţe, sus, mult deasupra vălmăşagului de cîini care-şi arătau dinţii. Era foarte uşoară – în ciuda tocurilor înalte, abia dacă-i ajungea la umeri.

Marion s-a agăţat orbeşte de el, cu ochii strîns închişi. S-a auzit chicotind şi şi-a îngropat faţa în umărul salvatorului. A simţit un miros discret, dar plăcut de pin şi de săpun. Nici urmă de aromele scumpe folosite de bărbaţii pe care-i cunoştea.

Cînd au ajuns în siguranţă, şi-a deschis ochii încet şi i-a întîlnit privirea. Ochii lui nu erau albaştri, ci aveau culoarea norilor de furtună sau acel cenuşiu închis al porumbeilor. La colţurile ochilor se găseau şanţuri atrăgătoare. Iar vederea unghiilor ei rozalii pe fundalul părului lui negru a făcut-o să-şi simtă stomacul tresăltînd, de parcă ar fi mers cu un *montagne russe*. Hadrian nu s-a oprit din mers. Nu-i venea să o lase jos, deşi ştia că pînă la urmă va fi obligat. În cele din urmă, şi-a dat seama că nu mai avea de ce să o ţină, a lăsat-o încet, evident fără să vrea prea mult. Cu aceeaşi lipsă de entuziasm, Marion şi-a pus picioarele pe asfalt şi şi-a dat seama că îi tremură genunchii. Dar nu era sigură dacă era de la frica produsă de acei cîini sau din alte cauze, legate de bărbatul care îi zîmbea de sus.

– Mulţumesc, a spus ea din inimă. Eram cu adevărat îngrozită.

– Nu ţi-ar fi făcut nici un rău, a zis el, cu vocea mai gravă cu o octavă şi răguşită. Nu erau deloc interesaţi de tine.

Marion a clipit din ochi, fascinată de vocea lui. Nu mai auzise aşa ceva, şi nu era vorba numai de accent. Era profundă, dar blîndă, plină de căldură şi viaţă. Era ca mierea caldă, îi mîngîia nervii şi îi liniştea bătăile inimii.

– Ştiam, a recunoscut ea cu o grimasă, ştiam aici – şi s-a bătut cu degetul în frunte. Dar aici nu, şi Marion şi-a pus palma în dreptul inimii clătinînd din cap.

Hadrian a rîs.

– Îmi pare rău. Nu rîd de tine, pe cuvînt, ci de ce e acolo. Şi s-a întors, arătînd spre scena lăsată în urmă,

care continua încă, şi a rîs din nou.

Lui Marion i-a plăcut rîsul lui. Era atît de natural. A început să rîdă şi ea. Şi-a dat seama tîrziu că trebuie să arate ca naiba. Şi-a ridicat repede mîna şi şi-a îndreptat cocul, apoi şi-a netezit la repezeală şi fusta.

– Eşti bine? a întrebat Hadrian, îngrijorat din nou.

Iar Marion a simţit că se scufundă. Gata, o să plece, o s-o părăsească. Neliniştită, a căutat o scuză pentru a-l mai reţine.

– Ca să fiu sinceră, mă simt puţin întoarsă pe dos. Mă gîndesc că o cafea mi-ar face bine – cofeina aia care nu e bună... S-a oprit, dîndu-şi seama că bîiguie prostii.

Hadrian a zîmbit.

– Cofeina aia rea o să-ţi facă foarte bine. Hai să bem o ceaşcă. Asta dacă ştii vreo cafenea pe aproape.

Cunoştea. Bineînţeles. În cîteva minute erau aşezaţi într-un mic şi discret bistro, care servea un delicios cappucino. Hadrian a ascultat-o dînd comanda într-o italiană perfectă şi a dat din cap cunoscător. Păr negru, ochi negri, era clar că are sînge latin în vene.

– Deci, ai obiceiul să salvezi doamne aflate la ananghie? a întrebat ea, uimită de uşorul ton de flirt şi de tachinare din vocea-i proprie.

– O, da, a spus sincer Hadrian, cu o figură solemnă. Cel puţin trei pe zi. În zilele bune, cinci.

Marion a rîs.

– Nu reuşesc să-ţi ghicesc accentul. Europa de est?

– Ferească Sfîntul, a rîs Hadrian. Născut şi crescut în Yorkshire. Asta-i în nordul Angliei.

Marion s-a prefăcut că se încruntă la el.

– Ştiu unde este, a spus ea bosumflată, dar ochii îi străluceau. Nu sînt chiar tufă de Veneţia.

– Juri? a întrebat încet Hadrian şi a auzit-o respirînd întretăiat. S-a îndreptat puţin în scaun, blestemîndu-se în gînd că e atît de... cum zic americanii? *Neam prost.*

Ei...? a început el.

În acelaşi timp, ea îl întrebă:

– Eşti...

S-au oprit amîndoi, s-au uitat unul la altul şi au izbucnit în rîs. Chelnerul le-a pus în faţă ceştile şi s-a retras cu tact.

– Iartă-mă, tu întîi, a îndemnat-o el, luîndu-şi cafeaua. Unul din butonii lui lăcuiţi a strălucit în lumină, iar ea s-a minunat de culoarea lui. Cei mai mulţi bărbaţi pe care-i cunoştea purtau butoni cu diamante. A zîmbit, întrebîndu-se de ce este atît de încîntată de această alegere neobişnuită.

– Tocmai voiam să spun, eşti în vacanţă?

Hadrian a clătinat din cap.

– Nu, de fapt... şi brusc şi-a amintit de interviu şi s-a uitat repede la ceas. Aproape că a sărit în sus de uşurare – mai avea douăzeci de minute. Dar asta însemna că o s-o părăsească în curînd. S-a posomorît. Am venit aici la lucru, a spus el, dîndu-şi seama că ea încă îl priveşte, aşteptînd un răspuns. Sper. Dacă o să capăt o slujbă. Am un interviu peste douăzeci de minute.

Marion s-a posomorît şi ea. Atît de repede. Cum Dumnezeu să facă să-l mai întîlnească? Şi chiar voia să-l mai întîlnească, atît de tare, încît ar fi trebuit să fie şocată; dar, dintr-un motiv oarecare, nu era.

– Să ne bem cafeaua, a spus ea tristă şi şi-a ridicat ceaşca la buze. Pentru prima dată excelenta cafea părea fără gust.

– E-n regulă, e aici, după colţ, a explicat el şi s-a revoltat în el. Nu era în stare nici să susţină o conversaţie.

– Ce bine. Ea s-a luminat vizibil, iar el a simţit că-i revine inima la loc. Era o senzaţie de basm, parcă fusese prins în mrejele unei zîne. Vorbeşte-mi despre Yorkshire. E frumos?

Hadrian a zîmbit.

– Foarte. Vara zidurile de hotar parcă se transformă în aur. Şi sînt kilometri peste kilometri. Şi văi pline de oi şi stejari bătrîni de secole. Şi rîuri care vin din Scoţia.

Marion a înghiţit în sec.

– Doamne, vreau să merg acolo chiar acum.

– Şi mai e şi York-ul însuşi, a spus Hadrian, cu o voce şi mai catifelată. Catedrala e cea mai frumoasă clădire din lume. Iar străzile înguste şi pietruite sînt cele mai umblate din toată Marea Britanie.

– Stafii, a spus ea încet şi s-a înfiorat. El a rîs şi fără să se gîndească a luat-o de mînă. Ea i-a simţit degetele fierbinţi prinzîndu-i-le pe ale ei şi a suspinat adînc. Hadrian şi-a lăsat privirea în jos şi a văzut ceasul.

– La naiba! a exclamat el. Trebuie să plec.

Marion a clipit din ochi şi a inspirat adînc. Şi-a retras încet mîna. O durea. Hadrian s-a ridicat în picioare, căutînd cu disperare un pretext de a-i cere numărul de telefon, un pretext cît de cît acceptabil. Au luat-o amîndoi în aceeaşi direcţie şi au mers tăcuţi împreună pe trotuar.

– Şi ce te-a făcut să pleci din Yorkshire? a întrebat Marion, mergînd cît putea de încet, imposibil de bucuroasă că şi el face la fel.

– Mi-am pierdut familia, a spus Hadrian, care nu voia nici să mintă, dar nici nu uita că trebuie să fie prudent. Mai am o singură verişoară, care e mai mult ca o soră pentru mine. Cred că amîndoi am considerat că nu strică o schimbare de peisaj şi am venit în America, acum cîteva zile.

– Îmi pare rău, a zis Marion. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat. Fratele meu a murit acum şase luni. Şi îmi lipseşte foarte mult. Hadrian a luat-o de mînă, iar ea şi-a simţit degetele lunecîndu-i printre ale lui, de parcă acolo le-ar fi fost locul. Niciodată nu vorbise atît de liber cu un bărbat. Avea senzaţia că îl cunoaşte de ani de zile. În acelaşi timp, el era incitant de

străin şi de nou pentru ea. Accentul, preferinţele vestimentare, gîndirea, umorul şi căldura lui incredibilă. Simţea puterea personalităţii lui ca pe un lucru palpabil, solid. Nici măcar cel mai rechin din toţi partenerii de afaceri ai tatălui ei nu avea nici măcar o zecime din această tărie discretă.

– Lumea zice că iarna oraşul ăsta se schimbă complet, a spus Hadrian, văzînd clădirea *Ventura* apropiindu-se tot mai mult. Deşi acum interviul i se părea cu totul neinteresant, trebuia să se gîndească şi la Bryn. Se zice că e un loc dur şi rece. Nu mă văd făcîndu-i faţă singur.

Inima lui Marion a tresărit. Să fi insinuat ceva?

– Parcă mi-ai spus că verişoara ta e cu tine.

– Da, dar este în... Vermont, a improvizat Hadrian, întrebîndu-se dacă a ghicit bine. A trăit la ţară toată viaţa şi nu poate suferi oraşul, a continuat el, ştiind că măcar atît este adevărat.

– Dar tu preferi New York-ul? a întrebat ea, bucuroasă peste poate. Oraşul ăsta era pentru ea acasă şi ştia că s-ar fi simţit foarte lovită dacă el nu l-ar fi iubit ca ea.

– Da. Are ceva... O anume grandoare modernă. Aşa cum pietrele celtice de pe dealuri au o grandoare antică, locul ăsta are ceva magic, dar altfel.

Ea a zîmbit.

– Ştiu ce vrei să spui, a aprobat ea, dar în timp ce vorbea se uita la el. În sus. Şi abia atunci şi-a dat seama cît de înalt e. Mergeau încet, apropiaţi. Nici unul din ei nu a observat *Ford*-ul care se tîra după ei pe prima bandă.

– Dar mi s-a spus că e oraşul cel mai greu de cucerit, a continuat Hadrian gînditor. Iar dacă o să obţin o slujbă... permisul meu de muncă...

– O să găseşti ceva, a spus ea, cu o voce tare şi puţin mînioasă.

El a rîs, mişcat de siguranţa ei liniştitoare.

– Sper. Oricum, o să aflu curînd. Acesta este primul meu port. A arătat cu capul, iar Marion s-a întors. Şi a văzut clădirea *Ventura.*

– Aici? a spus ea, în glas citindu-i-se o nemărginită surpriză.

Hadrian s-a uitat repede la ea, surprins de tonul straniu al vocii ei.

– Da, aici. De ce?! Păi, e o companie solidă. Am auzit că e una din cele mai mari.

– Da, este, a spus ea, revenindu-şi din surpriză. La urma urmei, de ce se lăsase contrariată de întorsătura situaţiei? *Ventura* făcea mereu angajări. Este *cea mai mare* companie independentă din lume. Pentru ce post concurezi?

– La departamentul de contabilitate.

– Eşti contabil? a întrebat ea, de data asta surpriza citindu-i-se limpede. S-a uitat la el, zîmbind pe jumătate şi şocată pe jumătate.

Hadrian a zîmbit descumpănit.

– Ai ceva împotriva contabililor, doamna mea? a mîrîit el teatral. Află că la vechea firmă eram partener, iar firma era din cele mai respectate, repet, *respectate* stabilimente ale Yorkului. Avea un ton pompos, atît de nepotrivit cu faţa lui tînără şi frumoasă, încît Marion a izbucnit într-un rîs tineresc, cum nu mai făcuse de ani de zile.

Şi-a amintit de zilele în care lucrase şi ea, fără succes, la contabilitate şi s-a înfiorat.

– Nu te scuza. Am cel mai mare respect pentru contabili, l-a asigurat ea. Crede-mă.

– Uite... mă întrebam dacă nu cumva o să ţi se facă milă de un biet ins venit din Yorkshire şi o să-mi arăţi oraşul într-o zi. Sau poate luăm prînzul sau cinăm...

– Aş fi încîntată, a spus Marion, înainte ca el să apuce să termine. Iată cartea mea de vizită.

Bătrînul *Ford* a intrat în refugiu, iar Bruno şi-a luat repede aparatul foto şi a făcut cîteva cadre cu Marion Ventura şi cu bărbatul care era cu ea. Marion a zîmbit şi a dispărut dintr-o dată în clădire. Intrigat, Hadrian a urmat-o repede în holul impresionant. Ochii ei străluceau de bucurie. Era tot frumoasă, dar nu mai era fata aceea înfricoşată, salvată de cîini cu doar o jumătate de oră în urmă.

– Dacă nu ai mîine interviuri, poate că o să petrecem ziua împreună, ce zici? O să facem marele tur al oraşului, de la Statuia Libertăţii la Broadway.

– În regulă, a spus Hadrian şi s-a uitat la cartea de vizită. Marion Ven... s-a oprit ca lovit şi şi-a ridicat privirea la ea. *Eşti* Marion Ventura? a apucat el să spună, iar ea a recunoscut, subit înfricoşată.

– Da. Ciudat, am petrecut atît timp împreună şi nu ne cunoaştem numele, a spus ea puţin nervoasă, cuvintele ieşindu-i sacadat.

– Da, a fost de acord Hadrian, privind-o neajutorat. Ciudat, a adăugat cu un zîmbet încurcat.

– Iar tu eşti... a insistat Marion, pe jumătate tachinîndu-l, pe jumătate cu frică. Ceva nu mergea, iar ea nu ştia ce.

– O, iartă-mă. Eu sînt Hadrian Boulton, a spus el şi, înainte să apuce să se gîndească, i-a întins mîna. Mulţumită, Marion a luat-o cu încă o izbucnire de rîs tineresc.

– E puţin cam tîrziu, a zîmbit ea, dar permiteţi-mi să vă spun „încîntată de cunoştinţă".

Hadrian a reuşit un zîmbet, dar în sinea lui era dărîmat. Ştiuse, adînc în sufletul lui, că nu voia să lucreze la *Ventura* numai ca să o *găsească* pe Bryony. Voia să o *ajute*, cu toate puterile lui. Nu venise el cu ideea de a se folosi de Ventura pentru a i-o plăti lui Germaine? Iar femeia aceasta putea însemna pentru el o trambulină perfectă. Dar numai dacă o manipula. Dacă o ghida în

preluarea lui Germaine Leisure. Dacă o folosea. Iar apoi, după ce totul se va fi terminat, o părăsea...

– Încîntat, Marion Ventura, a zis el cu o voce groasă şi aspră. Doamne, de ce ea? De ce trebuia să fie ea?

Morgan a coborît din *Greyhound*[1] şi s-a uitat cu atenţie pe străzile New York-ului. Numai cînd a fost sigur că nu este urmărit de nici unul din detectivii particulari ai lui Kyn s-a dus la scurta întîlnire cu Bruno.

– Ei?

Bruno i-a înmînat planurile clădirii *Ventura.* Morgan le-a frunzărit. Era nevoie de o planificare atentă. Dar la treaba asta era foarte bun. Foarte bun.

– Ai urmărit fata?

– Zi şi noapte. Bruno i-a relatat incidentul cu cîinii. E şi el în poze.

Morgan a dat din cap şi a plecat din maşină fără un cuvînt. Zece minute mai tîrziu, se găsea în faţa casei pretenţioase care aparţinea lui Lance şi Moirei Prescott. A dat gînditor din cap şi a pornit spre *Old Gold Club,* unul din locurile preferate ale lui Lance Prescott. Morgan era foarte nerăbdător să-l întîlnească. Deşi Prescott nu ştia, aveau afaceri de discutat. Afaceri barosane.

1. Numele celei mai întinse reţele de autobuze interurbane din Statele Unite.

Capitolul 18

Bryony a închiriat o maşină şi a pornit spre ţinutul deluros. În afara faptului că se simţea de parcă ar fi stat pe locul mortului, se simţea destul de încrezătoare în calităţile ei de conducător.

Ştia încotro merge, dar consulta periodic harta deschisă lîngă ea. Ferma Coldstream[1] era la cinci kilometri de ieşirea din oraş, la poalele muntelui Mansfield. Nu era de mirare că Kynaston voia atît de mult să o cumpere. Ce voia ea să ştie era de ce individul cu un nume atît de rarisim, domnul Elijah P. Ellsworthy, nu voia să vîndă.

În ziua precedentă explorase oraşul şi se oprise să ia prînzul la *Trapp Family*. Acolo auzise, din întîmplare, două chelneriţe care discutau despre Bătrînul Ellsworthy şi ferma lui. Conversaţia ar fi lăsat-o rece, dacă nu ar fi fost menţionat şi numele lui Kynaston. Una din

---

1. Pîrîul rece.

chelneriţe se plîngea că intră rareori în Camerele pentru Ceai, iar cealaltă îşi făcea griji cum o să-i cumpere el ferma bătrînului.

Asta a făcut-o pe Bryn să acţioneze.

Zona rurală era superbă – arţarii nu erau deloc obişnuiţi în Yorkshire, dar aici creşteau în mare număr, iar frunzele lor deveniseră din verzi galbene, roz-pal, arămii sau roşu aprins. Pe fereastra deschisă se puteau auzi neobişnuiţii – pentru ea – măcălendri americani cîntînd pe fiecare par de gard de pe marginea drumului. Drumul spre fermă era indicat de o pancartă simplă, iar Bryony s-a proptit în frînă ca să poată coti. A ajuns la fermă, care nu avea nimic din Ravensheights, dar cînd a tras în faţa clădirii din lemn vopsit în alb şi piatră a avut o senzaţie stranie de *déjà vu*. Pe verandă lătra un cîine; nu era alb cu negru, ca Violet, ci un copoi cu ochii supăraţi şi cu fălcile atîrnînd.

Bryony a zîmbit, a ieşit din maşină şi a îngheţat. Din uşa întredeschisă se uitau la ea două ţevi ale unei puşti vechi de vînătoare. În spatele lor se afla un bătrîn, care a clipit din ochi la vederea femeii de lîngă maşină. Era înaltă şi avea un păr care amintea de culoarea frunzelor de stejar toamna. Avea sîni mari şi cu forme frumoase, un mijloc vizibil şi şolduri rotunde, plăcute. Iar picioarele parcă nu i se mai terminau.

Elijah P. Ellsworthy şi-a lăsat în jos puşca, a murmurat un „mîntuieşte-o" cîinelui care încă lătra şi a ieşit din casă. Părul alb şi pielea bronzată şi bătută de vînturi arătau un om care a muncit toată viaţa din greu, în aer liber. Bryony parcă îl vedea pe tatăl ei.

– Domnul Ellsworthy? a deschis ea discuţia, apropiindu-se, cu un ochi la puşca acum coborîtă şi cu altul la cîine.

– Io mi-s. Nu numai că arăta ca o femeie adevărată, dar era şi îmbrăcată la fel. Nu purta blugii ăia sau colanţii de azi. Fata asta – iar pentru Elijah P. Ellsworthy

tot ce era sub patruzeci de ani se numea fată – purta o manta de iarnă călduroasă, în trei culori: auriu, arămiu şi galben. Se şi mişca cum se mişcă o femeie adevărată, a remarcat el, amintindu-şi cum stătea la cinema cu Betty Hartington şi se uita la Rita Hayworth, care parcă luneca pe ecran cu o mişcare demnă şi netedă, exact cum face fata asta acum.

– Sper să nu vă deranjez, domnule Ellsworthy, şi să nu vă supăraţi că nu v-am sunat mai întîi, dar eram sigură că o să vreţi să mă vedeţi. E vorba de domnul Germaine.

– Aa! Sunetul scos de bătrîn era pe jumătate mormăit, pe jumătate oftat de părere de rău. Te-a trimis să încerci să mă îndulceşti, ai? Măcar are gust, a mai mormăit el, cu o lucire în ochi. Zău că are.

Bryony a simţit că zîmbeşte ca proasta. A schimbat-o repede într- o căutătură urîtă.

– Cred că m-aţi înţeles greşit, domnule Ellsworthy. Nu-l reprezint pe domnul Germaine, am venit pentru mine. E... mă rog, e puţin mai complicat. Sînteţi bun să-mi spuneţi de ce nu vreţi să vindeţi domnului Germaine?

– Sînt. E treaba mea, a răspuns el necioplit, uitîndu-se într-o parte. Da' treaba mea e şi să fiu primitor cu don'şoarele care vin să mă vadă. Taman am făcut o oală de limonadă. Ai vrea?

– Da, vă rog. Nu am gustat niciodată limonadă adevărată făcută în casă. Noi, în Anglia, nu facem.

– Ha', a mormăit Elijah Ellsworthy; Bryony şi-a închipuit că la el asta e un semn de simpatie. A urcat prudentă treptele, dar copoiul doar i-a mirosit pantofii zgomotos şi bălos şi a lăsat-o să treacă. Înăuntru, Bryony a privit cu interes în jur. Structura de rezistenţă era evident cea originală, făcută din stejari solizi. Hornul era din cărămizi adevărate, nu chestiile făcute o mie pe minut din zilele noastre. Iar căminul de piatră ocupa

aproape un întreg perete.

– Pun'te şi tu p-un scaun, a spus Elijah, apărînd cu două pahare înalte, pline cu un lichid tulbure şi întinzîndu-i unul. Abia a apucat să-l ia, înainte să se verse.

– Mulţumesc. Tocmai vă admiram căminul.

– Bănui că don'şoarele de azi sînt obişnuite cu foc de gaz.

Bryony a zîmbit.

– Ba nu. La ferma mea din Yorkshire găteam pe o *Aga* veche, care cel mai bine mergea cu esenţe tari, dacă voiai să păstrezi temperatura constantă.

– Stejar? a întrebat Elijah, aşezîndu-se şi el cu o mişcare rapidă şi aparent necoordonată într-un scaun jos de lemn.

– Da. Fără să aştepte să mai fie rugată o dată, Bryony s-a aşezat pe locul opus, fără să fi văzut privirea apreciativă a bătrînului cînd şi-a tras fusta peste genunchi. Mergea şi pinul, dar trebuia să fie bine uscat.

Bătrînul a înclinat din cap.

– Păi, sau eşti o fată de fermă adevărată, sau ai cercetat bine. Ce vrei?

Bryony a clipit din ochi.

– Păi... Vreau să ştiu de ce nu vindeţi domnului Germaine, a răspuns pe acelaşi ton brutal. Începuse să-l citească pe bătrîn şi, deşi era sigură că mai mult lătra decît să muşte, îşi dăduse seama că omul aprecia cel mai mult sinceritatea.

– Ţi-am zis. E treaba mea.

– Ar putea fi treaba mea. Dacă vreţi să vindeţi, dar nu domnului Germaine, aş putea să vă fac o ofertă. Sau să vă ajut să negociaţi cu Germaine Leisure, oricare din variante preferaţi.

Ochii lui Elijah s-au îngustat pînă la nişte fante aproape invizibile. Ea a luat neliniştită o înghiţitură de limonadă. Era aromată, rece şi delicioasă şi a mai luat trei înghiţituri bune.

– E minunată. Credeţi că puteţi să-mi daţi reţeta?

– Nda. Bryony a aşteptat mai mult, dar el nu a spus nimic în plus. S-a gîndit cîte necazuri le-a făcut bătrînul angajaţilor lui Germaine trimişi să-l convingă şi a zîmbit.

– Ce-i de rîs? a mormăit Elijah.

Bryony a ridicat din umeri.

– Nimic. Doar că acum îmi închipui cum l-aţi trimis pe Kynaston Germaine la plimbare cu coada între picioare.

Elijah a schiţat şi el un zîmbet.

– P-asta n-am făcut-o. E un ins tare. Şi cam ciudat. Nu e deloc ce m-aşteptam. Nu e un orăşean d-ăla spilcuit. Umblă vorba că ar fi născut şi crescut în Vermont şi asta face lucrurile şi mai rele... eşti o femeie pe cinste.

Bryony a clipit surprinsă din ochi. Deşi era obişnuită deja cu frusteţea lui, nu-l înţelesese.

– Poftim?

Ochii lui Elijah au sclipit.

– Adică o femeie întreagă. Care arată a femeie şi se poartă ca femeie. Şi Betty a mea era la fel. Spuneam că nu fac o treabă şi ea începea să rîdă şi să chicotească şi mă trezeam că fac ce ziceam că nu fac.

Bryony a zîmbit.

– Îmi pare rău. Ştiţi, nu am vrut...

– Atuncea, s-a încruntat Elijah, zi mai bine-ţi zic ce vrei şi scutim amîndoi nişte timp. Am moştenit ferma de la taică-miu. Sirop de arţar, ceva vite, cîţiva cai. M-am descurcat. Betty şi cu mine am avut doi băieţi. Unu' a murit în 'Nam şi ălălalt într-o ciocnire cu maşina. Vorbea în propoziţii scurte, fără urmă de emoţie, dar nu a reuşit să o păcălească pe Bryony. Suferise. Betty a mea s-a dus şi n-am pe nimeni să-i las locu', a continuat Elijah repede. Nu mai pot să fac treaba – am îmbătrînit. Mi s-a năzărit că aş putea pînă la urmă să-i vînd şi lui Germaine ăla. Dar el construieşte locurile alea mari şi luxoase pentru bogaţi şi proşti. Şi eu nu vreau să văd

cum locu' ajunge aşa ceva. Mulţumită? S-a retras în carapacea lui, ca o broască ţestoasă.

Bryony i-a zîmbit blînd.

– Da, chiar la asta m-am gîndit. Şi mă mai gîndeam... e o cale să obţinem amîndoi ce vrem.

Elijah s-a uitat tăios la ea. Îi plăcea de ea, deja, pentru că ştia să citească omul repede şi bine. Dar nu era bine pentru o femeie să fie atît de furioasă...

– Ce ai tu cu omu' ăla, Germaine, don'şoară...?

– Iertaţi-mă. Mă numesc Bryony Rose, i-a întins ea mîna. Şi e treaba *mea*, a continuat ferm. S-a uitat în ochii lui care n-au clipit. El a început să zîmbească încet.

– Cinstit. la să auzim planu' ăla.

– Vreau să cumpăr *eu* locul ăsta, domnule Ellsworthy.

– Da ai banii? a întrebat el direct.

– Am. Am avut şi eu o fermă, în Yorkshire. Glasul aproape i s-a frînt. S-a uitat în ochii lui şi l-a întrebat: Mi-o vindeţi?

Elijah s-a lăsat pe spate, încruntîndu-se gînditor.

– Şi de ce ţi-aş vinde?

Bryony a zîmbit.

– Pentru că eu vă garantez că o să puteţi sta la fermă şi după ce mi-o vindeţi. Şi nu numai asta, dar nu se construieşte nimic aici fără aprobarea dumneavoastră. Ba chiar o să putem să ţinem ferma să lucreze. Administrată de dumneavoastră, bineînţeles.

Elijah P. Ellsworthy a zîmbit. Da, asta ar fi fost ceva. Ba chiar prea mult ca s-o poţi lua pe fata asta în serios. Dar, uitîndu-se în ochii ei, Elijah s-a trezit că o crede.

– Ce dracului, tot trebuie s-o vînd la cineva, a mormăit el. Poţi fi şi 'mneatale.

Lance a intrat în club şi l-a salutat din cap pe barman. S-a lăsat în scaunul înalt favorit şi a comandat un Manhattan.

Lîngă el stătea un individ cu totul străin, a văzut Lance, întorcînd capul întîmplător.

– Salutare. Eşti nou pe-aici?

– Da. Lance, fac cinste cu un rînd.

Lance nu a fost surprins că omul îi cunoaşte numele, dar o gîdilătură uşoară la ceafă l-a avertizat că omul e periculos.

– Mulţumesc. Mai vreau un Manhattan.

Morgan a comandat băuturile, luînd pentru sine încă o halbă.

– Nu ne-am mai întîlnit, a testat Lance terenul, prudent. Mirosise ceva bun.

– Nu, dar avem un interes comun. Marion Ventura.

Lance a afişat brusc o faţă scîrbită, iar Morgan a zîmbit.

– Nu-mi pasă cu cine se culcă jigodia, a apus Lance şi a dat să plece. Dar Morgan l-a prins de umăr cu o mişcare total impersonală.

– Nici mie. Nu discut de cine i-o pune doamnei. Cel puţin, nu în sens fizic.

Lance s-a întors imediat pe locul lui. A luat Manhattan-ul proaspăt şi a sorbit din el. De ultima lui tentativă de a mai scoate un ban de pe urma divorţului se alesese praful abia săptămîna trecută.

Mama lui folosise deja jumătatea ei din suma aranjamentului, iar jumătatea lui era şi ea pe ducă. Avea o legătură cu Gina Knight, fiica cea mai mică a unui textilist milionar, dar nu credea să pice ceva din asta. Fata făcea deja ochi dulci unui pilot de Formula 1, iar tatăl ei oricum era notoriu pentru punga lui strînsă.

S-a întors încet spre Morgan şi l-a privit în ochi.

– Ce ai cu Marion? a întrebat el, curios.

– Nimic. Întîmplarea face să-mi stea în drum, a spus Morgan foarte degajat.

Deşi el însuşi era un cinic, Lance s-a înfiorat. Morgan a zîmbit din nou. Prescott era slab. Pe de altă

parte, era şi lacom. Şi furios. O combinaţie folositoare întotdeauna.

– Şi ce intenţionezi să faci în legătură cu asta? a întrebat prudent Lance. Avea în acelaşi timp dorinţa de a o lua la fugă şi dorinţa de a sta să asculte. O ura atît de mult pe Marion, încît era fascinat de oricine care ar fi nutrit aceleaşi sentimente.

– Intenţionez să o dau la o parte din cale, a spus Morgan liniştit, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil de zece ani înapoiat mental. Iar în acelaşi timp să devenim bogaţi, a adăugat el, cu miere în glas.

Lance a făcut ochii mari.

– Mai spune o dată.

– Am zis, a repetat liniştit Morgan, că vreau să fac din noi nişte oameni bogaţi.

Inima lui Lance a început să palpite. Ce cuvinte frumoase!

– Cum?

– Prin convingerea lui Leslie Ventura că ar face bine să ne dea treizeci de milioane de dolari.

Lance a rămas cu ochii aţintiţi la străin. Nu cumva omul e puţin cam sărit?

– Asta-i o grămadă de bani, a spus el, după o vreme, cu o voce enervată. Şi de ce ne-ar da Leslie Ventura treizeci de milioane de parai?

Morgan a zîmbit. Lance era atît de tîmpit. Atît de maleabil. El personal fusese întotdeauna puternic. Prea atent ca să fie în stare cineva să se folosească de el. Apoi în faţă i-a apărut figura lui Kynaston. Avea doisprezece ani şi din nas îi curgea sînge. „Te omor, Morgan, îi striga el cu furie şi fără urmă de frică. Într-o zi ţi-o fac." Şi chiar i-o făcuse, nu?

Morgan s-a întins brusc după halba lui. A luat o înghiţitură lungă şi s-a întors spre Lance cu o faţă complet apatică.

– Te interesează sau nu?

– Treizeci de milioane? Normal că mă interesează. Ce vrei să fac? a întrebat Lance nervos.

Morgan a ridicat din umeri plictisit.

– N-o să fie greu. Trebuie să dai un telefon.

– Asta-i tot? De ce? Ce ai de gînd?

Morgan a zîmbit şiret.

– Simplu. O răpim pe Marion Ventura.

Întoarcerea s-a făcut cu soarele în faţă, aşa că Bryony şi-a pus repede ochelarii de soare. La noul hotel al lui Kyn era lacăt la poartă, aşa că a intrat prin spate.

Kynaston lucra la birou. A văzut o umbră întinzîndu-se către el de la fereastră şi a ţîşnit în picioare. Bryony, speriată de mişcarea lui bruscă, s-a retras şi pentru o clipă s-au uitat unul în ochii celuilalt prin sticla ferestrei. Cu ochii măriţi de surpriză. Kynaston şi-a revenit primul. A deschis larg fereastra şi s-a aplecat în afară. Instantaneu, Bryony s-a simţit atacată. Inima a început să-i bată puternic, apoi în susul şi în josul şirei spinării au început să i se plimbe furnicături. Nările au prins mirosul loţiunii lui tari, ca şi parfumul trupului lui, iar genunchii ei s-au înmuiat.

– Bună, l-a salutat ea fără vlagă.

– Salut, Bryony Rose, a spus uşor Kynaston, sorbind-o din ochi. La vederea ochelarilor de soare s-a încruntat şi a oftat. A naibii femeie, nu-i scoate niciodată?

– Bryony şi atît, a spus ea tăios. Numai tatăl ei o numea Bryony Rose.

– Atunci trebuie să-mi spui şi tu mie Kyn.

– S-a făcut, Kyn. A reuşit să rostească silaba care parcă i se proptise în gît.

– Intră. Îţi aduc o cafea. A făcut un pas în spate, vrînd să deschidă uşa. S-a întors la auzul unui uşor fîşîit. Bryony, ascultătoare, intra pe fereastră. Fusta ei se ridicase, lăsînd să se vadă un picior minunat format.

Şi-a trecut uşor picioarele albe, fără ciorapi, a pipăit cu ele podeaua şi apoi a intrat cu totul, cu o graţie pe care cu o jumătate de an în urmă ar fi considerat-o imposibilă.

El se holba la ea.

– Ce e? a întrebat ea belicoasă.

– Nimic. Credeam că preferi uşa.

Ea a roşit. Era obişnuită să urce în tot felul de hambare şi grajduri şi nu se mai gîndise la uşă.

– De ce să mă mai încurc să ocolesc atîta? Sînt perfect capabilă să intru pe fereastră, a izbucnit ea, furioasă din cauza umilinţei.

Kyn a zîmbit.

– Da, se vede, a spus el, încercînd să-şi imagineze o altă femeie intrînd într-o cameră prin fereastră; nu a putut. Toate ar fi fost preocupate să nu-şi deşire preţioşii ciorapi de nailon, sau să nu-şi deranjeze părul. Nu şi femeia asta. Nu şi Bryony.

– Aşează-te, te rog. Cum vrei cafeaua?

– Cu lapte, o bucată de zahăr, te rog. Nu ar fi cerut îndulcitor pentru nimic în lume. Nu era chiar *atît* de toantă. Kyn a dat din cap aprobator. Se potrivea. Oricare alta ar fi cerut cafea fără zahăr, cu gîndul la siluetă. Paranoia asta muierească cu silueta îl enerva. Pentru muierile astea nu exista decît corpul şi nimic altceva. De parcă mintea şi personalitatea n-ar fi contat în atracţie.

Ea s-a aşezat pe un scaun jos din faţa biroului şi el i-a întins cafeaua. Neavînd de ales, s-a aşezat pe fotoliul lui de lucru, uitîndu-se cu jind la canapeaua din spatele ei.

– Am o propunere de afaceri, dom... Kyn, a spus ea repede, căutînd cu disperare să-şi recapete răsuflarea. Lucru greu, cu el atît de aproape. Nu mai avea cravată, iar mînecile îi erau suflecate. Îi putea vedea gîtul şi mîinile, bronzate, cu sclipirile argintii ale firelor de păr în

lumina soarelui. Lipsea şi puloverul, iar cămaşa de pe el nu ascundea deloc muşchii puternici ai braţelor şi pieptului. Părul îi era zburlit, de parcă s-ar fi sculat proaspăt din pat, iar la gîndul acesta straniu Bryony a simţit cum stomacul îi palpită.

– O, a exclamat Kynaston dezamăgit. Tocmai voia să-i dea de înţeles că pentru a-l vizita nu are nevoie de scuze. Ar fi fost o muncă minunată şi ar fi asigurat-o de interesul lui pentru persoana ei. S-a aşezat mai comod pe fotoliu, cu un zîmbet viclean, enigmatic, pe buze.

– Şi la ce te gîndeşti, Bryony?

– Ferma Coldstream, a spus ea direct şi a avut satisfacţia să-l vadă cum înţepeneşte pe fotoliu, iar zîmbetul îi dispare. Da, parcă era mai bine. Nu se mai simţea superior, nu-i aşa?

– Ce ştii tu despre treaba asta? a întrebat el, brusc îngrijorat. Cumpărarea fermei Coldstream nu era numai de o importanţă vitală, ci şi o afacere excelentă. Ce urma? Kynaston fusese încă o dată prins pe picior greşit de femeia din faţa lui. Nimeni altul, bărbat sau femeie, nu mai reuşise să-l surprindă de două ori, iar asta era enervant.

– Aveai intenţia să cumperi proprietatea de la Elijah P. Ellsworthy, corect?

– Ai înţeles bine, a recunoscut el prudent.

– Iar el nu voia. Vocea ei suna foarte profesional. Nu era deloc vocea pe care o visase el toată noaptea. Vocea asta spunea lucruri cu totul diferite, într-o cu totul altă manieră.

– Mi-a spus răspicat ce crede de treaba asta. Şi a adăugat şi o puşcă cu două ţevi.

Înainte de a se putea opri, Bryony a zîmbit.

– O puşcă mare, nu? Ca şi cîinele.

– Ogarul ăla parcă a ieşit din iad, a spus Kyn încruntat. Apoi a făcut ochii mari. De unde ştii? Ai fost acolo?

– Normal. Cum spuneam, am o propunere de afaceri.

Kynaston a zîmbit, dar ochii nu au vrut cu nici un chip să zîmbească. Fata asta avea ceva în ea, iar asta a făcut să-i sune toate sistemele de alarmă. O, da, se vedea pe ea că-l doreşte, dar el o dorea şi mai mult, deci nici asta nu era de natură să-l liniştească. Nu putea spune cu exactitate ce este, dar trebuia să fie prudent cu ea, deşi tot ce-şi dorea el cu adevărat era să o ia în braţe şi să sărute gura aceea tulburătoare, aflată pe faţa aceea frumoasă. Şi-a mutat privirea pe buzele ei, iar Bryony, care îi urmărea fiecare mişcare, a simţit cum limba îi umezeşte buzele care se uscaseră dureros de tare. El s-a aplecat în faţă, cu mîinile împreunate.

– Bine, Bryony, a acceptat el, ştiind că trebuie să o păstreze în viaţa lui cumva, fie ca potenţială iubită, fie ca duşman. Iar dacă asta înseamnă să facă afaceri cu ea, foarte bine. Care e propunerea?

Bryony a zîmbit, simţind cum se scaldă în apele calde ale triumfului.

– Să-ţi vînd ferma mea, fireşte.

El s-a holbat la ea, puţin nedumerit, apoi a încruntat din sprîncene.

– Ferma *ta*?

– Da. Ferma mea. Domnul Ellsworthy mi-a vîndut-o în dimineaţa asta. Nu era riguros adevărat. Dar bătuse palma cu Elijah şi era convinsă că e o înţelegere mai sigură decît orice contract.

Kynaston a reuşit să-şi reprime şocul care ameninţa să-i apară pe faţă.

– Adevărat? Foarte... foarte inteligent din partea ta.

Bryony a simţit acut în piept dezamăgirea. Era atît de rece! Atît de imperturbabil.

– Bănuiesc că încă vrei s-o cumperi. El a încuviinţat. Bine, atunci poate discutăm un preţ? a zîmbit ea. Bineînţeles, nu avea nici o intenţie să-i vîndă. Avea de gînd

să-i scrie lui Marion Ventura personal, chiar în seara aceea, prezentîndu-i ferma, terenul şi locul ideal pentru un complex turistic *Ventura*. Iar dacă nu o voia, putea să o păstreze pentru ea. Orice, numai să nu-i vîndă *lui*!

– Bună idee! De ce nu discutăm asta la cină? a întrebat el cu ochii ca nişte scîntei albastre electrice. Cum dracu' o fi putut să-l convingă pe bătrîn să-i vîndă ei? Şi ce spera ea? *Ce voia de fapt*?

– Da, de acord. Mulţumesc, a spus Bryony dintr-o suflare, prinsă pe picior greşit. Nu era conform planului. Se aşteptase să-l vadă furios, sau măcar descumpănit.

Kynaston a zîmbit prudent. Nu părea o acceptare prea entuziastă. S-au ridicat amîndoi, iar cînd el s-a apropiat un pas, ea s-a tras un pas în spate, frumoşii ei sîni ridicîndu-se şi căzînd agitaţi. Aproape putea să vadă plutind în aer curenţii generaţi de hormoni care îi atrăgeau unul spre altul, acea atracţie narcotică. Ea şi-a recăpătat zgomotos respiraţia. Da, a avut dreptate, chiar îl dorea, pe cît o dorea şi el. Să fie doar lipsită de experienţă, doar atît? Să fie experienţa ei limitată, deşi arăta cum arăta? Aceasta să fie cauza nervozităţii şi nesiguranţei ei?

La gîndul acesta, respiraţia i s-a oprit şi a simţit în piept un sentiment cu totul străin lui pînă atunci.

– Bryony... abia aştept să vină seara. Abia aştept. Trebuia să fie prudent de acum înainte. Orice mişcare a lui putea să o sperie.

– O, da... şi... şi eu. Ea i-a zîmbit vag şi s-a îndreptat către ieşire cu spatele. Odată ajunsă afară, voia să o rupă la fugă pînă la maşină. Tremura din tot trupul.

– Vin să te iau la opt, a strigat el după ea. Eşti la Stoweflake Townhouses, aşa-i? Căsuţa cinci?

– Da, la opt e foarte bine, a acceptat ea. Orice, numai să scape de prezenţa lui, acum. Dar în sinea ei jubila. Era interesat de ea. A făcut-o. Era mult, mult mai mult decît îndrăznise să spere în toate lungile luni de

regim şi exerciţii. Dar a reuşit. O *dorea*.

Dar tot·entuziasmul i-a pierit. Seara o să aibă prima întîlnire. Era logic să continue ce începuse. Să-l facă să o dorească şi mai tare. Chiar... chiar... A scuturat din cap. Nu, nu putea suporta atingerea lui. Iar golul rece din piept s-a făcut şi mai mare. „Ba da, poţi", i-a spus o voce rece din adîncul ei.

„O să faci ceea ce trebuie să faci."

Capitolul 19

Bryony stătea în faţa oglinzii şi se privea. De cînd acceptase invitaţia la cină a lui Kynaston, bătuse raportul către Marion Ventura şi îl trimisese prin poşta rapidă. Asta însemna că nu prea mai avea mult timp la dispoziţie ca să se gătească. Făcuse un duş rapid şi îşi şamponase părul, după care zece minute îi fuseseră suficiente pentru machiaj. Din fericire, avea doar trei rochii de seară, altfel ar fi intrat în panică!

Rochia aleasă era lila, cu mici intarsii de argint. Era un material uşor, vaporos, pe care nu ar fi fost în stare să-l numească, dar care la fiecare mişcare se înfăşura pe picioarele ei. Partea superioară a rochiei consta în două fîşii de material care se încrucişau peste sîni şi se legau la ceafă, lăsînd să cadă două panglici pe spatele gol, pînă în locul în care rochia îi îmbrăţişa talia, înainte de a se continua în poale. Drept bijuterii, purta, brăţara de argint şi ametist a mamei ei pe unul din braţele goale, împreună cu cerceii asortaţi de argint cu ametist. Tocmai îşi aranjase părul într-o elegantă coafură franceză, cînd a sunat soneria.

Era deja încălţată cu pantofii argintii, fără toc. Şi-a înhăţat unica poşetă de seară – o geantă gri-argintie pe care i-o cumpărase Lynnette şi care lui Bryony îi amintea de o scrisoare cu lanţ.

Arăta bine, insista mintea ei. Era şic. Sofisticată. Ah, dacă stomacul nu i s-ar frămînta ca o betonieră!

Soneria a tulburat din nou liniştea camerei. S-a adunat şi s-a forţat să iasă senină în hol. La urma urmei, ce poate să iasă rău? Îşi făcuse intrarea spectaculoasă în lumea şi în viaţa lui şi era limpede că el muşcase din momeală. Totul mergea după cum voia ea.

În momentul în care a deschis uşa, el a ştiut cine este. S-a trezit privind direct în ochii aceia pe care nu avea cum să-i uite. Soarele care apunea îi mîngîia faţa, iar lumina lui portocalie se suprapunea peste aura portocalie a ochilor ei, lipsiţi de ochelarii de soare, dar plini de răceală.

Kynaston a simţit că i se încordează toţi muşchii, ca şi cum ar fi fost prins într-un colţ, fără scăpare, de un tigru răzbunător. Sîngele a făcut să-i zvîcnească venele, iar inima să pompeze în artere cu o viteză ameţitoare. În acelaşi timp, bărbatul din el s-a trezit la viaţă. Era atît de frumoasă în lumina aurie, în argint şi lila. A trebuit să clipească din ochi ca să poată să o privească. Bryn Whittaker.

– Ce... Dar, în timp ce vorbea, creierul îi intra febril în activitate, oprindu-l să pună întrebarea evidentă. Bryn Whittaker era în cel mai bun caz o necunoscută, iar în cel mai rău un duşman. Întîlnirea lor nu putea fi o coincidenţă, iar intrarea ei în viaţa lui categoric nu era o coincidenţă. A tuşit, conştient că ea aşteaptă să continue cuvintele. Ce surpriză permanentă sînteţi, domnişoară Rose, a murmurat el, şi numai el ştia cîtă ironie puteau ascunde cuvintele lui. A simţit că inima i se sfîşie de sentimentul acut al dezamăgirii. Ce anume urmărea ea? Nu ştia, dar era sigur că nu-i voia binele. Dar

nimeni, nici măcar femeia asta, nu o să-l prostească pe el.

Bryony a simţit cum atmosfera se răceşte. Se uita la ea într-un fel pe care nu i-l cunoştea. I se părea ei, sau în seara asta ochii lui erau ca nişte lasere albastre? Era îmbrăcat într-un costum negru de seară şi era atît de imposibil de frumos încît ea a simţit că-şi pierde respiraţia.

Mintea ascuţită a lui Kynaston începuse deja să asambleze piesele mozaicului într-o imagine coerentă.

– M-am gîndit să încercăm la *Charlie B's* – au primit sepie proaspătă şi au o cîntăreaţă folk nouă pe care o laudă toată lumea.

Bryony s-a gîndit la sepie, care, dată fiind starea stomacului ei, nu era cel mai nimerit fel de mîncare, apoi s-a gîndit la cîntăreţii folk. El încă se uita la ea ca un şoim, observînd cît de nehotărîtă este să treacă pragul camerei. Undeva, în adîncul minţii ei, o voce slabă îi striga să o ia printre dealuri, să-şi găsească un loc liniştit şi să se îngroape acolo. Dar ochii ei erau fixaţi în ai lui – albastrul gheţii şi stălucirea ochiului de tigru, într-o încleştare parcă veche de cînd lumea. Şi mai era ceva. Ceva în plus, ceva ameţitor... Bryony a inspirat adînc, în timp ce în măruntaiele ei ceva se agita, întinzîndu-se ca o pisică leneşă după un somn lung. Partea inferioară a corpului i-a fost inundată de o căldură feroce, care-i făcea genunchii să tremure. Căldura a urcat, întărindu-i sfîrcurile, vizibile prin acoperămîntul subţire, apoi grăbindu-se pe gîtul ei şi înroşindu-i obrajii.

Kynaston a privit fascinat sfîrcurile întărite subit, care întindeau rochia, şi a simţit un răspuns sălbatic în zona lui pubiană. S-a întors repede. Trebuia să gîndească.

– Trăsura vă aşteaptă, a spus el teatral, indicînd maşina joasă, sport, care era în drum.

„Adună-te, Bryony", şi-a strigat ea. Dar era greu. Arăta atît de atrăgător în seara asta. Avea faţa lipsită de

expresie şi ochii goi. Era altfel decît în celelalte dăţi. Apoi el a părut mai prietenos, aproape tachinînd-o.

Maşina sport era joasă, mirosea a piele adevărată şi a lemn adevărat şi părea foarte mică. Cînd a intrat lîngă ea, a simţit cum genunchii li se ating, iar ea şi-a întins cît putea de mult în faţă lungile picioare.

– Centura de siguranţă, a spus el liniştit şi a privit-o legîndu-se, plimbîndu-şi privirea de la mîinile ei fără inele la liniile fişiilor care îi acopereau sînii şi la faţă. Arăta nervoasă, încolţită, s-a gîndit el cu amărăciune. Da, totul se potrivea. Nu era de mirare că sărea în sus de cîte ori se apropia de ea – probabil că nu putea să sufere nici gîndul că respiră acelaşi aer cu el. Gîndul, în loc să-i ofere o satisfacţie răutăcioasă, a făcut să-i treacă prin piept o lance de foc.

Bryony a auzit torsul maşinii pornite şi o clipă mai tîrziu forţa de inerţie o presă în fotoliul confortabil. Nu a putut să nu remarce modul lin în care schimba el vitezele, mişcarea muşchilor picioarelor lui cînd apăsa pe pedale; ea şi-a simţit tot trupul în flăcări. Cînd au tras la *Charlie B's,* nu a mai aşteptat ca el să vină să-i deschidă uşa, ci a ieşit împleticindu-se pe trotuar, umplîndu-şi plămînii cu aer.

Kynaston a privit-o cu ochii încruntaţi. Atît de rea să fie situaţia? După ce găsise Ravenheight pustie, îl pusese pe Mike să facă unele cercetări. Aflase de sinuciderea surorii ei şi apoi, cu tristeţe, de moartea tatălui, curînd după aceea. Foarte preocupat, a cerut investigarea ambelor morţi. Ceea ce a aflat despre viaţa la Londra a surorii ei l-a surprins şi l-a deprimat. Dar cauza morţii lui John Whittaker l-a înfuriat. Un om cu o inimă atît de bolnavă nu ar trebui să conducă o fermă, din capul locului. Ar fi putut paria pe ultimul lui dolar că Bryn Whittaker habar nu avea de starea sănătăţii tatălui ei.

Acum, uitîndu-se la ea cum se lupta să-şi recapete

controlul, apoi venind spre el cu mersul ei uşor legănat şi atît de sexy şi cu un zîmbet cuceritor, se întreba cum reuşise să ajungă aici. Era clar că se supusese unei diete nimicitoare. Apoi lentile de contact în locul ochelarilor. Părul... şi şi-a dat seama că atunci nu apucase să-i vadă părul, a trecut la sofisticatul coc francez, de culoarea castanei coapte. Nu părea vopsit, căci aceeaşi culoare o aveau şi sprîncenele arcuite şi... Brusc, şi-a curmat gîndurile. Ce dracu' făcea, teoria părului ei? Asta în timp ce ea umblă să-i ia gîtul? Altă explicaţie nu exista. Probabil că îl învinovăţea de moartea tatălui ei şi sigur pentru pierderea căminului ei. Şi-a amintit ochii aceia plini de ură şi de lacrimi şi durere, pe cînd dirija acel ridicol camion de cărat vite.

Ochii care se uitau la el acum zîmbeau. Mincinoşi. Înşelători. Şi atît de frumoşi. Îl îmbrobodise bine, trebuia să recunoască. Trebuia să recunoască, în ciuda mîniei care ameninţa să-l înăbuşe. A zîmbit brusc. Trebuia să o facă să priceapă că jocul însemna două tabere.

– Sper că ţi-e foame, a spus el, luînd-o de mînă. A simţit cum ei îi tremură pielea cînd şi-au atins şoldurile şi a zîmbit cu toată gura. Mie chiar mi-e. Foarte foame, a adăugat el, aproape în şoaptă, aplecîndu-şi capul astfel încît buzele să-i fie la un centimetru de urechea ei cea mică. Ea tremura.

În restaurant, Bryony a început să se relaxeze. Ea şi-a comandat singură, apoi a ascultat selecţia făcută de el pentru vinuri. Cînd a venit un roşu gros de Bordeaux, el i-a umplut paharul.

– Eu nu beau, a refuzat ea încet.

– Poftim? şi-a ridicat el mirat sprîncenele. Mi-e greu să cred. Femeile de azi... A lăsat insinuarea în suspensie, în timp ce ochii lui de diamant îi analizau tulburarea. A lăsat-o să se descurce.

Bryony s-a îmbujorat. La naiba, ar fi trebuit să ştie că femeile pe care le cunoştea el sînt cunoscătoare de

clașă în ale vinurilor. A luat mohorîtă paharul şi a sorbit. Nu a ajutat-o cu nimic.

– E foarte... tare, s-a aventurat ea, iar Kynaston a zîmbit. Faţa ei exprima pudoare şi nevinovăţie, iar Bryony a simţit cum inima îi bate tare în spatele sînilor. A simţit din nou că se întîmpla ceva rău, dar ce? Nu făcuse nici o greşeală, de asta era sigură. Să se fi plictisit atît de repede de ea?

Kynaston a ridicat paharul la buze şi a băut. La ce se gîndea ea? Probabil se felicita cît de deşteaptă e. Şi cine să i-o fi luat în nume de rău? Chiar el o lăsase să se apropie, manevrîndu-l ca pe un taur cu un inel în nas.

Dar gata. O fi cîştigat ea primele bătălii ale războiului, dar pierduse elementul surpriză. O uşoară încruntare deasupra ochilor lui; se gîndea că ea nu e un adversar pe măsură. Pentru ea o să fie o lecţie amară, dar ceva îi spunea că la fel de amară va fi şi pentru cel care i-o va da.

– Bea, a îndemnat-o el deodată, supărat de direcţia în care îi porniseră gîndurile. Urmează un Cabernet delicios. Un inamic este un inamic. Morgan îl învăţase asta. Iar o femeie frumoasă este deosebit de periculoasă. Şi asta nu trebuia uitat.

Bryony a luat fără tragere de inimă încă o înghiţitură din oribilul lichid, făcînd tot ce putea ca să arate cît de mult îl apreciază. Seara începuse rău. Şi avea să decurgă şi mai rău.

A venit primul fel. Bryony s-a uitat cu spaimă pe farfuria lui. Era plină cu... s-a holbat, sigură că se înşeală, dar nu se înşela. Melci. Mari, uriaşi, enormi melci. S-a uitat la el cum apucă o scobitoare de argint şi extrage cu îndemînare din cochilie o bucată de carne cu miros de usturoi.

Şi-a mutat privirea repede şi a băut din vin, de data asta fără probleme. Propriul antreu, pepene cu *fruits de*

passion şi coacăze, a fost ridicat neatins.

– Mmm... a mormăit Kynaston, cu ochii pe jumătate închişi de plăcere. *Escargots*. Bucătăria franceză o să fie întotdeauna cea mai bună, ce zici, Bryony? a întrebat-o încet, privindu-i cu ochi vicleni fiecare nuanţă de expresie care-i traversa faţa.

– O, da, bineînţeles, a aprobat ea grăbită.

– Trebuie să încerci asta. E delicioasă, a continuat Kynaston, cu vocea lui catifelată şi tandră, în timp ce mai scotea o bucată de carne neagră cu scobitoarea de argint. Bryony a privit oripilată cum el se apleacă peste masă şi îi oferă bucata cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

Ar fi trebuit să-i cînte inima. Lumînare romantică, separeu intim şi, cel mai mişcător, el o hrăneşte din farfuria lui, ca în filme. Asta şi sperase. Dar cînd s-a uitat la scobitoarea de argint şi la conţinutul ei greţos, stomacul i s-a întors pe dos.

Kyn i-a privit încurcătura cu un zîmbet iubitor. Fata asta trecuse prin atîtea ca să devină o femeie sofisticată, de lume. Scăpase de accent, de mers, de haine, învăţase să se machieze, îşi schimbase total felul de viaţă. S-a gîndit că poate să-i continue educaţia. Iar o lecţie de bucătărie elevată sigur avea să ajute această nouă personalitate.

Ea nu a remarcat lucirea de gheaţă din ochii lui, în timp ce se apleca peste masă şi deschidea buzele ca să primească bucata moale de carne. A muşcat, a mestecat o dată, de două ori, de trei ori şi a înghiţit, totul pe parcursul a trei secunde. A dat din umeri şi a luat o înghiţitură sănătoasă din paharul cu vin.

A aşteptat un moment agonizant, sigură că o să o apuce greaţa, atunci şi acolo. Dar stomacul ei era făcut dintr-o materie tare. A suspinat uşurată şi şi-a deschis ochii. Kynaston şi-a coborît repede privirea în farfurie, incapabil să-şi reţină zîmbetul.

A indicat chelnerului că terminaseră şi şi-a golit paharul de vin. Degetele lui puternice ţineau delicatul picior al paharului cu atîta fineţe, încît ea s-a întrebat dacă acele degete s-ar purta aşa şi cu trupul ei.

Instantaneu, tot corpul i-a intrat într-o stare de şoc. Cum de-i trecuse prin cap aşa ceva? Aproape că văzuse, în partea cea mai profundă, mai necunoscută a minţii ei, mîinile lui pe sînii ei, cu degetele acelea atingînd, strîngînd...

Chelnerul de vinuri a adus o sticlă de la altă podgorie, după care a urmat felul doi. Ea alesese un păstrăv întreg cu sos de crab. Iar el – o sepie albă, gelatinoasă, dezgustătoare. Bryony aproape că a vărsat. Numai încăpăţînarea şi mîndria au ţinut-o pe scaun.

– Deci, Bryony, de unde eşti din Yorkshire? a întrebat el, îngrijorat că privirea ei ar fi putut să-l facă să asude.

– Leeds, a minţit ea fără să clipească.

El a zîmbit şi a înclinat din cap.

– Ooo, din Leeds. Ar fi fost în stare să-i mănînce rochia dacă fusese în Leeds de mai mult de trei ori. Gîndul că ar putea să mănînce acel acoperămînt lila chiar de pe trupul ei l-a excitat. A inspirat adînc, bucuros că lunga faţă de masă îi ascunde reacţia. Mica lui ticăloasă complotistă şi însetată de sînge. Doamne, frumoasă mai era!

Şi-a luat cu un gest nervos furculiţa şi a gustat din excelenta sepie. S-a uitat repede la ea, remarcînd modul în care a desprins o bucată rozalie din păstrăv şi a mîncat-o repede. Fără îndoială, ca să scape de gustul melcului. El şi-a ascuns zîmbetul aproape sălbatic de satisfacţie şi a înfipt furculiţa într-o bucată de carne albă de sepie.

– Dacă ţi-a plăcut *escargotul*, a murmurat el, iar ea şi-a ridicat capul ca o căprioară speriată, iar faţa îi arăta atît de pierită, încît s-a abţinut cu greu de la hohote de

rîs, o să *adori* modul în care gătesc aici sepia, a încheiat el şăgalnic.

Bryony a simţit o nevoie scurtă, dar sălbatică, să-i strige în faţă ce crede *ea* că ar trebui să facă cu preţioasa lui sepie. Şi-a muşcat tare limba. El s-a aplecat din nou peste masă, emanînd o expresie de lejeritate şi sex, de parcă ar fi fost deja amanţi. Îi venea să-i plesnească faţa cu cel mai apropiat lucru mai tare, dar în loc de asta şi-a deschis gura supusă şi a simţit cum îi alunecă molusca pe limbă.

Bine că măcar nu era caracatiţă. Gîndul i-a trecut prin minte înainte să se poată opri şi a scos un strigăt slab, disperat. S-a dat îndărăt, dar mişcarea i-a împins sepia pe gît în jos şi reflexul a preluat comanda. A înghiţit. Pe nemestecate. Şi cînd a ajuns jos, ea a avut o tresărire uriaşă. Kynaston a urmărit fascinat mişcările ei, care i-au împins superbii sîni în pieptul rochiei lila. S-a uitat repede în farfuria lui, pentru că ea i-a aruncat o privire nimicitoare. A luat o sorbitură de vin cu buzele care nu se puteau opri din zîmbit.

Lui Bryony i-a venit să izbucnească în hohote de plîns, dar i-a trecut repede. Şi-a luat furioasă paharul cu noul vin şi tras o duşcă zdravănă. A mers mai bine decît cu celălalt. În gît se simţea ca mierea, iar în stomac exploda ca dinamita.

– Ce ştii tu despre afacerile imobiliare, Bryony? a întrebat Kynaston liniştit. Ea şi-a ridicat rapid privirea. Avea ochii puţin mai dulci, dar dedesubt se putea citi încă duritatea. Cineva trebuia să se ocupe de ea... Iar gîndul ăsta a făcut să se excite şi mai tare.

– Ştiu destul de multe, domnule Germaine, a spus ea cu voce tare. Şi ce nu ştiu, învăţ repede.

– Parcă ne înţelesesem că-mi spui Kyn, i-a reamintit el calm, trecîndu-şi arătătorul peste dosul palmei ei. I-a văzut mişcarea instinctivă de retragere, apoi a văzut-o răzgîndindu-se. A strîns din buze, iritat. Fata asta nu ştie

că există o limită? Apoi a zîmbit din nou, iar Bryony a clipit din ochi neajutorată. Avea senzaţia de neînlăturat că lucrurile se depărtează. A făcut un efort de a-şi aduna încrederea în sine lezată.

– Sînt sigur că înveţi repede, Bryony, a spus el catifelat, doar cu o nuanţă uşoară de ferocitate picurată în cuvintele mieroase. De asemenea, eşti şi foarte frumoasă. Dar asta o ştii şi tu, nu? a adăugat el nepoliticos.

Uşoara roşeaţă a lui Bryony s-a transformat într-o culoare purpurie.

– Mulţumesc, a spus ea, întrebîndu-se de unde-i vine bîlbîiala. Doamne, o să strice totul. A pus repede mîna pe paharul cu vin şi a mai sorbit puţin. Eşte foarte bun, a spus şi a făcut ochii mari. Să fi pocit *ea* cuvîntul? Deci discutăm despre ferma Coldstream, a bravat ea ca să scape de tensiune. Să înţeleg că eşti pregătit să-mi faci o propunere?

Kynaston a încuviinţat din cap.

– Da. Avea o voce grea şi îi vorbea pe un ton intim. Dar avem destul timp ca să discutăm şi afaceri plictisitoare, a promis el, cu un zîmbet cu totul fermecător. Arătătorul i s-a mişcat spre delicatele contururi ale încheieturii mîinii ei.

Ea s-a înfiorat de uşoarele lui atingeri. A simţit prin rochia subţire cum sfîrcurile sînilor se freacă de materialul rochiei la fiecare respiraţie. A încercat să nu mai respire, dar n-a mers.

– Eşti o femeie foarte senzuală, Bryony, a spus el dulce, întrebîndu-se cît de beată ajunsese. Ea s-a uitat la el cu ochii măriţi, amintindu-i de o bufniţă mioapă. Arăta tulburată, aproape şocată. O voce interioară îi spunea că ar trebui să-i fie ruşine de el că profită de ea în halul acela. Altă voce, mai puternică, insista că ea merită tot ceea ce păţeşte. Dacă voia să joace în liga superioară, cu toţi tipii tari...

– Eu? a rîs ea.

Bryn Whittaker senzuală? Nu, nici pomenească.

Kynaston a devenit mai tensionat, atins de vocea ei la o coardă sensibilă.

– Dar eşti, a insistat el, luîndu-i mîna.

Doar asta voia, nu? Ca el să muşte din delicatele momeli pe care i le întinsese ea. Las-o să creadă că a reuşit. „Dar chiar a reuşit", şi-a bătut joc de el o altă voce interioară.

Dar ea, departe de a arăta satisfăcută, arăta distrusă. Bryony a simţit atingerea buzelor lui în palmă şi totul s-a schimbat pentru ea. Ştia, dar a luptat cu sălbăticie împotriva realităţii.

– Nu, te rog, a spus ea cu vocea întretăiată de lupta interioară. Nu... nu pot.

Tensiunea lui Kynaston a urcat.

– Ce nu poţi? a îndemnat-o el blînd. Toată ferocitatea pe care o intenţionase era dispărută.

Bryony a scuturat din cap.

– Vreau să... Doamne, cred că m-am îmbătat. Vlei şă mă duci, te rog, acasă? ...te rog?

O secundă, lui Kynaston i-a venit să o scuture. De ce nu renunţa?

– Da, cred că a venit ceea ce se numeşte noaptea, a acceptat el brusc.

Odată ajunşi afară, în aerul rece, ea aproape că a plonjat cu capul în jos pe scări. Numai mîna rapidă şi puternică a lui Kynaston, strecurată pe sub cot, a împiedicat-o să aterizeze pe asfalt.

– Îmi pare rău, a spus ea cu o voce mică, cît un şoricel de cîmp. Nu mă port... de obicei... aşa. El a văzut în lumina lunii ochii ei plini de lacrimi.

A condus-o la maşină şi a dus-o acasă. Tot timpul unul din obrajii lui a fost încercat de un tic. O voia atît de tare încît îl durea tot corpul. A ajutat-o să iasă, ţinînd-o cînd părea să se prăbuşească. La intrarea din faţă, i-a luat poşeta, a scos cheia şi a deschis uşa.

– Noapte bună, Kyn, a spus ea şi s-a sprijinit de el, intinzînd buzele în sus, aşteptînd supusă atingerea lui.

– Bryony, a avertizat-o el, dar ea a fost prea rapidă. Nepăsătoare, i-a ţintit buzele, şi-a încrucişat degetele ca să-i poarte noroc şi i-a supt lacomă gura. Fie ghidate de destin, fie de instinct, fie de programul genetic, buzele i-au aterizat exact unde trebuia. Fără să se gîndească, el a cuprins-o în braţe şi a tras-o spre el. Înălţimile li se potriveau de minune, iar sînii ei generoşi îi apăsau pieptul. I-a depărtat buzele cu ale lui şi li s-au întîlnit limbile. Ea a scos un sunet scurt de surpriză şi s-a retras pe jumătate, dar apoi l-a tras iar spre ea. Degetele lui se plimbau pe spatele ei gol, iar pentru ochii lui închişi lumea nu mai exista. S-au sărutat o clipă lungă, nemaisimţind realitatea din jurul lor.

Pentru Bryony, gustul sărutului şi al buzelor lui era mai ameţitor decît orice vin. Inima îi bătea în timpane, dar s-a agăţat de el, incapabilă să se desprindă, incapabilă de cel mai neînsemnat gînd. Dintr-o dată, Kynaston a împins-o deoparte. Ea a simţit că o atinge o pală de aer rece şi a deschis ochii. I-au revenit şi simţirea şi seriozitatea. Şi realitatea. Încă o clipă lungă s-au uitat unul în ochii celuilalt, ai ei palizi şi ameţiţi, ai lui duri şi tulburaţi.

– Noapte bună, Bryony, a spus el din nou. Dar cu o voce răguşită. Abia cînd s-a trezit în maşină, în drum spre hotel, s-a întrebat de ce nu i-a spus adio.

Capitolul 20

Marion aştepta într-un taxi în faţa clădirii cu birouri şi s-a uitat pentru a zecea oară la ceas. Avea întîlnire cu Hadrian Boulton ca să-l conducă în marele tur al oraşului, dar era pe jumătate convinsă că arătosul englez nu se va arăta. A început să rîdă de propria nelinişte. Ce relaţie începe cu un tur al New York-ului? A ei, spera ea. Mult de tot. Era ca o adolescentă în aşteptarea primei întîlniri. Era atît de caraghios. Şi de minunat. Şi deodată l-a văzut. Mergea săltat, iar părul negru, des, îi flutura în adierea vîntului. Ochii îi cercetau neliniştiţi trotuarul, iar Marion a văzut, cu o bucurie tandră, că a umerii i s-au coborît cînd a văzut că ea nu e acolo.

A plătit taxiul şi a ieşit în grabă.

– Hadrian... a strigat ea, fericită apoi la vederea zîmbetului larg apărut pe faţa lui frumoasă.

– Hello. Credeam că m-ai uitat, a glumit el.

– Nici o şansă, a spus ea pe negîndite, apoi a rîs. Era adevărat, deci nu avea rost să se prefacă.

– Arăţi minunat, a spus el.

– Mulţumesc. Şi tu.

Hadrian a zîmbit.

– Ei, acum, că am deschis şedinţa societăţii de admiraţie reciprocă, ce facem în continuare, stimată băştinaşă?

– Ce altceva? Şi-a înclinat capul într-o parte, l-a luat de braţ fericită şi a declamat: Statuia Libertăţii, bine-înţeles. Nu poţi începe un tur al New York-ului decît de acolo.

– Corect. O statuie franţuzească este locul ideal de pornire în explorarea sufletului american.

– Aşa ceva nu se spune!

– O.K. Statuia Libertăţii e la fel de americană cu plăcinta cu mere. Atîta că plăcinta respectivă e o prăjitură tradiţională englezească.

– Haaadrian... a spus ea, lungindu-i numele amenințător, şi au izbucnit amîndoi în rîs.

– O.K., pace, pace, şi-a ridicat el mîinile. O să fiu cuminte, a promis el, apoi, cînd li s-au întîlnit privirile şi respiraţia li s-a tăiat, a adăugat în surdină: Dacă o să pot.

Marion a deschis gura să-i dea o replică, apoi şi-a dat seama că ultimul lucru de pe lume pe care şi l-ar dori ar fi să polemizeze cu el. Se pare că şi el gîndea la fel, căci i-a acoperit cu palma mîna care îl ţinea de braţ şi ea a simţit o căldură delicioasă urcîndu-i pe braţ.

Din *Ford*-ul lui banal, îi privea Bruno. Ochilor lui mici nu le scăpa nici o mişcare.

Statuia era exact cum se aşteptase să fie, s-a amuzat Hadrian privind-o de jos, un sfert de oră mai tîrziu. Dar nu a scăpat-o o clipă din ochi pe femeia de lîngă el. Marion a remarcat şi i s-a strîns inima.

– Să nu-mi spui că vezi o asemănare, l-a avertizat ea cu căldură, dar cu vocea răguşită, pentru că ştiu că nu există.

– Nu în aparenţă, poate, a concedat enigmatic Ha-

drian, apoi a ridicat ironic dintr-o sprînceană, văzînd-o cum se uită la el cu suspiciune.

– Feriţi-vă de englezii criptici care fac complimente îndoielnice, a murmurat ea.

– O, da, categoric. Noi englezii sîntem o naţie foarte perfidă. Am învăţat la şcoală!

Ea i-a surîs. Parcă-l vedea, băiat neastîmpărat şi obraznic, şi s-a trezit că doreşte să ştie mai multe despre el.

– Povesteşte-mi despre şcoala ta, l-a rugat ea încet.

– Mai întîi tu.

– Am fost la Şcoala pentru tinere a domnişoarei Fortnum, a spus ea cu o politeţe teatrală, dar îi rîdeau ochii din cap.

Hadrian a răspuns surîsului.

– Cred că Şcoala primară *Cragsmoor* e ceva puţin diferit, a recunoscut el. Era o singură clădire de piatră, chiar la marginea văii...

Au bătut New York-ul timp de două ore, povestindu-şi vieţile. Marion a ascultat, fascinată, întristată şi fericită, cum a ajuns el orfan, de la York la Ravenheight, găsindu-şi o nouă familie. Cînd i-a venit ei rîndul, parcă şi-a auzit cu alte urechi povestea vieţii, iar asta nu suna bine.

– Am bani de cînd mă ştiu, a spus ea în final, chiar din copilărie. M-au înstrăinat atît de mult de viaţă. Se plimbau pe Broadway, înconjuraţi de reclamele ultimelor premiere.

– Nu poţi fi învinovăţită pentru copilăria ta, Marion, a spus el, simţindu-i melancolia. Banii şi etica sînt pentru adulţi, dar puştii rămîn puşti oriunde în lume.

Marion s-a uitat în sus, drept în ochii lui largi, sinceri, cenuşii şi frumoşi, şi i-a zîmbit.

– Ştiu că ai dreptate. Dar cînd am crescut trebuia să am o personalitate şi o mîndrie proprie.

Hadrian i-a văzut privirea tristă, aproape dezgustată

de sine şi a clătinat din cap.

– Îmi vine greu să cred că ai făcut ceva atît de îngrozitor, a tachinat-o el. Ce ai făcut? Ai spart o bancă? O, am uitat. Tatăl tău are una, nu-i aşa? N-ar fi avut nici un haz. Ar fi fost ca şi cum ai şuti mere din mărul propriu.

– Şutit?

– Ăă, o distracţie favorită a englezilor. Se caută cel mai apropiat pom cu fructe, se aşteaptă întunericul, se verifică existenţa cîinilor, apoi se urcă sus şi se abţiguiesc cu sacul. Nimic în lumea asta nu se compară cu şutitul.

Marion a rîs.

– Deşteptule! Hai, toată discuţia asta cu mere şi prune mi-a făcut o foame... Mor de foame.

– În acest caz, permite-mi să-ţi ofer o cină, a spus Hadrian galant şi s-a dus glonţ la cel mai apropiat vînzător de hot-dogs şi a comandat doi, uriaşi. I-a înmînat ei unul, învelit în hîrtie, acoperit cu ceapă şi muştar.

Marion a zîmbit cu ironie.

– Ei, intenţia contează, a murmurat ea.

– Te rog, a tachinat-o el, muşcînd cu poftă. Mmm. Iată un lucru *american*, a spus el, lingîndu-se zgomotos pe buze. A, nu, uitasem. Sînt cîrnăciori de Frankfurt, fel tradiţional german.

– Bestie cu chip de om, a izbucnit Marion, dar a muşcat şi ea şi a descoperit puţin surprinsă că este delicios. Hei, dar e chiar bun, a spus ea, apoi a rîs, văzîndu-l pe Hadrian muşcînd de două ori, ostentativ.

– Să nu-mi spui că nu mănînci măcar unul pe zi. Şi te mai numeşti băştinaşă de New York. Ţţţ. Ruşine!

– Las-o moale, a spus ea, încîntată de gust. Unde rămăsesem?

– La nefastele tale aventuri de adolescentă.

– Da, ai dreptate, a recunoscut ea nu prea entuziastă.

– Hai, dă-i drumul, te provoc. Te provoc de două ori.

– De două, a spus ea ironic. Tu ai vrut-o. M-am măritat la optsprezece ani. Nu mă îndrăgostisem, dar aşa a vrut tati. Ce zici de asta? I-a provocat ea, dar peste zîmbetul ei se suprapuneau ochii înneguraţi cum el nu-i mai văzuse.

Hadrian şi-a revenit din impresia primei ei declaraţii serioase.

– Hmm. Ia să vedem. Aveai optsprezece ani, zici? Păi la vîrsta asta nu poţi fi considerat responsabil. Eu la optsprezece ani eram convins că m-am îndrăgostit de nevasta cîrciumarului. Acum spune-mi cum era la *douăzeci* de ani, o să aflu mai multe.

Marion a zîmbit.

– La douăzeci de ani voiam să divorţez. Am reuşit abia de curînd.

Hadrian aproape că a suspinat de uşurare, dar şi-a reprimat zîmbetul larg de un kilometru care ameninţa să-i taie faţa în două.

– Ei, vezi? a zis el mulţumit. Exact ce ţi-am spus. Eşti perfect normală. Sau măcar pe cît de normal sînt eu.

Marion a rîs.

– Asta poate să nu însemne mare lucru! Apoi, cînd el s-a încruntat în glumă, mîrîind, a ridicat mîinile, predîndu-se.

– O.K., O.K. Dar tu ai început. Majoritatea bărbaţilor îmi spun – s- a uitat cochet la el, simţindu-se incredibil de uşoară, de *în siguranţă*, neluînd în seamă cît de copilăreşte se poartă – da... frumoasă, normal, dar şi... vivace, a numărat ea pe degete şi... da, Freddy Berreinger-Hoight a zis că sînt spumoasă.

– Te-a confundat cu nişte vinuri, a spus Hadrian concluziv. Mănîncă-ţi hot-dog-ul.

Marion s-a supus. Avea cel mai bun gust din lume. Au terminat Broadway-ul şi Hadrian a fluierat după alt taxi.

– Şi acum, încotro?

– Empire State Building, a spus Marion, atît lui Hadrian, cît şi şoferului. Aminteşte-ţi, e turul cel mare. Aşezaţi pe bancheta din spate, l-a lăsat să-şi lipească piciorul de al ei. Simţea cum tensiunea ultimelor şase luni se topeşte cu fiecare minut petrecut cu el. S-a uitat la el tandru. Hadrian, cu rîsul lui, cu căldura, cu accentul lui ciudat şi cu trupul lui atît de atrăgător şi de puternic. Nu prea îndrăznea încă să se gîndească la trupul lui atrăgător, aşa că s-a concentrat asupra căldurii şi fericirii momentane.

– Bănuiesc că există şi clădiri mai înalte, a meditat Hadrian, necunoscîndu-i gîndurile. Dar pe nici una nu a urcat King Kong, deci nu prea intră la socoteală. A, da, era să uit. King Kong e de la Hollywood.

– A, bestie umană! a strigat ea şi l-a lovit cu toată puterea braţului ei. Parcă ar fi lovit în marmură, s-a gîndit ea, în timp ce el a izbucnit în rîs.

– Au, a şoptit el şi a suflat în mîna ei rănită. Biata fetiţă, a compătimit-o el. Uite, lasă-mă să o sărut mai bine.

Brusc, rîsul a dispărut. Hadrian s-a trezit mîngîindu-i cu degetul cel mare mîna tremurătoare. Şoferul, taxiul, New York-ul au dispărut.

– Marion, a spus el cu voce uscată şi i-a sărutat una după alta încheieturile degetelor. Simţurile i-au dat informaţii detaliate despre ea, de la contractarea pupilelor la mirosul discret de flori al parfumului ei. l-a auzit uşorul suspin. Dar după aceea bătăile inimii lui au acoperit totul.

Aflat exact în coada taxiului, Bruno a văzut prin fereastra din spate gestul intim şi a pufnit. Îi săruta mîinile! Tipul ăsta e francez, sau ce e? S-a gîndit că trebuie să afle. Ce dracu'? Cînd o să aibă şi el parte de puţină acţiune?

– Mai departe nu am voie să merg, a spus şoferul,

surprinzîndu-i pe amîndoi. Hadrian s-a tras înapoi şi s-a uitat în jur. A clătinat din cap şi a zîmbit pentru sine. Marion i-a prins zîmbetul în timp ce el plătea şoferul şi din nou s-a simţit în al nouălea cer.

Deci şi pentru el era important ceea ce tocmai se întîmplase. Au intrat în ascensoarele aglomerate, care aveau să-i ducă pe acoperişul celei mai faimoase clădiri din New York, dar ea şi-ar fi dorit să fie în altă parte. Într-un loc liniştit şi pustiu. Apartamentul ei, de pildă...

Primul lucru remarcat de Hadrian la ieşirea pe acoperiş a fost vîntul. Apoi, cînd s-au apropiat de barele şi plasele de fier, priveliştea. Marion se uita la oraşul ei cu alţi ochi, iar Hadrian a stat fericit la coadă la unul din telescoape. Cînd i-a venit rîndul, a introdus fisa şi s-a întors spre ea.

– Băştinaşo, aveţi privelişte pe aici, nu glumă, a spus el după o lungă linişte, apoi a tras-o spre el. Nu a fost nevoie să-i ceară de două ori. Arată-mi unde stai, a spus el cu vocea aceea uscată. Vreau să ştiu.

Marion a zîmbit tremurător.

– Ce-ar fi să mergem acolo în următoarea etapă? Oricum voiam să mă schimb, a adăugat ea grăbită. Mă gîndeam să te duc într-o croazieră în jurul portului.

Hadrian era cu ochii pe ea, blînd şi înţelegător, iar ei nu i-a păsat cît de agresivă sau de prostuţă părea. Cumva, bărbatul ăsta nu putea să n-o înţeleagă. Era o senzaţie nouă pentru o fată care fusese dintotdeauna Prinţesa Ventura. A descoperit repede hotelul tatălui ei şi el s-a apropiat să vadă, stînd atît de aproape, încît ea nu a rezistat tentaţiei de a se lipi de el. Fără cuvinte, el a prins-o de mijloc.

– Dacă vezi vreun biplan care bîzîie pe aici, a mormăit el din spatele telescopului, bucuros că ea nu-i vede tulburarea sexuală, să le spui că King Kong a luat-o pe acolo.

A arătat spre stînga, iar Marion a început să rîdă.

– Eşti un caraghios.

– Ştiu, a spus el. Dar departamentul vostru de contabilitate zice că sînt un caraghios competent. Mi-au dat postul. A întors-o în braţele lui şi s-a uitat la ea cu grijă, pentru prima oară complet serios. Are vreo importanţă? a şoptit el.

O clipă, ea s-a întrebat despre ce vorbeşte el. Şi-a deschis gura, ca să-i spună că evident nu are nici o importanţă. Apoi cu acea înţelegere fără cuvinte dintre ei, tot mai profundă, a priceput sensul cuvintelor. Lucra pentru ea. Era contabilul ei. Jos de tot pe scara ierarhică de la *Ventura,* departe de tot de asistentul special al Preşedintelui. Fără îndoială, tatăl ei n-o să fie de acord să se vadă cu un biet contabil, iar prietenii ei vor crede că a înnebunit. Şi dintr-o dată a izbucnit în rîs. Ce-i păsa ei ce crede lumea? Ce importanţă are ce crede lumea. Avea vreo importanţă aprobarea tatălui ei, cînd ea se simţea ca acum? Pentru prima oară în viaţă, se simţea vie. Se simţea femeie. Ca orice femeie capabilă, doar capabilă, să ştie ce este iubirea. Adînc în inima ei, ştia deja că este îndrăgostită de Hadrian. Într-o singură dimineaţă de amuzament şi zburdălnicii, acesta reuşise să şteargă cu buretele tot ce o îngenunchease pînă atunci; era un miracol. Iar acum, cînd cunoştea gustul vieţii adevărate, nu avea să se mai lase doborîtă vreodată.

– Nu, Hadrian, a spus ea într-un sfîrşit, nu are nici o importanţă.

Hadrian a simţit cum răsuflarea i se transformă într-un suspin lung.

– Speram să spui asta, a recunoscut el cu un surîs gînditor. Mai vrei să ne oprim la tine să te schimbi?

Marion ştia că întrebarea înseamnă mai mult decît cuvintele pe care le conţinea. Ştia că mai poate da înapoi, că putea încă să liniştească lucrurile şi că el ar fi fost de acord. Cu el, nu avea nici un rost să spui ceva şi

să gîndeşti altceva.

– Vreau să-ţi arăt locul decadent în care locuiesc, s-a decis ea repede. Vreau să cunoşti de la început şi ce-i rău şi ce-i bine.

Zîmbetul lui Hadrian a pierit. Răul îl cunoştea deja, dar cum să- i spună? Era atît de încrezătoare, era atît de dechisă şi cinstită cu el, încît se simţea ca luda. Nu se aşteptase să se îndrăgostească la prima vedere şi ştia că exact asta i se întîmplase. Fata asta avea în mîinile ei frumoase fericirea lui.

– Să mergem, atunci, a spus el luînd-o de mînă, mîngîind-o tandru cu degetul mare pe palmă. Promit să nu rîd de Picasso-urile tale de un milion de dolari şi nici să te sîcîi cu vazele tale *Ming.*

– O, cîtă mărinimie!

– Da, aşa mă gîndeam şi eu.

Au intrat în liftul aglomerat. El a prins-o de mînă, iar ea i-a răspuns tot cu o strîngere. Cînd au ieşit din clădire, erau tot mînă în mînă.

Bruno a pornit maşina aproape în acelaşi timp. De după colţ a apărut un taxi şi fata l-a văzut şi a ridicat mîna, gata să facă un pas pe carosabil. Inima lui Bruno a tresărit. Morgan voia să scape de ea, nu? Ce-ar fi să aibă un accident? Atîţia şoferi fug de la locul accidentului, deci Leslie Ventura nu avea de ce să fie suspicios. A trecut doar o jumătate de secundă şi fata era exact la marginea trotuarului, aplecată peste carosabil, şi flutura din mînă. Omul de lîngă ea rîdea şi făcea comentarii comice. Acum sau niciodată. Bruno şi-a înfipt piciorul în accelerator, iar motorul *Ford*-ului, surprins de cererea de putere, a urlat.

Hadrian a auzit sunetul şi şi-a întors repede capul, surprins. A văzut o maşină mare, de o culoare pe care n-a mai avut timpul să o asimileze şi gura i s-a deschis într-un strigăt de avertizare. Fără măcar să se gîndească ce face, i-a strigat numele şi s-a lansat spre ea.

Marion i-a auzit vocea distorsionată de teamă, cu o secundă înainte de a auzi zgomotul motorului. S-a întors pe jumătate şi a văzut maşina venind direct spre ea. Apoi nişte mîini puternice au luat-o de mijloc şi a simţit cum picioarele i se desprind de sol. A avut senzaţia ameţitoare a unei puteri imense, în timp de maşina trecea la cîţiva centimetri de ea. Fusese trasă în spate. Maşina a trecut urlînd, iar ea a căzut pe spate, pe o pernă moale, care s-a dovedit a fi Hadrian Boulton. Acesta a şuierat de durere cînd cotul ei i s-a înfipt în coaste. A auzit claxoane furioase, adresate maşinii lansate cu viteză în trafic.

Marion a stat să se liniştească o clipă, apoi s-a răsucit cu greu, privind în jos la el. Trecătorii îi ocoleau pe departe.

– Eşti O.K.? a întrebat ea respirînd încă greu. Uitasem cît de nebuni sînt şoferii din New York.

Hadrian a reuşit un zîmbet timid, dar măruntaiele încă îi erau prinse în cleştele fricii.

– O secundă sau un centimetru în plus şi... *un maniac*! a strigat el în lungul străzii, dar maşina dispăruse de mult.

Marion s-a înfiorat.

– Ştiu. Şi-a lăsat încet obrazul pe reverul hainei lui şi i-a auzit bătăile puternice ale inimii. Au stat cîteva clipe aşa, culcaţi pe trotuar, nepăsători la lumea care-i privea.

El i-a înconjurat umerii cu braţul şi a tras-o mai aproape.

Kynaston a scos dosarul Bryn Whittaker – Ravenheight şi l-a recitit. Dar de cîte ori l-ar fi citit, faptele rămîneau aceleaşi. Pierderea fermei era inevitabilă. Chiar dacă nu ar fi făcut o ofertă pentru pămîntul lui Whittaker, banca o scotea oricum la licitaţie.

Dar asta n-ar fi convins-o pe Bryony, care sigur îl

considera vinovat de toate pierderile ei. Altfel, de ce şi-ar fi schimbat cu totul înfăţişarea şi numele şi ar fi venit după el? Parcă ar fi fost urmărit de o tigroaică, atîta că, în loc de frică, simţea cu totul altceva. Ceva la fel de fierbinte şi de ascuţit ca frica, dar mult mai plăcut. Mult mai insidios. Ceva intoxicant. La dracu', *ea* te intoxica. Un amestec uluitor de inocenţă şi de furie răzbunătoare. Frumuseţe şi pericol. Era ca un drog... A suspinat, a pus documentul la locul lui şi s-a forţat să gîndească obiectiv. Era fără speranţă. Nici un bărbat nu putea fi imun la o femeie atît de frumoasă şi de furioasă ca Bryony Rose. Era o provocare veche ca dorinţa însăşi. În asta şi consta pericolul. Numai un nebun ar putea lăsa o tigroaică să-i răsufle în călcîie, oricît de frumoasă sau de sălbatică ar fi aceasta. Sau cît de mult ar dori-o...

Nu avea rost să mai continue. Toată nebunia trebuia să se termine, înainte ca unul din ei să fie lovit. A format numărul ei de telefon.

– Alo?

– Bryony, trebuie să vorbim, a spus el crispat. Despre ferma Coldstream şi oferta mea. Cine ştie, poate că dacă îi oferă destul o ia drept o compensaţie, îşi ia banii şi o roieşte. „Dar, cum sînt eu popă", i-a şoptit o voce din fundul minţii.

– O, da, desigur, a spus ea ezitantă şi puţin speriată. Eşti la hotel? Vin imediat. Vreau doar zece minute.

Îndată ce a sosit, a condus-o, cu o faţă neutră, la birou.

– Înainte de orice, vreau să-mi cer iertare pentru aseară, a început ea abrupt. În acea zi, el era deosebit de frumos. Costumul de afaceri era înlocuit de blugi şi un pulover alb. Aproape că-i venea să creadă că era şi el un om normal, nu maşina de făcut bani pe care o cunoştea. Mi-e teamă că mi se urcase vinul la cap, a continuat ea penibil şi a alunecat într-un fotoliu. Capul o

durea, iar vagile amintiri din seara trecută o neliniştea. Chiar reuşise să se dea de tot în spectacol?

Arăta atît de frumoasă, de cu vino-ncoa, de naivă şi de periculoasă, încît Kynaston nu mai ştia de unde să înceapă.

– Bryony... Ai ceva să-mi spui? a întrebat, surprins şi el, ca şi ea, de ce a afirmat. Vreau să zic... e ceva... personal ce crezi tu că ar trebui să ştiu?

De ce se simţeá obligat să-i mai dea o şansă? Nu cumva începe să se înmoaie?

Bryony a luat foc, apoi a îngheţat. A clătinat uşor din cap.

– Nu. Nu cred. În plus, ce poate fi personal în vînzarea fermei mele? a întrebat ea, hotărînd că atacul e cea mai bună apărare. Apropo, mai e cineva interesat de fermă, a exagerat ea, privindu-l cu atenţie, ca să-i surprindă reacţia. Dacă *el* voia pămîntul, era logic să creadă că şi Ventura o să-l vrea.

– Sînt convins că mai e, a spus el cu voce calmă. Foarte bine. Îi dăduse o şansă să se retragă onorabil, dar ea era hotărîtă să joate tare. O.K. Aşa să fie. Era curios să vadă cît de departe o să meargă ea. O să-i lase iluzia, apoi... O.K., Bryony. O să vorbesc cu banca mea şi cu avocaţii, să pregătim nişte cifre. O să te chem cînd am gata oferta.

Ea a zîmbit. O să se bucure imens să-l vadă cum se gudură pe lîngă ea, în timp ce ea îi pendulează ferma prin faţa ochilor, trăgîndu-i-o din cînd în cînd chiar cînd o să se creadă cu mîna pe ea. Era minunat să-l aibă la mîna ei.

– O.K. Aştept veşti. Dar, cum ţi-am spus, mai există şi alţii interesaţi...

El nu a muşcat momeala. A condus-o afară şi chiar i-a zîmbit cînd ea i-a spus la revedere, apoi s-a întors la biroul de lucru. Încă se simţea vinovat în legătură cu Ravenheight, deşi ştia că nu e vina lui. A stat şi s-a uitat

lung la fotoliul gol din faţa lui. Era gata să-i dea o avere pentru fermă, dar ştia în adîncul sufletului că ea nu va accepta.

Era prinşi în luptă, şi la bine şi la rău. Iar ea o să piardă. Pur şi simplu, nu avea cum să cîştige, toţi aşii erau în mîna lui.

Curios lucru, departe de a-l înveseli, gîndul l-a deprimat.

Capitolul 21

– Cred că portarul tău se uită lung la noi, a şoptit Hadrian în timp ce traversau holul şi se îndreptau spre lift.

Marion a zîmbit.

– Nu mă mir㠂. E pentru prima oară cînd aduc un bărbat în apartamentul meu.

– Frumos, a spus Hadrian la intrarea în ascensor. Covorul era gros, pereţii tapetaţi în maniera Laura Ashley, primăvăratic. Puţin cam mic, totuşi, a meditat el, privind în jur. Nu văd baia.

– Eşti prostuţ, a spus ea, cu un surîs de încîntare. Acesta este doar liftul. Ochii îi străluceau. Nu se mai distrase atît de bine din copilărie. Merge direct la apartamentul meu şi numai cei care au cheia îl pot folosi.

– Aaa. Asta înseamnă că nimeni nu-l poate folosi dacă apeşi tu butonul?

– Corect. Dar vocea îi suna sec, pentru că se întreba ce avea el de gînd. Hadrian a rîs şi i-a fluturat un deget pe sub nas.

– Ar trebui să-ţi vezi figura asta suspicioasă.

– Pot să-ţi şi spun de ce, a spus ea spăşită. Sînt prinsă într-un ascensor cu un zeflemist de mare clasă.

– Adevărat. Ne aflăm exact în situaţia din titlul acelor filme de groază de categorie B, fereşte-te.

Cînd au ieşit din lift şi au intrat în apartamentul ei, Marion încă rîdea.

– Ta-da! a spus ea, făcînd o plecăciune. Vastele apartamente ale lui Marion Ventura, ca în reviste şi ca la casele mari. Doar că în viaţa mea n-o să las reporterii şi hoardele lor de fotografi să-mi calce casa.

– Bineînţeles că nu, a spus Hadrian, în timp ce picioarele i se îngropau în covor. Fotografii ăştia sînt nişte vite?

– Da, buni de pus în frigare... Vorbim prostii.

– Ştiu. Lasă-mă să dau o tură prin acest bîrlog al banilor şi plăcerilor, să mă pot bucura de privelişte. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, poţi să-mi faci o cană cu ceai.

– Ascult şi mă supun, o, Stăpîne, l-a tachinat ea, cu mîinile în şolduri şi cu o uitătură atît de feroce, încît lui îi venea să-i sărute ochii, cu tot cu căutătura lor. Ea s-a întors şi a pornit întins spre bucătărie, făcînd tot ce putea ca să-şi ascundă zîmbetul. Hadrian s-a uitat în jur puţin neliniştit. Era cam departe de viaţa lui de la York. S-a uitat lung la aranjamentul floral de pe o măsuţă. Florile păsării paradisului şi orhidee tropicale.

– Dumenezeule atotputernic, a spus el, cînd ea şi-a băgat curioasă capul în cameră. Te simţi în suguranţă cu toate trifidele[1] astea?

– Nu-ţi face probleme, i-a spus radioasă Marion.

---

1. Aluzie la celebrul roman SF „Ziua trifidelor", de John Wyndham, urmat de un la fel de celebru film, în care plantele ajungeau la dimensiuni uriaşe şi puteau omorî oameni.

Dacă mă mănîncă de vie, tata o să dea în judecată florarii.

Hadrian s-a încruntat pe deasupra zîmbetului şi a continuat vizitarea apartamentului. Privirea i-a fost atrasă de picturi. Scene moderne, dintr-un New York pe care îl recunoştea şi nu-l recunoştea, în acelaşi timp, i-au aprins imaginaţia. Erau lugubre, dar pline de viaţă, ostentative, dar pline de sensibilitate. Marion îl privea în linişte din bucătărie, atentă la expresia care i se întipărise pe faţă. Era straniu pentru ea să primească un bărbat în „spaţiul ei privat", dar i se părea şi incredibil de firesc. Dădea viaţă camerei.

– Acelea sînt ale fratelui meu, a spus ea într-un tîrziu, după ce el a inspectat ultimul tablou.

– Era bun, a spus el şoptit. Şi chiar credea ce spune.

– Mulţumesc, a răspuns Marion cu lacrimile gata să pornească. De- a lungul anilor, mulţi lăudaseră operele lui Keith, dar cumva aprecierea simplă şi sinceră a lui Hadrian Boulton însemna cel mai mult.

Văzînd-o cu ochii înceţoşaţi, el s-a îndreptat spre ea.

– Mai vine ceaiul ăla, femeie? a întrebat el fioros, aplecîndu-se spre ea.

– Ştii, mai bine aş cumpăra o pereche de pantofi cu toc înalt, a spus ea gînditoare. Altfel o să fac scurtă la gît tot uitîndu-mă în sus la tine.

– Cred că pot să aranjez eu asta, a spus el, îndoindu-şi genunchii şi imitînd acceptabil mersul lui Groucho Marx.

– Caz în care nu aş mai vrea să fiu văzută în public cu tine, a mormăit ea, întorcîndu-se în bucătăria ei superechipată, supertehnologizată.

– Laşo, a tachinat-o el, apoi s-a îndreptat lent, privind în jur cu ochii mari cît cei de bufniţă. Am intrat la NASA, a spus el, lăsîndu-şi falca să cadă. La ce oră decolează naveta?

– Cinci şi jumătate. Iese pe luminator.

– Bine. Şi ceaiul meu? a întrebat el, privind-o de aproape şi adăugînd: vară-mea Bryony Rose l-ar fi terminat deja. Dar Marion nu a reacţionat deloc la nume. Deci Bryony nu o contactase.

Marion şi-a lăsat capul în jos ca un cîine bătut.

– Nu am nici un fel de ceai, a recunoscut ea, mimînd jena.

Hadrian a privit-o nimicitor.

– Nu ai ceai? Nu ai *ceai*? a întrebat el cu voce oripilată.

Marion a chicotit.

– Nici fir. Dar poţi să alegi între şaisprezece tipuri de cafea.

– Nu pot să-mi cred urechilor, a spus Hadrian şi a început să deschidă dulapurile. Majoritatea erau goale. În cele din urmă, s-a întors spre ea, a surprins-o încercînd să-şi ascundă o expresie foarte amuzată şi a clătinat din cap. Poate că-ţi pun o întrebare stupidă, dar tu din ce trăieşti?

– Mănînc foarte mult în oraş. De fapt, în fiecare zi. Iau prînzul la companie cu tata, iar seara sau comand o...

– Pizza, pun pariu, a întrerupt-o el mormăind.

– Sau ies în oraş.

Hadrian s-a sprijinit de un bar cu tejgheaua de marmură roz şi a oftat din toţi rărunchii.

– Şi vrei să spui că nu ştii să găteşti? a întrebat el dezolat.

Ea a zîmbit vinovat şi a ridicat din umeri.

– Îmi pare rău.

El şi-a înălţat ochii implorator spre tavan şi şi-a ridicat mîinile într-o implorare mută.

– Doamne, cu ce am greşit? a întrebat el, cu buzele tremurînde.

– Deşteptule, sîntem în anii '90, a spus Marion răs-

picat, întrebîndu-se cum o fi reuşit trucul cu tremuratul buzelor. A încercat să-şi facă şi ea buza de jos să tremure, dar a eşuat lamentabil. Dat tu, *ştii* să găteşti?

Hadrian s-a strîmbat la ea şi a ţintuit-o cu degetul.

– Ha! Te-am prins. Da, ştiu să gătesc – şi încă foarte bine, aş putea adăuga. De fapt... – şi s-a uitat la ceas – ...da, avem timp. Ce-ai zice să lăsăm pe altă dată croaziera în jurul insulei şi să-ţi gătesc o cină adevărată chiar aici, la NASA?

Ea ştia că face pe clovnul ca să o liniştească. Era atît de atent, spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi, încît îi venea să-l sărute şi să plîngă în acelaşi timp. Gîndul i-a gîdilat buzele.

– O.K., s-a făcut, a spus ea cu seriozitate. Dar să ştii că merg la cele mai bune restaurante din oraş. Franceze, italieneşti, greceşti...

– Greci, draci... s-a încruntat el, luînd un carneţel şi un stilou şi scriind cu furie. Ce-ţi trebuie aicea e o bucătărie sănătoasă, cinstită, ca la Ma-Martha acasă.

– Ma-Martha? Adică mătuşa ta?

Hadrian s-a uitat pe lista de cumpărături, cu ochii incredibil de îmblînziţi.

– Mda. După o vreme a fost ca o mamă pentru mine, dar nu reuşeam să-i spun aşa. Ar fi fost o trădare a mamei mele adevărate. Dar sigur nu m-a iubit mai puţin decît Katy sau Bry... Bryony.

– Ma-Martha. Se potriveşte minunat, a fost de acord Marion şi pentru o secundă ochii li s-au întîlnit şi s-au privit fix, apoi, aproape ruşinaţi, s-au mutat în altă parte.

– Aşa-i, a spus repede Hadrian. Nimic mai tradiţional pe lumea asta decît bătrîna friptură de vită cu budincă de Yorkshire. Trebuie doar să mai prăjeşti cartofii şi păstîrnacul. Ce verdeţuri îţi plac?

Marion s-a uitat chiorîş.

– Nici un fel. De obicei, nu mănînc verdeţuri.

– Iar dinţii or să-ţi cadă, iar părul o să se înroşească,

a spus el sigur pe sine. O să fac o salată bruxelleză şi tu o s-o mănînci.

– O, nu, fără salată bruxelleză, l-a implorat ea. Încă îl mai implora cînd au ieşit din taxi, la piaţa locală.

– Stăpîneşte-te, femeie, a avertizat-o el şi a luat un cărucior. Fii supusă şi o să te las să conduci...

Leslie Ventura a ajuns la biroul fiicei lui şi a deschis uşa.

– *Ciao, bambina...*

S-a oprit, văzînd că Marion nu e acolo. Lucru neobişnuit. Voia să plece, dar a văzut un plic maroniu mare pe biroul ei, proaspăt adus. Pe el scria *Burlington, Vermont.*

Era clar că era vorba de ceva legat de preluarea Gemaine. A deschis fără să ezite plicul, a scos hîrtiile şi a citit rapid conţinutul. A zîmbit satisfăcut. Totul părea să-i meargă bine azi. Afacerea părea bună. Nu cunoştea persoana asta – şi a verificat numele – Bryony Rose, dar era sigur că dacă proprietatea era atît de bună nu strica să o adauge la zestrea Germaine, odată ajunsă a lui. Cuvîntul lui favorit era expansiunea. A trimis repede o telegramă de răspuns lui Bryony Rose şi i-a dat-o secretarei lui să o trimită. Odată terminată treaba, a plecat spre camera de mese a directoratului, fredonînd ceva.

Marion a acceptat condusul căruciorului şi s-a întrebat ce ar spune Hadrian dacă ar afla că nu a mai fost în viaţa ei într-un supermarket.

– Hei, roţile ăstea merg fiecare în direcţia ei, a spus ea, încercînd să dea o orientare căruciorului. Hadrian a făcut o grimasă. Arăta atît de nelalocul ei în acest loc cu conserve pentru cîini şi cu fasole, ca o camelie într-un cîmp cu primule.

– Lasă-mă pe mine, a mormăit el în stilul Vestului

Sălbatic şi i-a tras căruciorul. Trebuie un bărbat pentru o treabă de bărbat.

– Misoginule, a şuierat ea. Şi e cea mai proastă imitaţie de James Stewart din cîte am văzut în ultimii ani.

Au reuşit să facă cumpărăturile în mijlocul ciondănelilor. În cele din urmă, el a lăsat-o mai moale cu salata bruxelleză şi a cumpărat în schimb praz şi spanac.

Se uitase portarul cu gura căscată cînd domnişoara Ventura adusese pentru prima dată la ea un bărbat, dar acum sigur a fost foarte mirat văzîndu-i întorcîndu-se cu două pungi de tîrguieli imense, pline de articole de băcănie şi ciorovăindu-se cine o să facă sosul.

Din maşina lui, acum vopsită într-un gri murdar, Bruno i-a privit reintrînd în clădire. Se simţea vinovat că o ratase. Încă nu-şi dădea seama cum putuse să o rateze. Spera că Morgan n-o să audă despre asta. Bruno credea că se grăbise, iar nevoia de a-şi repara greşeala era aproape dureroasă. Dar cum să intre în clădire? Portarul era prea tînăr şi prea atent ca să poată fi dat la o parte. Trebuia să facă altceva. Dar ce?

– Cred că mi-ai distrus reputaţia, a comentat Marion, în timp ce Hadrian despacheta cumpărăturile în bucătărie.

– A ta? a întrebat el sarcastic. Ce să mai vorbim de a mea?

Ea a turnat pentru amîndoi cîte o băutură rece şi s-a aşezat, sorbind fericită din a ei şi privindu-l. Pe frunte îi căzuse o şuviţă de păr negru, în timp ce stătea aplecat asupra mesei; îi venea să întindă un deget şi să o aşeze la loc. S-a întrebat ce ar fi spus el dacă ar fi făcut aşa.

– Gata, totul e preparat. Carnea o să aibă nevoie de cam două ore ca să se pătrundă, deci avem ceva timp de omorît.

Ea a înghiţit cu greu.

– Ai vreo idee?

Voise să sune ca o provocare comică, dar privindu-l

şi-a dat seama că se uita la ea ciudat şi a înţeles că nu a sunat deloc a aşa ceva. Dar nu se simţea deloc jenată. De fapt, parcă în perfect acord cu ea, Hadrian zîmbea, poate puţin trist.

– Ştiu perfect ce mi-ar plăcea să fac, a spus el, fără urmă de glumă în glas, dar e prea devreme. Mult prea devreme.

Marion a simţit că aerul din jurul ei se transformă într-un vîrtej.

– E oare prea devreme? a întrebat ea, deloc retoric.

Hadrian a simţit cum toţi muşchii i se contractă în aşteptare.

– Marion, a spus el, apropiindu-se de ea cu un pas. Ne cunoaştem abia de două zile. Nici măcar două zile.

– Ştiu.

– Nu ştim mare lucru unul despre celălalt.

– Nu ştim? a întrebat ea încet. Cred că ne cunoaştem foarte bine, l-a contrazis blînd. Şi pentru că buzele i se uscaseră ca iasca, le-a umezit cu limba.

Hadrian a privit mişcarea rozalie şi a inspirat adînc.

– Marion, cred că trebuie să fim prudenţi.

Marion a zîmbit tremurătoare. Ceva se întîmpla cu ea, era clar. Se simţea fără griji, ea, care era atît de prudentă. Dar nu-i era frică. Cum să-i fie, cînd se afla cu Hadrian? Hadrian a clătinat din cap.

– Marion, vino aici şi stai cu mine. Vreau să vorbesc cu tine, pe bune vreau, o discuţie serioasă.

Ea i-a simţit mîna alunecînd pe a ei şi un tremur delicios i-a străbătut braţul, a flirtat cu sfîrcurile sînilor şi apoi a plonjat în străfundurile ei. În abdomen a început să i se răspîndească o durere plăcută, dar mintea i-a devenit limpede-cristal. Arăta atît de serios, brusc, aproape îngrijorat. Inima ei a intrat în scenă, bătînd tare, dar atît de plăcut. O punea iar pe primul plan. Îi plăcea şi era în stare să se obişnuiască cu ideea...

Interfonul a bîzîit şi au sărit ca arşi amîndoi.

– La naiba, a spus Marion şi a apăsat fără chef butonul din perete. Hadrian a auzit o voce îndepărtată, dar nu a ţinut seama de ea. Era prea ocupat privind-o.

– E-n regulă. Trimiteţi-l sus.

– Vizitatori? a întrebat Hadrian cu inima pierită.

– Nu, doar un comisionar. Doar nu crezi că aş fi în stare să las pe cineva să-mi ia mai mult de un minut din timpul cu tine, a spus ea cu vocea răguşită şi cu ochi foarte expresivi.

Hadrian a înghiţit în sec, apoi a râs.

– Eşti o vrăjitoare. I-a aruncat o bezea, în timp ce suna soneria. Ea a deschis uşa unui buchet imens de flori. În spatele buchetului mamut de liliac, gladiole, sakura şi narcise, a strigat o voce:

– Comision pentru domnişoara Ventura.

– Mulţumesc. A luat florile. Omul a ezitat să plece, iar ea şi-a amintit de bacşiş. O clipă.

Nici Marion şi nici Hadrian nu au remarcat că omul a făcut un mic pas înăuntru. Purta o şapcă albastră, trasă pe ochii maronii întunecaţi, care au dat roată rapid prin tot apartamentul. Şi-a întors repede ochii şi s-a uitat la zăvoarele uşii şi a notat discret codul alarmei. Femeia s-a întors cu o bancnotă de douăzeci de dolari. El a luat-o cu un mormăit şi a plecat. Totul luase mai puţin de un minut, dar văzuse tot ce era de văzut la sistemul de securitate al apartamentului. Morgan o să fie mulţumit.

Marion a închis uşa repede, dornică să se întoarcă la Hadrian. Nici nu a remarcat că florile erau lipsite de obişnuita carte de vizită.

Hadrian a tras-o blînd spre el şi i s-a uitat drept în ochi.

– Cred că... cred că trebuie să punem la punct nişte lucruri. Ce zici?

Marion a tras aer adînc în piept şi a acceptat.

– E bine, a suspinat lung Hadrian. Uneori ones-

titatea face rău la nervi, dar... asta este. Ne cunoaştem doar de... dar cred că aproape m-am îndrăgostit de tine.

– Aproape? a întrebat ea, radioasă.

Hadrian a pus un deget pe buzele ei superbe.

– Nu glumim, Marion.

– Cine glumeşte? Eu sînt deja absolut îndrăgostită de tine, a mărturisit ea, răguşită.

– Nu spune asta! a exclamat el tăios, cu sufletul lovit de cuvintele ei pline de încredere. Doamne, Marion, eşti atît de vulnerabilă, nu vezi?

Marion a clătinat din cap.

– Nu mă simt vulnerabilă. De fapt, a ridicat ea uşor din umeri, nu m-am simţit în viaţa mea mai puternică.

Hadrian a suspinat.

– Marion, eşti o femeie foarte bogată. Iar eu nu sînt foarte bogat. La dracu', nu sînt nici măcar moderat de bogat.

– Şi?

Greu de spus cine a fost mai surprins de acest cuvînt simplu, repede spus. Toată viaţa ei, Marion trăise într-o lume nebună după bani. Dar – un „dar" mare cît oceanul, cît Marele Canion – Marion ştia că nu aşa stau lucrurile cu ea şi cu omul ei din Yorkshire. Ştia, era sigură, cum sigură era că soarele e fierbinte şi că Pămîntul este rotund, că Hadrian nu dădea doi bani pe averea ei. Că sincer nu-i păsa de aceasta.

La rîndul lui, Hadrian se uita intens la ea.

– Şi... lumea o să presupună că *ţie* ţi s-au aprins călcîiele, iar *eu* am tras lozul cel mare.

– Da, ştiu că o să presupună, a acceptat ea liniştit.

– Să nu-mi spui că nu-ţi pasă, a zis Hadrian, mîngîindu-i cu degetul obrazul, minunîndu-se cum îşi închide ea ochii pe jumătate, la fel cu el şi cum îşi apasă obrazul mai tare pe palma lui. Draga mea, nu merge aşa, a spus el cu vocea uscată. Ce crede lumea poate să te

rănească; adesea chiar o face. Şi mai e şi presa care abia aşteaptă o ocazie. Şi mai e şi tatăl tău...

S-a oprit; ea deschisese ochii mari.

– Da, a spus ea calm. Tati o să fie... surprins.

– Tati o să fie furios, a corectat-o amar Hadrian şi dintr-o dată au început să rîdă. Marion şi-a recăpătat încet seriozitatea şi a clătinat din cap, încă zîmbind.

– Ce facem, atunci? a întrebat ea simplu.

– Punem cartofii la prăjit, a spus Hadrian şi s-a repezit în bucătărie. Ea l-a urmat, înţelegînd că de dragul ei mai liniştise lucrurile. Dar ştia precis ce vrea, pentru a doua oară în viaţă. Voia ca ea şi Hadrian să aibă o şansă. Şansa la care aveau dreptul şi pe care o meritau. Cînd el s-a întors, ea se sprijinea cu umerii de bar, cu bărbia în pumnul închis.

– Nu am de gînd să-mi trăiesc viaţa în continuare cum vor alţii, a spus ea cu o vòce liniştită, dar hotărîtă, clătinînd din cap. Nu vreau.

– Bestial, a spus el necioplit. Cuvintele astea conţineau şi respect şi admiraţie, pe care Marion le-a citit limpede.

– Atunci, o să mă ajuţi? a întrebat ea încet. Vreau să spun, o să fii cu mine?

Hadrian arăta zăpăcit.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, a continuat ea blînd, vrei să mă laşi să te iubesc fără să-ţi mai faci probleme cu restul?

O clipă, totul a încetat să mai existe. Şi timpul şi sunetele şi gîndurile. Existau doar două perechi de ochi care se întîlneau, îşi vorbeau, se înţelegeau. Apoi el a simţit cum respiră şi a văzut-o mişcîndu-se – doar puţin, o înclinare a capului, dar se întorseseră în lumea reală. Împreună.

– Da, a spus el simplu. Dar doar cu o condiţie.

– Care, a întrebat încordată Marion.

– Că o să mă laşi să te iubesc şi eu.

– Permis.

– Eşti atît de mărinimoasă.

– Încerc.

– Vino aici.

– De ce? Ca să mă poţi săruta?

– Nu, a clătinat el din cap. Ca să-ţi arăt cum se găteşte prazul.

– În cazul ăsta... S-a îndreptat spre el, dar cînd a ajuns în raza lui de acţiune el a luat-o în braţe şi şi-a lipit buzele de ale ei. Marion a simţit din nou braţele lui puternice ridicînd-o în aer, pieptul lui larg şi puternic şi tăria coapselor lipite de ale ei. Şi-a deschis repede şi dornică buzele, iar explozia sărutului i-a trimis pe amîndoi în paradis. I-a simţit şi i-a gustat fiecare milimetru pătrat al buzelor, dulceaţa făpturii ei, micile dealuri ale buzei ei de jos, dulcea şi calda umiditate deschisă la invazia limbii lui. I-a răsuflat parfumul ameţitor. Limba ei s-a întîlnit cu limba lui iubitoare, pasionată, dansîndă. Hadrian a tras-o mai aproape. O ţinea atît de strîns, parcă nu voia să o mai lase vreodată, şi ea se bucura. Dar a lăsat-o – multe, multe şi minunate minute mai tîrziu. Îmbujorată, ameţită, fericită, a alunecat încet pe podea, de unde s-a uitat la el, la faţa lui îmbujorată, ameţită şi incredibil de fericită, atît de deschisă şi de încrezătoare, încît ei îi venea să plîngă. Ar trebui să o găsească pe Bryony şi să-i explice...

– Te iubesc, Hadrian, a spus ea cu voce răguşită, iar el a tras-o uşor la pieptul lui. Ea a suspinat profund, mulţumită. Hadrian s-a uitat peste creştetul ei la perete. Nu a văzut decît problemele care-i stăteau în faţă. Cum să-i spună lui Bryony că-i pierduse unica aliată? Cum să se lupte cu sentimentul ăsta nou, numit iubire? Nu avea nici un fel de experienţă... Şi cît de pregătit era el să intre în lumea ei? Pentru că în mod sigur nu o să-i ceară să intre în a lui. Şi în ciuda bravelor ei cuvinte, aveau să se înfrunte cu dezaprobarea lumii.

Şi cu tatăl ei. Leslie Ventura. Acesta se profila deja ca o umbră uriaşă, rece, care ameninţa să le acopere soarele. Iar drumul care-i aştepta părea plin, foarte plin cu obstacole.

– Cred că sîntem nebuni, a mormăit el fericit, iar Marion a rîs la pieptul lui.

– Şi?

Capitolul 22

Prima zăpadă. În ultimele zile, colegii ei turişti nu vorbeau de altceva. Pistele erau toate pregătite şi bine întreţinute şi sigure şi toate asemenea, spunea lumea, mărinimoasă. Dar să schiezi pe unde n-a mai schiat nimeni, asta da, senzaţie. Aşa că în dimineaţa aceea Bryony a luat o telecabină spre unul din cele mai înalte vîrfuri, ca să vadă cum e. Deja cumpărase cea mai bună pereche de schiuri, beţe, o pereche de ochelari de soare şi bineînţeles un costum de schi căptuşit şi gros, călduros, roz-vişiniu. Dar se simţea nervoasă, sigură că toţi ceilalţi o puteau ochi dintr-o dată că e începătoare, o impostoare care se pretindea de-a casei.

Dar, mergînd în şirul de schiori împătimiţi spre Mount Mansfield, trecînd de pistele pentru avansaţi de pe Nosedive, Hayride şi Chin Clip, a început să se relaxeze. Nimeni nu-i acordase nici cea mai mică atenţie; toţi erau prea ocupaţi să discute vioi despre deliciile sportive care-i aşteptau. Priveliştea munţilor era magnifică. Curînd a început şi ea să fie prinsă de dispoziţia lor. Jos, *departe* de ea, a remarcat Bryony puţin ameţită, se

vedea Stowe, înconjurat de copaci care încă purtau ultimele urme ale faimoaselor culori ale toamnei din Noua Anglie.

În timp ce-i urma pe ceilalţi schiori în aerul rece, soarele se reflecta pe zăpadă cu atîta putere, încît au început să o doară ochii. Şi-a pus repede ochelarii de soare şi s-a întrebat imediat ce naiba caută ea acolo. Cu o siguranţă care a dezarmat-o, ceilalţi au abandonat-o repede, grăbindu-se la pistele care ei – numai privindu-le – i-au făcut stomacul să i se urce pînă în gît.

A rîs de ea însăşi, neputîndu-se abţine, apoi a tresărit cînd o voce amuzată i-a spus chiar în urechea stîngă:

– Ai muşcat mai mult decît poţi mesteca, Bryony Rose?

Kynaston a privit-o cum se întoarce ca arsă, cu părul aterizînd pe obrajii ei roşii. A privit fascinat cum îşi dă furioasă la loc şuviţele şi îşi ridică bărbia ca să-l poată privi în ochi.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Kyn a zîmbit.

– Nu? Credeam că eşti puţin nervoasă, dar dacă crezi că te înţelegi cu pista... Şi-a înfipt beţele în zăpadă şi a pornit spre hău.

– Nu! a spus ea repede şi îndată i-a venit să-şi dea palme – el se întorsese şi o fulgerase cu albul dinţilor într-un rînjet (credea ea) pe care-i venea să i-l smulgă de pe faţă. Părea atît de competent, desigur, în salopeta albastru închis şi hanoracul portocaliu aprins. Se mişca cu o graţie de care ea nu ar fi crezut în stare un bărbat şi parcă a văzut şi privirea aceea de laser străpungînd lentilele ochelarilor de schi şi rîzînd de ea. Erau singuri şi deşi ea ştia că probabil următoarea cabină o să fie plină cu turişti se simţea singură şi vulnerabilă ca un peşte eşuat pe plajă.

– Ceva probleme? a întrebat el cu voce neutră. Dar

buzele îi jucau a rîs, iar ea a *ştiut* că era foarte conştient de nesiguranţa ei. Şi-a strîns mîinile înmănuşate într-o răbufnire de furie neputincioasă. Să-l ia naiba, n-o să-i dea satisfacţia! Aştepta să-i ceară ajutorul. Nu, mai degrabă o să moară. A căutat disperată o cale de salvare a mîndriei ei rănite.

– Mă întrebam dacă ai venit cu o ofertă. Pentru fermă, a adăugat ea, cu voce rece, de afaceri.

Kynaston a clătinat din cap.

– Nu încă, a recunoscut el vesel. Vii? a adăugat, arătînd spre lunga pîrtie de zăpadă, lungă, întortocheată, periculoasă. Din nou buzele alea care dădeau spre rîs.

Bryony s-a uitat în josul muntelui şi şi-a amintit de panta dulce a pistei uscate pe care învăţase să schieze. Apoi şi-a mutat privirea spre faţa lui.

– Într-o clipă. Ia-o înainte, a adăugat ea grăbită. Vreau să mă mai bucur de priveliştea. La urma urmei, de asta am venit în Vermont.

– Da, sînt sigur, a zis Kynaston sardonic şi a pornit la vale, picioarele mişcîndu-i-se unul după altul, ritmic, suplu. Chiar o părăsea! Nu-i venea să creadă. Dumnezeule, ce o să se mai facă acum? Dar în spatele ei a venit telecabina, din care au ieşit cîţiva oameni. S-a relaxat imediat, certîndu-se în sinea ei pentru că fusese atît de speriată. Tot ce trebuia era să urce în cabină şi să facă drumul întors.

La cîteva sute de metri mai jos, în spatele liniei verzi a copacilor care marcau marginea pîrtiei, a văzut o fulgerare portocalie. Era perfect staţionară, iar instinctul i-a spus imediat despe ce e vorba. O aştepta Kynaston. Parcă-l auzea rîzînd în bătaie de joc. Dacă o să o vadă că pleacă înapoi cu telecabina, o să moară de rîs.

Bryony a ieşit imediat din cabină. La naiba, n-o să-i dea ocazia să o umilească. La urma urmei, de la ea se aştepta să fie o femeie care să atace o pantă ca asta cu

ochii închişi.

Şi-a pus hotărîtă schiurile. Păreau atît de străine în picioarele ei. A tras aer adînc în piept şi şi-a amintit pe-ndelete lecţiile. Poate să o facă. Dar acolo, pe pîrtia din Yorkshire, fusese uşor, în timp ce aici trebuia să traverseze pîrtia în diagonală, de la o margine la alta, ca să mai încetinească coborîrea. Iar el încă aştepta să o vadă cum cade şi se face de rîs.

– Hei, Colin, pe aici. A zis Jack Mensing că pe aici a căzut prima zapadă. Hai să vedem. Vocea era a unui puşti de cam cincisprezece ani. Prietenul lui, de o vîrstă asemănătoare, l-a urmat. Şi ea a rămas iar singură pe vîrful muntelui să tremure ca o idioată. Îşi imagina pe Kynaston venind sfătos şi exagerîndu-i neajutorarea pe tot restul pîrtiei, pînă jos. N-o să-i lase ea plăcerea! Pur şi simplu. Fără să mai stea să se gîndească, a luat-o pe urmele celor doi adolescenţi care dispăruseră deja. În cîteva minute, pista marcată nu s-a mai văzut, iar între ea şi fanioanele verzi, liniştitoare, s-au interpus copacii. A început să coboare.

Ştia că folosirea exagerată a beţelor o făcea să pară neîndemînatică şi caraghioasă, dar „stilul" era mai puţin important decît să ajungă jos dintr-o bucată. Probabil că pînă jos o să dureze ore întregi, dar nu-i păsa. Departe, jos, cei doi adolescenţi strigau şi hăuleau, distrîndu-se copios, iar ea a zîmbit amar. Gambele începuseră să o doară. De necrezut, pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, deşi aerul pe care îl inspira era rece ca gheaţa. Avea privirea aţintită pe cele două urme paralele de schiuri din faţă. După cam zece minute de alunecare, şi-a dat brusc seama că dacă băieţii nu ştiu unde merg este foarte posibil ca toţi trei să se fi rătăcit. Un gînd foarte neliniştitor.

A alunecat, a căzut pe spate şi s-a ridicat. Din poziţia lui, la cam douăzeci de metri în spate, Kynaston a tresărit. O aşteptase, într-adevăr, pentru că nu o putea

lăsa singură. Era limpede că avea doar o spoială de experienţă şi că dacă era destul de nesăbuită ca să o pornească pe dificila pîrtie o să aibă nevoie de tot ajutorul lui. Cînd o văzuse mergînd spre cabină, răsuflase uşurat, dar toată uşurarea îi dispăruse cînd a văzut-o schimbînd direcţia brusc şi dispărînd. A petrecut cinci minute care i-au tocit considerabil nervii numai ca să-i găsească urmele, iar cînd a înţeles că nu o pornise pe pîrtie s-a înfuriat. Îi venea să o strîngă de gît pentru prostia făcută, dar şi aşa şi-a pus blînd mîinile pe beţe, dorindu-şi să fie minunatul ei gît.

Bryony s-a sculat, şi-a scuturat zăpada de pe spate şi a pornit-o din nou. Kynaston a rîs în sinea lui. Stilul ei era de amator, dar trebuia să-i admire tenacitatea. Probabil că picioarele o dureau ca naiba deja. Dacă ar fi ştiut cît de departe sînt poalele, s-a gîndit Kyn, iar rîsul s-a transformat într-un rînjet, s-ar fi pus jos şi ar fi izbucnit în plîns. Gîndul i-a plăcut la culme.

Deodată a auzit un sunet gros, prevestitor de rele. Zăpada nefiresc de timpurie şi de abundentă deja îngrijora patrula montană, şi-a amintit el. Auzise deja cîteva mici detonări noaptea, puse de patrulele pe schiuri pentru a dezamorsa potenţialele avalanşe. Ochiul lui experimentat a căutat şi a descoperit instantaneu mişcarea zăpezii, la numai cîteva sute de metri în spate, puţin spre dreapta. Se îndrepta exact spre ei, cu o viteză înfricoşătoare. Cei de pe pîrtie erau, bineînţeles, la adăpost, protejaţi de pîlcurile masive de pini. Dar aici, nici vorbă de aşa ceva. S-a împins repede în beţe şi în cîteva secunde era lîngă ea. Gîfîind din greu, Bryony nu auzise nimic cu excepţia propriei respiraţii şi a bătăilor inimii, dar fulgerul portocaliu apărut lîngă ea i-a spulberat concentrarea şi s-a dezechilibrat. Mîna lui s-a ridicat şi a ţinut-o dreaptă.

– Ce dracu'...? a început ea furioasă.

– Avalanşă, a strigat Kynaston, iar acest unic cuvînt

a făcut-o să uite de diatriba care-i stătea pe buze şi i-a îngheţat sîngele din vene. A vrut să se uite împrejur, dar mîna lui a ţinut-o pe traiectorie. A avut timp doar să vadă vag linia albă care se apropia ca o ceaţă albă, după care Kyn a urlat la ea să se uite pe unde merge. Acum auzea şi ea zgomotul grav, tunător, şi simţea vibraţiile pămîntului de sub schiuri. Inima i se urcase în gît. Degetele i s-au prins tare de beţe, dar genunchii nu o mai ascultau.

– Vino, a strigat Kyn, încă trăgînd-o, cu grijă să nu încurce schiurile. Ea s-a trezit că merge tot mai repede.

– Nu sînt destul de bună pentru asta, a strigat ea, iar el a dat din cap ştiutor.

– Ştiu, a ripostat el strîmbîndu-se. Dar o să fii.

Bryony nu a spus nimic. Nu mai era nimic de zis.

– Urmează-mă, uită-te la mine, fă ce fac eu, a strigat Kyn, depăşind-o puţin. Ea a văzut pe loc că ar fi putut uşor să alunece de două-trei ori mai repede decît ea. Creierul ei a înregistrat rapid faptul că el putea foarte bine să o lase acolo şi să scape. A văzut că el era mai ghemuit decît ea şi a făcut la fel. A pornit pe urmele lui, ţinîndu-şi genunchii strînşi mai mult, cum a văzut la el şi s-a aplecat mai mult, tot ca el. La fiecare secundă, el se uita peste umăr, ca să vadă dacă încă îl urmează şi văzînd şi drumul pe care o luase avalanşa. Oare nu ar fi fost bine să frîneze puţin? S-a concentrat asupra schiatului, făcînd mişcări scurte, ştiind că altfel ea nu l-ar fi putut urma. S-a uitat înapoi şi de pe buze i-a ieşit un geamăt de uşurare. Avalanşa încetinea şi se disipa. Acum era sigur că n-o să-i ajungă, iar dacă îi ajungea nu ar fi fost un pericol de moarte. Ştia că poate să-i strige peste umăr să încetinească, dar a tăcut. Din nou, frica a fost înlocuită de furie. Micuţa lui idioată ar fi putut să moară pe pîrtia aia. Iar gîndul că echipele de salvare ar putea să sape după trupul ei fără viaţă l-a înfuriat şi mai tare; îi venea să urle la ea pentru nesăbuinţa co-

misă. Ştia că el ar fi fost în stare să scape oricum. Dar ea... Drace, putea să fie moartă acum. S-a mai uitat o dată peste umăr şi i-a văzut faţa albă ca şi ceara, pătată de roşeaţa obrajilor. În regulă. Spera să fie îngrozită.

Bryony a simţit cum muşchii picioarelor încep să protesteze, iar Kynaston părea să se mişte şi mai repede, cu diagonale tot mai lungi, cîştigînd viteză. Ea nu ştia cît o să mai poată susţine ritmul. De cîteva ori aproape căzuse, dar panica, norocul, sau graţia divină au ţinut-o pe picioare. Cît o să mai reziste? Doamne, cît?

În cele din urmă, furia lui Kyn s-a mai potolit. S-a uitat iarăşi peste umăr şi a văzut că mişcarea zăpezii încetase. A început să încetinească, în cele din urmă oprind. Ea a trecut ca din puşcă pe lîngă el. Şi-a dat seama ca ea mergea prea repede ca să poată opri scurt şi a tras o înjurătură. Doamne, dar fata asta trebuia să meargă la pantele pentru copii! Şi-a înfipt beţele în zăpadă şi a pornit-o după ea. Bryony, luată prin surprindere de ceea ce pentru ea era o oprire bruscă, a început să facă plugul, dar mergea prea repede. Din nou, un fulger portocaliu i-a ajuns în vederea periferică, iar Kyn s-a înfiinţat din nou lîngă ea.

– Fă aşa, a strigat el, depăşind-o din nou, arătîndu-i cum să încetinească fără să-şi rupă gîtul.

I-a urmat exemplul cu lacrimile curgîndu-i pe faţă, nu ştia nici ea dacă de epuizare, sau de frică, sau de uşurare. În cele din urmă, cînd au ajuns la o viteză destul de mică, Kyn s-a oprit ferm în faţa ei şi a prins-o în braţe, în timp ce ea intra în el ca un proiectil. S-au rostogolit în zăpada proaspătă, moale într-o „grămadă ordonată". O secundă, Bryony a rămas întinsă jumătate pe el, jumătate în zăpadă, nevenindu-i să creadă că încă trăieşte.

– Av... Avalanşa, a icnit ea, gîfîind în reprize scurte.

Kynaston a privit la cer, dincolo de o creangă de pin. Şi el gîfîia din greu.

– Am depăşit-o, a spus el fără inflexiuni.

Bryony a închis ochii, cu obrazul lipit de pieptul lui.

– Am crezut c-o să mor.

Kyn a mîrîit la ea. Numai cuvîntul acesta poate denumi sunetul de furie scos de el. Bryony a fost catapultată de la pieptul lui confortabil şi a căzut pe spate în zăpadă. Kyn s-a uitat la ea fioros. Furios, şi-a scos ochelarii şi apoi i-a scos şi pe ai ei. Ea s-a retras, de parcă ochii lui albaştri ar fi disecat-o cu lumina lor de laser, dintr-o privire.

– Ai fost al dracului de aproape de moarte, a izbucnit el, arătîndu-şi dinţii tari şi albi. A început să-i scuture umerii, mişcîndu-şi şi el corpul la unison, înainte şi înapoi. Părul ei atingea zăpada, făcînd să zboare în aer mici fulgi. Nu ţi-ai dat seama cît de periculoasă e zăpada din afara pîrtiei? Mai ales pentru nişte nenorociţi de *amatori*! I-a strigat ultimul cuvînt atît de tare, încît ea s-a cutremurat.

S-a uitat la el fără cuvinte. Nu ştia că avea ochii largi, enormi, aproape roşii de frică şi de şocul trăit şi strălucind de lacrimi. Nu-şi dădea seama dacă buzele îi tremură în timp ce se uită la el. Ştia doar că el i-a salvat viaţa. Că n-a abandonat-o pe munte, deşi din vina ei erau amîndoi să-şi piardă viaţa.

– Kynaston, eu... A pierdut şirul gîndurilor. El se apropiase de ea, fără urmă de furie. Avea acum ochii ca cerul de deasupra ei, un albastru strălucitor, ca nişte pietre preţioase, plini de o emoţie pe care nu îndrăznea să o numească. Kynaston, a spus ea din nou, dar buzele lui le-au acoperit pe ale ei. Erau calde, pline de viaţă.

Fără să se gîndească, mîinile ei i-au cuprins umerii, urmărind prin mănuşi şi prin haina căptuşită relieful muşchilor lui. Şi-a ridicat capul din zăpadă, ca sărutul să fie mai apăsat şi să nu se mai termine. Adînc în ea se aprinsese un foc, care ardea atît de tare, încît ea era

sigură că va topi toată zăpada din jurul lor. Kyn a gemut şi şi-a deschis buzele, forţîndu-le şi pe ale ei să se desprindă. Bryony a suspinat tremurînd cînd limba lui a plonjat în gura ei şi a simţit şocul unei explozii călătorind din vîrful degetelor de la picioare pînă la ultima şuviţă de păr de pe cap. Focul se transformase într-un vulcan. O să topească toată zăpada de pe munte, măturînd Stowe de pe faţa pămîntului cu un torent de apă cu sloiuri.

A simţit cum sfîrcurile i se întăresc, excitată de apăsarea pieptului lui chiar şi prin straturile de haine care îi separau. Trupul lui a împins-o în zăpadă, iar ea a putut simţi tăria bărbăţiei lui presînd-o. Coapsele au început să-i tremure, iar picioarele i s-au depărtat. S-a agăţat instinctiv de umerii lui puternici, împingîndu-se în sus, în sus, astfel încît sînii să fie presaţi de pieptul lui, iar buzele să le fie lipite. Şi-a închis ochii; ziua superbă din jurul lor nu mai exista. I-a dat la o parte părul mătăsos de pe tîmple cu o mînă înmănuşată, iar cu cealaltă i-a cuprins ceafa puternică.

Kynaston a tresărit. Simpla ei atingere, prin mănuşă, l-a răscolit, trimiţîndu-i în cap şi în alte părţi ale trupului, care aveau mai multă nevoie, torente de sînge. El a murmurat o înjurătură şi şi-a ridicat capul, trăgînd adînc aer în piept. Şi-a deschis ochii şi şi-a îndreptat umerii, ridicîndu-se cu totul de deasupra ei. Ea i-a eliberat fără tragere de inimă umerii, iar mîinile i-au căzut neputincioase în zăpadă. S-a uitat în sus la el, văzîndu-l stînd în capul oaselor, lîngă ea, şi trecîndu-şi o mînă tremurătoare prin păr.

– Iartă-mă, a spus ea şi s-a întrebat pentru ce îşi cere iertare – că l-a pus în pericol, sau pentru că l-a sărutat. Nu am ştiut că mă urmăreşti, a adăugat ea. Apoi, după încă o scurtă tăcere: Nu ţi-am *cerut-o*, a subliniat ea, încercînd să se ridice în picioare. Era greu, picioarele îi erau moi. El a oftat cu multe înţelesuri, s-a

dus tacticos la schiurile lui şi i-a întins mîna. Ea s-a uitat la mîna întinsă şi a clătinat din cap.

– Mulţumesc, pot şi eu să mă ridic, a mormăit ea, iar el a privit-o într-o linişte amuzată cum se chinuieşte să se pună pe picioare. Nu prea părea plină de recunoştinţă, s-a gîndit el cu o strîmbătură.

– Mai avem o milă întreagă pînă jos, a spus el cu voce obosită. Buzele lui, adineaori atît de fierbinţi şi de pline, erau acum perfect drepte şi inabordabile. O să te duc la pistă şi apoi luăm prima maşină pe care o găsim. Şi vocea îi era lipsită de emoţie. Parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Ea s-a gîndit că pentru el aşa ceva nu însemna nimic. Probabil că săruta femei frumoase tot timpul. Bine, în regulă. Şi ea poate să fie rece.

– Mulţumesc, a spus ea înţepată. Apoi, amintindu-şi pentru cît de multe chiar *trebuia* să-i mulţumească, a adăugat: Pentru totul. Puteai să mă laşi acolo...

Kyn i-a zîmbit strîmb. Probabil că la aşa ceva se aştepta de la el. Probabil că acum încearcă aiurită să-şi închipuie de ce n-a făcut-o.

– E-n regulă. Uite ce e, Vermontul nu înseamnă numai schi, a spus el cu o căldură calculată în glas. Şi o vreme cred că ar fi bine să te ţii departe de munte. Ce zici să-ţi arăt nişte privelişti mai puţin stresante? a întrebat el, bucuros de dilema ei.

Bryony a vrut să refuze. Toţi atomii trupului ei strigau un „nu" hotărît. Dar nu-şi putea permite să caute calul de dar la dinţi.

– Mulţumesc. Abia aştept.

Kyn a dat din cap. Ce-i al ei e-al ei – îşi revenea repede.

– Vin să te culeg mîine, la nouă dimineaţa.

Lance Prescott o vîna de cîteva săptămîni pe fiica unui magnat al textilelor şi era foarte conştient de faptul că viitorul lui depinde de performanţele lui din seara

asta. Luminile nu mai dădeau decît o penumbră. I-a înmînat fetei un pahar cu şampanie cu gheaţă. De acolo nu mai era decît un pas pînă în dormitor. A dezbrăcat-o cu grijă, ignorînd abdomenul şi pulpele supradimensionate. Din fericire, ea a fost cea care a închis luminile şi l-a tras repede în ea. Cînd a simţit că începe să se zbuciume şi să se legene sub el, a mărit ritmul. Aşa că atunci cînd a sunat soneria aproape că a sărit din pat. I-a zîmbit şi a şoptit că se întoarce repede, apoi a fugit la uşă. Nu a scos lanţul.

– Lasă-mă să intru, a şuierat Morgan prin uşa întredeschisă, împingînd atît de tare, că Lance a auzit cum plesneşte lanţul. Înfricoşat, l-a eliberat şi a făcut un pas în spate. Să fie oare Gina Knight acolo? a întrebat Morgan, cu o voce destul de tare ca să fie auzită prin uşa închisă. Ştiu că e de calibru, bătrîne, a spus el jovial, cu o voce puţin ridicată. Ştie cît de disperat eşti cu banii?

Lance s-a holbat la el, înspăimîntat.

– Ticălosule, a spus el neajutorat, privind, un minut mai tîrziu, cum biletul lui spre banii lui *papá* trece pe lîngă el şi dispare pentru totdeauna. Îmi vine să te omor pentru asta, a spus Lance, cu voce amară. Dar ştiau amîndoi că nu o s-o facă. Nu avea curajul.

Morgan a zîmbit.

– Nu ţi-aş mai putea aduce milioanele, Lance, corect? a întrebat el, rezonabil. Sau nu mai vrei milioanele pe care Leslie Ventura o să ni le plătească pentru iubita lui fetiţă.

Capitolul 23

Hadrian s-a uitat în jur, în camera goală. Într-un colţ erau o chiuvetă şi un aragaz. Spre stradă dădea o fereastră unică, mare. Pereţii erau o nuanţă urîtă de bleumarin, iar vopseaua se jupuia.

– Îl iau, a spus el agentului, care a zîmbit fericit.

– Pe termen lung, sau pe trei luni, domnul Boulton? Firesc, o închiriere pe termen lung este o investiţie mai profitabilă.

– Firesc, a spus Hadrian plat. Dar a semnat pentru trei luni. Agentul i-a dat cheile şi a plecat. Cu un oftat, Hadrian a pornit să inspecteze noua lui casă. Apa de la robinet curgea, iar telefonul care stătea pe podea i-a oferit reconfortantul ton de apel. A format repede numărul pe care acum îl cunoştea pe de rost.

– Salut, eu sînt.

– Salut, Eu. Vocea ei era caldă şi mîngîietoare, iar el a avut un frison de plăcere.

– Nu prea te-ai grăbit să răspunzi, a mormăit el cu căldură. Venise la agenţie direct de la slujbă – prima lui

zi plină la *Ventura* – iar în minte încă îi zburau acte şi cifre.

– M-ai scos din baie, şobolan de apă ce eşti.

Actele şi cifrele au şters-o, iar el şi-a imaginat-o, caldă, roşie, din baie, în mijlocul unui apartament de lux, cu doar un prosop înfăşurat pe ea, cu picături de apă prelingîndu-i-se pe umerii ei frumoşi şi alunecînd printre sîni.

– Nu e cinstit, a spus el încet. Trebuie să mi te-nchipui în toată splendoarea ta cu săpun şi apă, în timp ce *eu* stau într-un apartament gol, cu două robinete, un telefon şi vopsea scorojită drept companie.

– Ţi-ai găsit un bîrlog? a ţipat fericită Marion. Cum ai reuşit atît de repede?

– Am aranjat să fie o mizerie cumplită, a spus el rîzînd, privind în jur. Cred că nu pot să-ţi cer să iei nişte bidoane de vopsea pastel de la chimicale şi să te înfiinţezi aici, ca să mă ajuţi să vopsesc pereţii.

– Cum aşa? a răspuns vocea cea caldă. Dă-mi o jumătate de oră şi m-am înfiinţat. Care e culoarea ta favorită?

Hadrian a clipit din ochi surprins.

– Ăă... galben pal, cred. De ce?

– Vrei un apartament vopsit în galben? a întrebat şocată Marion. Da, bine, gusturile nu se discută. Ne vedem în puţin timp.

Hadrian i-a dat adresa şi a închis, încă zîmbit. Era plină de surprize. Şi-a făcut un ceai, uşurat, şi a început să se gîndească la ziua bestială petrecută la *Ventura.* A supravieţuit înghesuielii din lifturi şi a reuşit să-şi găsească drumul pînă la departamentul contabil, o zonă vastă, punctată cu cuburi de sticlă. Herb Lawrence, şeful, îl pusese fără multă vorbă la lucru, dîndu-i un vraf de dosare de afaceri cu Piaţa Comună, dar nu s-a plîns. În cîteva ore se obişnuise cu marile cantităţi de bani care circulau prin hîrtiile de la *Ventura.*

A început să-şi exploreze noul cămin, un *monospace* pătrat, gol. A clătinat din cap. Oare chiar o să vină aici cu un galon de vopsea? Marion Ventura, Prinţesa Ventura?

A mai privit o dată pe fereastră. Luminile Manhattan-ului clipeau, iluminînd uriaşe turnuri cu birouri şi apartamente în timp ce, pe cer, stelele se luptau să le concureze. Dintr-o dată, în minte i-a fulgerat imaginea lui Bryony. Nu avea nici o îndoială că acolo unde era ea stelele străluceau în toată splendoarea, iar aerul era rece şi curat. Şi că l-ar fi compătimit pentru ce vedea el. Pentru că ştia unde este. Marion i se plînsese de amestecul tatălui ei, care era în competiţie pentru o fermă din Vermont. Îi fusese uşor – atît de uşor, s-a gîndit el vinovat – să-i ceară detalii şi să afle că Bryony Rose cumpărase proprietatea. Probabil că acum încerca să o vîndă ca să sporească interesul companiei *Ventura* de a cumpăra *Germaine Leisure.*

Hadrian nu era sigur dacă să se bucure sau să se întristeze că Marion se decisese, în loc să preia *Germaine,* să pornească o companie proprie, de la zero. Nu voia să fie nevoie să aleagă între cele cele două femei pe care le iubea. Bine că măcar ştia unde este Bryony: Stowe. Dar cum îi era?

A avut un frison, întrebîndu-se de ce este atît de neliniştit. Bryony era acum o femeie frumoasă. Dacă luase legătura cu Kynaston Germaine (şi sigur luase), cine ştie ce i-ar fi putut face acesta. Dar nu avea nici un rost să încerce să o facă să se răzgîndească şi să plece din Vermont, asta Hadrian o ştia instinctiv. Era prea hotărîtă să-l facă pe Germaine să plătească pentru faptele lui. Prea furioasă. Prea obsedată. Poate că asta o să o şi salveze, s-a gîndit Hadrian, cu ochii pierduţi pe cerul nopţii. Poate că Germaine era cel care avea necazuri. El unul i-o şi dorea.

– Ai grijă, Bryn, a murmurat el. Fericirea de abia

acum cîteva ore i se făcuse praf şi pulbere. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă.

Bryony s-a dat la o parte, iar Kyn a trecut pe lîngă ea şi a găsit comutatorul.

– Aici e casa, dulce casă, a spus el neutru, închizînd cu grijă uşa.

Hoinăriseră toată ziua, iar ea făcuse totul ca să fie fermecătoare şi volubilă. Îl lăsase să o ţină de mînă şi să o conducă de-a lungul străzilor îngheţate; nu a tresărit niciodată la atingerea lui. Avuseseră o cină în doi, apoi o dusese cu gondola suspendată, o călătorie spectaculoasă. Dar de ce, de ce, Doamne, a acceptat şi invitaţia să-i vadă casa, noaptea tîrziu? Casa se dovedise a fi o cabană mare, din buşteni, de la marginea oraşului. Se juca cu focul şi ştia asta.

– Da, e o casă, s-a auzit ea spunînd. A privit împrejur. Un perete era destinat unui uriaş cămin din cărămidă, în care Kyn s-a repezit să arunce cîţiva buşteni de pin bine uscat, care s-au aprins repede.

Pe acelaşi perete de care era atîrnat drapelul colegiului surorii lui mai era şi un tablou de Rubens. Iritată, nu ştia nici ea de ce, de steagul stupid de mătase, alb cu bleumarin, ea s-a întors spre mobilă. Sobră, solidă, liniştită. Se aşteptase să vadă cine-ştie-ce mobilier francez, care să denote bogăţia proprietarului. Spre oraş dădeau ferestre care ofereau o privelişte demnă de orice peisaj pictat. S-a îndreptat spre ele. Kyn, care-i urmărea toate mişcările, a depăşit-o şi a tras toate draperiile.

– Nu-ţi place priveliştea? a întrebat ea, trecîndu-şi discret limba peste buzele uscate dintr-o dată.

– Îmi place peisajul, de asta am şi cumpărat casa. Dar nu împărtăşesc obiceiul compatrioţilor mei de a lăsa seara ferestrele neacoperite, cu toate luminile aprinse. Eu prefer intimitatea.

Bryony s-a uitat la el. Încerca să o sperie deliberat? Probabil că, dacă o considera femeia care voia ea să pară, credea că poate să-i facă avansuri. Dar atunci de ce avea senzaţia că el o... testa cumva? Că îi oferea o momeală? Ca să vadă cît de departe o să meargă...?

– Parcă ai spus cacao, nu? a întrebat uşor Kyn.

Ea a confirmat, răsuflînd uşurată, stînd cîteva minute să se reculeagă. Dar cînd el s-a întors cu cănile, a ales lunga şi joasa canapea de piele din faţa focului. Kyn a văzut panica din ochii ei şi a zîmbit.

– Ai de gînd să stai acolo toată noaptea? Să ştii că sofaua e făcută să stai pe ea. De asta a fost inventată.

Ea a acceptat posomorîtă şi a făcut cei cîţiva paşi şi s-a aşezat lîngă el. Kyn s-a uitat la profilul ei încordat şi sever şi a oftat. Era atît de evident că nu era deloc în apele ei, că a simţit în el o furie rece. La urma urmei, fusese ideea *ei*. S-a întors pe jumătate spre ea şi a ridicat mîna. Ea i-a zărit cu coada ochiului mişcarea şi întregul corp i s-a încordat. Kyn a remarcat uşoara cabrare şi a strîns din buze. Cît mai avea de gînd să joace jocul ăsta? s-a întrebat el.

– Ştii, chiar ai un păr minunat, a spus el încet şi a ridicat o şuviţă groasă, atingîndu-i în treacăt lobul urechii, atingere la care ea a tresărit şi a inspirat adînc, sălbatic.

– Mulţumesc, a reuşit să-i răspundă, cu o voce răguşită.

– Şi o piele minunată, a adăugat el, plimbîndu-şi dosul degetelor în jos, peste obrazul şi gîtul ei fin. Ca un trandafir englezesc, un roz pal, fin, catifelat. Dar bănuiesc că ştii asta, s-a întors el mai mult pe canapea, atingîndu-şi genunchii de ai ei. Cred că mulţi bărbaţi ţi-au spus-o.

Dar, simţind cum îl traversează unda de şoc venită de la ea, s-a întrebat dacă o fi existat măcar *un* bărbat. Acolo, în zona rurală izolată din Yorkshire, cu greu îşi putea găsi pe cineva să-i tragă clopotele. Gîndul că ar

putea fi încă fecioară a înfipt în el nişte ace. Ceea ce începuse ca un joc de-a şoarecele şi pisica nu mai era deloc amuzant. Ea era convinsă că *ea* este pisica şi îşi folosea toate calităţile de felină împotriva lui, gata să-şi înfigă frumoşii ei dinţi în pielea lui. Iar el era sigur că pisica e *el* şi că el conduce cu multe lungimi în micul ei joc. Acum nu mai era atît de sigur. Ea avea obiceiul neplăcut să-i tragă preşul de sub picioare. Iar faptul că reuşea asta fără ca măcar să încerce era destul ca să-l treacă sudori reci.

– Minunată cacao, a spus ea, după ce a luat o sorbitură grăbită.

– Mă bucur că-ţi place, a spus el cu un rictus. De ce îşi făcea griji pentru ea? Ce-i păsa lui...?

– Da. Îmi place. Foarte, a insistat Bryony, deşi şi-ar fi dorit să tacă. Iar bolborosea.

– Bine, a spus el, cu vocea din nou coborîtă, intimă. Îmi place să fac lucruri care îţi plac, a adăugat el şi şi-a lăsat mîna să-i coboare în jos pe a ei. Cu degetele lui mîngîietoare, i-a simţit pulsul mărit la încheietura mîinii. Dar bănuiesc că asta nu e pentru tine o surpriză, nu-i aşa, Bryony Rose?

Ea şi-a smucit capul spre el şi apoi şi-a dorit să n-o fi făcut- o. Cum a putut să creadă că ochii lui sînt de gheaţă? Erau fierbinţi – o căldură de laser, arzătoare, penetrantă...

– Nu înţeleg ce vrei să spui, a reuşit să spună înecată.

Kynaston a zîmbit. Probabil că nu înţelegea. Dar o să înţeleagă. Da. O să înţeleagă.

– Voiam să spun că o femeie frumoasă ca tine trebuie să ştie din start că bărbaţii fac ceea ce vrea ea să facă.

Inima ei a început să-i bubuie în piept. Dar nu asta voia? Nu şi- l imaginase ea întotdeauna pe Kynaston Germaine îndrăgostit de ea? Să o dorească? Nu se

înfiora ea în secret, nu tînjea să-l aibă în puterea aceea ancestrală, pe care femeile o au asupra bărbaţilor de la începuturile timpului?

– N-am remarcat, a spus ea, reuşind chiar să rîdă. „Asta e. Flirtează, necăjeşte-l, preia controlul..."

Kyn s-a încruntat uşor.

– Mă surprinzi. Uite eu, de exemplu. Vrei să te doresc şi asta fac. Atît de tare, încît aproape doare. Dar asta voiai, nu?

Ea a înghiţit cu greu, sprijinindu-se de partea laterală a canapelei, în timp ce el se apropia mai tare.

– D-da... da, asta vreau, a recunoscut ea în grabă, sfidător, răspicat şi imperativ. S-a uitat repede la el şi a prins, era sigură, o licărire de surpriză în ochi. Apoi, abia dîndu-şi seama de ce face, s-a lipit de el, plimbîndu-şi mîna pe pieptul lui, iar degetele i-au tremurat la întîlnirea cu sfîrcurile lui bărbăteşti, tari, înainte de a ajunge la umerii netezi, fascinanţi, puternici, şi la gît. Părul lui i-a înfăşurat degetele, curat, răcoros, mătăsos.

Neaşteptata ei manevră l-a îngheţat o clipă pe Kyn, dar îndată după aceea a reacţionat la cuvintele şi la acţiunile ei cu un instinct masculin mai puternic decît oricînd. Şocul electric care l-a traversat l-a excitat la culme, prinzîndu-l nepregătit. Ca nişte şerpi, mîinile i s-au înfăşurat în jurul ei, una la mijloc, trăgînd-o spre el, cealaltă în spatele umerilor, întorcînd-o irezistibil spre el. Bryony abia a avut timpul să icnească, în timp ce sînii ei înfloreau, presaţi de tăria de fier a pieptului lui. Şi-a închis ochii, în timp ce buzele lui coborau ca să le pecetluiască pe ale ei.

Cînd limba lui a cerut voie să intre, sîngele a început să-i pulseze în tot capul, iar cînd s-a trezit că răspunde ordinului tăcut, imperios, a gemut uşor, în timp ce limbile lor se întîlneau şi se duelau. A simţit cum forţa dorinţei lui se ciocneşte cu a ei şi că explozia pasiunii care a erupt ca adrenalina în sîngele ei îi transformă

micul geamăt într-un mic strigăt. Mîinile lui se plimbau pe spatele ei şi simţea fiecare deget prin materialul subţire al rochiei. A început să tremure, deşi căldura acelor degete s-a răspîndit în ea, ajungînd în faţă şi făcîndu-i sfîrcurile sînilor să izbucnească în flăcări. Simţea cum micii năsturei tari se mişcă pe pieptul lui, fiecare mişcare, fie cît de mică, amplificată de sute de ori, astfel încît ceea ce simţea ea era doar o împletitură de terminaţii nervoase expuse. Dintr-o dată, a simţit cum alunecă în jos, iar tavanul se întinde asupra ei, iar tavanul era el. Buzele lui încă erau ţintuite de ale ei, dar acum simţea şi părul lui mîngîindu-i faţa şi întregul trup întins deasupra ei. Dar greutatea lui nu era zdrobitoare, doar intensifica durerea arzătoare care începea să se facă simţită adînc, jos, în stomacul ei. A simţit cum muşchii vaginali i se contractează într-o dorinţă subită şi o miere caldă, umedă, i se prelinge pe picioare. Simţea tăria de oţel a coapselor lui prin pantaloni, iar propriile coapse au început să tremure şi s-au deschis încet. Ruşinată de reacţia instinctivă şi atît de rapidă, a început să se zbată sub sărutarea lui, care s-a îmblînzit imediat. El şi-a deschis ochii; erau tot ochii aceia laser, dar mai blînzi cumva. Şi-a ridicat uşor buzele de pe ale ei, dar le-a lipit repede la loc, dar mai blînd, mai moale, mai plin de viaţă. Ea a suspinat, în timp ce el parcurgea conturul buzelor ei, mutîndu-se apoi la obraji. A tras o binevenită şi foarte necesară gură de aer, iar mîinile, care strîngeau umerii lui, au început să facă mici cercuri mîngîietoare. Durerea din ea nu a dispărut, dar s-a atenuat şi s-a împrăştiat în tot corpul, făcînd-o să-şi simtă oasele moi, calde. Buzele lui i-au descoperit urechile; dinţii s-au jucat cu loburile, iar apoi limba i-a plonjat în interiorul urechii, făcînd ca durerea aceea să iasă în afara ei, ca un impuls electric. Ea a gemut şi s-a zbătut la acest lucru neaşteptat, iar mîinile lui Kyn au ţinut-o blînd, ferm, cu dragoste. Mîinile au părăsit mijlocul ei, iar buzele

s-au mutat în jos, lăsînd o urmă de sărutări de foc pe gît. Mîinile au pornit în sus, peste abdomenul ei plat şi mai sus. Spatele ei s-a arcuit, în timp ce mîinile lui s-au oprit deasupra sînilor, iar sfîrcurile s-au întărit dureros cînd palmele lui au mîngîiat-o.

El s-a înfiorat de plinătatea sînilor ei în palmele lui, grei şi calzi şi infinit de atrăgători. A gemut cu buzele pe gîtul ei, degetele lui grăbindu-se spre nasturi, fiecare simţ şi instinct cerîndu-i acces imediat la pielea ei neacoperită. Gura îi palpita de aşteptarea acelor sîni minunaţi, iar Bryony i-a auzit sunetul dorinţei ca venind de foarte departe.

Cel puţin şi el simţea aceeaşi dorinţă pe care o simţea şi ea. Bine că nu era singură în această nouă lume uluitoare. Da, i-a şoptit o voce ascunsă, rece, dar pentru el nu e o lume nouă, nu? Făcuse lucrurile astea de nenumărate ori, cu atîtea femei – cum ar fi femeia aceea de la galeriile de artă din York, şic şi cu păr negru şi cu mantie stacojie. Bryony a înţepenit.

– Nu, nu, aşteaptă... nu sînt... pregătită.

Kyn a îngheţat. Şi-a ridicat capul, parcă cu multă greutate, apoi şi-a ridicat şi bustul, tremurînd. Respira adînc, pieptul ridicîndu-i- se şi lăsîndu-i-se cu greutate. Iar ea a remarcat cu o bucurie incredibilă, care aproape i-a dinamitat mintea prin exuberanţă, că pentru prima dată ochii lui erau ceţoşi, aproape lipsiţi de o privire.

– Ce vrei să spui? a întrebat el aspru într-un sfîrşit, căutînd să-şi adune gîndurile împrăştiate. Se pierduse cu totul în ea, a înţeles el un moment mai tîrziu, cu ochii reveniţi la privirea aceea alarmantă, de gheaţă albastră, care-i devenise ei la fel de familiară cu propria respiraţie. Ce joc joci acum, Bryony? a întrebat cu răutate şi împrăştiind ultimele resturi încăpăţînate ale dorinţei care încă pulsau în venele lui.

Bryony a clătinat ameţită din cap. Era în pericol să strice totul, totul pentru că o cuprinsese panica.

– N-nu... nu, nu înseamnă că nu te doresc, a încercat ea repede să-l asigure, amintindu-şi ce-i spusese Lynnette despre fragilul eu al bărbaţilor. Doar că nu sînt... gata. Ştii... pregătită. Protecţie şi altele asemenea, a adăugat ea penibil, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă cînd el s-a îndreptat, s-a îndepărtat de ea şi s-a ridicat în picioare, trecîndu-şi prin păr o mînă obosită.

Curînd s-a dezlipit şi ea de canapea, aranjîndu-şi hainele şifonate. Îi era frig, în ciuda focului care duduia în cămin. Era de parcă el luase cu sine căldura. Şi-a muşcat buza, uitîndu-se la spatele lui. Arăta tensionat şi mîniat.

– Iartă-mă, îmi pare rău, a spus ea cu o voce pierită, care s-a topit repede în imensitatea tăcerii din cameră.

– Mie nu-mi pare rău, a clătinat el din cap.

Bryony a luat foc, apoi a îngheţat.

– Ce să înţeleg? Nu mai... nu mă mai vrei?

Kyn a strîns din buze, schimonosindu-se. Cum să n-o vrea? Cînd tot trupul tremura de nevoia de eliberare şi de împlinire? Cînd mintea i se învîrtea ca un carusel scăpat de sub control? Nici o femeie nu îl făcuse să o dorească atît de mult. Asta era toată problema.

– Hai. Te duc acasă, a spus el obosit.

Avea o grămadă de lucruri la care trebuia să se gîndească intens.

Capitolul 24

– Cred că o să te prefer cu nasul galben.

– Poftim? s-a întors pe loc Marion, cu rola într-o mînă şi cu ochii mari. Purta nişte pantaloni de doc şi un tricou alb, iar părul îi era prins într-o coadă. Avea nasul pictat.

– Nasul tău galben. Îmi place.

– O, minunat, a protestat ea, cu licăriri în ochi. Cred că o să inaugurez o nouă modă.

Hadrian şi-a înclinat capul într-o parte şi a privit printre gene, apreciativ.

– Cred că în loc de galbenul ăla ţi s-ar potrivi mai bine nişte verde. Ce spui, o, deschizătoare de modă?

– Spun că mai bine te ocupi de jumătatea ta de perete, altfel termin prima. Ce te faci după aceea?

– Ies afară şi încep să bombănesc, probabil. Sau asta, sau îţi iau rola din mînă şi te ţin la colţ.

– Atunci, bine, a spus ea şi s-a întors la perete. Toată decorarea asta a unui apartament îţi dă o satisfacţie ciudată, s-a gîndit ea cu un zîmbet. Venise pentru prima dată aici cu o săptămînă în urmă şi se înfuriase. Îi

părea nedrept ca el să locuiască aici, cînd ea îi putea oferi mult mai mult. Dar ştia că nu trebuie să se ofere să-i cumpere o casă mai mare. În plus, el dorea sincer să vadă cum ar aranja ea o casă. Era pentru prima dată cînd cineva îi cerea ajutorul. Din acel moment, Proiectul Apartament a devenit cel mai important.

Pereţii aveau nevoie de o curăţare şi de tencuire, iar lambriurile trebuiau refăcute. Au căzut amîndoi de acord că parchetului i-ar sta foarte bine lustruit. Marion, care nu făcuse munci fizice în viaţa ei, s-a trezit că stă pînă la zece seara în genunchi şi în mîini, raşchetînd parchetul. Dacă ar fi văzut-o tatăl ei, ar fi suferit, fără doar şi poate, un atac. Avea unghiile zdrelite, o dureau genunchii, o durea spatele, o durea gîtul, cît despre braţe...

Bineînţeles, nimic din toate astea nu avea importanţă, aşa cum nu avea nici o importanţă că nasul ei arăta ca o floare galbenă. Lîngă ea se afla Hadrian, care şi el se plîngea că îl dor gîtul, spatele şi braţele, mai mult decît pe ea. Nu avea nici o importanţă, pentru că în fiecare seară, după ce terminau, stăteau pe cele două scaune rabatabile aduse de ea, singura mobilă din casă, şi beau cafeaua amîndoi din singura cană pe care o aveau şi vorbeau şi rîdeau şi se ţineau de mînă şi se sărutau pînă la miezul nopţii. Marion nu-şi amintea să fi fost mai fericită în viaţa ei. Şi asta în ciuda unghiilor rupte.

– Gata. Am terminat, i-a curmat reveria glasul lui Hadrian, iar ea s-a uitat la el, încruntînd din sprîncene, teatral. A privit la peretele vopsit de el, neted şi încă ud şi a mîrîit:

– Nu se poate, ai trişat.

– Prostii, a spus el triumfător. Şi-a dat capul pe spate, ca un cuceritor. Nu ştii să pierzi, asta-i tot.

– Vrei să-ţi arunc un bidon de vopsea în cap?

– Vezi? Nu ştii să pierzi, s-a strîmbat el, apoi, cînd s-a întors spre ea, a rîs, cu braţele deschise împăciuitor.

O.K., O.K., o să fac cafeaua. Poate cofeina o să te calmeze. Doamne, ce viaţă!

Şi l-a auzit cum bombăne în bucătărie la adresa restriştilor lui. Cînd a cufundat pentru ultima oară rola în cutia cu vopsea şi ultima porţiune de tencuială urîtă a dispărut sub stratul de vopsea, a zîmbit. A terminat, în sfîrşit!

Avusese o zi foarte grea la birou. După discuţia tulburătoare şi revelatoare cu Kynaston Germaine, echipa ei începuse o analiză detaliată a ceea ce ar fi însemnat construirea de la zero a unor hoteluri proprii. Reieşise că era o sarcină uriaşă. Acum începea să înţeleagă ce spusese Kynaston despre construirea cu propria sudoare a unei companii. Dar chiar asta intenţiona să facă.

– Arăţi ca un pisoi care a găsit o răţuşcă în farfurioara cu lapte, a spus Hadrian, sorbind din cană şi întinzîndu-i-o. A luat cana şi a sorbit cu sete. Avea gust bun, deşi ştia că este un nes ieftin.

– Mă gîndeam ce treabă bună am făcut eu în coteţul ăsta.

– Domnule, dar modestă mai eşti. Dar, că tot ai adus vorba... S-a uitat în jur. Pereţii coloraţi făceau camera să pară de două ori mai mare. Nu mai avea nevoie decît de mobilă. A zîmbit. Ce zici dacă luăm de pe jos toate hîrtiile astea şi întindem covoarele?

– S-a făcut, a spus ea, prinsă de un val de entuziasm. Aleseseră covoarele împreună, duminica, la un talcioc local. Erau la mîna a doua, dar în bună stare, iar Hadrian fusese cucerit pe loc de modelul cu flori de lotus, cu bleumarin, alb şi galben. Marion fusese mai puţin entuziasmată, dar, îndată ce covoarele mari au fost întinse pe podea şi au ajuns la o înţelegere unde să le pună, a realizat că instinctul lui Hadrian fusese corect. Bleumarinul adăuga perspectivă camerei, în timp ce albul şi galbenul modelului se potriveau perfect cu vopseaua

de pe pereţi.

– Trebuie să avem grijă ce mobilă alegem, a spus gînditoare Marion, cu ochii pe covor. Şi mai dă-mi şi mie din cafeaua aia, înainte să o bei toată, lacomule.

– Întotdeauna am bănuit că ai un ochi în spate, a glumit el, dar i-a dat cana pe jumătate goală, în care cafeaua se răcise deja.

Marion a golit-o şi apoi s-a uitat la el.

– Vii cu mine, să alegem un pat? a întrebat el sugestiv, cu un zîmbet teatral. Dacă lucrurile mergeau bine, New York-ul avea să devină căminul lui şi o să se întindă şi la o canapea, poate la o masă-două. Apoi a simţit cum fericirea i se evaporează, cum i se întîmpla de fiecare dată cînd se gîndea la viitor. Depindeau foarte multe de Bryony. Şi de Marion. Şi de el însuşi. Şi de acţiunile lui *Ventura Inc.* Hadrian a scuturat din cap. "Hai să fim sinceri, şi-a spus el, viitorul e atît de ceţos, că pe lîngă el şi bursa de valori pare îngheţată!"

– Care-i necazul, doctore? a întrebat Marion uşor, venind la el, lipindu-şi obrazul de spatele lui şi cuprinzîndu-i mijlocul. Te-ai întristat deodată.

Mai surprinsese privirea aceea o dată sau de două ori şi se îngrijorase. Chiar dacă ştia că marea lor problemă – imensa ei avere – era deja lămurită, şi chiar îl credea cînd spunea că nu mai există *nimeni*, ştia că mai există *ceva*. Şi îşi dorea să ştie ce. Avea senzaţia că este ceva important. Obrazul ei a înregistrat tremuratul spatelui lui.

– Ţi-e frig? Credeam că încălzirea merge bine.

– Merge bine, a fost de acord Hadrian. De ce întrebi?

– Văd că tremuri.

– Aa... Dar la faptul că stai lipită de mine şi mă înnebuneşti nu te-ai gîndit? a întrebat el răguşit şi aproape fără să răsufle. Dintr-o dată, Marion a devenit conştientă de sînii ei cu sfîrcuri trezite la viaţă în contact

cu spatele lui neted prin cămaşa de bumbac şi de mîinile ei strînse în jurul lui deasupra curelei. Dacă şi-ar fi mutat degetele doar cîţiva centimetri mai jos... Deodată, vîrfurile au început să o gîdile anticipativ.

Dintr-o dată, şi-a dat seama cît de mult îl doreşte pe Hadrian. Nu doar un bărbat. Nu numai sexul. Ci pe el, pe Hadrian. Tînjea să atingă fiecare milimetru al pielii lui, să vadă dacă are vreo aluniţă sau vreo cicatrice. Voia să-l guste să vadă dacă avea peste tot acelaşi gust. Voia să-i audă vocea făcînd şi altceva decît să articulînd cuvinte – voia să-l audă gemînd uşor, rîzînd tare, suspinînd, strigînd de dorinţă. Îl voia înăuntrul ei, umplînd-o, satisfăcînd-o... L-a eliberat încet din strînsoare, iar el s-a răsucit spre ea. Din privirea lui a înţeles, a fost sigură, că şi el se gîndea la acelaşi lucru.

– Marion. Cuvîntul era mai mult decît numele ei – era o întrebare, o sărbătoare, un poem de iubire.

– Vino, a spus ea în şoaptă şi l-a luat de mînă uşor, iar faptul că mîna lui tremura uşor a înduioşat-o.

Ştia cît de puternice sînt mîinile lui – îl văzuse îndoind cuie, scoţînd cu mîna goală scînduri din parchet şi îndesîndu-le la loc. Dar în mîinile ei mici tremurau şi ea i-a ridicat o mînă la buze şi a început să-i sărute nodurile degetelor, cu ochii nedezlipiţi de ai lui. A văzut cum pupilele lui se dilată, cum gura i se deschide uşor şi i-a auzit respiraţia şuierată printre buze.

– Cred, a spus ea uşor, cu ochii în acelaşi timp tandri şi plini de văpăi, că ar trebui să botezăm adecvat covoarele astea.

Hadrian şi-a înghiţit un nod din gît. Ştia că ar trebui să spună ceva – era un moment prea preţios, prea important, ca să tacă. Dar cuvintele nu veneau. I-a ridicat mîinile şi a început să-i sărute ambele palme, uimit de degetele care se cabrau instinctiv şi îi zgîriau uşor obrajii. Dar şi mai extaziat de tresărirea ei de plăcere la atingere.

Încet, încet, s-au cufundat într-unul din covoare, cu buzele lipite într-un sărut lung, stăruitor, care conţinea jurămîntul unei întregi vieţi trăite împreună. Hadrian i-a desfăcut încet nasturii de pe umărul tricoului. Din nou, sfîrcurile ei au împins în tricoul alb, doritoare de atingerea lui, iar cînd el şi-a pus mîna lui mare pe sînul ei s-a arcuit pe spate şi i-a scăpat un strigăt scurt, nearticulat.

– Marion, i-a repetat el numele, doar pentru plăcerea de a-l rosti, apoi a sărutat-o din nou, incapabil să reziste buzelor ei moi, roşii. Limba lui a intrat rapid în gura ei, iar cînd ea a simţit atingerea celor două limbi a fost scuturată de un şoc electric în întregul corp.

Ea i-a luat cea de-a două mînă şi i-a pus-o pe cel de-al doilea sîn, fără să-i pese că întreaga lui greutate era lăsată pe ea. Parcă înţelegînd acest lucru, el a alunecat pe o parte, luînd-o cu el, iar cînd ochii ei s-au deschis a văzut pentru prima dată iubirea.

O, da, era sigură că tatăl ei o iubeşte şi ştia că şi mama şi Keith o iubiseră. Dar nu văzuse niciodată iubirea în ochii cuiva. Acum o vedea. Şi dintr-o dată a înţeles de ce oamenii ucid din iubire. De ce oamenii mor din iubire. De ce poeţii nu scriu despre altceva. De ce nu mai contează nimic cîtă vreme se uită în ochii lui. Inima i-a sărit din piept cînd a înţeles că şi el trebuie să vadă acelaşi lucru în ochii ei, pentru că ştia că nu iubise pe nimeni cum îl iubea pe acest bărbat.

– Hadrian, o, Hadrian, te iubesc, a şoptit ea cînd buzele lui le-au eliberat pe ale ei, lăsîndu-le părăsite şi reci.

– Şi eu te iubesc, i-a şoptit el aprins.

Ea a simţit cum din colţurile ochilor îi ies lacrimi fierbinţi, apoi el a ridicat-o, a îmbrăţişat-o, a strîns-o tare la piept, legănînd-o ca pe un copil. Dar ea nu mai era copil, iar trupul ei tînjea după el. Inima i-o dăduse de mult, iar trupul nu voia să rămînă deoparte. Degetele ei

au desfăcut repede nasturii cămăşii lui şi au alunecat pe sub aceasta, rătăcind pe pieptul lui, explorînd părul fin, negru, mătăsos, pînă să descopere sfîrcurile tari, bărbăteşti.

Hadrian a gemut cînd degetele ei s-au jucat şi au ciupit, după care mîinile ei au ajuns pe umeri, i-au scos cămaşa şi au coborît pe braţe. Buzele ei le-au gustat pe ale lui, apoi gîtul, apoi umerii, descoperind ca un radar toate ridicăturile fine. El a tresărit, mici impulsuri coborînd de-a lungul coloanei şi concentrîndu-se în zona penisului, care s-a întărit incomod în blugi.

Ca că nu fie depăşit de evenimente, el a ridicat grăbit poalele tricoului ei şi a dezbrăcat-o. O clipă, nu a putut face altceva decît să se uite la frumuseţea ei fără cusur. Nu avea sîni mari, dar erau minunat sculptaţi, cu vîrfuri semeţe, de un roz cu totul irezistibil. Cu un geamăt de nerăbdare, care a înfiorat-o din cap pînă-n picioare, şi-a aplecat capul şi a supt un sfîrc, morfolindu-l cu dinţii şi făcînd cercuri cu limba în jurul lui.

Marion a strigat şi a căzut pe el, pierzîndu-şi toată energia. Şi-a înălţat capul şi buzele lui au părăsit sînul şi s-au ridicat spre lunga linie a gîtului. El a lăsat-o încet pe spate pe covor şi a urmat-o acoperind-o, făcîndu-şi palma cupă pe sînul ei.

Marion şi-a închis ochii. Respiraţia i-a devenit un icnet greu, iar cînd l-a simţit pe el trăgîndu-i pantalonii şi-a ridicat mijlocul ca să-l ajute, înfiorîndu-se la atingerea mîinilor lui pe gambe. Cînd buzele lui s-au închis pe degetul mare al piciorului, a simţit că ochii îi ies din orbite şi apoi se închid la loc. Cu o grijă, o atenţie şi o plăcere infinită, şi-a trecut uşor mîinile mîngîietoare peste delicatele ei curbe, apoi peste glezne, apoi pe la spatele genunchiului. Ea a simţit cum muşchii picioarelor i se cabrează necontrolat, iar apoi el s-a mişcat în sus, spre ultimul acoperămînt al celui mai intim loc al ei. Cînd buzele au ajuns acolo, Marion a început să tre-

mure şi şi-a dat jos ultimul veşmînt şi l-a aruncat, de parcă l-ar fi urît. Hadrian s-a simţit onorat de intensitatea dorinţei ei şi recunoscător pentru pasiunea aprinsă, care i-a adus lacrimi în colţurile ochilor. Şi-a coborît buzele spre feminitatea ei umedă, în aşteptare. I-a găsit clitorisul şi l-a mîngîiat uşor cu buzele, deschizîndu-i lent coapsele, în timp ce ea începea să geamă şi să se zvîrcolească, măturată de valul uriaş al plăcerii. El şi-a dat jos repede propriile haine, cu penisul sărind ca un arc, drept, eliberat. Marion l-a atins blînd, dorind să-l simtă în mînă. Era uimită de tăria dorinţei lui şi de senzaţia moale, mătăsoasă, a pielii înconjurătoare. Cu ochii în ochii lui, ea a înconjurat delicat cu mîna acea piele mătăsoasă, simţindu-i dorinţa care urca în el, înroşindu-i obrajii. El a deschis gura şi a închis ochii într-o dorinţă neajutorată, iar ea s- a agăţat de el şi a început să-l sărute febrilă, mai întîi pe gură, apoi pe nas şi pe ochii închişi.

Lance nu o lăsase niciodată să-l atingă, iar acum înţelegea de ce. Nu o voia şi nici nu-i păsa dacă ea îl doreşte. Dar Hadrian o şi dorea şi o iubea, iar ea a simţit că face un lucru firesc deschizîndu-se pe sine, trup şi suflet, căci şi el se simţea în siguranţă în mîinile ei. Era un moment de deplină înţelegere şi încredere, de pasiune, iar ea a simţit cum pe obrajii îmbujoraţi îi curg lacrimi de fericire. Apoi ochii lui s-au deschis, înfocaţi şi dintr-o dată au început să se sărute sălbatic, Marion trăgîndu-l spre ea, depărtîndu-şi picioarele şi ghidîndu-l doritoare. Hadrian a împins instinctiv şi a strigat cînd muşchii ei fierbinţi s-au strîns, iar picioarele ei s-au încolăcit pe gambele lui, făcîndu-l prizonier de bună voie înlăuntrul ei.

Marion a strigat şi ea, zbătîndu-se în timp ce el o umplea. Era atît de mare, îl simţea în fiecare parte a ei. El a început să se mişte lent, profund, atît de diferit de împingerile rapide, expeditive ale lui Lance, cu totul alt-

ceva. Au simţit împreună fiecare mişcare, au savurat fiecare nuanţă de mişcare, încîntaţi de fiecare schimbare a ritmului.

– Hadrian! şi-a strigat ea primul orgasm, în timp ce un al doilea o străbătea ca o rachetă. Nu era conştientă de unghiile care brăzdau spatele lui, în vreme ce trupurile lor se zbuciumau în pasiunea pe care numai iubirea o putea înţelege; iar cînd el a început să simtă că-şi pierde propriul control, i-a strigat şi el numele.

A trecut o veşnicie pînă ce s-au dezlipit şi s-au lăsat epuizaţi pe covor. Dar degetele nu li s-au desfăcut, iar braţele le-au rămas lipite, în timp ce se uitau la plafonul vopsit de ei abia cu o zi în urmă.

– N-am mai făcut dragoste niciodată, a spus Marion, după care s-a întrebat dacă el a înţeles-o. Vreau să spun...

– Ştiu ce vrei să spui, a murmurat Hadrian cu sinceritate şi încredere. Şi cred că nici eu nu am făcut. Nu aşa. O clipă, între ei liniştea a lăsat o senzaţie de perfectă mulţumire, aproape de magie. Apoi, încet, ea s-a întors pe o parte şi l-a privit, trasîndu-i profilul cu un deget fin.

– Să nu mă părăseşti niciodată. Te rog, a spus ea, iar un fulger de frică a făcut-o să se-nfioare.

– Niciodată, a promis el. N-aş putea, nici dacă aş vrea.

– Şi nu o să iubeşti pe nimeni altcineva.

– Nu, pe nimeni.

Marion a înclinat din cap. Nu era sigură de ce-i cerea toate acestea, cînd ştia deja, adînc în sufletul ei, că Hadrian nu o să-i facă niciodată vreun rău. Dar exista ceva, la fel de adînc îngropat în ea, care o înfricoşa. Ceva ce avea a face cu acea privire stranie, tristă, pe care o surprindea uneori în ochii lui.

Hadrian se gîndea la Bryony, singură şi luptîndu-se cu Kynaston Germaine şi cu propriii ei demoni. Se gîn-

dea ce-ar putea face ca s-o ajute, la tot ce încă îi datora. Iar asta îl speria. Pentru că pentru a o ajuta pe Bryony trebuia să se folosească de Marion. Iar la gîndul acesta a avut un frison. Fără un cuvînt, s-a răsucit şi a adăpostit la pieptul lui trupul mic al lui Marion şi a simţit-o cuibărindu-se lîngă el, suspinînd fericită. Dacă însă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut privirea aceea întoarsă în ochii lui...

Afară, Bruno mîzgălea în carnet. Ştia deja numele bărbatului, ştia şi că lucrează la *Ventura.* Şi ştia destule şi despre apartament. După cîteva minute, Bruno s-a oprit din scris şi s-a uitat în sus, la clădire, numărînd pînă ce a găsit ferestrele englezului, luminate orbitor. Aici nu exista portar. Nici sistem de securitate sofisticat. Trebuia să-i menţioneze şi asta lui Morgan.

În biroul de la reşedinţa lui, Leslie Ventura citea cu o viteză incredibilă un dosar voluminos. Era o copie a celui la care lucra fiica lui. După cum suspecta de mai multă vreme, nu era un plan de preluare a lui *Germaine Leisure,* nici măcar ceva asemănător. Era planul unui hotel nou-nouţ, care urma să fie adăugat companiei turistice existente deja. Lucrarea era întocmită cu competenţă şi părea foarte sănătoasă. Cercetarea era completă, iar ideile foarte solide, Dar nu era ce-i ceruse el să facă.

A oftat adînc. Ar fi trebuit să ştie că n-o să meargă niciodată cu o femeie în fruntea lui *Ventura Industries.* Nu ţine, femeile nu au acel instinct de animal de pradă. Fusese de ajuns o cină cu Kynaston Germaine şi se şi lăsase bătută. Un bărbat ar fi sărit direct la jugulară. El aşa ar fi făcut. Agentul îi confirmase că ferma Coldstream era într-adevăr o propunere formidabilă şi-i trimisese o telegramă cu o ofertă lui Bryony. Intenţiona să facă publicitate locului ca „Adevăratului Vermont". Caii

de la fermă ar fi putut trage sănii. Vacile ar fi putut da lapte, iar excedentul putea fi vîndut colectorilor. Găinile puteau da ouă proaspete. Era visul oricărui membru al executivelor din toate companiile, o minune aflată la margine de oraş. O asemenea achiziţie era perfectă pentru adăugarea la *Germaine Leisure,* o dată acaparată.

Leslie a suspinat încă o dată. Va trebui să-i ia proiectul fetei lui. Să-i dea o slujbă mai potrivită cu talentele ei. Poate şef la Relaţii cu publicul? Carole l-a strigat şi i-a spus să vină la culcare.

– Vin, a răspuns el, dar a mai aruncat un ochi la raport. Aveam de rezolvat o afacere, dar am terminat.

Capitolul 25

Lance a sărit ca ars cînd a sunat soneria şi s-a uitat prudent pe coridor la intrarea lui Morgan. Din fericire, nu se vedea nimeni.

– Nu-mi plac întîlnirile aici, s-a plîns el. De ce să nu ne întîlnim în locuri publice, aglomerate?

– Ca să discutăm despre o răpire? Nu e cazul.

Lance a roşit. Morgan a pus pe masa joasă, acoperită cu un geam, o servietă uzată.

– Ai cafea?

Lance a tresărit. Se simţea foarte nesigur.

– Da, sigur. Columbiană sau costaricană?

Morgan a zîmbit.

– Am să las în seama ta această importantă decizie, a spus el plictisit, şi iar Lance a roşit. Cu toate astea, s-a strecurat în bucătărie şi a făcut cafeaua. Nu avea de ales.

De cînd Morgan îi distrusese toate şansele la Gina Knight, Lance era foarte deprimat. În ritmul ăsta, nu mai era mult şi îl părăseau toţi prietenii. Iar singurul mod de a scăpa de Morgan era să facă cum voia acesta. Gîndul

că o să ia bani de la Marion şi de la Ventura era fără îndoială foarte reconfortant.

La întoarcerea lui de la bucătărie, Morgan studia planurile clădirii *Ventura* destinate birourilor.

– Aud că fosta şi-a găsit un altul, a spus calm Morgan, privind cu ochi de şoim la reacţia lui Lance. Un englez sau cam aşa ceva. Un tip mare şi arătos, după cum umblă vorba.

Lance a îngheţat, iar zîmbetul lui Morgan a devenit mai larg. Buun. Era ros de furie şi de gelozie. Informaţiile lui Bruno se dovedeau destul de folositoare.

– Deci... mă asculţi? a întrebat Morgan, dar o privire aruncată lui Lance i-a arătat nişte ochi avizi, foarte semnificativi. Iată ce am plănuit...

Morgan a plecat de la Lance Prescott o oră mai tîrziu cu aripi la picioare. Plănuise o mică surpriză şi pentru Kynaston, exact cu prilejul marii inaugurări din ianuarie. Ce dulce o să fie răzbunarea! Încă îşi amintea toate injecţiile şi pilulele alea. Împletitul de coşuri. Machetele. Orele de discuţie cu psihiatrii. Terapia de şoc. Da, dulce o să fie răzbunarea...

A luat metroul şi mers pe aleile lăturalnice pînă la camera lui murdară. S-a aşezat cu grijă pe patul şubred. O să se întoarcă bucuros în Vermont, acum că Lance Prescott fusese îmbrobodit cum se cuvine. S- a întins pe spate şi s-a uitat la tavanul murdar şi crăpat. Dar nu-i mai păsa de mizerie. Ce ciudat, mizeria îl înfuria pe vremuri. De mizerie voise să scape, de mizeria casei lor din New York, pe care tatăl lui o numea cu încăpăţînare „acasă", şi asta îi dăduse lui Kyn prilejul perfect de a scăpa de el.

Morgan a rîs amar. Planul fusese bun. Ar fi mers. Şi Vanessa ar fi fost bine. Se bazase pe panica lui Kyn. Dacă ar fi reuşit, ar fi fost fantastic. Autorităţile ar fi fost obligate să-i mute într-o locuinţă mai bună, iar dacă nu

o făceau avea în plan să se adreseze presei. Presa caută mereu subiecte cu mizeria oamenilor. La dracu', ar fi primit destui bani cît să dea primăria în judecată şi apoi să primească compensaţii cît să se întoarcă în Vermont.

Dar Kyn a mers la poliţie şi a stricat totul.

Dar Morgan ştia că nu venise vremea lui, că era rîndul lui să distrugă şi să ia bani. Curînd. *Foarte* curînd.

Kynaston a mai luat o dată binoclul. Totul era perfect pentru ce avea el în minte. O supraveghease toată dimineaţa.

Ultima săptămînă de noiembrie adusese căderi neobişnuit de abundente de zăpadă, iar Stowe era deja plin de turişti, iar telecabinele şi telescaunele erau pline cu feţe roşii, fericite.

Şi-a înfipt expert beţele în zăpadă şi a pornit cu un scîrţîit al schiurilor, lăsînd în zăbadă urme clare. Se afla pe vîrful Spruce, locul din care îşi începeau coborîrea mai toţi începătorii şi cei de nivelul mediu. A zîmbit la personajul îmbujorat care tocmai se întorcea din încă o coborîre. Era mîndru de ea. Majoritatea oamenilor, după experienţa unei avalanşe, n-ar mai fi pus în viaţa lor schiurile în picioare. Dar nu şi această minunată şi încăpăţînată Bryony, care ieşise pe pîrtie încă de a doua zi, exersînd tot ce merita să fie exersat. Şi nu avusese nevoie de nici un instructor.

S-a îndreptat spre ea, schiind graţios şi fără vreun efort conştient. Bryony, cu ochii fixaţi pe vîrfurile schiurilor ei, nu şi-a dat seama de prezenţa lui pînă cînd asupra ei a căzut o umbră, iar ea s-a oprit cu o mişcare bruscă, deloc graţioasă.

– Aveţi grijă, că... Vocea i s-a frînt cînd şi-a dat jos ochelarii şi s-a uitat direct în nişte ochi la fel de clari şi de albaştri ca şi cerul de deasupra lui.

– Nu renunţi niciodată, nu? a întrebat el încet.

Bryony l-a privit drept în ochi.

– Nu. Niciodată. Aşa că o să mă întorc la exerciiii...ţii! Aterizase în zăpadă, cu o bufnitură.

– Ai păţit ceva? a întrebat el rîzînd şi aplecîndu-se să o ajute. A luat-o de subsoară şi a ridicat-o cu uşurinţă, iar cînd ea s-a întors spre el a văzut că zîmbea strîmb.

– N-am nimic. Doar că, dintr-o dată, nu-i mai era bine. Mîinile lui încă o ţineau de subsoară, iar schiurile li se încrucişaseră la apropierea lui. Îi simţea trupul sprijinindu-se de al ei şi s-a trezit că nu-şi poate păstra echilibrul decît prinzîndu-se de umerii lui. Nu cred că-mi face bine să fiu lăsată de izbelişte, a spus ea, cu inima bătîndu-i ca o tobă în piept şi cu gura dintr-o dată uscată ca iasca.

– N-aş spune asta. Ai nevoie de un instructor, asta-i tot, iar eu sînt mai mult decît doritor să-ţi dau o lecţie. De schi, vreau să zic, a adăugat el, cînd ea şi-a ridicat brusc capul, suspicioasă.

– O, nu e nevoie, a spus ea repede, cu o spaimă atît evidentă în glas încît lui i-a venit să rîdă şi în acelaşi timp să o scuture de umeri pînă încep să-i clănţăne dinţii. Învăţ din greşeli.

– E un mod foarte dureros de a învăţa, Bryony, a spus el potolit şi i-a ridicat bărbia cu un deget pînă ce privirile li s-au întîlnit. Avalanşa nu te-a învăţat nici măcar atîta lucru? O secundă lungă au rămas absolut nemişcaţi, apoi el şi-a luat încet mîinile de pe braţele ei şi s-a retras; iar s-a simţit dintr-o dată părăsită. Şi-a scuturat capul, a inspirat adînc, iar sunetul oftatului ei a trimis în el săgeţi de foc. Ochii lui au explorat-o flămînzi. Arăta minunat. Chiar prin costumul gros se puteau vedea formele perfecte ale sînilor, iar la amintirea greutăţii lor perfecte, fierbinţi, în palma lui, degetele au început să-l mănînce. A înghiţit în sec.

În momentul în care privirea lui s-a oprit pe sîni, Bryony a simţit cum vîrfurile acestora se întăresc. Şi-a

muşcat buza ca să împiedice micul geamăt format în gît să iasă la lumină şi a înghiţit şi ea cu nod. „Gîndeşte, ce dracului!“ striga în străfundurile minţii ei o voce.

– Mă întrebam dacă ai luat o decizie cu ferma Coldstream, a spuse ea, tuşind semnificativ şi înfigîndu-şi beţele în zăpadă. Nu pot aştepta la nesfîrşit, a adăugat ea, vocea coborîndu-i o octavă şi aruncîndu-i şi lui în acelaşi timp o privire obraznică, după care s-a lansat în jos pe pîrtie. Cînd l-a auzit în urmă murmurînd în surdină o înjurătură, a zîmbit. Bineînţeles că a trebuit s-o urmeze la vale. Amîndoi ştiau asta, iar surîsul ei s-a transformat într-un rîs discret. Se distra, şi-a dat ea seama cu un tremur. Era la Stowe, era iarnă, era îmbrăcată în roşu aprins. Era departe de Ravenheight, de vechile ei haine maronii şi de rutina îndobitocitoare a vechii ei vieţi şi îi venea greu să creadă că ea şi Bryn Whittaker sînt una şi aceeaşi persoană. Cu coada ochiului a văzut că el mergea lîngă ea şi deodată nu i-a mai fost greu să creadă. Exista acest Kynaston Germaine. Iar ea avea multe lucruri de făcut.

A executat o oprire aproape perfectă – învăţase între timp – şi s-a întors să se uite la el, să-i spună ceva sofisticat, dar i-a sărit inima din piept cînd el a răsărit lîngă ea, corpul lui suplu oprindu-se fix lîngă al ei, iar ochii lui albaştri aruncînd scîntei de mînie şi de dorinţă. A încercat să-şi reprime torentele de plăcere care îi parcurgeau corpul.

– Mă întreb ce e în mintea ta, a spus el, şi înainte ca ea să-l oprească i-a scos ochelarii. Aşa-i mai bine. Ai ochi atît de frumoşi... mi se taie respiraţia de cîte ori îi văd.

– Mă gîndeam... a înghiţit ea alt nod uriaş şi a încercat din nou. Mă gîndeam că dacă nu vii cu o ofertă pentru fermă o să fiu curînd nevoită să o vînd altcuiva, i-a trecut iar ea momeala pe la nas. La urma urmei, trebuie să am un profit, nu? a adăugat alintîndu-se.

Kyn i-a zîmbit viclean. Voia să-l facă să o implore să-i vîndă pămîntul, o voia atît de tare, încît din ea parcă emana fizic această dorinţă. Toată încordarea se strînsese în tendoanele minunatului ei gît, iar ea era atît de încordată, încît parcă era o coardă de arc. Poate era timpul să vadă din ce plămadă e făcută.

– A, nu mai vreau pămîntul ăla, a spus el nonşalant şi cu un zîmbet dulce, privind-o cu atenţie în timp ce ea părea că se sufocă. Acum, că am cumpărat terenul de lîngă hotel... Ce ciudat, a meditat el. Fostul proprietar a murit acum patru luni şi succesiunea a durat cam mult. A trebuit să aştept pînă moştenitorul a putut semna hîrtiile. Tocmai le-am semnat azi dimineaţă. Nu prea sînt sigur că mai vreau vreun teren pentru moment.

– Bine că mi-ai spus, a răspuns ea ţeapănă. La naiba. La naiba! Dintr-o dată, ochii i s-au încruntat. De ce-i spunea toate astea? Sigur nu bănuia nimic. Nu, n-avea cum, s-a asigurat ea grăbită. Doar se juca de-a omul neinteresat. Dar jocul ăsta se poate juca şi în doi. Atunci pot să sun la New York, la celălalt amator. Vor... Vrea – a încercat ea să-şi repare eroarea – foarte mult locul ăsta.

De data asta a fost rîndul lui Kynaston să înţepenească. Cunoscînd-o pe Bryony, îi era uşor să înţeleagă că ştia că vînzarea către o companie concurentă ar fi fost pentru el o lovitură. Da, era o mîţă sălbatică şi zgîria rău. S-a forţat să-i adreseze un zîmbet. Ea i-a răspuns cu un zîmbet de tigroaică. Da, ar fi o tigroaică superbă, a spus el, simţind că însuşi nucleul lui de bărbat este zdruncinat de o dorinţă sexuală puternică. Era toată colţi şi gheare şi ochi – ochi frumoşi, păgîni, strălucitori... Doamne, cum o mai dorea! S-a auzit respirînd sălbatic, nearticulat, dar de neconfundat în intenţii, iar Bryony a simţit cum vaginul i se contractă într-un răspuns subit. Genunchii i s-au făcut piftie, iar sfîrcurile sînilor au împuns înainte cu sălbăticie.

Brusc, Kyn s-a apropiat de ea şi a ţintuit-o locului, cu schiurile lui puse peste ale ei. Ea a făcut o mişcare instinctivă de retragere, dar picioarele nu au putut-o asculta. A dat din braţe ca să nu cadă. Au oprit-o mîinile lui, care au prins-o de umeri şi au tras-o aproape brutal la pieptul lui. O clipă mai tîrziu, buzele lui erau lipite de ale ei, iar braţele o ţineau strîns, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să se zbată. Dar era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit ea. De zile întregi tînjea ca el să facă toate astea. Parcă adineaori stăteau întinşi în cabana lui, iar trupurile lor pretindeau o eliberare. Şi-a despărţit buzele, iar tot trupul i-a tremurat la invazia umedă, erotică, binevenită, a limbii lui. A gemut cu buzele lipite de ale lui, dorind să se strîngă mai tare în el, să simtă cum vîrfurile tari ale sînilor se mişcă pe pieptul lui, picioarele ei tremurînde lipite de ale lui; dar acele schiuri nesuferite îi ţineau atît de departe...

– Kyn... i-a respirat ea numele, în timp ce el îşi ridica încet capul.

– Gata, Bryony, fără jocuri, a spus el, pe jumătate rugător, pe jumătate poruncitor. Încă ameţită şi incapabilă să gîndească limpede, ea a clătinat din cap şi s-a supus.

– Nu. Fără jocuri

– Iei cina cu mine, seara asta?

– Da. Ochii lui s-au topit într-ai ei, iar ea s-a simţit de parcă ar fi fost dezbrăcată. La ce se gîndea el? La ce se gîndea *ea*? O clipă nu a mai ştiut ce vrea. Apoi şi-a pus mintea la treabă. Era limpede că încă o doreşte, iar ea intrase în joc, nu? Trebuia să obţină accesul la dosarele lui de la noul hotel, înainte ca acesta să fie deschis publicului. Iar pentru asta trebuia să-i cîştige încrederea. Asta era tot. Simplu. Doar că... doar că inima îi bubuia în piept, iar sîngele îi pulsa năvalnic, fierbinte, ameţitor.

– În regulă, a spus el încet, dar cînd s-a uitat la el, ochii pierduseră din acel aer tandru, aproape pierdut şi

îşi recăpătaseră iar laserele de gheaţă albastră. Vin şi te iau la şapte, a spus el tare. E bine?

– Minunat. S-a uitat după el cum schiază, pînă a dispărut, între timp muşcîndu-şi buza. Timpul trecea, iar ea trebuia să întreprindă ceva. Şi repede. Din clipa asta trebuia să provoace derularea evenimentelor. Iar seara asta era doar un început... Diseară... cînd vor fi împreună, singuri. Era neexperimentată, dar ştia ce se întîmplase între ei. Iar Kynaston Germaine nu era omul care să aştepte mult; trebuia să accepte acest lucru. Apoi şi-a amintit de reacţia ei la atingerea lui şi a roşit. „N-o să fie greu, nu?" i-a şoptit o voce batjocoritoare de undeva din străfundurile minţii. Nu-i va fi greu să se „forţeze" să facă dragoste cu el. Şi-a scuturat capul, mînioasă pe ea însăşi. Trebuia să facă mai mult decît să-l... seducă. Trebuia să facă un lucru constructiv. „Gîndeşte!" s-a îndemnat iarăşi, mergînd cu grijă spre locul de închiriat şi predînd schiurile. Trebuie să mai existe şi alţii pe care să nu-i aibă el la mînă. Alţii decît Ventura, care să o ajute.

S-a schimbat repede şi a pornit spre bibliotecă. Trebuia să mai existe cineva care să fie interesat în fisurile din prea, da, prea nepătata *Germaine Leisure Corporation.*

Exista. Se numea *Societatea Vermontul verde.*

Capitolul 26

Hadrian intrat cu maşina lui *Subaru,* luată la mîna a doua, pe aleea în formă de potcoavă şi a oprit motorul. Lîngă el Marion îşi muşca nervoasă buza. Dimineaţă aceea îşi făcuse curaj şi-i spusese tatălui ei de Hadrian şi, bineînţeles, el îi dăduse ordin să i-l aducă la cină. Au ieşit din maşină şi s-a uitat la el, încercînd să-i surprindă o reacţie la vederea reşedinţei Ventura. Hadrian venea însă dintr-o ţară care nu ducea lipsă de case impozante, aşa că i-a aruncat o privire critică.

– Nu e rea, a spus el în cele din urmă, iar Marion a izbucnit în rîs. Cu două secunde în urmă, era îngrozită de calvarul care avea să urmeze; acum se simţea uşoară ca un balon umplut cu heliu. Uşa s-a deschis şi Jacobs, valetul familiei, a ieşit în cadrul ei luminat.

– Bună seara, domnişoară Ventura şi domnule.

Hadrian s-a uitat cruciş la Marion şi i-a întins mîna, pe care aceasta a luat-o fericită. Au intrat împreună în groapa cu lei.

– Să nu-mi dai drumul la mînă, că mă pierd, a şoptit Hadrian tare, în timp ce intrau în biroul favorit al tatălui

ei, iar Marion a chicotit din nou. Dar la intrarea lor pe uşa de stejar masiv faţa ei era iar marcată de îngrijorare. I-a strîns în linişte mîna.

– Ştiu că e o prostie, a spus ea. Dar nu mă pot opri... nu ştiu. Simt că ne pîndeşte dezastrul.

– Asta-mi place la tine, a zis Hadrian pragmatic. Optimismul tău nezdruncinat. Ea a zîmbit, a tras aer adînc în piept şi a deschis uşa. Hadrian a urmat-o.

Dacă ar fi fost altul, s-a gîndit Carole Ballinger imediat, tînărul care ar fi intrat după Marion Ventura ar fi arătat ca un căţeluş care îşi urmează stăpîna. Dar, deşi Marion arăta sută la sută ca Prinţesa Ventura, bărbatul care o însoţea nu arăta deloc a prinţ consort. Deloc servil. Leslie Ventura s-a ridicat încet din scaunul opus. Hadrian şi-a rotit privirea cu cele cîteva grade necesare, iar Marion şi-a ţinut respiraţia.

Leslie arăta exact a cè era, proprietarul de la *Ventura Industries.* Avea un costum extraordinar de scump, iar părul dat pe spate arăta încă negru, tineresc, sănătos. Discretul ac de cravată, butonii şi ceasul lui probabil că făceau mai mult decît salariul curent pe trei ani al lui Hadrian. Leslie ştia bine asta. Şi Hadrian o ştia, dar nu-i păsa.

– Domnule Ventura, a spus el cu voce plăcută şi neutră în acelaşi timp, mă bucur să vă cunosc. Omisese acel „Sir" slugarnic pe care-l aştepta Leslie, care, curios, nu s-a simţit jignit.

Leslie a traversat tot acel spaţiu imens dintre ei, acoperit cu covoare persane groase, şi i-a întins mîna.

– Domnul Boulton, presupun, a spus el, privind scurt şi reprobator la Marion, care uitase să facă prezentările. I-a prins mîna lui Hadrian într-un cleşte; acesta putea să-i replice cu o strîngere zdrobitoare, dar asta nu ar fi făcut decît să-i reactiveze băşicile de bine-de-rău uscate, ar fi dus la un dureros şi inutil exerciţiu de-a cine-i mai tare. A aplicat exact aceeaşi strîngere dintotdeauna

şi s-a uitat drept în ochii lui Leslie Ventura. Era uşor. Leslie, obişnuit să privească oamenii de sus, a descoperit că Hadrian era mai înalt ca el.

Marion şi-a ţinut din nou respiraţia. Cei doi bărbaţi s-au privit în ochi o eternitate. În cele din urmă, Leslie a cedat şi a făcut un pas în spate.

– Vă prezint pe doamna Ballinger. Carole, Hadrian Boulton.

Hadrian i-a zîmbit frumoasei femei mature care se îndrepta spre el.

– Doamnă Ballinger.

– Spune-mi Carole.

– Spune-mi Hadrian.

– Hadrian. Un nume neobişnuit.

– Cred că am fost numit după împăratul roman. Acela care a construit zidul[1].

Carole a rîs.

– Nu mă surprinde, a spus ea, şi i-a adresat lui Marion o privire care conţinea tomuri întregi.

Leslie a tuşit.

– Vă rog să vă aşezaţi, domnule Boulton. Coniac?

– Spuneţi-mi Hadrian, vă rog. Prefer o bere, dacă aveţi.

Leslie a clipit iritat.

– Cred că avem bere pe undeva. O să-i spun lui Jacobs.

Marion s-a uitat la tatăl ei cum se duce la un perete şi trage de funia clopoţelului. Apoi s-a uitat la Hadrian, care i-a zîmbit tandru. Jacobs a venit, a plecat şi apoi s-a întors cu un pahar cu bere. Hadrian, aşezat acum

---

1. Zidul defensiv construit pe timpul împăratului Hadrian, urmaşul lui Traian, în Anglia de Nord, pentru împiedica invaziile picţilor din actuala Scoţie.

într-unul din fotoliile de piele grupate în jurul căminului *Adams* original, l-a luat.

– Mulţumesc. Valetul a părut surprins pentru moment. Cînd a plecat, Leslie s-a aşezat în fotoliul din faţa lui şi a luat o înghiţitură din paharul propriu.

– Nu e cazul să tot mulţumeşti unui servitor, domnule Boulton, a început el, mai mult condescentent decît ostil. Nu se aşteaptă la mulţumiri.

Hadrian s-a uitat la el. În contrast cu costumul italian de o mie de dolari al lui Leslie, el purta o pereche de pantaloni raiaţi, verzi, şi un jerseu crem de la *Woolworth's.*

– Poate că nu, a recunoscut el, dar am fost învăţat să spun „vă rog" şi „mulţumesc" şi nu am de gînd să renunţ la obiceiuri.

Spre surpriza lui, Leslie a început să nu se mai simtă confortabil. Pentru prima dată în mulţi, foarte mulţi ani, se simţea ca un imbecil.

– ...Nu am nimic împotriva bunelor maniere, a spus el şovăitor. Doar încercam să vă pun la curent cu eticheta cuvenită.

Hadrian a zîmbit.

– Mulţumesc. Dar nu urmez decît eticheta cu care sînt de acord.

Leslie a zîmbit şi el. Ca un crocodil în faţa prăzii.

– Şi eu. Şi deşi eticheta mi-ar spune să flecăresc politicos cu dumneavoastră, vă pot spune, sincer, că sînt îngrijorat pentru fata mea şi că aş vrea din partea dumneavoastră nişte asigurări.

– Tati, a intervenit Marion repede, nu l-am invitat aici pe Hadrian pentru o întîlnire de gradul trei.

– Asta tu o ştii mai bine, a spus Leslie cu o voce joasă, prevestitoare de rele.

Marion a inspirat adînc. Nu era bine. Dacă Hadrian ar fi admis să se încovoaie măcar puţin... Dacă... Ce? Să joace teatru cu tatăl ei, cum făceau toţi? Să facă un

asemenea compromis? A tresărit la gîndul ăsta. S-a uitat cu mîndrie la el, cu bucuria că nu se lasa intimidat şi nu se făcea mic. El i-a făcut cu ochiul. Carole a zîmbit în paharul ei de coniac, iar Leslie a prins puţină roşeaţă în obraz.

– Deci, domnule Boulton...

– Hadrian, vă rog.

– Hadrian, a admis Leslie. Dar cînd englezul s-a întors să se uite la el cu o sprînceană puţin ridicată, şi-a dat seama că a uitat ce voia să spună. Asta l-a înfuriat. Era obişnuit să fie peştele cel mare, din balta cea mai mare. Dar acum, pe parcursul a numai cîteva minute pe care n-o să le uite aşa uşor, simţea că şi-a găsit naşul. Cu un amărît de contabil. Deci... Hadrian, a întors-o pe un ton mieros, cum îţi place să lucrezi pentru mine?

Aroganţa evidentă a făcut-o pînă şi pe Carole să strîngă din dinţi. Ştia de ce face asta, desigur. Nu era obişnuit cu bărbaţii hotărîţi, care puteau riposta. Marion s-a făcut palidă de furie şi amîndouă femeile s-au uitat instinctiv la Hadrian. Care zîmbea.

– Consider că este foarte interesant şi foarte satisfăcător, domnule Ventura, a spus el, fără urmă de iritare. Şi se pare că mă descurc, pentru că azi am fost promovat.

Leslie a zîmbit strîmb.

– Da, ştiu. De fapt, îl prelucrase pe Herb fără milă, iar acum nu ştia dacă să se bucure sau să fie mulţumit că prietenul fetei lui era o achiziţie formidabilă, un geniu contabil.

– Sînt convins, a spus Hadrian plat.

Leslie a aşteptat. Era unul din trucurile lui favorite. Prelungirea tăcerii, pînă ce celălalt ceda. Numai că acesta nu ceda. Şi-a dat seama de asta instinctiv, după o jumătate de minut de tăcere încordată. Marion s-a foit în scaunul ei. Avea senzaţia că trebuie să facă orice, dar nu ştia ce.

– Mutarea ta în America m-a surprins, a spus în sfîrşit Leslie. Aveai o situaţie foarte bună în York. Erai pe cale să devii partener într-o firmă foarte veche şi foarte respectabilă. Aveai o casă, dar nu aveai prietenă. Cum asta?

Marion a şuierat:

– Iar ţi-ai pus detectivii să spioneze, nu-i aşa? a întrebat ea printre dinţi.

– Bineînţeles că i-am pus, a replicat Leslie. Eşti singura mea fiică. Şi cînd îmi spui atît de calm că te întîlneşti cu un individ cu totul străin, la ce te poţi aştepta?

– Mă aştept să te bucuri pentru mine, a spus Marion, puţin tremurător. Tati, nu poţi fi fericit alături de mine, măcar puţin?

Leslie a înghiţit un nod din gît.

– Ba aş putea, dacă aş fi sigur...

– Sigur ce? Că ies cu „cine trebuie"? Spune-mi, cine ar fi potrivit?

– Pentru început, un american, i-a replicat el.

– Credeam că sînteţi italian, domnule Ventura, a îndreptat disputa tată-fiică glasul calm, puţin curios, al lui Hadrian.

Leslie şi-a întors brusc capul spre el.

– Sînt. Sau mai degrabă tata a fost. Eu m-am născut aici, la New York.

– Aa, da, a spus Hadrian. Înţeleg.

Leslie a roşit.

– Nu am prejudecăţi împtriva englezilor, domnule Boulton, l-a şfichiuit el, supărat că este forţat să intre în defensivă.

– Doar că nu vreţi ca fiica dumneavoastră să se mărite cu vreunul...

– Exact. Nu vreau, a vorbit Leslie pe şleau.

– Eu credeam că ea decide. Dumneavoastră nu credeţi la fel? a întrebat Hadrian, încercînd să-şi păstreze calmul. Ştiuse din capul locului că Leslie Ventura o să

fie o piatră tare, dar presupusese că e un om cu care te poţi înţelege. Acum nu mai era atît de sigur.

Leslie a inspirat adînc, pentru a se calma.

– Da, bineînţeles că e treaba ei, a recunoscut el în final, şi toată lumea a auzit oftatul de uşurare al lui Marion. Dar de mine depinde cîţi bani îi dau. Sau ce slujbă îi dau.

Deci aşa se pune problema, s-a gîndit Hadrian obosit. Deci Leslie îl considera un vînător de zestre.

– Ce legătură are? a întrebat exasperată Marion. Hadrian s-a uitat la ea surprins că nu reuşise, în ciuda marii ei inteligenţe, să înţeleagă. Atunci şi-a dat seama de ce ea nu înţelesese şi l-a cuprins un val de iubire. Ea nici măcar nu se gîndise că el ar putea fi vînător de zestre.

– Îmi vine să-ţi sărut picioarele, prostuţo, a spus el în şoaptă, iar ea s-a aplecat spre el. Degetele de la picioarele ei s-au chircit de plăcere în pantofii *Maud Frizon,* foarte scumpi. A zîmbit. Îi plăcea la culme cînd el îi săruta picioarele, cum descoperiseră cu numai cîteva săptămîni în urmă.

– Chiar ai face-o? a întrebat ea tot în şoaptă, cu ochii strălucind.

Leslie a tuşit furios. Cuvintele englezului erau atît de intime, încît îi venea să-l strîngă de gît. Cum îndrăznise, măgarul, să facă dragoste cu fiica lui, chiar sub nasul lui?

– Stau şi mă întreb cît timp o să mai stai pe-aici dacă Marion n-o să mai fie moştenitoarea mea. Camera a îngheţat.

– Nu prea mult, a spus Hadrian. Toţi au rămas cu gura căscată.

Marion s-a uitat la ea surprinsă.

– Chiar n-ai mai sta?

– Normal. Dacă nu mai eşti moştenitoarea lui, o să vrei să fii propria ta şefă. Şi mă îndoiesc că o să poţi să

faci asta aici, la New York. Nu în... – şi a arătat cu capul spre Leslie – situaţia actuală. Dar se poate merge şi în altă parte. În York, de pildă. Sau pe Coasta de Vest, dacă vrei să rămîi în America.

Ochii lui Marion au lucit de bucurie. Spusese atît de puţin, dar atît de multe. Mai întîi, o făcuse conştientă de independenţa şi de puterea ei. Şi spusese „noi". Un cuvînt care înseamnă atît de mult. Şi nici nu-i ceruse să renunţe la legăturile de familie sau să părăsească ţara de dragul iubirii. Dar dacă i-ar fi cerut-o, ar fi făcut-o. Pentru că şi el ar fi făcut orice pentru ea.

– Sună foarte frumos, a spus Leslie, rotunjindu-şi cuvintele. Dar mă îndoiesc că e şi adevărat.

Privirea lui Hadrian s-a întors de la Marion spre Leslie. A oftat din greu.

– Domnule Ventura, nu vreau să fim duşmani, a spus el, dar a adăugat, văzînd zîmbetul mijit pe buzele lui Leslie: de dragul lui Marion.

– De dragul tău, vrei să spui, l-a corectat Leslie aspru.

– Nu, a răspuns Hadrian. Nu aveţi nimic din ce mi-aş dori.

Leslie a rîs.

– Nu, zici? Am milioane de dolari. Sute de milioane. Ba, la dracu', mii de milioane. Şi zici că nu le vrei?

Hadrian a zîmbit.

– Domnule Ventura, nu puteţi locui în acelaşi moment decît într-o casă. Nu puteţi purta decît un costum. Puteţi să mîncaţi doar un fel. Să conduceţi o singură maşină. Toate astea, eu le pot obţine pentru mine şi Marion. Ba şi *Marion* le poate obţine singură. E deşteaptă, talentată şi puternică. Nu avem nevoie de miile de milioane de dolari ale dumneavoastră, domnule Ventura. A vorbit liniştit, fără să-şi ridice vocea nici o clipă, iar Marion şi Carole l-au ascultat vrăjite. Carole şi-a dat seama că chiar vorbeşte serios.

Marion şi-a înghiţit lacrimile de mîndrie şi de fericire. Doamne, cît de mult îl iubea!

– Şi chiar te aştepţi să cred asta? a întrebat Leslie, în timp ce faţa îi căpătase o nuanţă urîtă de roşu, ca de fiecare dată cînd era cu adevărat furios. Sau cînd îi era frică. Dintr-o dată, nu a mai ştiut care din aceste emoţii domină. S-a uitat în ochii limpezi, lipsiţi de orice frică, ai englezului, şi, pentru prima oară în viaţă, s-a simţit pierdut.

– Nu, a spus Hadrian răspicat. Nu sînteţi în stare să înţelegeţi asta. Şi îmi pare foarte rău.

– Ţine-ţi pentru tine părerile de rău, Boulton, i-a aruncat Leslie în faţă, temperamentul lui italian volatil dezlănţuindu-se în sfîrşit. Şi păstrează o parte din ele şi pentru fiica mea. Pentru că eşti atît de băgăreţ şi de lacom, sînt obligat să-i iau postul de Asistent Special. Dar s-a ruşinat chiar în timp ce vorbea. Nu era cinstit să dea vina pe Hadrian Boulton, cînd de fapt hotărîse deja schimbarea. Se simţea mic chiar în propriii ochi, iar asta a făcut ca furia să-i crească şi mai mult. Să ieşi din casa mea! a urlat el, ridicîndu-se în picioare. Tremura din toate încheieturile.

Marion a sărit şi ea în picioare.

– Tati! Dacă Hadrian pleacă din casa asta acum, o să plec şi eu. Şi n-o să se mai întoarcă nici unul din noi.

Carole a ţîşnit şi ea în picioare, luată prin surprindere de întreaga scenă, dar n-a spus nimic.

– Dacă faci asta, n-o să mai calci nici la *Ventura Industries,* a spus Leslie primul lucru care i-a trecut prin cap. Pur şi simplu nu îi venea să creadă că fetiţa lui îl prefera pe englez, în dauna lui. Plănuiam să-ţi dau şefia la Relaţii cu publicul.

– Poţi să-ţi bagi pe gît RP-ul, aproape că i-a strigat Marion.

– Cu nişte sos cu ceapă, sau cu ustoroi şi mirodenii? a întrebat Hadrian, iar Carole Ballinger nu s-a mai

putut reţine şi a izbucnit într-un rîs pe jumătate isteric. Marion s-a uitat ţintă la el. Buzele începuseră să-i tremure. Nu putea să plece aşa. Era prea... *nenecesar*.

– Tati, a început ea cu voce împăciuitoare, dar lui Leslie îi era de-ajuns. Englezul îşi rîdea de el, simţea asta. Voia să-l omoare. S-a întors şi s-a proptit cu amîndouă mîinile de cămin şi s-a uitat ţintă la flăcări.

Hadrian s-a uitat la spinarea lui încordată şi s-a simţit înfrînt. Greşise. Dar ce alternativă avea? Să-l lase să-l joace cum voia? Ce fel de viaţă ar fi avut el şi Marion după aceea? Şi cum se simţea ea acum? Îşi iubea tatăl, ştia asta. S-a uitat la el şi ea i-a văzut privirea de învins şi frica din ochi şi şi-a luat mîna cu care-l ţinea de mijloc şi i-a luat obrajii în palme.

– Te iubesc, a spus ea dulce. Să mergem.

Hadrian a înclinat din cap. I-a aruncat o privire lui Carole, care se uita tristă la ei şi a clătinat fără cuvinte din cap. S-a mai uitat o dată la spatele încordat, ostil şi s-a întors cu un oftat. A luat-o pe Marion de mijloc şi a ieşit din cameră. Cînd uşa s-a închis în urma lor, Leslie s-a îndreptat. Se mişca şi se simţea ca un om bătrîn.

– Au plecat? a întrebat el, cu voce moartă.

– Da, a răspuns nefericită Carole. Au plecat.

– În regulă, a spus Leslie hotărît. Nu vreau să-i mai pomenească numele cineva în casa asta.

S-a răsucit cu spatele la foc, iar Carole s-a întors spre el.

– Eşti un prost, a spus ea direct. Ţi-ai pierdut fiul, iar acum tocmai ţi-ai pierdut şi fiica. Tu chiar *crezi* că o să se întoarcă?

Leslie s-a holbat la ea, abătut. Era pentru prima dată că îi vorbea atît de tăios.

– N-am avut de ales. Ai văzut şi tu cum era individul, a murmurat el, apărarîndu-se.

– O, da. Am văzut. E puternic. Prea puternic ca să se plece în faţa ta şi asta doare, nu-i aşa? E şi deştept.

Prea deştept ca să se lase manipulat şi umilit. Şi asta te-a înfuriat. Dar ţi-am spus că eşti prost pentru că nu ai văzut cît de mult o iubeşte Hadrian Boulton pe fiica ta. Şi cît de mult îl iubeşte ea. De aceea nu o să-i mai vezi niciodată dacă nu faci *tu* ceva în sensul acesta. Şi repede, l-a avertizat ea, după care s-a întors pe călcîie şi a plecat.

Leslie s-a uitat la uşa închisă, şocat, aşteptîndu-se ca dintr-o clipă în alta să se deschidă şi să intre Marion. Sau Carole. Sau chiar şi englezul. Dar uşa nu s-a deschis. Iar marele palat a rămas brusc gol, foarte gol.

Marion a intrat în apartament şi şi-a scos cu un oftat pantofii. Hadrian s-a uitat la ea şi a zîmbit.

– Tatăl tău chiar vorbea serios.

Marion a pufnit furioasă.

– Nu vreau să mai vorbesc despre el. Niciodată. A ieşit pentru totdeauna din viaţa noastră.

– Nu, n-a ieşit, a spus blînd Hadrian. O să ia ceva timp, dar o să-l aducem la gînduri mai bune. A văzut-o cum răsuflă uşurată şi s-a strîmbat. Deci, a spus el, la treabă! Ce avere zici că ai?...

În următoarea oră şi-au trecut în revistă capitalul, care era considerabil. Numai bijuteriile lui Marion echivalau cu peste un milion de dolari.

– Deci... Avem un capital lichid, iar eu sînt în măsură să-l contabilizez, a spus Hadrian, frecîndu-şi gîtul obosit. Problema este, cum îl plasăm?

Marion a oftat.

– Nu ştiu. Acum, că sîntem pe propriile noastre picioare, mi-e frică. Dacă nu fac faţă?

– Atunci trăim din ajutorul de şomaj, a spus Hadrian fără să clipească, hotărît să nu o lase să se scufunde în pesimism sau disperare. Gîndeşte, femeie. La ce te pricepi? Ce ştii mai bine să faci şi cum putem să ne folosim de asta?

– O nouă companie de turism, a spuse ea imediat şi a scos un strigăt de triumf. Ştiu! Am putea cumpăra pentru noi ferma aceea din Stowe, s-a entuziasmat ea. Desigur, o să trebuiască să renovăm clădirile. Şi apoi să ne extindem rapid. Să cumpărăm locuri în alte staţiuni – în mod sigur în Europa. Lech, Gstaad şi altele asemenea. Dar ştiu că putem s-o facem, a spus ea cu ochii strălucind de o vigoare înnoită. Nu a remarcat revenirea acelei priviri pierdute în ochii lui Hadrian. În entuziasmul ei, nu a făcut legătura între numele proprietarului şi cel al verişoarei lui Hadrian. Trebuie să mă gîndesc foarte bine, a rîs ea. Şi-a tras spre ea trusa de birou şi a început să noteze rapid. În cîteva clipe, era pierdută în lumea marii finanţe.

Hadrian şi-a condus maşina ţeapăn pînă acasă. Deci a venit şi clipa aceea, şi-a spus el. Trebuia să aleagă între Marion şi Bryony. Reuşise să descopere adresa la care locuia Bryony în Stowe. Dar aceasta trebuia să-i vîndă lui Leslie Ventura ca să-l doboare pe Germaine. Cum o să poată el să pună mîna pe telefon şi să-i ceară să le vîndă lor? Dar dacă n-o făcea, ce se întîmpla cu Marion şi cu noul lor start? Şi ei aveau mare nevoie de ferma aceea...

S-a aşezat pe scaun şi a rămas cu ochii la telefon. În cele din urmă, a ridicat receptorul din furcă.

Capitolul 27

Bryony a împins uşa şi a aprins lumina.

– Aici e acasă. Cel puţin pentru moment.

Bryony s-a uitat în jur. Nici o fotografie, nici un fleac din acelea cu valoare sentimentală.

– Vrei o cafea, o cacao, sau ceva mai tare? a întrebat ea, dîndu-şi jos haina albastră. Ochii lui au măsurat-o incapabili să se uite la altceva. În lumină, rochia ei avea licăriri alb-aurii. Decolteul adînc arăta începutul cupelor sînilor. Părul i se revărsa pe umerii goi ca o mătase cafenie. Iar buzele erau roşii şi numai bune de sărutat. Iar ochii aceia incredibili... Şi-a dat seama că aşteaptă de la el un răspuns, privindu-l puţin nedumerită.

– O cafea, dacă nu e prea mult de muncit la ea.

– Pentru tine, nici o muncă nu e prea multă, a spus ea mieroasă şi a intrat în bucătărie. El a avut o grimasă tristă. Toată seara flirtase cu el. Strîngeri de mîini peste masă. Privit la el prin lumina lumînării. Ar fi fost de rîs, dacă nu l-ar fi afectat cu puterea unui uragan. Era o seducătoare fără experienţă şi deci fără o şansă. Doar

că el voia să fie sedus. A murmurat o înjurătură şi s-a uitat iar în jur. Camera nu oferea nici un indiciu despre existenţa lui Bryn Whittaker. Atunci de ce se simţea de parcă o cunoştea ca pe propriul lui suflet?

– Cu lapte şi o bucată de zahăr, corect?

S-a întors şi a luat cana întinsă de ea.

– Mmm, delicioasă, a murmurat şi el, coborîndu-şi vocea şi pironindu-i privirea într-a sa. Dacă voia să facă pe seducătoarea, de ce să nu-i dea o mînă de ajutor? Dintr-o dată, aerul din jur parcă s-a încărcat cu electricitate, aruncînd mici scîntei. S-a îndreptat spre el, cu buzele întredeschise... şi a sunat telefonul.

A sărit în sus.

– Cred că trebuie să răspund, a spus ea scuzîndu-se, gîndindu-se că e omul de la *Vermontul verde,* cu un răspuns. Dar nu era.

– Alo. Bryony Rose?

A recunoscut imediat vocea, bineînţeles. Atît de caldă şi de familiară şi atît de binevenită. Fără să-şi dea seama, chipul i s-a luminat incredibil de tare, iar Kynaston, care tocmai voia să privească în altă parte, s-a trezit că se uită cu multă atenţie la ea.

– Hadrian? Cum ai reuşit să mă găseşti?

– N-a fost prea greu să ghicesc încotro ai luat-o, i-a răspuns blînd vocea lui Hadrian, iar ea a roşit vinovată.

– Ştiu. Iartă-mă, am plecat fără să-mi iau rămas-bun, dar credeam că bileţelul o să te liniştească.

– Nu m-a liniştit. Am plecat la New York cît de repede am putut. Dar mîine vin la Stowe.

– Vai, ce bine! Spune-mi cînd soseşte trenul şi te iau de la gară. Mi-a fost dor de tine, a spus ea cu voce şoptită.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, a spus el aspru. Şi, Bryony, mai vin cu cineva. Cineva... sper că o să accepte să se mărite cu mine cînd o să am curajul să-i cer.

– Căsătorie? Cu tine? abia a putut respira Bryony şi s-a prăbuşit în cel mai apropiat scaun. La cîţiva metri de ea, Kynaston a îngheţat. Pielea lui bronzată şi-a pierdut o parte din culoare, iar cana a început să-i tremure în mîini.

– Da. Să ştii că... o iubesc foarte mult, Bryony Rose, a spuş Hadrian, iar vocea i s-a auzit puţin tensionată. Ea a tresărit, pentru că şi-a dat seama că Hadrian e puţin îngrijorat. Şi mai e ceva. Voiam să discutăm cînd ne vedem, dar nu cred că o să avem timp, a spus el, mai încordat cu fiecare cuvînt. Spune-mi, ţi-a făcut Leslie Ventura o ofertă pentru ferma pe care ai cumpărat-o?

– Cum ai aflat? Parcă se sufoca. Da, mi-a făcut. Chiar mă gîndeam la ea. Voiam să aştept... – şi să-l fierb pe Kynaston Germaine, ar fi vrut ea să spună, dar şi-a luat seama la timp că acesta încă se afla în cameră. S-a uitat direct în ochii lui. Erau argintii şi parcă voiau să o omoare. A clipit intimidată şi s-a uitat în altă parte.

– În regulă! a exclamat Hadrian, evident uşurat. Bryony, te rog s-o ţii pînă vin eu acolo cu Marion. Marion Ventura, a adăugat el, rostind numele cu tandreţe şi brusc ea şi-a dat seama de cine e îndrăgostit el.

– Vai, Hadrian, a spus ea cu o voce simultan ameţită, fericită şi furioasă şi înfricoşată.

– Ştiu, a spus el simplu. Bryony, trebuie să-ţi explic cîte ceva. Lucrurile sînt foarte dificile şi complicate şi... am nevoie de ajutorul tău. Ştiu că nu e cinstit şi că eu ar trebui să fiu acela care te ajută. Crede-mă, de asta am şi venit în America. De asta mi-am luat o slujbă la *Ventura.* Dar... lucrurile au scăpat de sub control. M-ai înţeles?

Bryony s-a uitat peste umăr la Kynaston. Acesta privea pe fereastră, lăsînd să i se vadă profilul. Era imposibil de frumos şi parcă pulsa în el un fel de furie animalică. Sfîrcurile i s-au întărit şi au împins în pieptul rochiei de satin, iar genunchii i s-au făcut de piftie. A

încuviinţat.

– Da, Hadrian, da, dragul meu. Te-am înţeles.

– Bine, atunci aştepţi pînă venim acolo, a auzit ea un suspin de uşurare.

– Bineînţeles că aştept, a spus ea cu blîndeţe.

– Te iubesc, Bryn Whittaker, a spus Hadrian încet.

– Şi eu te iubesc, a şoptit ea, dar nu destul de încet ca să nu audă Kynaston. Cu bine. Ne vedem mîine. A pus receptorul în furcă.

Kynaston se uita ţintă în cafea. Îi venea să omoare pe cineva numai la gîndul că există pe lumea asta un bărbat cu care ea să fi făcut dragoste şi căruia ea poate să-i spună „te iubesc". Pe ea îi venea s-o omoare. S-a ridicat încet şi i-au căzut cheile.

– Ţi-au căzut...

– Cine a fost la telefon? Vocea lui a pocnit ca un bici. Bryony a simţit furia pe care o emana el şi a străbătut-o un val de bucurie. Era gelos!

Ea a ridicat din umeri.

– Cineva pe care îl cunosc de mult.

– Este iubitul tău? a întrebat el aspru, iar ea i-a şuierat:

– Nu e treaba ta!

Kynaston a zîmbit, un zîmbet rece, batjocoritor.

– Nu e? Credeam că este. Dar dacă spui tu că nu e, atunci probabil că am citit greşit semnalele. Aşa că, noapte bună. Sau, mai degrabă, adio. Vocea îi era rece ca Polul Nord. S-a întors spre uşă, iar Bryony a văzut cum odată cu el se duce şi răzbunarea ei.

– Stai, aşteaptă. A fugit spre el.

Kynaston s-a oprit. Nu o credea în stare să scape de ura ei. Pe moment era singurul lucru la care era în stare să se gîndească.

– Îmi vine să te omor pentru ce mi-ai făcut, a scrîşnit el din dinţi, întorcîndu-se pe călcîie. Ea abia a avut timp să inspire pînă ce buzele lui s-au lipit de ale ei, calde,

apăsate, iar limba i-a plonjat în gura ei nepregătită şi a făcut-o să se prăbuşească la pieptul lui cu un geamăt oftat. Instantaneu, mîinile lui s-au înfăşurat în jurul ei, una presîndu-i ceafa, iar cealaltă spatele. Încet, mîna i-a lunecat spre umerii goi, degetele lui mîngîindu-i sensibilul loc dintre omoplaţi, apăsînd şi explorînd, trimiţîndu-i impuls după impuls înspre sîni.

Şi-a ridicat încet capul şi a privit-o cu ochi reci, albăştri.

– Era iubitul tău, Bryony Rose?

Bryony a clătinat din cap. Nu s-a gîndit o clipă să-l mai fiarbă în suc propriu.

– Nu, nu.

El a crezut-o. N-ar fi putut spune de ce, dar ştia că-i spune adevărul, iar uşurarea i-a adus iar flăcările în ochi. Şi-a aplecat din nou capul ca să o sărute, de data asta mîna făcîndu-i-se cupă pe sînul ei, în timp ce cealaltă o îmbrăţişa lipind-o spre el cît era de înaltă. Bryony a gemut, iar vîrfurile sînilor au ieşit în întîmpinarea degetelor lui iscoditoare, în timp ce spatele i se arcuia sub apăsarea mîinii lui. Hadrian era uitat. Ura era uitată. Dreptate, răzbunare nu existaseră niciodată. Nu exista decît gura lui lipită de a ei, mîinile lui pe trupul ei.

În cele din urmă, el s-a îndreptat, satisfăcut. Se simţea uşor ca un fluture, dar dintr-o dată şi-a revenit, ca un beţiv pe care ai aruncat o găleată cu apă rece ca gheaţa. O iubea. O iubea irecuperabil. Iar ea ar fi vrut să-i taie inima şi s-o servească pe o tavă de argint. A făcut un pas înapoi, cu ochii încruntaţi. Trebuia să se gîndească. Trebuia să iasă de pe orbita asta periculoasă, înainte să ardă ca un meteorit şi să gîndească, să gîndească, la naiba.

– Noapte bună, Bryony Rose, a spus el încet. Ne vedem mîine.

S-a întors şi a plecat. Ea a rămas uitîndu-se la uşă, apoi s-a întors şi i-a găsit pe fotoliu cheile. A scos cheia

pe care scria *Biroul de la hotel* şi a alergat după el.

El a luat cheile.

– Ar trebui să te grăbeşti înăuntru. E un frig de crapă pietrele, a adăugat cu o notă de prudenţă. Frigul nu-l ajuta să scape de ceea ce simţea adînc în suflet. Ea a încuviinţat şi s-a întors, ca o marionetă trasă de fire invizibile. A luat cheia. O să meargă să vadă ce se găseşte în biroul lui. Să găsească dovezi împotriva lui. Iar Societatea *Vermontul verde* o s-o ajute să le folosească. Dacă o să găsească ceva despre poluarea mediului înconjurător, foarte bine. Şi-a pus cheia pe buzele pe care se odihniseră adineaori buzele lui. Era rece. A închis uşa de lemn cu lacrimi în ochi.

Vanessa Germaine a coborît din expresul de Montreal şi şi-a lăsat geamantanul pe peron. Era înaltă, douăzeci de ani, păr lung, blond şi ochi albaştri.

– Vă e frig, se pare, *Fräulein*. Vreţi un taxi?

Accentul era german. S-a răsucit, puţin nervoasă, spre voce. La bordură era trasă o maşină, iar la fereastra acesteia era unul din cei mai frumoşi bărbaţi din cîţi văzuse. Blond, maxilar pătrat, ochi albaştri.

– Nu, mulţumesc, a zis ea, prudentă.

Adonisul i-a zîmbit amuzat.

– Înţeleg. Poate că ne vom întîlni în împrejurări mai favorabile, *Fräulein,* a spus Claus, măsurînd-o din ochi. Sînt instructor aici, a continuat el ca din întîmplare. Vă rog să nu vă sfiiţi, dacă aveţi nevoie de unul. Numele meu este Claus. Toată lumea mă cunoaşte aici, a adăugat el şi i-a fluturat vesel din mînă, pornind maşina.

Vanessa i-a fluturat şi ea mîna şi s-a uitat după el. O să fie o vacanţă de Crăciun frumoasă!

Era şase şi jumătate dimineaţa, în prima zi de decembrie. Bryony a intrat în biroul lui Kynaston şi a început să-l cerceteze. A tras de cel mai apropiat sertar.

Era încuiat. S-a uitat cu un oftat în jur, căutînd o cheie.

– Unde naiba ar putea fi?

– Ce să fie?

A sărit de trei coţi în sus la auzul vocii batjocoritoare, iar cînd el a aprins lumina ea deja era lipită de peretele opus.

– Ce faci aici atît de devreme? a întrebat el într-un sfîrşit, intrînd pe uşă şi închizînd-o cu un clic uşor.

– De unde ştiai că o să fiu aici? Avea vocea pierdută.

El a zîmbit rece.

– Cînd mi-ai dat toate cheile, minus una, mi-a trecut prin cap asta.

Bryony a lăsat să-i scape un suspin lung, panicat.

– Bănuiesc că te minunezi ce fac aici, nu? a întrebat ea, în timp ce mintea-i lucra febril, căutînd cu disperare o scuză. Trebuie să existe ceva, o scuză valabilă, avea nevoie doar de timp ca să o găsească.

Dar Kynaston a surprins-o încă o dată.

– Nu. Ştiu foarte bine ce cauţi aici. A pus pe birou un dosar şi s-a lăsat într-un scaun. Fusese o noapte lungă, obositoare. Cauţi ceva incriminatoriu. Ceva. Ce? Poate ilegal, poate doar scandalos. Ceva de dat presei.

Bryony a rămas cu gura căscată.

– De unde ştiai?

Kynaston a zîmbit.

– Vai, Bryony Rose. Sau Bryn Whittaker, cum vrei... A făcut o pauză, privind cum păleşte ca un mort. Da, ştiu cine eşti.

– De cînd? a întrebat ea pierdută.

– Din momentul în care ţi-am văzut ochii, a spus el fără emoţie. Nu ar fi crezut că este posibil, dar ea a pălit şi mai tare.

– De-atîta vreme? a şoptit ea.

– De atîta, a recunoscut el simplu.

– Şi tot timpul ăsta...

– Da. A înclinat din cap, întunecat, dar cînd s-a aplecat peste masă spre ea, nu mai avea intenţia s-o pedepsească pentru ce gîndea. Ştiu că mă învinuieşti pentru Ravenheight, a început el blînd, dar dacă ai vedea ce am făcut acolo...

– Nu mai e Ravenheight, a spus ea repede, supărată pe inima care-i bătea tare, trădătoare. Tatăl meu... a început ea disperată, încercînd să-şi adune vechea ură.

El a ridicat mîna.

– Ştiu de tatăl tău, a spus el, surprinzînd-o încă o dată. Şi i-a împins dosarul.

Ea s-a uitat ca la o cobră gata să muşte.

– Ce e asta?

– Citeşte. Sau ţi-e frică? a spus el blînd.

Ea a luat cu furie dosarul. Totul era acolo. Ruinarea lentă şi ireversibilă a fermei, care nu avea nimic a face cu *Germaine Leisure.* Mai îngrozitor, distrugerea treptată a sănătăţii lui John Whittaker. Era cardiac de ani de zile. *Ani* întregi! A simţit pe obraji ceva cald şi şi-a dat seama că erau lacrimi. A închis încet fără un cuvînt. A simţit cum braţele lui o cuprind şi lacrimile i se opresc pe un umăr cald, puternic.

– Nu mi-a spus niciodată, a strigat ea, cu vocea întretăiată de durere şi de vină. Dacă ştiam, îi spuneam să plece de la Ravenheight, a suspinat printre hohote.

– Ştiu. Ştiu că ai fi făcut-o, i-a murmurat el în păr, sărutîndu- i cu tandreţe tîmplele. Dar nu a fost vina ta, crede-mă, Bryony. Dar trebuia să te fac să înţelegi. Dacă vrem să avem o şansă, trebuie să vedem lucrurile cum sînt ele în realitate. Te iubesc, Bryony Rose Whittaker, a spus el ochilor ei lărgiţi, şocaţi, frumoşilor ei ochi de tigroaică.

– Dar Katy... a spus ea şi s-a oprit. Katy. Poate că nu era vinovat de moartea tatălui ei şi nici de pierderea fermei. Dar Katy... Katy avea nevoie de un cămin, iar omul ăsta i-l luase. Iar acum Katy era moartă...

Kynaston a suspinat, ţinînd-o strîns, cu ochii închişi. Era atît de bine să o simtă în braţele lui şi să nu fie mereu îngrijorat de motivele ei sau de strategia lui. Noaptea trecută ajunsese la concluzia că iubirea, oricît de complicată şi de inoportună, era ceva atît de rar, încît merita o şansă să existe şi să crească. În plus, trebuia să o salveze de ea însăşi, înainte ca ura s-o consume şi s-o distrugă.

Bryony şi-a şters încet lacrimile şi l-a întrebat nesigură:

– Mă iubeşti? Chiar mă iubeşti?

El a recunoscut.

– Da, chiar te iubesc, cu adevărat te iubesc.

Bryony a închis ochii. Era prea obosită, prea amorţită, prea şocată ca să înţeleagă. O iubea. Ce importanţă avea? Cum să permită iubirii lui să aibă importanţă? Trebuia să-şi amintească de promisiunea făcută lui Katy. Dar el o *iubea*! A tresărit. De durere.

– Este în regulă, Bryony Rose, a zis el încet, ţinînd-o strîns. Totul o să fie bine, îţi promit.

Ea a înclinat din cap. Se simţea mizerabil. Da, credea în promisiunea lui, pentru că ea credea în promisiuni. Făcuse şi ea una la mormîndul surorii ei. Iar promisiunile trebuie ţinute. Cu orice preţ.

Capitolul 28

Lance şi-a simţit faţa scăldată de sudoare. Formase numărul de la apartamentul lui Marion. A auzit sunetul de la capătul liniei şi şi-a simţit stomacul în gît. Dar pe lîngă frică simţea şi emoţia aventurii. În sfîrşit, se întîmpla. Chiar în momentul acela, Morgan şi oamenii lui se aflau la clădirea cu birouri. S-a uitat la ceas. 11:30 seara. Lance a înghiţit în sec. Telefonul a sunat pentru a patra oară. Să nu fi fost acasă?

– Alo? Vocea obosită aproape l-a făcut pe Lance să scape receptorul.

– Bună, Marion. Sînt eu, Lance.

O pauză lungă, lungă. Apoi:

– Ce vrei, Lance?

Se simţea nerăbdarea din vocea ei, iar buzele lui Lance s-au curbat într-un rînjet.

– Ai putea fi mai primitoare, iubito, a spus el tărăgănat. Mai ales că te sun ca să-ţi fac un serviciu.

La celălalt capăt al liniei, Marion a zîmbit dispreţuitor. Îşi găsise ziua. Mîine, ea şi Hadrian plecau la

Stowe. Cu cît tatăl ei înţelegea mai repede că e serioasă, cu atît împăcarea era mai rapidă. Mai avea nişte ore de lucru înaintea ei şi ultimul lucru de care avea nevoie era Lance.

– În ziua în care o să-mi poţi tu face un serviciu, Lance, o să dansez goală la banchetul Lordului Primar.

Lance a rîs. Sarcastică, jigodia! Dar o să vadă ea. O, da, ce-o să mai înveţe. I-a vorbit pe un ton jos, încercînd să o flateze.

– Hai, Marion, ce Dumnezeu, nu poţi să faci uitat trecutul? Nu are nici un rost să rămînem duşmani. Iar azi am prins un pont formidabil pentru *Ventura Paper.* E un cartel care vă sapă. Se pare...

– Vorbeşte cu tata, Lance, i-a tăiat-o Marion. Nu mai lucrez la *Ventura.* Am predat şi legitimaţia.

– *Ce* ai făcut? a şoptit Lance, palid, în timp ce sudoarea curgea rîu pe faţa lui. Dar trebuia să o atragă la birou! Morgan aştepta acolo.

– Dar mulţumesc pentru pont, Lance, a spus Marion gînditoare. La urma urmei, dacă Lance voia să îngroape securea războiului, ea nu vedea de ce ar continua lupta. Sînt sigură că tata o să aprecieze cum se cuvine. Acum închid. Mîine plec din New York şi am de împachetat.

– Stai! a urlat Lance, dar tonul se auzea deja. S-a calmat cu greu. Morgan nu era tipul care să renunţe aşa uşor. Ştia atît de bine. O să mai fie şi altă ocazie. Era sigur de asta.

Bryony a ajuns într-o clipă la telefonul care suna.

– Da?

– Hello, Bryony Rose.

Bryony a simţit cum sîngele din vene o ia la goană şi-i încălzeşte tot trupul. A înghiţit un nod.

– Hello, Kyn.

– E... Totul e-n regulă? a întrebat el, iar ochii ei s-au umplut de lacrimi vinovate şi de furie. S-a lăsat încet într-un scaun. Stătuse trează toată noaptea, trecînd în revistă toate cele întîmplate în ziua trecută. Chiar o iubea, sau se juca cu ea? Îi era foarte uşor să scape de ea. Şi el ce face? Îi spune „te iubesc". Cuvinte pe care Bryn Whittaker nu le-ar fi aşteptat din partea vreunui bărbat. Dar ce folos? O pierduse pe Katy din cauza lui. Încă îşi amintea de biletul ei de sinucigaş, era încrestat în mintea ei. Şi înmormîntarea ei. Şi promisiunea făcută bietei sale surori distruse.

– Bryony? s-a auzit el, neliniştit.

– Da. Da. Nu am nimic, multumesc. Doar că... n-am dormit prea bine. Măcar asta era adevărat. Chiar nu dormise. În cele din urmă, o ajutase logica. Kynaston o iubea. Nu-şi putea închipui de ce, dar o iubea. Ceea ce însemna că acum îl putea distruge, iar Katy o să fie răzbunată. Atunci de ce se simţea atît de mizerabil?

– Ştiu ce vrei să spui, a zis el, cald şi blînd. Nici eu n-am dormit. Mă întrebam dacă vrei să iei cina cu mine. Sora mea moare de nerăbdare să te cunoască.

– Da, desigur, Vanessa. Voia să-i prezinte familia. Dintr-o dată parcă n-a mai putut respira. Chiar o iubea. O, Doamne... A simţit cum stomacul îi cade într-un hău, iar inima îi urcă în gît. A trebuit să respire de cîteva ori adînc ca să-şi revină. O... Bine, ne vedem diseară.

– Bine, draga mea. Vin să te iau la şapte. Dacă răspunsul ei nu prea entuziast îl dezamăgise, nu o arăta. Bryony a pus receptorul în furcă şi s-a tîrît pînă la masă. Se simţea bătrînă şi urîtă.

S-a oprit la fereastră, văzînd un taxi la capătul aleii. Inima a început să-i bată cînd a văzut ieşind un personaj înalt, familiar. O clipă mai tîrziu, apărea şi o siluetă mai mică, iar Bryony şi-a forţat ochii să o vadă mai bine. Femeia arăta spre case.

– Aici o să stăm? a întrebat Marion, dar Hadrian a

clătinat din cap.

– Nu. Încă nu m-am gîndit unde o să stăm.

Marion s-a uitat la el, uimită, dar el deja luase valizele. Bryony a văzut-o pe femeia cea micuţă ridicînd din umeri şi urmîndu-l. Marion Ventura. Bryony a oftat adînc, s-a rugat scurt ca această primă întîlnire să nu fie un dezastru şi s-a dus la uşă, deschizînd-o larg.

– Bryn, a spus Hadrian fericit, luînd-o în braţe şi rotind-o. Al dracului să fiu dacă nu mă bucur să te văd. Arăţi... minunat! a adăugat el, abia atunci dîndu-şi seama de schimbările ei. Păr coafat. Machiaj.

Bryony s-a uitat la el, transportată înapoi în Yorkshire şi la Ravenheight. Faţa îi strălucea.

– Mă bucur atîta că ai venit! a spus ea şi l-a sărutat. Era un sărut „Bryn Special" – un sărut lung, umed, lunecos, mai mult de distracţie decît din afecţiune, deşi azi avea o componentă din ambele.

Marion se uita încremenită. Ceea ce vedea ea era o femeie superbă cu nişte sîni pentru care poţi să faci moarte de om, care îl îmbrăţişa şi îl săruta pe bărbatul ei. Avea cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată Marion, şi mai era şi natural, iar lui Marion îi venea să-i scoată ochii individei.

Dar şi-a îndreptat umerii şi a făcut un pas spre uşă. O să se răfuiască mai tîrziu cu Hadrian. După ce o s-o pună la punct pe... pe această prădătoare. Şi-a deschis gura să-i zică vreo două, dar Hadrian s-a întors, tot un zîmbet.

– Marion, draga mea, ţi-o prezint pe verişoara mea Bryony Rose. Ţi-aminteşti, ţi-am vorbit de ea.

Marion a frînat brusc în pantofii ei de o mie de dolari, piele de căprioară.

– Bryony? a spus ea, bolnavă în acelaşi timp de uşurare şi de spaimă. Şi-a alungat mînia şi uluirea de pe chip. Ea este sora ta în toate, mai puţin numele? a vrut ea să se asigure, iar Hadrian a zîmbit.

– Ea e. Am crescut împreună la Ravenheight.

Marion a dat din cap fericită. Hadrian i-o descrisese pe verişoara-ca-o-soră grasă, ştearsă şi ochelaristă. Ha! Grasă!

– Mă bucur *mult* să te-ntîlnesc, Bryony, a spus Marion, adăugînd încet: Chiar dacă nu prea pare. Hadrian mi-a vorbit foarte mult despre tine.

Bryony a surîs.

– Ceea ce nu se poate spune despre tine. Hadrian m-a sunat aseară şi mi-a spus că te-aduce. Intră. Doar n-o să stai în zăpadă toată ziua.

Nimic sarcastic în vocea ei. Nimic ostil. Nimic posesiv. Marion s-a relaxat pe loc.

În cîteva minute, erau aşezaţi la masă, la o cacao caldă dreasă cu rom şi la un delicios prînz cu salată.

– Te-ai gîndit vreodată să fii model, Bryony? a întrebat Marion, luînd o frunză de salată şi ronţăind-o prudent, în timp ce Bryony rîdea.

– Nici pomeneală. Iar dacă mă vedeai acum un an ai fi ştiut şi de ce.

Marion a clipit din ochi. Deci Hadrian chiar îi spusese adevărul. Şi – s-a uitat mai de-aproape – femeia asta înaltă purta lentile de contact. Dar nu colorate. Ochii aceia incredibili erau chiar ai ei. Marion a oftat.

– Mi-aş fi dorit să fiu ca tine.

Hadrian a pufnit în cacaoa lui. Cele două femei s-au uitat la el, apoi una la alta şi au izbucnit în rîs.

Bryony era încîntată de ea. Fusese îngrozită că n-o să iasă bine, că ea şi superbogata Marion Ventura or să se displacă de la bun început şi pentru totdeauna. Dar nu era cazul. Marion avea ochi negri, calzi, plini de omenie, care rîdeau. Da, fata îi plăcea. I-a transmis fără cuvinte mesajul lui Hadrian, care i-a zîmbit fericit.

După aceea, s-au mutat în sufragerie, strîngîndu-se, firesţe, în jurul focului. Abia atunci a ridicat problema Coldstream şi i-a explicat totul.

– Deci, vezi, ferma asta e tot ce ne mai trebuie ca să începem.

– Şi, bineînţeles, o să plătim un preţ bun pentru ea, a asigurat-o Marion, privind la Hadrian, care se uita în jos, simţindu-se îngrozitor. Era surprinsă că entuziasmul lui era egal cu zero.

Şi Bryony s-a uitat la Hadrian şi a înţeles pe loc cauza nefericirii lui. Şi ea se gîndea la Kynaston. Dar dacă vindea ferma lui Marion Ventura şi propriului ei văr, cum putea el să vadă ceva ostil în asta? Doar nu-i vindea lui Leslie.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat Marion, simţind că tăcerea dintre cei doi veri se cam lungise.

– Nu, nici o problemă, a spus Bryony repede. Dar există nişte clauze contractuale. Le-a spus de Elijah Ellsworthy şi de promisiunile ei.

– E bine, a fost de acord Marion. O să avem un bun administrator.

Hadrian a fremătat.

– Bryn, nu trebuie să...

– E-n regulă, a spus ea repede. Am motivele mele să vreau să fie aşa. O să-ţi spun altă dată, a adăugat ea, conştientă că Marion se afla acolo şi că-şi ridicase mirată sprîncenele.

Hadrian a zîmbit.

– Bryony, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu trebuie, deşteptule, a spus ea, cu toată vechea ei afecţiune în glas. Hadrian a zîmbit uşurat şi s-a uitat la iubita lui.

– Ei, avem ceva muncă de făcut. Ce zici de un drum pînă la ferma noastră?

– Vrei să spui, a rîs Marion, noul nostru complex turistic.

Bryony s-a uitat după ei cum pleacă şi moralul i s-a prăbuşit la loc. Încă trebuia să se ocupe de Kynaston. Şi avea o misiune grea. Să-l convingă că-l iubeşte. Doar

că, şi gîndul i-a fulgerat orbitor prin faţa ochilor, n-o să fie deloc greu. Pentru că *îl iubea*. Îl iubea pe omul care-i omorîse sora.

Vanessei i-a căzut falca. Femeia care stătea în pragul casei era... era... incredibilă! Avea un păr care scînteia. Iar faţa era dominată de cei mai neobişnuiţi ochi pe care-i văzuse Vanessa vreodată. Avea un chip ca al unui star de Hollywood din anii '40, iar rochia nu-i ascundea nici o formă. Nu, nu sărea în ochi – departe de asta. Era făcută din mătase albă şi era agăţată de gît, lăsîndu-i braţele şi umerii complet liberi.

– Bună seara, iubita mea, a spus Kyn şi a sărutat-o uşor. Ea este surioara mea, Vanessa.

Vanessa şi-a ţinut respiraţia. O femeie frumoasă ca asta nu poate fi decît o căţea. Bryony i-a zîmbit.

– Salut, Vanessa. Mă bucur foarte mult că ne-am întîlnit. Abia aşteptam să te cunosc.

Vanessa a clipit. Accentul era straniu – în nici un caz spoiala aia de engleză văzută în multele vizionări la *Brideshead Revisited*. Nici urmă nici de tonul de „femeie superioară care se întîlneşte cu surioara".

Kyn s-a uitat de la una alta.

– Se pare că în seara asta sînt în plus.

– Da, desigur, a spus Bryony, arcuindu-şi o sprînceană. Ăsta e rolul femeii în viaţă. Să pună bărbatul la punct. A ridicat un deget şi i-a făcut cu ochiul Vanessei.

Vanessa a rîs.

– O să-mi dai lecţii, nu?

– Priveşte şi învaţă, a spus Bryony, simţindu-se ca o vază crăpată. Abia de cîteva ore era conştientă că îl iubeşte pe omul ăsta. Iar acum îl tachina de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta.

Au mîncat la *Trapp Family*, iar Vanessei i-a plăcut Bryony pe măsură ce o cunoştea. Era limpede precum cristalul că-l iubeşte pe Kyn, deşi părea cam încordată.

Rîdeau şi vorbeau şi dintr-o dată ea sau Kyn spuneau ceva, iar Bryony avea un moment privirea de gheaţă.

În timp ce beau cafeaua, Kyn i-a povestit surorii lui despre avalanşa care era să-i înghită.

– Aşa e? s-a făcut palidă Vanessa. Cred că ţi-a fost o frică imensă, i-a spus ea lui Bryony. Mie mi-ar fi fost.

Bryony a zîmbit.

– Mi-a fost. Dar a fost cu mine Kyn, aşa că n-a fost prea rău. S- a oprit din nou şi a trecut iarăşi la privirea aceea de gheaţă. Kyn s- a aplecat peste masă şi i-a prins mîna într-un gest reconfortant şi în acelaşi timp intim.

– Cred că te-nţeleg, a suspinat Vanessa. Dacă ar fi fost Claus cu mine, nici mie nu mi-ar fi fost frică.

– Claus? a spus Kyn, ridicîndu-şi o sprînceană, iar Vanessa s-a înroşit.

– Claus este instructor de schi. Am mers împreună pe pîrtie azi. E trăsnet, a spus ea şi i-a făcut cu ochiul lui Bryony.

– Domnişoara Rose? Bryony a clipit la auzul vocii profunde, bogate, şi a văzut pe cel mai frumos bărbat în vîrstă din cîţi văzuse.

A înclinat din cap.

– Da?

– Mă numesc Leslie Ventura. A făcut o plecăciune respectuoasă. Bryony i-a aruncat o privire scurtă, alarmată, lui Kyn, care îi privea atent.

– Încîntată. Ce pot să faç pentru dumneavoastră, domnule Ventura? Ah, iertaţi-mă. Aceştia sînt Vanessa şi Kynaston Germaine.

Cei doi bărbaţi s-au uitat o clipă unul la altul ca doi tigri care se întîlnesc în junglă. Leslie i-a sărutat mîna Vanessei şi s-a întors din nou spre Bryony Rose.

– Speram să putem discuta despre afacerea noastră, dar văd că luaţi masa cu prietenii.

– Afacerea noastră? A, vreţi să spuneţi ferma Cold-

stream. Îmi pare rău, domnule Ventura, dar deja am vîndut-o. Vărului meu şi fiicei dumneavoastră, cred. Marion e fiica dumneavoastră, nu?

– Da. Deci vărul dumneavoastră este...

– Hadrian Boulton. Da, a spus ea, fulgerîndu-l cu ochii ei superbi.

– Înţeleg, a spus el cu ochii întredeschişi. Deci am ajuns prea tîrziu, a spus el resemnat.

– Sper că nu, domnule Ventura. Fiica dumneavoastră mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră.

Leslie i-a zîmbit ţeapăn, dar nu a luat în seamă sfatul implicit. Mai ales de la verişoara mult urîtului Hadrian Boulton. A mai făcut o plecăciune, i-a aruncat lui Kynaston încă o privire apreciativă şi a plecat.

– Uau! a spus Vanessa. Şi el e trăsnet.

Bryony a zîmbit la această descriere, apoi a simţit că o priveşte Kynaston.

– I-ai vîndut vărului tău? a întrebat el blînd.

Bryony a încuviinţat.

– El şi Marion sînt... unul singur.

Kynaston s-a lăsat încet pe scaun, zîmbind fericit. Era bucuros că dispăruse ferma asta. Acum nu mai era nimic care să-i despartă. Ar fi bine, totuşi, dacă detectivul particular angajat s-o cerceteze pe Katy Whittaker ar fi venit cu ceva.

Nu-i plăcea cum tratează Bryony subiectul Katy. Simţea că e un mister aici şi nu mai voia nici o surpriză, ştiind ce înseamnă terenul nesigur. Dar el nu o întîlnise niciodată pe Katy Whittaker, deci nu se aştepta la nimic din partea ei.

Totuşi, mai bine să fii sigur decît să-ţi pară rău.

Încă nu ştia cît de rău o să-i pară.

Capitolul 29

Morgan era furios. Din toate locurile din lumea asta, şi Leslie şi Marion Ventura îşi aleseseră să vină la Stowe! Se plimba fără odihnă prin garajul lui. Într-un colţ, Bruno se scobea între dinţi cu un fel de stilet, iar în altul Greg regla la nesfîrşit un releu de timp. Lui Morgan îi venea să urle.

S-a auzit o bătaie în uşă, urmată de o pauză, urmată de alte trei. Era neamţul.

Claus s-a uitat în jur, neliniştit. Ştia că se întîmplase ceva neplăcut la New York cu Morgan, dar nu ştia ce. Şi nici nu-l trăgea inima să întrebe. Doar spera să-l mai înveselească cu veştile despre tînăra Germaine. S-a dus direct la cana cu cafea.

– Ai văzut ferma? a întrerupt cu răceală vocea lui Morgan liniştea mormîntală, iar Claus aproape că a scăpat din mînă linguriţa cu zahăr pe care o vărsa în cafea.

– *Ja*, a răspuns el. Au muncitori peste tot. Dulgheri, ţiglari, electricieni.

Morgan a dat din cap.

– Nu pierde timpul, dumneaei, a spus el scrîşnind din dinţi.

– I-o facem? a întrebat plin de speranţe Bruno.

– Nu, a răspuns Morgan tăios. Vreau banii pentru cauză. Scoaterea din peisaj a lui Germaine e doar începutul. Dacă vrem să ne facem cunoscut mesajul, trebuie să avem bani. Mai întîi, cumpărarea unui ziar mic, dar respectabil. Fonduri pentru ceva documentare, nişte politicieni cumpăraţi. Toate astea necesită bani serioşi. Bani *Ventura*.

– N-ar trebui să fie prea greu, a apărut Greg din jungla lui de cabluri şi detonatoare, ceasuri şi acizi. Cumpărarea politicienilor, vreau să spun.

Claus, nefericit de evoluţia lucrurilor, a hotărît să-şi verse informaţia şi să plece.

– Fata zice că fratele ei e îndrăgostit, a spus el într-o doară, total nepregătit pentru reacţia lui Morgan.

– *Cum?* a strigat el, sărind din scaun şi făcîndu-l să sară şi pe solidul Bruno.

Claus a clipit din ochi surprins.

– Sora – Vanessa. Cum mi-ai spus, m-am apropiat de ea. Şi...

– Dă-o dracului de soră! a turbat Morgan. Ce e cu treaba aia cu Kyn îndrăgostit? Omul ăsta n-a fost în viaţa lui îndrăgostit. Muşcă şi fugi, asta-i deviza lui. Dintotdeauna.

– Nu şi de data asta, a clătinat Claus din cap. Vanessa zice că i-a prezentat fata, lucru nemaifăcut, se pare, şi crede că e ceva serios.

Morgan s-a prăbuşit pe scaun. Nu-l mai ţineau genunchii.

– Nu, nu şi-a dus niciodată paraşutele la Vanessa acasă, a fost el de acord.

Bruno şi Claus au făcut un schimb de priviri, întrebîndu-se cît de bine îl cunoaşte Morgan pe Germaine.

Greg zîmbea viclean în detonatorul lui. El ştia, normal. Ştia toate secretele lui Morgan. Dar nu ar fi spus niciodată. Niciodată.

– Şi ce-a mai spus fata? a întrebat Morgan. Cine e? E localnică?

Claus a luat o înghiţitură de cafea, căci i se uscase gîtul brusc. În aer plutea violenţa şi o răceală pe care n-o mai simţise niciodată. Lui Claus îi plăcea în natură. Îi plăceau munţii, aerul curat şi schiatul. Îi ura pe toţi constructorii ăia care distrugeau mediul şi fusese dintotdeauna un om al acţiunii, nu numai al convingerilor. Dar acum se întreba dacă nu intrase în acţiunea care nu trebuia.

– Se numeşte Bryony Rose.

Morgan s-a uitat la el.

– Aceeaşi Bryony Rose care a vîndut ferma Coldstream căţelei aleilalte, Marion Ventura?

– Cred că da.

Morgan s-a încruntat.

– Nu pricep. De ce să-i vîndă lui Ventura şi nu lui Kyn?

Claus a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Ştiu doar ce-mi spune Vanessa. După ea, Bryony Rose e din Yorkshire, din Anglia, iar fratele ei e nebun după ea.

Morgan a mormăit ca pentru sine.

– Kyn. Îndrăgostit... Era greu de crezut, dar, dacă era adevărat cum putea să profite de treaba asta? Simţea o ocazie proaspătă de a răsuci cuţitul în rană, să adauge încă un element la tortura psihică... A început să se uite iar în gol. Claus şi-a băut la repezeală cafeaua şi a plecat. Poate că era cazul să iasă din *Verde închis*. Odată hotărît, şi-a închis fermoarul hanoracului şi a plecat în oraş.

Înăuntru, Morgan îşi chinuia mintea să-şi amintească unde mai auzise numele ăsta de Bryony Rose. Cine-i

vorbise de ea? A, da. Mike Woods, profesorul pensionar, care nu ştia nimic despre scopurile subversive ale lui *Verde închis* şi care constituia faţada respectabilă a societăţii lor ecologice, i-o menţionase. Se pare că venise la birou cu ceva vreme în urmă. A format repede numărul lui Mike.

– Bună, Mike. Sînt eu, Morgan.

– Salut, Morgan. Ai auzit de gunoaiele pe care le-au vărsat la...? Morgan l-a lăsat să bată cîmpii. L-a dus doar încet, cu grijă, la subiectul Coldstream. Da, Coldstream asta e un mare triumf pentru noi. Compania care a cumpărat-o e nouă-nouţă. Am văzut planurile noului centru, practic nu fac nici o construcţie nouă.

– Da, ştiu totul despre ei, a minţit Morgan. Ceea ce mă interesa e de ce fostul proprietar, domnişoara Rose, i-a vîndut lui Marion Ventura.

– Da, e o chestie ciudată, a spus Mike gînditor. Domnişoara Rose era foarte dornică să vîndă unei companii serioase şi ne-a pus multe întrebări despre *Germaine Leisure.*

Morgan a înţepenit.

– Părea că vrea să le vîndă lor?

– Nu. Chiar dimpotrivă, de fapt. Se pare că nu m-a crezut cînd i- am spus că *Germaine Leisure* are la noi un dosar favorabil. De fapt... poate mă înşel, dar mi se pare că era chiar înverşunată împotriva lui *Germaine Leisure,* deşi s-a prefăcut imparţială. Oricum, mă bucur că a vîndut noii companii. L-au păstrat şi pe bătrînul Elijah...

– Atunci, mulţumesc, Mike, i-a tăiat-o repede Morgan. M-am mai liniştit. A încruntat gînditor din ochi. Kyn era îndrăgostit de Bryony Rose. Dar ce era în mintea acestei Bryony Rose? Trebuia să afle. Şi repede. Foarte repede. Mike, poate o inviţi pe domnişoara Rose la un ceai, într-o după-amiază. Aş dori s-o întîlnesc. Dacă o să cumpere şi o să vîndă în mod regulat, n-ar strica să

fie de partea noastră.

– Sigur. O invit. O să-ţi facă plăcere, te asigur. E cu adevărat frumoasă, foarte frumoasă.

Morgan a zîmbit. *Trebuia* să aibă ceva cu totul deosebit ca să-i pună juvăţul de gît lui Kyn. A pus încet receptorul în furcă. Abia aştepta să se întîlnească cu femeia asta, care-l prinsese în laţ pe Kynaston Germaine, la fel de mult pe cît dorea să pună mîna pe Marion Ventura şi pe toţi banii ăia ai lui Ventura.

Acum, după ce se gîndise destul de mult, ajunsese la concluzia că trebuia s-o prindă pe Marion aici. Mai puţini martori – ferma era între păduri, departe. Odată adusă aici, chiar şi Leslie Ventura putea fi atras tot aici. Îi dădea banii, îi dădea fata.

A început să se gîndească la amănuntele concrete. Trebuie să-l aducă aici pe Lance Prescott. Nu va fi o problemă, pentru că Lance „moştenise" o casă la Stowe, ca parte a înţelegerii de divorţ. Morgan a început să se simtă mai bine. Greg a început şi el să zîmbească, privindu-l. Era fericit doar cînd Morgan era fericit.

Bruno îşi scosese ghetele şi ciorapii şi-şi curăţa unghiile cu acelaşi stilet.

Hadrian şi-a trecut mîna peste piciorul ei gol, curbîndu-şi mîngîietor degetele peste călcîi.

– Mmmm, a exclamat Marion.

Erau în cabana lor închiriată, modestă dar confortabilă, la marginea oraşului. Stăteau, complet dezbrăcaţi, în faţa focului. Flăcările aruncau umbre complicate, fascinante, pe spatele alb al lui Marion. El şi-a coborît buzele şi i-a sărutat omoplatul.

– Mmmm, a exclamat iar Marion.

– Asta e tot ce poţi spune? a întrebat el, mîngîindu-i marginile sînilor mici şi obraznici.

– Mmmm.

– Trebuie să aflăm ce-i trece prin minte tatălui tău. E prea liniştit.

– Mmmm, *Hadrian*! a ţipat ea, în timp ce-şi depărta picioarele, iar limba lui Hadrian plonja adînc în ea, iar mîinile lui o ţineau de mijloc, ridicînd-o doar puţin de pe covor. Şi-a pus neajutorată picioarele de o parte şi de alta a capului lui întunecat, dar el nu s-a oprit pînă ce ea a scos acel geamăt lung, grav, al extazului pur, trupul ei mic, alb, tremurînd de plăcere. Ea şi-a recăpătat cu greu respiraţia şi s-a uitat la el cu faţa roşie de trecerea focului orgasmului. S-a ridicat într-un cot şi şi-a trecut uşor un deget peste sfîrcul lui masculin, tare.

– Nu e cinstit, a spus ea.

– Dă-mă în judecată.

– Ba am să fac mai mult de-atît, a ameninţat ea şi, coborîndu-şi neaşteptat mîna, i-a strîns blînd penisul mătăsos. Hadrian a gemut şi şi-a dat capul pe spate. Profitînd, Marion l-a întins pe spate şi s-a urcat peste el, cealaltă mînă mîngîindu-i fina pungă în formă de nucă. Faţa frumoasă a lui Hadrian se plimba dintr-o parte în alta a covorului, contorsionată de pasiunea în creştere. Lui Marion îi plăcea să-l vadă pierzîndu-şi controlul Gura lui s-a deschis larg, în căutarea aerului, iar ochii s-au făcut negri ca noaptea. Pomeţii i-au albit, în timp ce restul obrajilor s-a înroşit, iar cînd el a gemut, toate lăuntrurile ei s-au transformat în miere. Dorind brusc mai mult, mult mai mult, Marion l-a lăsat, dar a urcat repede deasupra lui şi-a pus genunchii pe lîngă coapsele lui şi s-a coborît, străpungîndu-se ea însăşi cu un ţipăt scurt de plăcere.

Hadrian s-a arcuit în sus, intrînd mai adînc în ea, în timp ce mîinile îi prinseseră covorul de o parte şi de alta.

– Marion! *Marion*! a strigat el, zvîrcolindu-se nebun în timp ce muşchii ei intimi se strîngeau în jurul lui, iar ea trăia spasmele încă unui orgasm. Ea a simţit sămînţa

lui fierbinte pompată în ea şi încet, ca o floare care se culcă, s-a lăsat pe el, cu obrazul lipit de pieptul lui. Îşi auzeau răsuflarea grăbită unul altuia.

– Tot mai vrei să mergem să vedem dacă muncitorii aceia lucrează după specificaţii la fermă? a întrebat ea, zîmbind în pieptul lui.

Hadrian a oftat.

– Da. Dar nu acum.

– Nu, nu acum, a fost de acord Marion. Deja ştia că ferma avea să fie tot ce-şi doriseră ei vreodată să ajungă, ba chiar mai mult. Adusese cel mai bun arhitect pentru schimbări, iar noile grajduri aveau tot acel farmec rustic despre care s-a scris atît. Cu Elijah aruncînd un ochi atent şi iubitor asupra lucrurilor, Marion nu era deloc îngrijorată că nu stă tot timpul acolo, să supravegheze mersul lucrărilor. În plus, avea alte lucruri la care să se gîndească.

– Hadrian, m-am gîndit mult unde o să mergem. După ce am terminat cu ferma.

– Mmmm.

– Mergem la Gstaad şi la Lech. Şi-a îngropat capul în umărul lui şi a adăugat liniştită: Mîine.

El a scos un suspin adînc, de suferinţă.

– Poţi să-mi spui de ce?

– M-am gîndit, a început ea sinceră, că dacă oameni ca domnul Elijah se găsesc peste tot, ei pot fi găsiţi şi la Lech şi la Gstaad şi la St. Moritz şi în alte locuri interesante.

Hadrian şi-a plimbat leneş palma peste spatele ei scăldat în sudoare. Dar i-a vorbit cu o voce foarte interesată.

– Continuă.

– Păi, ce vor oamenii-nu-prea-bogaţi?

Hadrian a rîs.

– Mă dau bătut. Ce vor oamenii-nu-prea-bogaţi?

– Normal, să trăiască de parcă ar fi fabulos de bo-

gaţi. Dar oamenii ăştia nu-şi pot permite să stea la marile hoteluri. Dar... dacă putem să-i abordăm pe toţi fermierii aceia care au cabane în munţi şi care au cu toţii trei sau chiar patru dormitoare care nu fac nimic şi să le propunem o afacere...?

– Cum ar fi?

Marion şi-a întors capul şi şi-a înfipt hotărîtă bărbia în sternul lui, privind la bărbia lui puternică.

– Închipuie-ţi un cuplu în vîrstă, care locuieşte la munte. Copiii s-au dus în lume, iar bătrînii au rămas cu o grămadă de camere, cu o fermă care merge, dar nu prea strălucit. Acum, presupune că vine cineva şi le propune să le transforme casa după standardele de lux, robinete aurite, duşuri individuale, balcon în plus şi aşa mai departe. Să transformi locul de jos şi pînă sus, ca să semene cu un *gasthof* – asta pentru tine înseamnă casă de oaspeţi... Ce ar zice ei?

– Eu aş spune da, cum să nu? Dar mă întreb cu ce s-ar alege ei.

– Noi luăm şaptezeci la sută din profiturile aduse de oaspeţi, iar lor le rămîn treizeci la sută, plus o casă nouă-nouţă. Iar cînd ei se retrag, copiii vor putea conduce *gasthof*-ul, obţinînd un venit suplimentar. Clienţii noştri vor avea facilităţi de lux, într-o staţiune „pe bune", serviţi de austrieci, elveţieni, sau ce-or mai fi, „adevăraţi". Or să poată să se laude că au stat la Gstaad toată vacanţa de iarnă; iar noi o să căpătăm reputaţia că oferim servicii de lux, plus o adevărată experienţă „etnică". Ce zici?

Hadrian a cumpănit o clipă.

– Trebuie să facem verificări pe teren, mai întîi. Şi-a lunecat un deget în jos pe spinarea ei, pînă la locul unde se despart fesele, iar ea tresărit de plăcere. Tatăl tău ar fi mîndru de tine.

Marion a pufnit.

– Mă îndoiesc. Probabil că încă mai mîrîie împotriva

noastră. Şi complotează cum să preia *Germaine Leisure.*

Bryony a luat bileţelul scris de mînă, surprinsă că era o invitaţie la ceai din partea Societăţii *Vermontul verde.* Aflase de la Marion că tatăl ei se jurase să preia *Germaine,* dar nu strica să aibă de partea ei şi pe Verzi. A sunat telefonul. A ştiut cine e încă dinainte de a ridica receptorul.

– Hello, iubita mea. N-ai uitat că diseară cinăm împreună, la mine, nu?

Bryony a zîmbit strîmb.

– Nu, bineînţeles.

– Bine. Apropo, ce faci de Crăciun? a întrebat Kyn, luînd-o prin surprindere. Ar fi primul nostru Crăciun împreună, a adăugat el şoptit. Aşa că m-am gîndit că poate te ispitesc cu un sejur la Aspen, o săptămînă. Trebuie să supraveghez sărbătorile de Crăciun de la hotelul nostru de acolo, care este portdrapelul firmei.

– Aspen? s-a făcut ea ecou, surprinsă, uluită, încercînd disperată să se adune. Dar ce faci cu hotelul de aici?

– Totul e pregătit. Deschidem de Anul Nou cu o mare petrecere. Dar oricum o să fim înapoi de la Aspen pe 28. Spune că vii, Bryony. Vocea îi era emoţionată. Aş vrea să fii acolo cu mine, aproape că i-a şoptit.

– De acord, a spus ea şi a respirat adînc, sacadat.

– În regulă. Atunci ne vedem diseară, a încheiat el discuţia. Ea recunoscuse în vocea lui fericirea şi ştia că ar trebui să se bucure. Dar ceva nu-i permitea. Era prea sigur că ei sînt deja „un cuplu". Părea atît de al naibii de *fericit.* S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară. Se obişnuise să vadă zăpada şi se îndrăgostise de Vermont. Luminile de Crăciun adăugau nopţii un farmec de basm. La aproape fiecare fereastră clipeau luminile colorate ale pomilor de Crăciun. Şi-a amintit de Crăciunul

de la Ravenheight. Vîsc peste tot. Un brad imens în camera din faţă. Curcanul uriaş pe care îl gătea cu această ocazie. Şi Katy, care venea de fiecare Ajun de la Londra şi pleca imediat după aceea, dar venea, oricum. Acum, anul acesta, nu mai era nici Katy, nu mai era nici John Whittaker. Doar ea şi Kynaston Germaine. Omul pe care-l iubea şi-l ura. Omul pe care avea să-l distrugă. Şi cu care avea de gînd să facă dragoste.

Căci Bryony se decisese deja să facă dragoste cu el. Îl dorea atît de tare, că o durea. Şi dacă nu o făcea acum, nu mai avea o altă şansă, pentru că în curînd el o s-o urască. Iar pentru ea nu va mai exista alt bărbat, ştia asta. Nu, nu avea alte opţiuni. Nu avea de ales.

Va face dragoste cu el o dată, apoi îl va distruge.

Capitolul 30

Lech, Austria

Gstaad fusese o încîntare şi le deschisese ochii, cel puţin lui Hadrian. Fusese surprins de dimensiunile mici de localităţii şi de spiritul de comunitate păstrat de localnici. Marion fusese foarte ocupată, căutînd agenţi imobiliari, concepînd afişele şi ghidurile care urmau să-i convingă pe clienţi să vină în „adevăratul Gstaad, cel din munte". Reuşiseră să ochească zece puncte posibile pentru ale lor „*gasthof* de lux". Au plecat din Gstaad mîhniţi, dar era necesar să analizeze şi Lech înainte de sărbători. Era greu de crezut că mai sînt doar cîteva zile pînă la Crăciun, s-a gîndit Hadrian, în timp ce trăgea împreună cu Marion la un hotel unde stătuse şi prinţesa Diana.

Prea emoţionaţi ca să acorde camerei mai mult de o atenţie superficială, au plecat să exploreze oraşul, iar Hadrian a făcut poze ale frescelor de pe zidurile pastelate.

– Ăsta nu e un orăşel de munte, amărît, a raţionat el,

luînd-o pe Marion de talie şi privind la străzile ultracurate şi ordonate. Trebuie să mai fie ceva în munţi.

– Da, mai e satul satelit Oberlech, şi-a spus Marion lecţia bine învăţată. Se poate ajunge cu telecabina sau cu maşina, aşa că eu cred că ar fi un bun început pentru noi să mergem acolo.

La Lech se găseau pîrtii foarte bine întreţinute. La apusul soarelui, şi-au dat seama că se poate schia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pistele fiind iluminate, cum în puţine staţiuni se putea vedea, din cauza costului. Nu mai văzuseră aşa ceva. S-au despărţit ca să culeagă cît mai multe informaţii.

La cîţiva kilometri, la aeroportul Zürich a aterizat un avion din care a coborît cu nonşalanţa obişnuită Leslie Ventura, care a intrat în limuzina lui închiriată şi a pornit în goană spre Lech. Ar fi trebuit să fie un om fericit. Hadrian avusese dreptate în toate privinţele, mai puţin în una. Nu stătuse să piardă timpul la Stowe. Pe lîngă planul de preluare a lui *Germaine Leisure,* mai avea ceva în minte. Uluitor de frumoasa Bryony Rose îi spusese că Hadrian Boulton este vărul ei, iar el mirosise ceva putred în Danemarca. Ce căuta frumuseţea asta cu Germaine? Şi de ce a ales Hadrian Boulton taman *Ventura?* Asta mirosea a scenariu, iar el trimisese o armată întreagă de detectivi particulari să sape în rahat.

Ştia că munca la ferma Coldstream mergea repede şi admira ideile lui Marion. Chiar se dovedea un om de afaceri de primă mînă. Cum arăta şi actuala călătorie în Europa. Departe de a se descuraja de lipsa protecţiei numelui şi averii Ventura, ea se întărea pe zi ce trece. Iar spionii lui îl informaseră că Boulton era extrem de preţios. Individul era un geniu al conturilor, al costurilor şi cifrelor. Dar acum nu la afaceri îi era mintea, ci la faxurile primite de la oamenii lui din Yorkshire. Conţineau ceea ce bănuise. Ironia făcea ca detectivii lui să se fi lovit de cei ai lui Kynaston Germaine. Probabil că şi

acesta făcea investigaţii. Dar în raportul lui Leslie scria că aceştia se concentrau asupra surorii moarte a lui Bryony Rose.

Leslie a început să tremure în luxoasa limuzină încălzită. Ca şi Keith, Katy Whittaker se sinucisese.

Ei bine, Leslie voia s-o scape pe Marion. Cu orice preţ. Iar ceea ce aflase despre Hadrian Boulton şi despre planurile lui malefice îl făcuseră un om fericit. Era pe cale să-şi recapete fiica şi să-l trimită la plimbare pe Boulton. Ar fi trebuit să exulte de fericire. Dar el se simţea atît de mizerabil.

La hotel, Hadrian stătea complet îmbrăcat pe pat, privind-o pe Marion machiindu-se. Îi plăcea la nebunie să se uite la ea pregătindu-se. Marion l-a văzut prin oglindă şi i-a zîmbit.

S-a auzit o bătaie în uşă. Amîndoi au sărit în sus, pentru că era un sunet scurt, tăios, întrucîtva furios. Hadrian s-a sculat de pe pat şi a deschis, surprins să descopere în prag pe omul care l-a dat la o parte fără o vorbă. Hadrian a simţit cum stomacul i se ridică, de parcă ar fi pornit cu liftul în jos prea repede.

Leslie s-a oprit în mijlocul camerei. Cameră simplă, doar cu o baie simplă, care se putea vedea prin uşa deschisă. S-a întrebat cum acceptase Marion să renunţe la viaţa ei de lux.

– Tati! a exclamat Marion fericită, dar şi surprinsă, ca şi Hadrian, să-l vadă apărînd în camera lor.

– Marion, a spus Leslie, ruşinîndu-se deodată pentru propria lui fiică. Unul din lucrurile pentru care muncise atît de mult fusese dorinţa să aibă copii cărora să nu le lipsească nimic. Nu prea seamănă cu ce eşti tu obişnuită, corect? a întrebat, fără măcar să se uite la Hadrian, care închisese liniştit uşa în urma lui şi aştepta, deloc neliniştit, ca acesta să ajungă la subiect. Leslie Ventura avea privirea unui om cu o misiune, iar inima lui Hadrian a început dintr-o dată să bată cu un bubuit

rapid, tare, înnebunitor.

Marion s-a uitat prin cameră, evident aiurită.

– Ce vezi rău aici?

Leslie s-a uitat ţintă la ea, abătut.

– Nimic, bănuiesc, a spus el într-un sfîrşit, întrebîndu-se de ce discutau ei despre confort cînd el avea lucruri mult mai importante în minte. Dar acum vreau să-ţi faci bagajul şi să vii cu mine la Stowe. Am cîte ceva să-ţi spun.

Straniu lucru, nu avea curajul să se înfrunte cu Boulton. S-a uitat la el doar o dată. Era înalt şi arătos, cum şi-l amintea. Şi încă se uita la el fără frică, în stilul acela enervant, care, paradoxal, îl făcea pe Leslie să-l respecte pe englez mai mult decît pe toţi ceilalţi curtezani ai lui Marion din trecut.

– Tati, a oftat Marion, uitîndu-se la Hadrian şi fiind surprinsă de neliniştea lui uşoară.

– Nu mă întorc la Stowe pînă la terminarea treburilor de aici. Eu şi Hadrian...

– Cunosc afacerea voastră, a întrerupt-o Leslie. Dar nu despre asta vreau să vorbesc. Şi vreau să pleci de la ăsta – şi a arătat spre Hadrian – imediat ce-ţi spun ce am de spus.

Hadrian s-a aşezat în cel mai apropiat scaun. Se simţea ca un om aflat în celula condamnaţilor la moarte, pentru că ştia precis ce vrea să spună Leslie Ventura.

– Despre ce vorbeşti? a întrebat Marion tăios, speriată mai rău de paloarea lui Hadrian şi de tăcerea lui neobişnuită decît de vorbele ciudate, ameninţătoare, ale tatălui ei.

– Vorbesc despre motivul adevărat pentru care Boulton a venit la *Ventura,* a spus Leslie, întrebîndu-se dacă face bine ce face. Nu se simţea victorios, se simţea groaznic. Iar cînd s-a uitat în ochii înfricoşaţi ai fiicei lui a văzut că aceasta îl iubea pe omul acela. Marion îl iubea. Iar el urma să-i omoare iubirea. S-a întrebat o

clipă dacă merită. Dar Marion mai fusese păcălită o dată, de Lance Prescott, iar el nu avea de gînd s-o lase să se arunce în altă căsnicie cu ochii închişi. Nu a depus o cerere de angajare la *Ventura Industries* la întîmplare. Aşa-i, Boulton?

– Aşa-i, a recunoscut Hadrian fără să clipească. Putea să întoarcă lucrurile, să susţină o variantă a lui, dar o cunoştea destul de bine pe Marion ca să ştie că adevărul trebuia spus mai degrabă mai devreme decît mai tîrziu.

Spaima lui Marion a crescut imens. Simţea cum lumea ei minunată şi caldă şi solidă începe să se prăbuşească, ca un trotuar la cutremur.

– Ce vrei să spui? a întrebat ea moartă de frică.

– A intrat întradins la compania noastră, a spus Leslie direct, ca să o ajute pe verişoara lui să se răzbune pe Kynaston Germaine. Corect, Boulton? a contiunat el, privindu-l în sfîrşit în ochi pe englez.

Hadrian i-a întors privirea, cu o faţă total albă. Doar ochii închişi şi mîinile tensionate arătau o idee despre durerea pe care o simţea, iar Leslie s-a simţit şi mai mizerabil. În acel moment, cînd ochii lor s-au întîlnit, şi-a dat seama că omul ăsta o iubea pe fiica lui.

– Corect, a spus Hadrian, cu voce pierdută.

– Bryony? a întrebat Marion, stupefiată. Ce are Bryony a face cu toate astea?

– Vrei să-i spui tu, sau îi spun eu? a întrebat Leslie, uitîndu- se undeva, deasupra capului englezului..

Hadrian a suspinat.

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus de Ravenheight? a întrebat-o încet pe Marion, dorindu-şi din toată inima ca ea să înţeleagă. Cînd ea a arătat că da, a continuat cu încă un oftat profund. Ceea ce nu ţi-am spus a fost că ferma a fost cumpărată de compania lui Kynaston Germaine şi că şocul a contribuit la infarctul din care a murit tatăl ei, unchiul meu John.

– Doamne, ce îngrozitor, a spus Marion, gîndindu-se la noua ei prietenă.

– Este chiar mai rău, a continuat Hadrian. Sora lui Bryony, verişoara mea Katy... S-a oprit şi a inspirat adînc. Trăia la Londra, dar lucrurile nu au mers cum trebuie. S-a întors disperată acasă, dar... Ravensheights era pierdută. Ca să nu o lungesc prea mult, a încheiat Hadrian, s-a sinucis.

Marion a tresărit, iar Leslie a suspinat.

– După aceea, Bryony a intrat în degringoladă. Dar am luat-o la mine în York şi a început să-şi revină. Aşa părea. Ce nu am înţeles, pînă ce a dispărut dintr-o dată, a fost cît de mult îl ura pe Kynaston.

Marion a clătinat din cap.

– Dar am crezut că se vede cu Kynaston. I-am văzut împreună şi păreau fericiţi.

– Teatru, a spus Hadrian, iar tonul lui a arătat cît de mult îi displăcea situaţia. Nu vrea decît să-l distrugă, pentru că simte că a pierdut din cauza lui totul, casă şi familie.

– Iar tu ai vrut s-o ajuţi, aşa-i, Boulton? a întrebat Leslie insistent. De aceea ai urmat-o în America. De aia ai luat o slujbă la *Ventura* şi i-ai făcut curte fiicei mele. Sperai să ajuţi la preluarea lui *Germaine Leisure.* Marion a îngheţat subit, palidă ca moartea. Cu tine la *Ventura* şi cu ea la Stowe, lucrurile mergeau mai uşor şi-l puteaţi distruge pe Germaine. Asta ai plănuit, nu? a insistat Leslie. De la începutul începutului. Din prima zi în care ai întîlnit-o, te-ai folosit de Marion.

Nu mai termina. Marion a suspinat lovită şi s-a îndreptat spre uşă. Hadrian a sărit de pe pat şi a alergat după ea, dar a fost prins de mînă. S-a trezit cu faţa la un centimetru de a lui Leslie, furioasă, ascuţită.

– Las-o în pace, Boulton, a urlat acesta. Nu i-ai făcut destul rău? Hadrian a deschis gura să-i răspundă, dar nu a putut rosti nimic. Şi-a tras încet braţul din strîn-

soarea lui Leslie. S-a dus la fereastră şi s-a uitat în întuneric.

Marion a orbecăit pe scări şi a ajuns la uşa principală. A văzut printre lacrimi o limuzină mare, neagră, aşteptînd afară şi a înţeles, deşi era ameţită, că era a tatălui ei. S-a îndreptat şovăitoare spre ea şi şoferul a deschis portiera din spate, privind pe furiş la frumoasa femeie din ochii căreia lacrimile curgeau rîu pe obrajii minunaţi.

De la fereastra lui, Hadrian a văzut-o intrînd în maşină.

– Am s-o las în pace, a spus el liniştit, deşi în piept inima îi era zdrobită. Cel puţin, pînă se calmează.

– Ba o să ieşi de tot din viaţa ei, l-a corectat furios Leslie. N-o văzuse în viaţa ei pe Marion atît de distrusă şi orice urmă de sentiment frumos pentru englez îi dispăruse. O să am eu grijă de ea. Şi vine înapoi la *Ventura.* Ca moştenitoare a mea, a adăugat ea. A demonstrat că merită.

Hadrian s-a întors spre el şi l-a privit cu ochi trişti.

– Nu vă cunoaşteţi deloc fata. A fost dintotdeauna capabilă să conducă *Ventura.* Iar în ce priveşte grija faţă de ea... Hadrian a clătinat din cap. Eu am mai multă încredere în degetul ei mic decît dumneavoastră în ea întreagă.

Leslie s-a crispat.

– Ce vrei, mă rog, să spui cu asta?

– Spun, domnule Ventura, că o să vină vremea să judece singură. Şi o să înţeleagă că lucrurile nu se potrivesc în scenariul dumneavoastră. Cred că după ce va ieşi din şocul nenecesar pe care i l-aţi administrat o să-şi amintească cît de mult mă iubeşte. Şi cît de mult o iubesc.

Leslie s-a uitat la englez, înţelegînd că acesta crede în fiecare cuvînt spus.

– Nu eşti sănătos la cap, tinere, i-a spus necioplit.

– Ba sînt, a replicat cu o încredere absolută Hadrian. O cunosc pe Marion şi ştiu şi cît de puternică este dragostea noastră. Cînd o să- şi amintească, o să se întoarcă la mine.

– Eşti gata să pui un pariu? a întrebat Leslie, încercînd să-şi regăsească ferocitatea, dar negăsind nimic. Credinţa englezului îl impresionase şi îl umilise, într-un fel.

– L-am pus deja, a spus Hadrian, întorcîndu-se spre fereastră şi privind la maşina neagră, încercînd să şi-o închipuie pe Marion înăuntru, suspinînd deziluzionată. Gîndeşte, iubito, *gîndeşte*. Mi-am pariat viaţa, domnule Ventura, a spus el liniştit. Pentru că pentru Hadrian viaţa fără Marion nu avea nici un rost.

Stowe

Bryony a urmat indicaţiile lui Mike Wood şi a găsit uşor casa, dar bărbatul care i-a deschis nu era, categoric, Mike Wood. Era un bărbat înalt, musculos, cu păr negru închis şi o faţă arătoasă, în sensul sinistru al cuvîntului.

– Bună, eu sînt Morgan, a spus el, întinzînd mîna. Sper că Mike v-a vorbit despre mine.

– O, da, mi-a vorbit, a spus Bryony şi i-a dat mîna, după care a intrat în holul curat.

– Intraţi, vă rog, a arătat Morgan spre sufrageria mică. S-a aşezat la măsuţa de cafea şi i-a turnat o ceaşcă de ceai. Biscuiţi? Mi-e teamă că Mike a trebuit să plece puţin. Era impresionat de frumuseţea ei. De fapt, eu v-am invitat la ceai, nu ca să discutăm despre fermă, ci pentru cu totul altceva, i-a vorbit el mieros. Spuneţi-mi, Coldstream este o afacere întîmplătoare, sau vă interesează cu adevărat zonele rurale?

– O, chiar mă interesează. Am crescut la o fermă, pînă cînd... a trebuit să plecăm.

– Să nu vă supăraţi dacă v-am înţeles greşit, a început Morgan, dar cred că puteţi să faceţi multe lucruri pentru Societatea noastră, domnişoară Rose. Am să fiu complet sincer cu dumneavoastră. *Germaine Leisure* ne-a cauzat multe îngrijorări în ultimii ani.

– O, dar credeam că au o reputaţie neştirbită, a spus Bryony, supărată, paradoxal, că îl vorbeşte de rău cineva pe Kyn.

– Da, asta e versiunea oficială, a spus Morgan, continuîndu-şi planul. Dar pur şi simplu, deşi ştim atîtea despre atrocităţile comise de *Germaine Leisure* împotriva mediului, nu am fost niciodată în stare să le dovedim. Deci cînd am auzit despre o întrunire secretă a consiliului de la *Germaine,* am devenit foarte interesaţi. Morgan i-a urmărit faţa. Ghicise! *Era* acolo ca să-l distrugă pe Kyn. Se putea vedea din licărul subit al ochilor.

– O, şi cînd este întrunirea? a întrebat Bryony. Era prima dată că întreba ceva.

– Domnul Germaine e foarte şiret, a spus Morgan viclean. Se foloseşte de deschiderea noului hotel ca de un paravan. Sîntem bine informaţi, a minţit el senin, că la petrecerea de Anul Nou în sala mare de conferinţe a hotelului consiliul va discuta despre diversificarea minerităţii de suprafaţă din Argentina.

– Minerit de suprafaţă[1]? a spus Bryony palidă. Dar de ce să intre în asemenea afaceri *Germaine Leisure?*

Morgan a zîmbit.

– Credem că *Germaine Leisure* este implicată în multe activităţi care prejudiciază mediul. Problema este

---

1. Extracţia la suprafaţă a minereurilor, care presupune decopertarea unor mari suprafeţe de pămînt şi munţi de steril, este una din cele mai poluante activităţi industriale.

că ne lipseşte dovada solidă, irefutabilă, documentată. Aici interveniţi dumneavoastră, domnişoară Rose. Sau, cel puţin, sper.

Bryony a clipit prudentă din ochi.

– Ce doriţi să fac?

– Veţi fi invitată la petrecerea de inaugurare, nu? Ea a înclinat din cap. Atunci, aţi putea plasa o cameră TV şi un mic magnetofon în sala de conferinţe. N-o să fie mare, a asigurat-o el, doar o cutie cam atît de mare, a arătat el între palme. Şi tot ce trebuie să faceţi este să vă strecuraţi de la petrecere şi să puneţi cutia pe una din măsuţele laterale, cu camera spre masa de conferinţă. O ascundeţi sub ceva, dar asiguraţi-vă că ferestruica dă spre masa de conferinţe. Acolo sînt lentilele, a minţit el cu îndemînare. Bryony şi-a simţit gîtul uscat. Acum, că avea dovada lăcomiei lui Kynaston, îi venea să plîngă. Dar nu-şi putea permite o asemenea slăbiciune. Kyn nu era slab; nici ea nu putea fi altfel.

– Am o sacoşă destul de mare ca să ascundă pachetul. O să-l pun cît timp el este la petrecere; atunci sala de conferinţe o să fie goală.

– Sînteţi formidabilă, a spus încet Morgan. Kynaston avea să fie distrus chiar de propria iubită. O să telefoneze cu cinci minute înainte de explozie. Nimeni, absolut nimeni nu o să fie rănit, dar noul şi scumpul hotel o să fie distrus, iar propria lui iubită, Bryony Rose, va fi pus bomba. Publicitatea negativă îi va ţine departe pe clienţi şi afacerile se vor prăbuşi. O să fie terminat.

Bryony s-a ridicat, simţindu-şi genunchii tremurînd.

– Trebuie să plec. Unde ne întîlnim să-mi daţi pachetul? Era nerăbdătoare să scape de misteriosul Morgan. Şi de casa aceea goală.

– Chiar aici, a spus Morgan.

– A plecat aia? s-a auzit vocea mecanică, iar Bryony a sărit în sus, privind în jur, neliniştită. Nu vedea pe nimeni.

– Mă iertaţi, era interfonul. Vine din pod. Avem şi un mic atelier, a adăugat el, grăbindu-se să apese pe butonul micii cutii de pe perete. Nu încă, a spus el repede. Ceea ce nu spusese, era că sus erau şi Greg, şi bomba lui terminată. Permiteţi-mi să vă conduc, i-a zîmbit el cu căldură. Îi venea să-l omoare pe Greg pentru că aproape stricase totul.

Dar Bryony nu acordase mare atenţie interfonului sau necunoscutei voci. În sfîrşit, îl avea pe Kynaston în mînă. Şi o să-l facă de rîs în faţa lumii întregi pe mincinos şi pe manipulator.

Dar a doua zi vor pleca la Aspen şi se va culca cu Kynaston.

Capitolul 31

Morgan l-a privit pe Lance Prescott cum oftează. Erau în casa din Stowe, iar el nu era prea fericit.

– Nu ştiu dacă pot s-o mai fac o dată, a spus Lance nervos. Ultima dată aveam un motiv serios. Acum...

– Acum iubita ta fostă nevastă suferă de inimă zdrobită. Nu ar trebui să fie nici o problemă să o chemi la fermă. Fă cum ţi-am spus eu. O să vină.

Lance a zîmbit mulţumit. Era bucuros că idila lui Marion luase sfîrşit. Acum, în cîteva ore, o să fie la păstrare. S-ar putea ca *ei* să suspecteze ceva, dar niciodată nu vor fi în stare să dovedească nimic. Doar i-a telefonat, nimic altceva, nu?

Morgan s-a uitat gînditor la tavan. Kyn era plecat la Aspen. Kyn avea un talent să-i strice planurile...

Aspen, Colorado

Roşii în obraji după o zi de schiat, Bryony şi Kynaston s-au bucurat de o cină exclusivă la *Charlemagne,* apoi au pornit la o plimbare pe strada principală, el ţinînd-o protector pe după umeri. Îi plăcea cum se uită

la ea, de parcă nu s-ar mai fi săturat. să o vadă. Îi plăcea cum arunca el la cutiile de subscripţie cîte douăzeci de dolari, sau cum rîdea şi vorbea cu Moş Crăciunii care tremurau în stradă. Şi-l dorea.

– Hai să ne întoarcem la hotel, a murmurat ea, cu inima bătînd atît de tare, încît nu-şi mai simţea capul.

S-au oprit la camera ei. Ea l-a ţinut hotărîtă de mînă. El i-a căutat ochii. Ceea ce a văzut a făcut inima să-i sară ca o gazelă.

– Bryony, a spus el cu voce spartă.

Ea l-a tras fără cuvinte în camera ei şi a închis uşa în urma lui. Kynaston a privit-o cu ochi care din albastru au trecut la albastrul mării. Venise în sfîrşit vremea. Bryony nu simţea nici o teamă, doar o emoţie profundă şi o fericire intimă. Orice se va întîmpla mîine, sau, mai precis, de Anul Nou, aceasta era clipa ei şi nimic nu i-o putea schimba sau lua. Era momentul culminant al vieţii ei. Toţi anii aceia de singurătate din Yorkshire pentru această noapte erau. Toată durerea, toată mînia şi toată frica din viaţa ei fuseseră plata pentru această noapte. Nu avea să regrete şi nici să se ruşineze. Poate mai tîrziu. Acum, nu exista decît Kynaston. Ochii lor s-au întîlnit ca două forţe ale naturii – ai ei un foc portocaliu, ai lui, culoarea azurie a mării tropicale. Ea a scos de pe el haina grea, tremurînd doar la atingerea puloverului lui de caşmir, cald de trupul lui. El a privit-o, simţindu-şi dintr-o dată gîtul uscat, şi a fost invadat de o dorinţă teribilă pînă în ultima moleculă a trupului.

– Bryony, a spus el din nou, parcă incapabil să creadă că se întîmpla, în sfîrşit.

Ca o femeie oarbă care citeşte în Braille, ea şi-a plimbat mîna pe pieptul lui, simţind muşchii reliefaţi pe sub lîna fină, simţindu-i bătaia inimii în vîrful degetelor, oprindu-se să exploreze tăria subită a mamelonului lui. Kynaston a tresărit. Cînd şi-a ridicat ochii fascinaţi de la degete, a văzut pupilele lui dilatate de dorinţă şi a fost

traversată de o plăcere uşoară, sexuală, care i-a îmbujorat obrajii. În acea secundă a simţit puterea – primară, elementară, formidabila putere feminină – care a străbătut-o ca o armată de impulsuri şi de senzaţii. Buzele i s-au întredeschis şi a avansat spre el, dar ţinta ei de ultim moment nu au fost buzele lui în aşteptare, ci gîtul lui care pulsa. Mirosea minunat, un amestec de pin, transpiraţie de la schi şi un miros unic, total masculin, pe care ştia că nu-l va uita toată viaţa. Dorindu-şi mai mult, i-a ridicat şi puloverul, căpătînd acces la gîtul pe care a început să-l exploreze cu săruturi, bucurîndu-se de mişcările mărului lui Adam cînd el înghiţea în sec de dorinţă. Şi-a întors capul şi i-a morfolit lobul, după care limba i-a plonjat în interiorul urechii, pentru a explora infinitatea de forme de acolo.

Kynaston a scos un suspin greu, în timp ce inima îi bubuia în piept. Mîinile i-au rămas pe talia ei, ridicîndu-se încet pe spate, mîngîind încet. Atingerea era lină. Îi era teamă să nu o sperie trăgînd-o prea aproape. După toate cele întîmplate între ei, după atîta răceală şi ostilitate de ambele părţi, pasiunea ei părea prea frumoasă ca să fie adevărată. Nu avea de ce fi îngrijorat. Bryony tremura de dorinţă şi nu ar fi fost în stare să se gîndească la altceva.

Mai puţin sigură de data asta, ea a ridicat puloverul cenuşiu pe un umăr minunîndu-se de pielea tare, bronzată, şi de muşchi. Limba ei a lins şi a gustat, fericită de mişcările lui pentru a-i facilita accesul, încîntată de micile lui gemete. Şi-a îndreptat repede atenţia spre celălalt umăr, apoi, frustrată de existenţa puloverului, l-a scos de tot. Electricitatea statică a făcut mici fulgere la trecerea peste părul lui. Degetele i-au trecut cu frenezie prin părul rece, curat. Apoi, distrasă de vîrfurile întărite ale sfîrcurilor care o împungeau, s-a retras un pas şi i-a admirat pieptul gol. Încet şi privindu-l în ochi tot timpul, şi-a pus mîinile pe pielea lui, degetele jucîndu-i-se cu

firele de păr de culoarea cuprului, înainte de a atinge mameloanele. A apăsat tare cu palmele, încîntată de muşchii lui întăriţi, bărbăteşti, şi simţind din nou acea putere feminină, ancestrală; deşi puterea lui era superioară, ea avea comanda. Adevărul era acolo, în ochii lui, amîndoi strălucind de pasiune. Numai ea îi putea da ceea ce îşi dorea el cu ardoare, iar cînd buzele ei s-au îndreptat spre el, iar privirea ei o ţintuia pe a lui, s-a simţit pe sine zburînd, liberă, puternică.

Cînd ea şi-a lipit gura de pieptul lui, Kynaston şi-a închis ochii; limba ei îi înţepa mamelonul ca o viespe. A tresărit şi a gemut la fiecare muşcătură aproape dureroasă, iar vintrele i-au explodat. Şi-a aruncat capul pe spate şi dintre buzele întredeschise i-a scăpat un strigăt mut. Mîinile i s-au strîns instinctiv pe spatele ei, iar Bryony a gemut şi ea în pielea pieptului lui, iar picioarele au refuzat să o mai susţină. A căzut încet în genunchi, buzele ei sărutînd în drumul lor abdomenul lui, plonjînd în depresiunea buricului. Kynaston a strigat şi a căzut în genunchi, luîndu-i faţa în palme şi băgîndu-şi limba între buzele ei deschise. Bryony s-a agăţat de el, cu mîinile pe umeri, apoi mişcîndu-se spre spatele lui bronzat. Degetele ei au găsit coloana lui vertebrală şi s-au oprit doar la pantaloni. Apoi a simţit mîinile lui ajungînd la poalele jerseului ei şi, supusă, a ridicat mîinile să fie dezbrăcată, buzele dezlipindu-li-se doar un moment, cît să treacă veşmintele. Cînd sînii ei goi au răsărit, el şi-a făcut mîinile cupe pe ei şi a gemut de satisfacţie, în timp ce degetele mari mîngîiau sfîrcurile. Bryony s-a arcuit instinctiv, strigătul ei de plăcere reverberîndu-se pe buzele lui. El şi-a ridicat repede buzele şi a împins-o pe covor, zăbovind puţin asupra ei, în timp ce buzele i se opreau asupra unui sîn, sugînd adînc în gură sfîrcul.

Spatele lui Bryony s-a arcuit pe carpetă, iar unghiile au săpat în umerii lui, în abandonul negîndit. I-a zgîriat pielea, dar nici unul din ei nu şi-a dat seama. Capul lui

Bryony se zbătea dintr-o parte în alta, întimp ce părul se împrăştiase în jurul ei ca un foc. Mîinile lui au ajuns febrile la nasturii pantalonilor ei, grăbite să o lase fără ultimul veşmînt. Şi-au schimbat stîngaci poziţiile, iar el şi-a scos propriile haine. O secundă au stat perfect nemişcaţi, uluit fiecare de perfecţiunea celuilalt. Kynaston se uita cu iubire la trupul ei palid, voluptuos, întins pe covorul alb, la părul de pe cap şi la triunghiul luxuriant dintre coapse, sclipind ca arama. I-a cuprins cu adoraţie călcîiul tremurător, mutîndu-se apoi mai sus, spre genunchi şi spre coapse.

Bryony a icnit, dar nu a putut fi distrasă de la contemplarea lui. Nu mai văzuse un bărbat gol pînă atunci, iar Kynaston era superb. Sub pielea bronzată i se reliefau muşchii, iar coapsele erau ca nişte coloane de templu. Ochii ei au ajuns la sex, mai întîi sfioşi, apoi mai cu curaj. Cît de puternic şi mîndru era, s-a gîndit ea ameţită, apoi el s-a îndreptat spre ea, piepturile şi pubisurile lor lipindu-se. Părul de pe pieptul lui îi gîdila sfîrcurile. Şi-a pus mîinile de o parte şi de alta a capului ei şi a privit-o drept în ochi.

– Bryony, i-a rostit el numele, iar ea şi-a dat seama deodată că dintotdeauna îşi dorise ca el să-i rostească numele aşa: plin de dorinţă, de nerăbdare, dar şi de o iubire profundă. „Chiar mă iubeşte", s-a gîndit Bryony, cu ochii mari şi cu inima distrusă.

– Oh, Kynaston, a spus ea şi l-a cuprins de gît, ridicîndu-se spre el. Sărutul a fost dulce. Insuportabil de dulce. A simţit cum picioarele lui alunecă printre ale ei, depărtîndu-le cu fermitate. Trupul ei a tresărit de dorinţă, iar coapsele i s-au depărtat doritoare. Blînd, cu infinită răbdare şi grijă, a simţit cum el se mişcă spre ea, capătul penisului penetrînd-o, umplînd-o, făcînd-o să tremure de aşteptare. A simţit o explozie de dorinţă ridicîndu-se de la stomac şi răspîndindu-se în tot trupul. Conştient de virginitatea ei, Kynaston se mişca încet şi

cu grijă, gata să se oprească la cel mai mic semn de durere. Era o tortură. O dorea atît de tare – avea nevoie să o simtă în jurul lui şi tînjea după împlinirea ultimă – dar trebuia să se păstreze un control strict.

Bryony era uluită de sentimentul de împlinire care o inundase. Departe de a-l considera un invadator, trupul ei îl accepta ca pe o mult aşteptată parte a ei. A avut un scurt spasm de durere cînd el s-a scufundat mai adînc în ea şi imediat l-a simţit încordat. A început să se retragă, dar ea l-a ţinut cu disperare.

– Nu, a zis ea repede, cu o voce plină de înţelegere. Şi-a răsucit picioarele în jurul gambelor lui, deschizîndu-se. Încă temîndu-se să nu fi fost înţeleasă greşit, l-a apăsat spre ea de fese, dar Kynaston ştia deja. Cu un geamăt uşor, s-a îngropat în ea, cu o senzaţie de plăcere mai mult decît fizică. Era mentală şi emoţională, în acelaşi timp. Din toate dăţile cînd făcuse dragoste cu o femeie, niciodată nu simţise această totală contopire.

Bryony a strigat. Era atît de bine. Atît de minunat. Nu e de mirare că femeile şi bărbaţii sînt gata să moară pentru aşa ceva. Dintr-o dată, s-a agăţat de iubitul ei şi a înţeles toate acele mari poveşti de dragoste, cum nu reuşise niciodată. Acum ştia de ce Julieta a renunţat pentru Romeo la familia ei. De ce Heathcliff fusese atît de crud cu Cathy. Ce l-a făcut pe Edward VIII să renunţe la tron pentru Wallis Simpson.

Dar, dacă ea credea că asta a fost tot, Kynaston i-a arătat că abia începea. La început blînd, pornind de la o simplă legănare, a început să se mişte. A început cu un ritm care curba şi întindea vaginul, creînd o tensiune în acelaşi timp înfricoşătoare şi generatoare de dependenţă. Cînd a început să se retragă, ea a strigat de frică, dar el s-a întors înapoi în ea. Faţa lui era tensionată, iar ochii îi aruncau scîntei pe faţa roşie. Avea maxilarele strînse de concentrare şi plăcere, iar Bryony nu a putut să se uite la altceva decît la puterea elemen-

tară şi totuşi vulnerabilitatea lui totală, care i se citea pe faţă. Inima i s-a strîns de iubire pentru el. Voia să-l ţină în ea pentru vecie, dar dorinţa era prea imperioasă.

El a început să se mişte mai rapid şi mai profund, iar ea a simţit că începe să tremure. Se simţea tot mai puternică, din creştet pînă-n tălpi. Ochii au început să se deschidă surprinşi şi minunîndu- se, în vreme ce primul val al extazului o străbătea, ca un tren scăpat de sub control. S-a agăţat de el cu strigăte de dorinţă plăcute urechilor lui. El i-a strigat numele. Ea a prins puteri şi a strigat de extaz, în timp ce trupul îi era scuturat de primul orgasm, suspine de bucurie ridicîndu-se din trupul tremurînd. El a simţit propria lui plăcere traversîndu-l şi au mers împreună pe creasta valului, strigătele lor de plăcere făcîndu-şi ecou în urechi, în timp ce trupurile le erau înlănţuite într-o perfecţiune veche de secole.

Bryony şi-a deschis ochii abia tîrziu. El stătea deasupra ei, o greutate plăcută şi caldă. Îi simţea picioarele lipite de ale ei, iar inimile le băteau la unison. Respiraţia lui, adiind la urechea ei, era lină şi regulată, ca de somn. Şi-a ridicat încet braţele şi le-a pus pe spatele lui transpirat, rece.

L-a ţinut astfel toată noaptea. Chiar cînd din ochi îi curgeau lacrimi, care străbăteau obrajii şi se pierdeau în covor. Afară au început să bată clopotele bisericilor, chemînd credincioşii la slujba de Ajun, în timp ce pe munte şiruri lungi de schiori cu torţe făceau un uriaş lanţ de lumini în întuneric. Oamenii priveau linia magică de lumini pîlpîitoare şi discuţiile fericite ajungeau pînă în camera lor.

Iar Bryony încă îl ţinea în braţe. Şi încă plîngea.

Capitolul 32

Hadrian a sosit la cabana de la Stowe şi a aprins luminile. A făcut focul, iar flăcările au luminat cu cruzime cearcănele de sub ochii lui şi pustiul din adîncimea lor. S-a uitat la ceas. Era deja nouă. Oare ea ştia că s-a întors? A format numărul ei.

De la el, şi Lance formase numărul lui Marion. La celălalt capăt al oraşului, Hadrian a auzit un ton de număr ocupat. La hotel, Marion a răspuns la telefon.

– Alo? Vocea ei era obosită.

Lance a înghiţit greu.

– Alo, Marion? Lance. Sînt la mine. Ce lume mică! Morgan i-a arătat ceasul. Uite ce e, Marion, trebuie să vorbim. Acum. E important.

Marion a oftat.

– Nu pot. Trebuie să dau un telefon foarte important. Marion stătea pe canapea, în apartamentul ei. Nu minţea. Dăduse toată ziua telefon la cabana lui Hadrian. Plînsese foarte mult de la întoarcerea de la Lech, dar gîndise şi mai mult. În ziua aceea, tatăl ei vorbise mult, dar Hadrian aproape deloc. De ce nu negase, dacă nu

era adevărat? Mai întîi, fusese furioasă. Apoi, făcînd o dureroasă analiză post-factum, ajunsese la concluzia că strălucitele concluzii ale tatălui ei erau găunoase.

La prima lor întîlnire, Hadrian în mod sigur nu ştia cine este ea. Iar pentru ea totul începuse la acea primă întîlnire şi era sigură că şi pentru el. Rămînea problema minciunilor spuse de el. Dar nu-şi amintea să o fi minţit vreodată. Îi spusese totul despre Bryony, mai puţin amănuntul cu Kynaston Germaine. În afară de asta, fusese scrupulos de onest. Ceea ce a dus-o la principalul argument al tatălui ei, acela că Hadrian se folosise de ea ca să se asigure că Ventura o să-l distrugă pe Kynaston Germaine. Doar că, a înţeles Marion, el nu o încurajase niciodată să facă acest lucru.

Dar proaspăta fericire regăsită nu a durat mult. De ce nu avusese încredere în el din capul locului? De ce ascultase de tatăl ei şi nu de propria inimă? De ce fugise de la el? Prinţesa Ventura fugind spre tronul ei. Dar cum să-şi ceară iertare? Cum să implore iertarea pentru trădare? *El* nu crezuse niciodată nimic rău despre *ea*. *El* avea încredere în *ea*. Trebuia să-l vadă. Să-i explice...

– Uite ce este, Lance. Închid. Trebuie să dau un telefon...

În casa lui, Lance a aruncat o privire nervoasă spre Morgan.

– Marion, am ceva important să-ţi spun. E vorba de Bryony Rose. Are necazuri şi vreau să înţelegi prin asta necazuri mari. A intrat în ceva şi... Nu pot să vorbesc la telefon. Nu vrei să ne întîlnim într-un loc liniştit? Ce zici de locul acela al tău? De fermă? Drumurile sînt bune, nu?

– Cred că da. Lance, cum ai...

– Ne vedem acolo într-o jumătate de oră. Lance a închis repede, ştiind că ea era în stare să-i pună întrebări. S-a uitat la Morgan. S- a rezolvat.

– Îl trimit pe Bruno, a mormăit Morgan şi a pus mîna pe telefon. Cînd a terminat convorbirea, Lance era deja plecat spre New York.

Marion a trecut în vîrful picioarelor pe lîngă uşa tatălui ei. Acesta se auzea înăuntru dictînd ceva într-un reportofon. Cu toate acestea, el a auzit uşa din faţă deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se şi a oftat. Era îngrijorat pentru fiica lui. Şi-a amintit dintr-o dată că în acea zi trebuie să sosească acel Boulton. Să se fi întors la el? Furios, Leslie şi-a luat haina. În cabană, Hadrian a format din nou. De data asta, telefonul a sunat fără să primească răspuns...

Marion a oprit un taxi. Dar, pe măsură ce în spatele ei dispăreau luminile oraşului, a început să se neliniştească. Ce voia de fapt Lance să spună cu Bryony în mare necaz? Şi cum naiba să ştie Lance despre aşa ceva?

Bruno a ajuns la fermă într-o goană nebună şi a tras maşina în afara şoselei, lîngă un pîlc de pini încărcaţi cu zăpadă. Cunoştea cu ochii închişi locul şi a ajuns repede la „grajdurile" cele mai îndepărtate, care acum fuseseră refăcute, sub forma unei cabane rustice. Nu a avut nici o obiecţie să fie trimis acolo; locul era pustiu. Peste cîteva minute i s-a alăturat Morgan.

– Totul e pregătit. Morgan avea să se ducă la maşini şi să se ascundă acolo, pentru cazul că lucrurile mergeau prost şi fata îi scăpa lui Bruno. De el nu avea cum să scape, nici cu maşina. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Nu puteau da greş. Dar nu s-a gîndit nici unul din ei la Elijah P. Ellsworthy.

În cabana lui mohorîtă, Hadrian a sărit în picioare. Se auzea la uşă un bubuit insistent.

– Unde e? Leslie Ventura a intrat ca o furtună în cameră.

La fermă, cîinele lui Elijah a început să mîrîie. Aşezat confortabil în faţa focului, Elijah s-a uitat surprins la

dulăul lui, căruia i se zburlise părul de pe ceafă. A pus încet cartea jos. Elijah avea încredere în cîini, iar cînd dulăul lui era nervos, era şi el. S- a dus la fereastră şi a tras cu grijă un colţ al draperiei. Negură şi zăpadă. Dar... Acolo, o lumină. Venea de la grajduri.

Elijah a pus la loc draperia, hotărîndu-se repede. Hoţi? Elijah s-a uitat la cîine, care stătea acum lîngă el, aşteptînd neînfricat un cuvînt de la el. A privit peste cîine la puşca lui mereu încărcată. Nu greşea, se punea ceva la cale. A luat puşca, a verificat încărcătura şi a stat locului. Nu voia să-şi vadă cîinele omorît. Şi nici nu voia să aibă a face cu poliţaii. Şi-a amintit de Hadrian Boulton. Da, omul ăsta din Yorkshire era de soi. Iar familia lui era una de fermieri. Da, englezul o să ştie ce e de făcut. În plus, şi-a dat puţin cam tîrziu Elijah seama, ferma e acum a lui şi a domniţei drăguţe care e cu el.

Afară, Morgan şi Bruno au mai recapitulat o dată planul.

– Ţine minte, o să vină probabil cu taxiul. Dacă îi cere şoferului s-o aştepte, am eu grijă de el. Tu vezi să pui mîna pe ea. Ai marfa? Bruno i-a arătat o sticluţă cu un lichid incolor şi o batistă albă, curată. Morgan a dat din cap mulţumit. Nu turna decît cînd e aproape aici. Dacă simte mirosul, poate s-o şteargă.

Bruno a făcut semn că a înţeles. Tremura de emoţie.

– O.K., Morgan, a spus el. Promitea să fie distractiv!

În cabana lui, Hadrian se uita uluit la Leslie Ventura.

– Ce se întîmplă?

Leslie s-a întors în toate direcţiile.

– Marion. Unde e? Ştiu că a venit aici.

Hadrian a zîmbit amar.

– Aş fi vrut eu. Dacă... S-a oprit, căci telefonul începuse să sune strident. Nerăbdător, l-a ridicat. Alo!

– Domnu' Boulton? Eu sînt, Elijah. La fermă. Uite, domnu' Boulton, e cineva pe-aicea. La grajdurile ale vechi.

– Marion? a întrebat el repede. Ce face acolo?

– Nu cred. Cîinele meu o place pe micuţa doamnă a dumitale. Dar acum mîrîie de poa' să sperie şi o stafie, a spus Elijah, încet, iar îngrijorarea lui i s-a transmis încet şi lui Hadrian. A simţit cum îl cuprinde frigul şi i se ridică perii de pe ceafă. Cu privirea periferică l-a văzut pe Leslie Ventura întorcîndu-se în cameră, după ce terminase de cercetat cabana.

– Stai acolo, a spus el brusc. Nu ieşi şi nu-i provoca. Vin imediat. A închis repede. Inima îi bătea repede şi l-a cuprins un val de frică. S-a uitat la Leslie Ventura. Dacă presimţirea lui era corectă, atunci Marion avea probleme şi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea căpăta. Veniţi cu mine, a spus el scurt, prinzîndu-l pe picior greşit pe Leslie, care tocmai voia să se răstească la el să-i lase fata în pace.

– Ce? Ascultă, tinere.. a început el, dar Hadrian era deja la uşă.

– Cred că Marion are probleme, a spus el scurt, peste umăr. Aveţi o maşină afară? Avea. A fugit repede după Hadrian, a deschis uşa pasagerului şi a intrat, în timp ce Hadrian abia ajunsese la trotuar.

– Ce se întîmplă? Ce e cu Marion? Hadrian l-a informat pe scurt despre apelul telefonic.

– Ar putea să nu fie nimic. Nici nu ştim dacă Marion se află acolo, a ezitat Leslie, dar nici măcar pe sine nu s-a putut convinge. Hadrian s-a întors spre el.

– Am o presimţire rea, Leslie.

Leslie şi-a deschis gura, dar a închis-o la loc. În lumina străzii, faţa îi părea de şoim.

– Condu tu, a spus el încruntat.

Marion a coborît din taxi şi a întins o bancnotă de zece dolari.

– Aşteptaţi-mă, vă rog, a spus, după care a pornit-o spre casă. Nu se vedea nici o lumină. Să nu fi fost Elijah acasă? A fost mirată că dulăul cel mare nu-i iese în

întîmpinare. Cîinele acela o ajutase să scape de aversiunea faţă de cîini. Dar unde era Lance?

Cizmele din picioare scîrţîiau în zăpadă. În umbra vechiului grajd, inima lui Bruno bătea să-i spargă pieptul. Frămînta nervos sticluţa cu cloroform. Paşii lui Marion s-au mai rărit. Întregul loc era tăcut, ca într-o poveste. Poate că mai întîi ar trebui să meargă la casa mare, să-l vadă pe Elijah.

Bruno a tras rapid cu ochiul. În luminile taxiului, a văzut-o îndreptîndu-se spre casă. Abia pornise, cînd a oprit-o un sunet ciudat. Greşea ea, sau era un pocnet în surdină? Dar n-a văzut nimic, doar taxiul şi şoferul lui, care stătea pe scaun într-o poziţie nefirească. Probabil că omul căzuse frînt. Nu e de mirare, după atîta muncă de sărbători.

Hadrian a simţit cum maşina derapează şi a îndreptat volanul. Dar Leslie Ventura nu a obiectat la viteza nebunească cu care mergeau. Cu fiecare secundă, senzaţia aceea din stomac i se accentua. „Marion, s-a gîndit el în linişte. Marion, oriunde ai fi, nu face prostii."

Văzînd şoferul adormit, Marion a zîmbit şi s-a întors iar spre casă.

– Pssst... pssst, s-a auzit. Sunetul era inconfundabil, iar ea s-a întors spre o clădire încă neterminată, recunoscînd vechiul grajd.

– Lance? a spus ea, întinzînd gîtul ca să vadă mai bine. Nu a ajutat la nimic, era întuneric beznă.

Elijah Ellsworthy a scrutat întunericul din spatele draperiei. Of, ochii ăştia care-l cam lăsaseră... Se vedea o siluetă micuţă în luminile taxiului. Cu grijă, s-a dus la uşa din spate şi a crăpat-o puţin. Imediat, cîinele şi-a scos botul şi apoi a fugit în noapte.

– Cîine prost, a mormăit Elijah, mîndru însă de curajul ogarului lui.

Marion s-a îndr ptat spre grajduri.

– Lance, e ridicol, a şuierat ea, simţindu-se ca o

proastă şi puţin înfricoşată. Despre ce e vorba, la urma urmei?

Aflat înăuntru, Bruno a aprins lanterna şi a orbit-o, apoi a îndreptat fascicolul spre pămînt. A invitat-o înăuntru cu o mişcare a mîinii, atent să nu scoată un cuvînt, atenţionat fiind de Morgan.

Marion a suspinat. Da, era stilul lui Lance, teatral. A pornit spre clădire.

Hadrian a zărit curba spre fermă şi a luat-o aproape pe două roţi. Mai era mai puţin de o milă. Lîngă el, Leslie a strîns din buze. Ca şi englezul, începuse şi el să aibă o presimţire urîtă. Dacă i se întîmpla ceva lui Marion...

Dulăul s-a oprit. Recunoscuse pe loc mirosul plăcut al femeii. Îi plăcea femeia şi o putea recunoaşte din o mie. Dar mai era un miros, mai departe. Aproape de pădure. Iar cîinelui nu-i plăcea acel miros. S-a luat după el, ignorînd mirosul cald, de ulei, al maşinii. În spate se auzea glasul femeii, dar în faţă se auzea altceva. Cineva care se furişa.

Morgan, după ce îl luase prin surprindere pe şoferul taxiului cu o lovitură de karate la ceafă, era nerăbdător să aibă o vedere mai bună a acţiunii. S-a apropiat şi a văzut-o pe Marion mergînd spre grajduri. În regulă, foarte bine. Treaba mergea bine. Nici o femeie nu avea vreo şansă în faţa lui Bruno... Gîndurile i s-au oprit. Se auzea o maşină? Şi-a întors rapid capul şi a privit în beznă. Printre copaci se vedeau intermitent farurile albgalbene ale unei maşini. Să dea dracu'! S-a uitat la taxi. Oare o să poată bloca drumul?

În cabana lui, Elijah şi-a tras cizmele. Era prea linişte afară. De ce nu şi-a înfipt laşul ăla de cîine colţii în curu' hoţilor pînă acum?

Marion a intrat pe cadrul fără uşă, privind în întuneric.

– Lance? Ce e cu toată treaba asta? A simţit un

miros înţepător şi a simţit că din întuneric vine ceva. Primul instinct a fost să se întoarcă şi să fugă, dar a înţeles în aceeaşi secundă că era prea tîrziu. Doar s-a ghemuit şi şi-a strîns capul între genunchi.

Bruno nu a mai văzut-o. Acum era în prag, acum nu mai era deloc. A mîrîit furios, a pornit spre uşă şi s-a împiedicat de ceva moale. Marion ştia că Lance nu e în stare să scoată un asemenea sunet; era prea adînc, prea... primitiv. A avut o scurtă tresărire de groază, care s-a transformat într-un strigăt cînd a lovit-o ceva ca o măciucă. A strigat tare.

Hadrian a tras în curte şi a oprit motorul.

– Ai auzit ceva? l-a întrebat el repede pe Leslie, care deschisese portiera deja şi îngheţase.

– Cred că da. Da. Un strigăt. S-au uitat unul la altul preţ de o fracţiune de secundă.

În grajd, Marion a strigat din nou, de data asta pentru că a simţit cum o mînă de fier o trage în sus de parcă ar fi fost un fulg. Elijah s-a grăbit să iasă pe uşă, reacţionînd instinctiv la ţipătul pur feminin. S-a rostogolit şi s-a ascuns în spatele jgheabului. Luptase în ambele războaie mondiale. În ciuda vîrstei şi a artritei, nu uitase mişcările. Unele lucruri nu se uită niciodată...

Lui Morgan nu-i venea să creadă cînd a văzut două siluete bărbăteşti îndreptîndu-se în goană spre locul de unde se auzea strigătul femeii. S-a decis să lase pe cîmpul de bătaie morţii şi răniţii şi să se retragă. A deschis uşa taxiului şi l-a tras jos pe şoferul lipsit de cunoştinţă.

Bruno a rîs. În cursul acţiunii, nu auzise maşina.

– Ce e, frumuşico? a făcut el o grimasă, ţinînd faţa lui Marion aproape de a lui, holbîndu-se la ea doar ca să-i vadă ochii mari, înspăimîntaţi. Îi plăcea sunetul respiraţiei ei întretăiate. Aşteptai pe altcineva, ai?

Morgan s-a aşezat pe locul şoferului şi a răsucit cheia. Dintr-o dată, un fulger cafeniu şi alb a sărit pe el,

arătîndu-şi colţii. A urlat de durere la muşcătura din braţ, dar haina groasă l-a ferit de ce era mai rău. A înjurat şi a lovit cu piciorul cîinele. Acesta şi-a slăbit strînsoarea. Morgan a mai lovit o dată. Înfuriat, dulăul şi-a înfipt colţii în cel mai apropiat obiect: glezna lui Morgan. De data asta nu mai era nici o protecţie şi Morgan a urlat din toţi rărunchii.

L-au auzit şi Elijah, şi Leslie, şi Hadrian, dar aceştia din urmă, ştiind că Marion este pe undeva în clădirile întunecate, l-au ignorat. Doar Elijah, văzîndu-i pe cei doi îndreptîndu-se spre grajduri, s-a întors şi a pornit-o spre locul de unde se auzeau înjurăturile acelea cumplite şi mîrîitul. Deci potaia prinsese pînă la urmă unul.

Marion a simţit pe faţă o cîrpă şi mirosul a făcut-o să se înece. Cînd a înţeles ce se întîmplă, a început să se zbată. Era coşmarul tuturor persoanelor bogate: era răpită. Furia i-a făcut uitată frica şi a lovit cu vîrful pantofului şi a simţit cu satisfacţie cum este scăpată jos. A căzut pe o parte şi a început să se tîrască spre curte.

Leslie şi Hadrian au văzut-o în acelaşi moment. Apoi au văzut un personaj brutal, care a tras-o de haină şi a ridicat-o pe jumătate. Hadrian a strigat la el, iar Bruno a scăpat-o încă o dată. Doi bărbaţi, doi bărbaţi *mari* veneau spre el, ieşiţi din întuneric. Cum dracu' au ajuns şi ăştia aici?

În taxi, Morgan a lovit disperat şi a trimis în zăpadă cîinele care urla. A pornit motorul şi a accelerat, ieşind în drum. Înfuriat că-şi vede cîinele trîntit în drum schelălăind şi că unul din ticăloşi scapă, Elijah a ţintit şi a tras. Reculul l-a trîntit în zăpadă, alături de cîine, dar a auzit zgomotul încărcăturii lovind maşina, care însă nu s-a oprit. Cîinele i-a lins faţa.

– Eşti o potaie de treabă, a spus el, apoi s-a uitat peste umăr, auzind un strigăt furios.

– Marion, ridică-te! a strigat Hadrian, văzînd-o stînd în zăpadă, neputincioasă, în vreme ce personajul acela

mătăhălos, la fel de dezorientat, era la numai un metru de ea. La auzul vocii lui Hadrian, Marion a avut o scurtă izbucnire de bucurie. Apoi, înţelegînd sensul cuvintelor lui, s-a întors pe genunchi şi a încercat să se ridice în picioare, dar a alunecat. Icnea de efortul de a fugi mai repede decît era omeneşte posibil. Mai bătrîn şi mai puţin rapid, Leslie Ventura se afla cîţiva paşi în urma lui Hadrian, cînd a văzut în lumina ce ieşea pe uşa lăsată deschisă de Elijah ceva sclipind în mîna matahalei. A înţeles imediat.

– Are un cuţit, a strigat el, ştiind că altceva nu mai putea face.

Hadrian a văzut cuţitul în acelaşi moment cu avertismentul lui Leslie. Elijah a auzit şi el. Pungaşii dracului! Dar or să vadă ei că nici un cuţit de pe lumea asta nu se pune cu o puşcă.

Încă alergînd, Marion, cu privirea fixată pe Hadrian, care se arunca spre ea, nu a auzit nimic. Inima îi bubuia în piept şi singurul lucru pe care-l ştia era că trebuie să ajungă la Hadrian. Orice s-ar fi întîmplat, dacă era cu el era bine.

Bruno, văzînd că fata îi scapă, a înţeles că misiunea dată de Morgan era compromisă şi, ştiind că oricum o să facă închisoare, şi-a întors cuţitul în aer şi l-a prins de lamă, pentru aruncare. Leslie a văzut şi a ştiut că fiica lui mai are doar o secundă de trăit. Inima i-a urlat în piept. Niciodată nu se simţise atît de neajutorat, de disperat, de îngrozit de moarte.

Şi Hadrian a văzut mîna lui Bruno retrăgîndu-se, dar deja ajunsese la Marion. Deşi totul se întîmplase în cîteva secunde, avea mintea limpede şi gîndea clar. Dacă nu face ceva, Marion o să aibă un cuţit în spate.

– Nu! a strigat el. Degetele lui s-au atins cu ale ei. S-a întins şi a luat-o de mînă şi a smucit-o cu toată forţa. Marion a strigat surprinsă şi s-a deplasat lateral, ca un pendul. Apoi a luat-o iar spre înainte. Hadrian a

început să se întoarcă, punîndu-şi spatele lat între Marion şi omul cu cuţitul.

Leslie a văzut cum englezul îşi aruncă braţele în jurul lui Marion şi cum capul ei ajunge la adăpostul pieptului lui. A văzut cum umerii englezului se strîng în aşteptarea cuţitului şi a strigat din toate puterile:

– Nu!

Dar Bruno a ignorat strigătul. Cineva trebuia să moară în noaptea asta. Era sigur. Elijah şi-a ridicat ţeava puştii şi a tras ultimul cartuş. L-a nimerit în piept, împingîndu-l înapoi, în timp ce lăsa în urmă un arc de sînge proaspăt, care a murdărit zăpada.

La sunetul exploziei, Marion a strigat îngrozită, iar Elijah s-a trezit pentru a doua oară culcat pe spate în zăpadă. Iar cîinele l-a lins a doua oară prietenos pe faţă.

Hadrian aproape şi-a ieşit din piele cînd a simţit ceva atingîndu-i umărul; era doar Leslie, care i-a spus cu faţa palidă că ticălosul a murit.

Hadrian a oftat din toţi rărunchii.

– Mulţumescu-ţi, Doamne. Te iubesc, Marion, a spus el încet. Doamne, cît te iubesc, s-a înecat el, în timp ce palmele lui dădeau la o parte părul de pe obrajii ei şi o ţineau aproape de el. Totul era minunat de *drept*. Ea a încercat să spună disperată ceva foarte important, să-l implore să o primească înapoi, dar nu mai putea scoate un cuvînt. E-n regulă, a spus el blînd, înţelegînd. Ştiu că şi tu mă iubeşti.

I-a ridicat uşor bărbia şi a sărutat-o.

Capitolul 33

Bryony şi Kynaston au tras la parcarea noului hotel. Ea a aruncat o privire spre clădire şi ochii i s-au lărgit de uimire. Pe o bucată mare de abanos era scris cu litere de aur numele: „Hotel Bryony Rose". Înăuntru, petrecerea era pe cale să înceapă. Era prima zi a Anului Nou.

– I-ai dat numele meu, a şoptit ea.

El i-a luat bărbia în mînă şi i-a întors ochii mari spre el.

– La mulţi ani, iubita mea. Nu te-ai mirat că nu ţi-am făcut nici un cadou?

Neajutorată, ea s-a uitat iarăşi la hotelul care-i purta numele. Curînd avea să se ştrecoare cu camera video a lui Morgan şi va înregistra conferinţa şi-i va distruge cariera şi compania. A deschis repede uşa şi a ieşit afară, fără să-şi dea seama că Kyn se uită la ea puţin nedumerit, urmărind-o cu o încruntare surprinsă întipărită pe frunte.

Era ora unu şi patruzeci, iar locul era plin de oaspeţi. Ea purta o rochie de catifea verde închis, care i se potrivea perfect cu părul, iar Kyn nu era singurul care o

privea cu ochi admirativi. Aranjamente uriaşe de plante perene verzi şi alb-roşii, tropicale, împodobeau fiecare cameră, pe lîngă platourile cu mîncare şi toate băuturile alcoolice imaginabile. În sala de bal, o orchestră cînta melodii tradiţionale de Crăciun.

Leslie Ventura a zîmbit şi şi-a făcut drum spre Carole. O invitase la Stowe şi era fericit că era din nou cu ea.

– Dansezi cu mine? a întrebat el încet.

Aflat în colţul cel mai retras al sălii, Hadrian s-a uitat peste tot. Nu o vedea nicăieri pe Bryony Rose. A oftat. Nu i se părea cinstit ca el să fie în al nouălea cer, în timp ce ea suferea atîta. O mai văzuse doar o dată de la întoarcerea de la Aspen şi în tot timpul întrevederii ea îi ascultase mînioasă relatarea tentativei de răpire. Fusese la fel de înfuriată şi de neliniştită ca Hadrian, dar foarte evazivă în ce privea relaţia ei tot mai strînsă cu Kynaston Germaine. Dar el era sigur că se întîmplase ceva la Aspen. Ceva care o schimbase.

– Hadrian, s-a întîmplat ceva?

Lîngă el se afla Marion, răpitoare în rochia ei roşie şi cu părul aranjat într-un coc migălos. Ochii jucăuşi arătau că îşi revenise din ceea ce fusese şi el nu a putut decît să se minuneze de puterea ei de recuperare. În noaptea răpirii fusese extrem de zdruncinată, firesc. El şi Leslie o duseseră în casa lui Elijah şi chemaseră un doctor şi poliţia. Elijah, evident neliniştit după omorîrea unui om, a aflat ce înseamnă influenţa unui Leslie Ventura. Trei ore la poliţie, în care a dat o declaraţie detaliată, şi gata.

În dimineaţa următoare, Leslie a fost cel care i-a spus de modul în care Hadrian se pregătise să primească lovitura de cuţit destinată ei, iar ea izbucnise pe loc în lacrimi. Leslie, fericit, îi lăsase strîngîndu-se în braţe.

– Eşti îngrijorat de ceva, a spus Marion. Hadrian, te

iubesc atît de mult, că uneori mă doare, a spus ea cu voce frîntă. Uitîndu-se în ochii ei aburiţi, mari şi negri, Hadrian a înghiţit în sec. Cu frică.

– Marion... voiam să te întreb ceva.

– Ce?

– Acum, că tatăl tău s-a mai îmblînzit...

– Îmblînzit? l-a întrerupt ea, rîzînd de expresia lui. Credeam că o să inaugureze un club *Hadrian Boulton Fan,* a hohotit ea. Nu face altceva decît să te laude cui vrei şi cui nu vrei.

Hadrian s-a încruntat. Atitudinea lui Leslie se schimbase mult în noaptea aceea.

– Bine, deci mă întrebam... acum, că nu mai e nimic care să ne oprească... A tăcut şi a înghiţit din nou. Doamne, nu cred că fac bine.

– Ce nu faci bine, deşteptule? a întrebat Marion, strîngîndu-l de genunchi. Trage aer în piept şi spune totul dintr-o dată, l-a încurajat ea.

– O.K. Dacă asta spui, vrei să te măriţi cu mine?

Marion a rămas uimită. S-a uitat intens la el şi un zîmbet uriaş i-a străbătut faţa.

– Asta da, propunere romantică, Boulton, a spus ea. Aşa, în mijlocul unei adunări de beţivi, în plină zi. Puteai să aştepţi şi tu să apară luna! Şi cum rămîne cu îngenuncherea?

Hadrian începuse să rîdă de la primele ei cuvinte.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Tu ce crezi? a spus ea, cu vocea dintr-o dată catifelată, iar într-o clipă era pe genunchii lui, cu buzele lipite de gîtul lui. Bineînţeles că mă mărit cu tine, prostuţule. Care alta te-ar mai lua?

– Nici una, a recunoscut spăşit Hadrian, ignorînd privirile amuzate aruncate de mesenii vecini. Acum, că ne-am înţeles, ce zici să-i spunem tatălui tău? a întrebat el, dîndu-i iubitor la o parte o şuviţă de păr negru de pe faţă.

Marion s-a încruntat.

– O.K. Dar nu cred că o să fie şocat prea tare.

– Bine, atunci îi spunem că eşti deja gravidă, a zis Hadrian brusc. Asta o să-i dea culoarea aia minunată pe care o are cînd e agitat.

Morgan aştepta cînd Bryony a dat colţul şi a venit repede spre casă. El s-a grăbit la uşă.

– Începusem să cred că nu mai veniţi, a spus el, iar vocea moale i-a ascuns adevărata frică.

– Îmi cer iertare, am scăpat destul de greu, a spus Bryony cu sinceritate. Aceasta este? a întrebat, arătînd spre un pachet învelit în hîrtie de ambalaj maronie.

Morgan a confirmat. Bryony s-a îndreptat spre pachet şovăind.

– Atenţie, a spus el repede, cu inima în gît. Camera video este în dreptul acelei fante, a minţit el. Dacă scuturaţi prea tare cutia, se poate mişca şi vom obţine o înregistrare a interiorului pachetului.

Bryony a înclinat din cap. Cutia era straniu de uşoară pentru o cameră video, plus un casetofon. O simţea cumva... rea. Părea atît de... înşelătoare. Atît de... murdară.

– Cred că este cazul să plec, a spus ea şovăind. Nimeni nu a intrat în sala de conferinţe, dar cred că nu trebuie să pierd timpul. Ce aţi păţit la picior? a adăugat ea, văzîndu-l cum şchioapătă pe coridor, în timp ce o conducea.

– Păi... ştiţi, problemele obişnuite ale schiului.

– Bine... Mă întorc cu această... – şi a ridicat cutia spre el, dar nu a observat cum el se dă un pas în spate – îndată ce se termină întrunirea.

– Corect, a spus Morgan, iar un zîmbet straniu, anticipator, i-a traversat figura. Abia aştepta să vadă prăbuşirea lui Kyn. Şi ce e rău în asta? s-a gîndit ea. Şi ea tot asta voia. Doar că nu mai voia şi nu se mai putea

minţi că o voia.

Morgan a privit-o plecînd, apoi a urcat chinuitor scările pînă în pod şi a pus radioul pe postul local. La cinci fix, bomba urma să explodeze. O să telefoneze la cinci fără un sfert. Destul ca să scoată lumea, dar nu destul ca să găsească şi să dezamorseze bomba. Afară, Greg a intrat repede în casă şi a trîntit uşa după el. Nevăzîndu-l pe Morgan, a apăsat pe butonul interfonului.

– Eşti acolo?

– Da, a răspuns vocea lui Morgan. Urcă.

Greg a urcat, uitînd să oprească interfonul. Tot ce mai aveau de făcut era să aştepte.

Prima persoană de care s-a lovit Bryony la petrecere a fost Marion.

– Vai, Bryony, trebuie să-ţi spun. Ştiu că Hadrian voia să păstrăm secretul, dar... ei bine, ne căsătorim! a rîs Marion, aruncîndu-şi braţele în jurul acelei fete înalte, uluite. Pachetul din punga lui Bryony s-a lovit de un chelner care tocmai trecea.

– Marion, dar este minunat! a spus Bryony, revenindu-şi din surpriză.

– Vrei să fii domnişoara mea de onoare? Te rog.

Bryony a rîs încîntată.

– Opreşte-mă dacă poţi. Au pălăvrăgit mult timp despre nuntă şi numai cînd Marion s-a grăbit să-i spună lui Carole Bellenger vestea cea mare şi-a amintit şi Bryony de camera video. Lipindu-se de pereţi, a reuşit să ajungă la sala principală de conferinţe. A deschis uşa şi s-a uitat în interior prudentă, dar sala era goală. A scos repede cutia din sacoşă şi a pus-o pe o măsuţă, avînd grijă ca fanta să dea spre marea masă din centru. Apoi a plasat în jurul ei fotografiile cu personalităţile care stătuseră la hotelurile Germaine. Satisfăcută că numai cineva care ar fi căutat înadins cutia ar fi găsit-o, a ajuns la uşa, a aruncat o ultimă privire în jur şi a plecat.

Afară, petrecerea devenise şi mai nebună, dacă se poate spune aşa.

– Hai să plecăm din menajeria asta, a spus o voce profundă lîngă ea şi inima i-a sărit din loc. El a luat-o de braţ şi a condus-o prin mulţime, iar în cîteva clipe erau în liniştea biroului lui. Kyn s-a sprijinit de uşă şi a scos un suspin exagerat.

– Cu fiecare an e şi mai rău, a zîmbit el amuzat şi şi-a desfăcut cravata şi a lăsat-o să atîrne de un scaun. Avea ochii fumurii. Vino aici, a spus el, iar ea s-a supus, venind pe picioare tremurătoare. El i-a luat mîinile într-ale lui. Vezi, sînt reci, a spus el încet, mîngîindu-i degetele. Ştii ce se spune: mîinile reci înseamnă inimă caldă. S-a aplecat şi i-a mîngîiat obrazul cu dosul palmei. Mîini reci, inimă caldă.

Bryony a simţit o lance de durere străbătîndu-i inima.

– Kyn, a spus ea, apoi l-a sărutat febrilă, strîngîndu-l în braţe atît de tare, încît degetele o dureau.

– Ei, aşa ceva numesc eu un sărut, a spus Kynaston, rîzînd uşor, după ce s-au dezlipit unul de altul. De fapt, după asta nu mă mai simt atît de nervos cînd îţi dau asta. A căutat într-un buzunar al hainei şi a scos o cutioară roşie. Inima lui Bryony s-a oprit şi a început să bată din nou.

– Kynaston, i-a rostit ea numele ca pe o rugăminte. Înăuntru era un diamant unic, dar foarte frumos, încastrat într-un inel simplu de aur. El s-a uitat la ea, iar strălucirea ochilor lui a eclipsat piatra.

– Bryony Rose Whittaker, vrei să te măriţi cu mine?

Bryony a scos un strigăt. Un strigăt fără cuvinte, indescifrabil, dar după el se găsea în braţele lui, agăţîndu-se de el de parcă ameninţa ceva să o tragă în jos. Kyn a ţinut-o şi fiecare atom al făpturii lui era cuprins de căldură şi fericire. Nu crezuse niciodată că iubirea poate fi aşa.

– O, Bryony, i-a murmurat el în frumosul păr, buzele sărutîndu-i tîmpla, apoi pleoapele închise, apoi buzele.

Bryony s-a agăţat de el, cu inima ruptă în două. L-a îndepărtat de ea încet, blînd; cu ochii ţintă în ai lui, şi-a pus pe deget inelul. Se potrivea perfect. S-a uitat la el şi a început să plîngă, iar Kynaston Germaine a înţeles greşit. Rîzînd uşor, el a strîns-o în braţe.

– Pisoi neascultător, i-a şoptit blînd. De săptămîni întregi ştii că te iubesc. Iar după Aspen... ce credeai? Că vreau o nouă aventură?

Uşa s-a deschis brusc, iar şocul a fost ca o furtună polară neaşteptată într-o insulă tropicală.

– Oh, domnul Germaine... vă rog să mă iertaţi că vă întrerup, domnule... S-au uitat amîndoi la figura nefericită a chelnerului. Îmi pare foarte rău, domnule, dar domnul Colquist tocmai şi-a pierdut cunoştinţa. Ştiu că a băut mult, domnule, dar nu cred că asta este cauza.

– Este diabetic, a spus tăios Kynaston. Cheamă un doctor. Imediat. S-a întors către Bryony, dar aceasta l-a împins blînd.

– E-n regulă. Du-te. Trebuie să ai grijă de prietenul tău. Eu n-o să păţesc nimic. De fapt, niciodată nu fusese mai bucuroasă că are un moment liber.

– Am să mă întorc, a promis el şi l-a urmat repede pe chelnerul vădit uşurat. Bryony a simţit un suspin urcîndu-i din piept şi s-a aplecat în faţă, îmbrăţişîndu-se. Se simţea mizerabil. N-a folosit. Nu putea scăpa de senzaţie. Kynaston o iubea. Mai mult, avea încredere în ea. Îi ceruse, *ei*, să se căsătorească cu el. Era ultimul semn de iubire, de angajament şi de loialitate pe care îl putea face un bărbat. Iar ea pur şi simplu nu putea să-l trădeze.

– Iartă-mă, Katy, a spus ea, ştergîndu-şi ochii cu mîna tremurîndă, dar îl iubesc. Încet, simţindu-se ţeapănă şi parcă bătută, a intrat la sala de conferinţe. Imediat, de pe o masă au sărit o femeie pe jumătate

dezbrăcată şi un bărbat cu faţa roşie.

– Scuzaţi-mă, a murmurat Bryony, retrăgîndu-se. La naiba! Pentru moment trebuia să lase acolo camera. Dar o s-o ia imediat ce va avea ocazia. Va trebui să-i spună şi lui Morgan, s-a gîndit în aceeaşi clipă. Nu era cinstit să-i strice toate planurile fără ca măcar să-şi ceară scuze în persoană. În plus, Kyn putea să o găsească în orice moment, iar ea nu avea deocamdată curajul să-i spună ce trebuia să-i spună. Afară era întuneric. S-a uitat mirată la ceas. Era deja patru şi douăzeci.

Drumul spre casa lui Mike Shorter a fost mult mai scurt de data aceasta. Nimeni nu i-a răspuns cînd a bătut, aşa că a intrat.

– E cineva aici? a întrebat. Înăuntru era gol, straniu de pustiu. Apoi o voce a spus chiar în spatele ei:

– Dă-i drumul. Vreau să fiu sigur că nu dăm greş.

S-a răsucit surprinsă, iar părul de pe ceafă i s-a ridicat de frică.

– Nu-ţi face griji. Cum explodează, o să fie totul la radio. În plus, încă nu am dat telefonul de avertisment. A recunoscut instantaneu vocea lui Morgan, dar ce...? Apoi a văzut micul buton roşu din perete şi şi-a amintit de interfon. S-a apropiat de difuzor ca să le spună că se află jos, dar l-a auzit pe Morgan din nou.

– Ai pus ceasul la cinci?

– Da, nu-ţi face probleme, am fost antrenat la marină. Cînd arunc în aer ceva, păi sare în aer cînd vreau eu şi cît vreau eu. Nu-ţi face griji, Morgan, din hotelul ăla nu rămîne la ora cinci decît moloz.

Bryony a rămas privind la mica lumină roşie. A înţepenit dintr-o dată, de parcă ar fi intrat într-un lac îngheţat. O bombă. Vorbeau despre o bombă. Nu despre un dispozitiv de înregistrare. O bombă! La hotel. *Cu toţi oamenii de-acolo!* Bryony şi-a deschis gura, dar din fericire nu a scos nici un sunet.

În următoarea secundă, alerga, alùneca pe trotuarul îngheţat şi sărea în maşină. S-a uitat la ceas şi a pornit motorul. A condus ca o nebună, iar cînd a ajuns la hotel a lăsat motorul în funcţiune şi a pornit în goană pe aleea de acces. Acum, cuvintele *Hotelul Bryony Rose* erau scrise cu lumini aurii, care iluminau porticul. Nu a observat.

Petrecerea a lovit-o ca un zid. Un zid de căldură, de sunete şi de oameni care rîd. Kyn. Trebuia să-l găsească pe Kyn. Doamne, unde era? A dat la o parte oamenii şi a trecut pe lîngă o Marion surprinsă, care, văzînd-o cu ochii injectaţi şi cu faţa palidă, s-a luat după ea.

– Ce s-a-ntîmplat? a strigat după ea, prinzînd-o de braţ. Bryony s-a scuturat de ea. Nu era timp de explicaţii. A văzut un păr blond familiar, la trei metri în faţa ei. S-a aruncat orbeşte în urmărirea lui.

– Kyn! Kyn! a strigat ea, dar zgomotul o acoperea. Orchestra cînta *Petrecerea s-a terminat,* iar Bryony s-a trezit rîzînd isteric de cît de bine se potrivea. S-a uitat la ceas. Patru patruzeci şi doi. Pierdea timpul. Kyn, a strigat din nou, iar capul blond s-a întors peste aglomerarea de capete şi i-a întîlnit privirea. Şi-a tăiat cale spre ea.

– Unde ai fost? a strigat el, dar Bryony a scuturat din cap.

– O bombă! Este o bombă.

El i-a arătat urechile, indicînd că nu o aude. Ea l-a luat de braţ şi l-a dus în direcţia sălii de conferinţe, unde a deschis uşa şi aproape că a căzut înăuntru. Din fericire, sala era acum goală.

– E o bombă în pachetul ăsta, a icnit Bryony, în căutare de aer, după atîtea strigături şi de groază.

– *Ce?* a urlat Kyn.

Bryony s-a dus la măsuţă şi a dat pozele la o parte. I-a arătat pachetul învelit în hîrtie maronie.

– Credeam că e o cameră video şi că voi ţineaţi o întrunire secretă... S-a oprit, înţelegînd subit că nu avea timp să intre în amănunte. Dar nu e. L-am auzit pe Morgan vorbind.

– *Morgan?* a bolborosit Kyn, strîngînd-o de umeri. E aici? Aici, în Stowe?

– Kyn, ascultă-mă, a strigat ea, luîndu-l de mînă. O să explodeze la cinci fix! În chiar momentul acela s-a deschis uşa şi a intrat Hadrian.

– Ce se întîmplă? a întrebat acesta suspicios, plimbîndu-şi privirea de la figura disperată a lui Bryony la cea îngheţată a lui Kynaston Germaine. Dacă credeţi...

– Scoate toată lumea afară, l-a întrerupt Kynaston, vocea şi tonul lui tăind camera ca o spadă. E o bombă aici. Scoate-i pe toţi. Ia chelnerii să te ajute. Opreşte orchestra mai întîi şi deschide ferestrele; o să fie panică şi cu cît mai multe ieşiri, cu atît mai bine.

Hadrian n-a ezitat.

– S-a făcut. S-a răsucit pe călcîie, a luat-o pe Marion şi dus a fost. Kynaston s-a întors spre Bryony. Ochii îi erau din nou de gheaţă, iar ea a putut vedea cum gîndurile îl străbat.

– De unde ştii că o să explodeze la cinci fix?

– L-am auzit pe Morgan. Prin interfon. Nu ştiau că sînt acolo. M- am întors pentru că nu puteam să mai continui, după ce mi-ai dat inelul... S-a oprit şi s-a uitat la inelul cu diamant. Nu avea nici o noimă, dar Kyn nu se îndoia de spusele ei.

– Bine. O să... S-a oprit. Afară zgomotul încetase, iar apoi a reînceput brusc. De data asta, nu mai era sunet de sărbătoare, ci de panică. Kyn a înjurat. Ştia că o mulţime de oameni cuprinşi de panică într-un spaţiu îngust putea să facă mult rău, dar primul lui gînd a fost s-o ducă pe Bryony la adăpost. S-a apropiat repede de fereastră şi a deschis-o.

– Vino, ieşi pe aici. Încă ameţită, Bryony a făcut cum

i s-a spus. Ajunsă în zăpadă, afară, s-a întors, dar el deja revenise în sală.

– Unde te duci?

– Să ajut la evacuare, a strigat el peste umăr şi a dispărut pe coridor şi în haosul de dincolo de acesta. Bryony a rămas rezemată de tocul ferestrei, tremurînd. Hotelul o să fie distrus, i-a şoptit vocea interioară. N-o să rămînă decît moloz.

Şi-a înălţat capul şi s-a uitat în cameră, la cutia de carton. Creierul a început să-i funcţioneze, deşi cu întîrziere. Dacă a adus-o înăuntru, putea s-o ducă şi afară. Înainte să apuce să se răzgîndească, s-a căţărat pe fereastră, a luat cutia cu mîinile pe care nu le mai simţea şi a lăsat-o jos, pe pragul lat al ferestrei. Timpul! Uitase să se uite ce oră este. Dar era prea tîrziu ca să-şi facă griji.

Afară, a luat iar cutia şi s-a uitat în jur. Era întuneric beznă. „Gîndeşte!" Trebuia să ducă bomba cît mai departe de hotel. A pornit amorţită prin zăpada tot mai groasă. Curînd îi ajungea la genunchi. Îi era tot mai greu să se mişte, mai ales că ţinea cutia în faţă, îngrozită că o putea scăpa.

La hotel, Kyn a ridicat un bătrîn subţirel, care căzuse sub masă. L-a văzut pe Hadrian şi i l-a predat.

– A ieşit toată lumea?

– Nu, dar curînd terminăm. Unde-i Bryony?

– Am scos-o afară, i-a strigat Kyn. Asigură-te că a ieşit toată lumea, apoi închide toate uşile. Dacă explodează o să avem probleme cu cioburile, aşa că toată lumea trebuie să meargă cît mai departe, pe stradă. Şi cheamă poliţia! a mai adăugat peste umăr, pentru că deja alerga spre sala de conferinţe. Acolo, s-a uitat după bombă. Dispăruse. A clipit din ochi, stupefiat. Apoi o pală de vînt a unduit draperia şi inima i-a sărit din piept.

– Bryony, a şoptit el cu faţa complet albă. *Bryony*! a

strigat, năpustindu-se pe fereastră. A privit prin întunericul de afară şi i-a strigat din nou numele.

Aflată la distanţă, Bryony l-a auzit. Suna de departe. Bine. Asta însemna că a pus o distanţă bună între ea şi hotel. A lăsat cutia încet jos şi a făcut o groapă în zăpadă, punînd acolo cutia. Apoi s-a uitat la ceas. Şi cincizeci şi nouă. Doamne! S-a întors şi a început să fugă, împleticindu-se pe propriile urme. Kynaston, care îi găsise în zăpadă urmele care se pierdeau în întuneric, a început să fugă după ea, orbecăind prin întuneric. Dar brusc a apărut un fulger strălucitor, galben cu portocaliu, iar noaptea s-a luminat toată. Iar apoi un bubuit puternic, care a făcut să simtă că-i crapă timpanele şi a fost lovit şi trîntit pe spate ca de un zid cald, invizibil.

O secundă, s-a uitat la cer şi a văzut lumini care dansau, care l-au orbit temporar. Apoi s-a ridicat cu greu în genunchi.

– Bryony? a spus el cu buzele, trupul şi inima complet amorţite. *Bryony*!

Epilog

York

Lynnette a deschis uşa în chiar clipa cînd a sunat soneria.

– Bryony, a spus ea cu blîndeţe, luîndu-i mîna. Intră să bei o cană de ceai, a mai adăugat ea, privindu-şi prietena cu ochii profesiunii. Uşoare comoţii, ceva zgîrieturi şi vînătăi, spusese Hadrian cînd o informase despre cele întîmplate. Dar faţa trasă, ochii cu cearcăne... astea nu aveau nimic a face cu suferinţele fizice. Bryony a zîmbit şi s-a lăsat cocoloşită. Acum, spune-mi totul, a zis Lynnette cîteva minute mai tîrziu, dîndu-i ceaiul îndulcit. Bryony a început să povestească, prudentă, dar nu a omis nimic, pînă la urmă. Iubirea pentru Kyn, Morgan, bomba...

– Deci zăpada te-a salvat? a întrebat Lynnette cînd Bryony a terminat.

– Da. Toată lumea se gîndeşte la zăpadă ca la ceva moale, dar cînd e vorba de metri întregi... Am căzut de la primul şoc, aşa că schijele au trecut pe deasupra capului meu. Vreau să spun, că nu mi-a tăiat spatele.

Lynnette şi-a muşcat buza. Trebuia să fie precaută.

– Şi Kynaston nu a...

– Nu l-am mai văzut pe Kynaston de la... bombă.

Lynnette s-a uitat rapid în altă parte, numai să nu-i vadă ochii.

– Ce zici dacă în următorul picurăm şi puţin coniac?

Bryony simţea că Lynnette urma să-i ofere un sfat, probabil să se întoarcă în America şi să vorbească cu Kynaston. Dar asta pur şi simplu nu o putea face, aşa că a schimbat subiectul.

– Ţi-a spus Hadrian că se însoară? Şi că în opt luni o să fie tată? Numele ei este Marion Ventura. Nu te îngrijora, e cu adevărat frumoasă. Dacă ar fi pus cine-ştie-ce stîrpitură mîna pe Hadrian, aş fi fost prima care să iasă din bîrlog, scuipînd şi zgîriind.

Lynnette s-a plesnit peste frunte.

– Apropo de Hadrian... S-a ridicat şi a început să caute într-un sertar al *secretaire*-ului. Unde naiba l-am pus... da, uite-l. Îţi aminteşti că a fost la Londra şi a luat din apartamentul ei restul lucrurilor şi că l-a ajutat o vecină drăguţă? Bryony a făcut semn că da, cu ochii la micul pachet din mîna lui Lynnette. M-am uitat după corespondenţa lui Hadrian. Asta a sosit ieri. Tocmai voiam să-l pun la poştă cînd ai dat telefon, aşa că ţi-l dau ţie. Vecina l-a găsit sub masă... şi-a dat seama că se bîlbîie şi i-a înmînat oftînd pachetul. Cred că este jurnalul lui Katy, Bryony.

Bryony a luat pachetul din mîna lui Lynnette cu lacrimile în ochi. S-a ridicat repede şi a tuşit ca să-şi ascundă înecăciunea din gît.

– Cred că mă duc dincolo. Hadrian a spus că pot să stau la el cît am nevoie.

Ajunsă în singurătatea apartamentului, Bryony s-a prăbuşit pe canapea şi s-a strîmbat de durere. Tăieturile de pe spate. Se trezise în spital şi fusese informată de Hadrian, care era acolo, despre cele întîmplate. Se pare

că îl găsise pe Kynaston ţinînd-o inertă în braţe şi strigînd să cheme cineva un doctor sau o ambulanţă şi legănînd-o. Hadrian a spus că plîngea, dar ea îşi întorsese faţa în pernă, nevrînd să creadă. Kynaston Germaine să plîngă? Era atît de... improbabil. Atît de... oribil! Doamne, cît rău îi făcuse! Bryony a oftat din adîncul inimii. Nu voia să se gîndească la asta. Nu voia. Bine că nu venise *el* să o vadă. Nu ştia cum ar fi suportat să vadă ura şi dezgustul din ochii lui.

Şi-a adunat încet gîndurile şi s-a uitat la pachetul din mîini. A scos hîrtia maronie şi s-a uitat la carneţelul îmbrăcat în piele. *Era* un jurnal. S-a simţit deodată atît de aproape de surorii ei, parcă ar fi putut-o atinge.

– Katy, a şoptit ea, deschizînd jurnalul. O jumătate de oră mai tîrziu, îl lăsa jos, iar lacrimile îi curgeau rîu pe obraji. Katy avusese o relaţie cu un bărbat însurat, care o părăsise. Fusese devastată şi îşi turnase toată durerea în paginile jurnalului. Frazele folosite îi erau acum atît de familiare... I s-a oprit inima pentru o clipă, apoi a tras iar un ropot de plîns. Paralizată, Bryony a scos din geanta ei biletul de sinucigaş al sorei ei, care era de fapt o pagină de jurnal. Şi a înţeles, într-o strălucire, totul. Katy nu vorbea despre Kynaston. Acel „el" din bilet era amantul ei însurat. Iar prin „acasă" trebuia înţeles apartamentul ei din Londra.

Şi Bryony a gemut învinsă. Îl urîse degeaba pe Kynaston. Şi-l trădase pentru nimic. Bryony a plîns în pat două ore. Dar în cele din urmă s-a ridicat şi a început să culeagă metodic toate hîrtiile surorii ei şi le-a băgat într-un plic mare, pe care l-a sigilat. Nu putea s-o plîngă cum se cuvine chiar în momentul acela. Katy fusese foarte nefericită, dar nu era vina ei. Ea, Bryony, nu se mai simţea responsabilă. Putea să-i spună adio surorii ei. Mai rămînea un singur rămas-bun de luat şi putea să-şi continue viaţa pe propriile picioare... aşa cum era, bună sau rea. Fără Kynaston... Nu, n-o să se gîndească la

vidul lăsat de el. Toate lucrurile la timpul lor.

Un minut mai tîrziu, bătea la uşa lui Lynnette.

– Îmi împrumuţi maşina ta? Trebuie să... merg undeva.

– Bineînţeles că ţi-o dau... crezi că poţi să conduci?

Bryony a încuviinţat, iar Lynnette, simţind că e vorba de ceva important, i-a înmînat repede cheile.

– Condu atent, i-a spus.

Bryony a condus cu grijă. Era minunat să te întorci în Yorkshire. Deşi era ianuarie, nu se vedea zăpadă proaspătă pe dealuri, care erau verzi. Văile bătute de vînturi, milele întregi de garduri de piatră, punctele albe ale oilor, toate acestea îi erau familiare ca propriul ei glas. Dar nu mai era acasă. S-a trezit amintindu-şi de Vermont, cu copacii, munţii, lacurile limpezi, cu frumuseţea lui sălbatică.

A condus spre nord, pe drumurile care duceau spre trecut. A cotit spre Ravenheight, dar s-a oprit. Ce era asta? Culoare unde nu se găsise înainte? Culori care se mişcau repede, în zigzag... erau oameni care schiau! Dar pe ce schiau? Pe iarbă... nu, parcă nu era exact culoarea ierbii. Deci astea erau mult urîtele pîrtii făcute pe pămîntul ei. Atît de bine ascunse, aproape invizibile. Şi-a scuturat capul. Încă o dovadă a prejudecăţilor ei nejustificate faţă de omul pe care-l iubea. S-a urcat pe vîrful dealului şi s-a pregătit pentru lovitură, aşteptîndu-se să vadă în locul casei pustietatea.

A trecut creasta şi a apăsat frîna. Se vedea Ravenheight. La fel de solidă, de frumoasă şi de reală ca dintotdeauna. Iar din horn ieşea fum. Dacă erau oameni care aveau grijă de casă, de ce i-a luat-o?

A suspinat şi a condus încet tot restul drumului. A tras în afara curţii. A luat-o pe poteca familiară şi s-a oprit trăsnită. În centrul curţii era o fîntînă veche. Fusese de multă vreme astupată, cu mult înainte de naşterea ei. Dar acum arăta exact ca în fotografiile vechi ale familiei.

A pornit spre fîntînă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. S-a oprit din nou şocată, după nici un metru. Inima i-a sărit din piept. A venit spre ea lipăind un cîine bătrîn, cît de repede îi permiteau picioarele, un cîine cu familiarele culori alb-negru.

– Violet? a exclamat Bryony, iar coada stufoasă a cîinelui s-a legănat fericită a confirmare, în timp ce limba îi atîrna din gură. Bryony s-a aplecat cu lacrimi în ochi la bătrînul cîine, care a început să-i lingă în delir faţa. Violet, ce faci aici, fetiţo? a murmurat ea, strîngînd-o cu dragoste în braţe. Parcă te lăsasem la doamna...

– Violet, uite ce i-ai făcut pe haină lu' doamna, cîine rău, s-a auzit o voce, dar nu cu răutate, şi într-acolo s-au uitat şi Bryony şi cîinele. De ele s-a apropiat un bărbat între cincizeci şi şaizeci de ani, cu faţa roşie şi o claie de păr blond închis pe cap. Să ne iertaţi pentru cîine, domnişoară. E foarte prietenoasă, să ştiţi. A trăit aici, ştiţi, şi s-a întors aici. De cînd e deschis muzeul permanent şi stau aici am... cum îi zice, am adoptat-o.

– Muzeu? a şoptit Bryony.

– Aha, e deschis pentru toată lumea. Gratis. La noi vin majoritatea turiştilor de pe povîrnişurile alea pentru schi. Uitaţi-vă cît vă pofteşte inima, de asta sîntem aici. Să arătăm oamenilor cum era viaţa înainte... hai, Violet, hai, fetiţo. Ţi-am lăsat oasele alea de miel în bucătărie.

Bryony a împins uşor credinciosul cîine spre noul stăpîn şi Violet a pornit fericită spre bucătărie. Bryony s-a îndreptat şi s-a uitat în jur. S-a dus mai întîi la hambarul cel vechi, care acum era o expoziţie de vechi maşini agricole, recondiţionate cu dragoste. De pereţi atîrnau curele de piele şi hamuri, lustruite, bine întreţinute, abia aşteptînd caii de tracţiune care urneau pe vremuri maşinăriile. S-a întors spre casă.

Înăuntru, bucătăria fusese transformată. Maşina ei de gătit dispăruse, iar în locul ei exista un cămin, în care un tuci imens atîrna deasupra unui foc. O plăcuţă cu-

ratã aflatã în faţa cãminului explica cum se gãtea în vremurile de demult. Ameţitã, Bryony s-a dus în sufragerie, în faţã. Acolo, în colţ, se gãseau o roatã de tors de modã veche şi un rãzboi de ţesut. Se întrebase toatã viaţa pentru ce erau acele ieşinduri din podea şi acum a aflat. O altã plãcuţã explica cum se pieptãna şi se rãsucea lîna brutã şi cum ajungea pînã la stadiul de hainã. În hol, Bryony s-a oprit şi a ascultat. Casa era fericitã. O simţea. Era restauratã cu dragoste şi fãcutã sã arate în forma ei originalã. Casa era fericitã.

Bryony s-a întors zîmbind în curte. Şi-a luat rãmas-bun de la bãrbatul care o privea dintr-un hambar transformat acum o cãsuţã drãguţã. Bryony s-a întors şi s-a uitat la casã pentru ultima oarã. „Adio, Ravenheight, s-a gîndit ea tristã. O sã-mi fie dor de tine, dar timpul nostru împreunã s-a dus."

S-a întors la maşinã, cu capul aplecat, din cauza vîntului puternic. A descoperit încã o maşinã parcatã lîngã a ei, iar din aceasta a ieşit un bãrbat înalt, cu pãr blond şi cu ochi albaştri ca gheaţa. Bryony s-a oprit fulgeratã, cu gîtul uscat şi cu inima galopînd sãlbatic.

– Kynaston, a suspinat ea.

El s-a apropiat încet de ea, fãrã sã-şi ia privirea de la ochii ei.

– M-am gîndit eu cã te gãsesc aici, a spus el blînd. De ce m-ai pãrãsit? S-a apropiat de ea pînã la o lungime de braţ.

Kynaston a clãtinat din cap.

– Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Poliţia m-a anchetat zile întregi. De ce crezi cã n-am venit sã te vãd la spital?

Bryony s-a uitat la el cu ochii mãriţi.

– Nu m-am gîndit la asta, a spus ea cu voce pierdutã. M-am gîndit cã... m-am gîndit cã nu mai vrei sã mã vezi, a adãugat pierită.

– Ştii cã uneori poţi fii cam prostuţã, Bryony Rose

Whittaker? a întrebat el uşor.

– Ştiu. M-a prostit Morgan... Ce s-a întîmplat cu Morgan? L-ai prins? a întrebat ea nerăbdătoare, dîndu-şi seama că nu ştia ce se întîmplase după plecarea ei.

Ochii lui Kynaston au sclipit.

– Da. Am dat poliţiei numele şi semnalmentele lui şi l-au găsit în mai puţin de o oră. Apropo, tot el era şi în spatele răpirii lui Marion. A mărturisit tot şi l-a implicat şi pe Lance Prescott.

Bryony a izbucnit.

– Dar de ce? De ce Marion?

Ochii lui au licărit încă o dată; irisul i-a căpătat o tentă întunecată, ciudată.

– Pentru că se gîndea că ea vrea să-mi preia compania şi nu putea s-o lase. Morgan nu putea lăsa pe nimeni altul să mă distrugă.

Bryony a simţit cum îi îngheaţă spatele.

– Kynaston... sună atît de... de... personal.

– *Este* personal, a spus el liniştit, apoi a inspirat adînc. Morgan este fratele meu.

– *Poftim?*

– E o poveste lungă, a spus el, dar n-a vrut să continue pe loc. Voia s-o ia în braţe şi s-o sărute pînă ce se sufocau amîndoi. Cînd descoperise că a plecat din America, înnebunise. Instinctul îi spusese să vină aici şi avusese dreptate.

– De ce să te urască fratele tău atît de mult? a întrebat Bryony, neîndrăznind, deşi îşi dorea atît de mult, să umple golul dintre ei.

Kynaston a acceptat. Nu mai voia să existe între ei nici o umbră. Îi datora o explicaţie.

– Morgan a fost întotdeauna,.. instabil, a început el. Iar după ce a trebuit să ne mutăm de la fermă şi să plecăm la New York, a... a fost tot mai rău. A devenit obsedat de plecare, de întoarcerea în Vermont. Cred că de atunci mintea lui sucită a prins mania asta cu mediul

înconjurător. Oricum, într-o zi m-am întors de la şcoală şi am auzit-o pe Vanessa plîngînd. Avea doar doi ani, dar plînsul ei avea ceva îngrozitor. Am cercetat toată casa, dar n-am găsit-o. Apoi l-am văzut pe fereastră pe Morgan pe alee. Kynaston şi-a trecut o mînă prin păr, palid din cauza amintirii încă vii. Am alergat afară şi l-am văzut cum ia apă din canal şi o obligă pe Vanessa să bea. Bryony, trebuie să înţelegi locul în care trăiam. Aleea era mizerabilă şi infestată cu şobolani. Pe trotuare erau lăsate să ruginească maşini din care curgea uleiul şi benzina...

– Dumnezeule, dar putea să moară!

– A fost aproape. Pe asta se şi baza el. Avea ideea dementă că dacă se îmbolnăveşte Vanessa, municipalitatea o să ne mute în altă parte, poate chiar înapoi în Vermont. Era nebun. Nimănui nu i-ar fi păsat... Mahalaua aia era o gaură a apatiei şi depravării. Oricum, l-am împins pe Morgan, am înhăţat-o pe Vanessa şi am alergat direct la cea mai apropiată secţie de poliţie. Au dus-o pe Vanessa la spital şi i-au făcut spălături stomacale. Dar a trebuit să le spun de Morgan. Mama şi tata nu voiau să creadă că e ceva în neregulă cu el, deşi probabil că ştiau ei ceva. Avea evidente tulburări... A clătinat din cap cu tristeţe. Oricum, autorităţile l-au internat într-un ospiciu. Îmi amintesc ca acum cum m-am dus cu tata acolo. Aveam... paisprezece ani, cred. Clădirea era netencuită. Tata a intrat cu el acolo, iar eu am aşteptat în maşină... Tata s-a întors şi nu mi-a mai adresat vreodată vreun cuvînt. De fapt, nu a mai vorbit cu nimeni prea mult. Cîţiva ani mai tîrziu, el şi mama au murit într-un accident de tren şi... eu am rămas singur cu Vanessa.

– Dar de ce l-au lăsat să plece, dacă era atît de periculos?

– Nu l-au lăsat. A evadat, împreună cu un alt pacient, un tip antrenat la marină în explozivi. Nu aveam

idee că se află în Stowe, ascuns sub steagul societăţii „verzi". Acum se află din nou în spital, unul din cele mai bune. Îmi pot permite. Cine ştie... poate într-o zi...

Bryony a dat din cap. Şi ea spera ca fratele lui să se vindece.

– Îmi pare atît de rău că l-am crezut pe el şi nu pe tine, a spus ea cu vocea întretăiată.

Kynaston s-a uitat drept în ochii ei. Încordată şi suferindă, ea şi-a cuprins umerii cu mîinile, dar în profunzimile azurii ale ochilor lui nu era nici urmă de mînie, doar durere şi nedumerire.

– Şi mă întrebam... De ce ai făcut-o?

Ea i-a explicat pe îndelete despre Katy, terminînd cu descoperirea jurnalului.

– Biata mea fetiţă, a spus el blînd, strîngînd-o în braţe. Ai avut cîteva zile grele, aşa-i? Glasul lui era plin de durere.

Cu obrazul lipit de pieptul lui, ea a rîs amar.

– Să fii sigur de asta. Kyn, iartă-mă... O rază de lumină i-a ajuns la ochi şi ea s-a uitat în jos la inel. A făcut un pas înapoi. Bănuiesc că-l vrei înapoi, a spus ea cu durere în glas.

Kynaston i-a urmărit privirea pînă la inel, apoi s-a uitat în minunaţii ei ochi. A recunoscut.

– Da, îl vreau înapoi. Dar cu condiţia să fii ataşată de el.

Bryony a simţit că nu mai are aer.

– Nu se poate... să mă mai vrei. Nu după ce am făcut.

Kynaston a zîmbit.

– Ce ai făcut?

– *Ce am făcut?* Ţi-am pus o bombă în hotel şi...

– Şi ai scos-o, punîndu-ţi în pericol viaţa. Şi acum îmi vine să te strîng de gît pentru asta, a adăugat el tăios, luînd-o de umeri şi strîngînd-o brutal. Aproape că am făcut un atac de inimă, a spus el cu o voce grea. Cînd

te-am găsit acolo, în zăpadă, fără viaţă... Vocea i s-a înmuiat, iar ea i-a simţit trupul întreg tremurînd. La început am crezut că ai murit şi voiam să mor şi eu. Or să-ţi trebuiască mulţi ani să-ţi speli păcatele, Bryony Rose, a adăugat ameninţător.

– Dar eu... te-am minţit, a spus ea nesigură, în timp ce inima începea să-i cînte cu speranţe renăscute. Era oare posibil ca el încă să o iubească?

– Am ştiut tot timpul, a spus el simplu. Iar la început mă gîndeam să te fac praf. Aşa că nici eu nu sînt curat ca lacrima în toată treaba asta, nu-i aşa? a zîmbit el viclean.

– Am spus că te iubesc... a început ea, şoptit.

– Dar asta nu a fost o minciună. Sau a fost?

Bryony a clătinat tăcută din cap.

– Deci... vii cu mine acasă. Corect?

Briony a aprobat din cap.

– Şi te măriţi cu mine?

Bryony a încuviinţat din nou.

– Şi faci dragoste cu mine în fiecare noapte?

Încuviinţare.

– Bine. Acum vino şi sărută-mă.

Ceea ce ea a şi făcut, iar, în timp ce o făcea, simţea cum vechea Bryn Whittaker se întoarce, cu inima eliberată şi plină de dragoste şi fericire.

Buzele li s-au întîlnit, iar ea a simţit cum braţele lui o ţin strîns şi a ştiut că, în sfîrşit, se află *cu adevărat* acasă.

Sfîrşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	7000
2.	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12500
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	7900
4.	TRANDAFIRI PENTRU EA	Julie Garwood	9800
5.	LADY BOSS	Jackie Collins	12690
6.	ÎNTOARCEREA	Maeve Bincky	7200
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	8900
8.	PE URMA SECRETELOR	Eileen Goudge	11500
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8500
10.	IUBIRE	Danielle Steel	7700
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	6500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	5000
13.	MIAMI	Pat Booth	13900
14.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	3500
15.	PASIUNE	Laura Taylor	5870
16.	NOAPTE BUNĂ DOAMNĂ	Martina Cole	10200
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	7000
18.	PRIMA NĂSCUTĂ	Doris Mortman	10200
19.	VEDETA	Kate Coscarelli	5000
20.	MAI MULT DECÎT AMANTĂ	Leanne Banks	5000
21.	PEACH	Elizabeth Adler	7900
22.	TENTAŢIE ARZĂTOARE	Barbara Boswell	5000
23.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10950
24.	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	5000
25.	PREŢUL PARADISULUI	Sandra Brown	6400
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	5000
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	7500
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	6950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	4750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	10200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	6900
32.	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8800
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	7500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	8900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	5000
36.	PIERDUTĂ ÎN IUBIRE	Sandra Brown	9078
37.	VALETUL ŞI STĂPÎNA LUI	Anne şi Ed Kolaczyk	5000

Bryn este focul... entuziastă, vibrantă, plină de viață.

Kynaston Germaine este gheața... rece, distant, greu de abordat.

Kynaston știe că Bryn este ultima femeie de care s-a îndrăgostit. Ce atu ar avea ea, în afara unor ochi frumoși? În ce o privește, Bryn îl urăște pe acest bărbat arătos, care a distrus tot ce iubea ea mai mult pe lume.

Dar soarta hotărăște altceva...

Lei 13500